

Giới thiệu Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh

Bạn đang đọc truyện Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh của tác giả Mộc Phù Sinh trên trang đọc truyện online. Một người mù cực kỳ tuấn tú, một người mù sáng tác lời nhạc nổi tiếng, một người mù xuất thân giàu có. Nếu nói đây là cùng một người, có thể làm cho người ta tò mò hay không? Tang Vô Yên liền đối hân tràn đầy hứng thú. Từng bước đi theo nhưng khi biết được thân phận hân thì hết sức kinh ngạc, vô tri vô giác đi theo hân, yêu thương hân, hôn trộm hân, nằng vừa mắng hân lạnh lùng, ích kỷ, tính tình kì quái, vừa hận chính mình trầm luân yêu hân. Thời gian ba năm trôi qua như nước, hân vẫn yên lặng ở tại chỗ thủy chung chờ nằng trở lại, hân nói ở đâu lạc đường, ta nhất định sẽ ở chỗ đó đợi ngời qua lại. Khoảng khắc kia, nằng mới biết được, có lẽ, đúng là hân không hoàn mỹ, nằng mới càng thương hân.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đúng 5h30, đám người từ trong phòng học và thư viện hướng căn tin chạy, Tang Vô Yên sớm ăn cơm xong, đang đi đến phòng tự học. Qua 10 phút, đúng giờ nghe được radio trường học bắt đầu phát thanh. Hôm nay thứ Tư, không biết ai dẫn chương trình ở phòng phát thanh.

Sau đoạn giai điệu quen thuộc, truyền ra thanh âm Hứa Thiến: “Chào mọi người, ta là Tiểu Thiến, lại đến mỗi thứ Tư thời gian lưu hành âm nhạc. Đầu tiên là đề cử các ca khúc mới, sau đó là bảng xếp hạng tuần trước của chúng ta”

Radio trường học lúc nào cũng sinh động, so với lúc Tang Vô Yên mới vào trường thì các tiết mục phong phú hơn. Đáng tiếc, phòng radio đó nằng đã đi lâu không đi.

Đang đứng đợi Trình Nhân ở vườn hoa nhỏ đã mấy phút, mới thấy Trình Nhân cười khanh khách đi tới.

“Làm sao vậy? Về mặt ngọc quá àh.” Trình Nhân hỏi.

“Ta đang say mê giọng nói của Hứa Thiến.”

“Ta nghĩ là ngời đang ăn dấm chua thì có.”

“Không có, không có, không có.” Tang Vô Yên nhéo nằng.

“Còn nói không có, ngời.....” Trình Nhân nói một nửa đột nhiên bị Tang Vô Yên đánh gãy

“Hur—” Nằng lên tiếng thủ thỉ, tai nghiêng qua một bên như chăm chú nghe gì đó, nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Thấy vậy Trình Nhân cũng im theo, qua một lát mới nhẹ nhàng hỏi, “Làm sao vậy?”

Tang Vô Yên nói: “Ngời nghe bài này.”

Trong radio đang phát ca khúc đầu bảng.

“Ta ở thảo nguyên lạc đường, gió thổi thảo thấp, có nhân từng xướng thiên giống như khung lư.....” Cuối cùng giọng nam hơi chậm và kéo dài ra, tựa hồ như đến tâm khảm.

Suốt buổi tối, trong đầu Tang Vô Yên đều là bài hát đó. Vốn radio vào thứ tư chương trình âm nhạc là do nằng làm, nên có chút chức nghiệp mẫn cảm.

“Không biết ca khúc tên gì nữa? Nghe hay như vậy.”

“Phỏng chừng là nhạc mới ra.”

“Muốn biết quá đi.” Tang Vô Yên thờ dãi.

“Ngời gọi điện thoại hỏi Hứa Thiến là được rồi.” Trình Nhân đề ra chủ ý.

“Đánh chết ta cũng không đi.”

“Vậy thì lên mạng tìm đi, có lẽ sẽ tìm thấy.” Trình Nhân lại đưa ra ý kiến thứ hai.

“Không biết tên bài hát thì sao tìm?” Tang Vô Yên lên tiếng phủ nhận.

“Ách-” Hai người nhìn nhau, “Ta cũng không biết.” Trình Nhân cũng không biết.

“.....”

Xem ra nữ nhân không thể dựa vào nữ nhân.

Tang Vô Yên và Trình Nhân là bạn cùng thuê phòng bên ngoài khi mới vừa vào học. Đầu tốt nghiệp một ban, trường học cũng quản không nghiêm, hơn nữa nàng lại kiêm chức trong phòng radio, chỉ sợ có đôi khi phải trễ về, trở lại ký túc xá cũng không tiện.

Sáng sớm hôm sau, Tang Vô Yên vừa đánh răng vừa hừ hừ ki ki hát lại đoạn nhạc ngày hôm qua, giống như nghĩ được cái gì ỏi ra một ngum kem đánh răng bọt, ngừng đầu hỏi: “Trình Nhân a, không bằng vào lớp ta hát lại điệu hỏi các nàng một chút?”

“Người như thế nào còn suy nghĩ chuyện này.”

“Đương nhiên, ta là radio, có chức nghiệp mẫn cảm.”

“Còn chức nghiệp mẫn cảm?” Trình Nhân bật cười, “Người không phải là nhà quê ngũ âm không được đầy đủ, cái gì từ miệng người hát ra đều có thể hư thành tiếng hợp xướng của sông Hoàng Hà.”

“Trình Nhân!” Tang Vô Yên giận.

Buổi chiều, Tang Vô Yên không có khóa học nên đi đến radio. Buổi tối là radio thời gian của Nhiếp Hi. Tang Vô Yên đến phòng radio chủ yếu là làm tạp vụ. Trước đó không lâu, trợ lý Nhiếp Hi vừa mới tạm rời cương vị công tác, chưa chọn được người thích hợp, cũng may chủ nhiệm cảm thấy Tang Vô Yên đầu óc không sai, nên cho nàng làm thế thân tạm thời.

Nhiếp Hi mặc dù rất có danh tiếng nhưng lại rất thân thiện, bất kì chuyện gì cũng tự mình làm, về ngoài nhìn rất hiền. Vô Yên liền học những người mới trong đài kêu nàng “Hi tỷ”.

Tang Vô Yên cùng một bảo vệ đem một đồng thư lên lầu, tất cả đều do Nhiếp Hi quản lý. Nàng thay Nhiếp Hi mở từng phong thư, nên trả lời thì trả lời, nên chuyển đi thì chuyển đi. Bất quá, cơ hồ mỗi lần Tang Vô Yên đều có thể thấy những nội dung làm cho nàng buồn cười.

Nàng mỗi lần kể lại cho mọi người trong đài nghe, bảo đảm ai ai cũng cười.

Nhiếp Hi luôn lắc đầu, “Vô Yên a, người thật sự là quá vui vẻ.”

Tang Vô Yên đang sửa sang lại đồng sách, thấy Nhiếp Hi sau khi ăn cơm từ căn tin về đã muốn đến phòng công tác chuẩn bị một chút.

“Hi tỷ, đến sớm vậy.”

Nhiếp Hi nhìn nàng, vừa điều chỉnh mấy đoạn nhạc vừa nói: “Muốn nghe thử mấy ca khúc mới, để coi hiệu quả như thế nào.”

“Nga.” Tang Vô Yên nghe vậy ánh mắt tập trung lại ở đồng sách.

Ngay lúc xoay người sang chỗ khác, Tang Vô Yên nghe thấy Nhiếp Hi thay đổi nhạc khác, đoạn nhạc dạo giai điệu có chút quen thuộc. Bỗng nhiên, đầu óc nàng chợt lóe, cơ hồ là bài hát ngày hôm qua, làm cho nàng đau khổ tìm kiếm.

Nàng vội vàng trở lại, lớn tiếng hỏi: “Hi tỷ, bài này tên gì vậy?”

Nhiếp Hi đang chuyên chú viết này nọ, đang chăm chú nghe nhạc, nhất thời không có nghe thấy nàng hỏi cái gì.

“Hi tỷ, người biết bài này tên gì không?” Tang Vô Yên lại hỏi.

“Người nói là bài này?” Nhiếp Hi nói, “là Libya vô sò.”

“Thật là dễ nghe.” Tang Vô Yên cảm thán.

“Đúng vậy. Tuy rằng là nhạc mới của người mới, nhưng ta tìm rằng nó sẽ nhanh chóng nổi tiếng.”

“Đúng đúng, mới nghe đã mê mẩn.”

Nhiếp Hi thấy bộ dáng nàng, không khỏi cười nói, “Vô Yên, ta cũng có đĩa CD, người muốn mượn nghe không?”

Tang Vô Yên vừa nghe, gật gật đầu như bâm tòi.

Sau khi tan tầm về nhà nàng liền đem đĩa nhạc trong túi xách để vào máy CD. Tên bài hát cũng là tên ca khúc chủ đề của album, được xếp hạng thứ nhất.

Nàng vừa ăn táo, lời bài hát nghe vài lần mới nhớ hết.

Bìa album thường là chân dung của ca sĩ, hiện nay đang lưu hành quảng cáo như vậy, ánh sáng mỏng lung chiếu vào một bên khuôn mặt nhìn càng đẹp hơn.

Tang Vô Yên mở trang đầu tiên, cư nhiên là một bức tranh phong cảnh mà không phải hình chân dung thiếu niên kia. Bức tranh đó thật rất mỹ lệ, mặt trời vàng óng ánh chiếu vào sa mạc mênh mông bát ngát, ánh sáng cũng không quá chói mắt, mà gần chỗ đó có một cái vó sò, ánh vàng chiếu xuống tựa như nhuộm một tầng rực rỡ.

Kế bên là lời bài hát.

(Libya vó sò)

Ta ở thảo nguyên lạc đường,

Gió thổi cỏ thấp,

Có người từng hát lên giống như bầu trời.

Bầu trời a bầu trời,

Bắc đầu chỉ đường cho ta.

Ta ở sa mạc lạc đường,

Cát vàng mênh mông,

Cỏ nhân từng kêu nó biển cát chằng chịt.

Biển cát a biển cát,

Ngươi là đem ta hơ khô phải không.

Mà ta ở lòng hải lý của ngươi lạc đường,

Người yêu của ta

Ngươi là nguyện ý thổi lên vó sò Libya vì ta phải không

Làm kèn của ta?

Ta ở thành thị lạc đường,

Lầu các ngàn trượng,

Người yêu xin nói cho ta biết nhà ở nơi nào.

Nhà của ta a nhà của ta,

Tách ra Hồng Hải vòng qua Libya.

Lấy một túi nước khổi,

Một cái khăn trùm đầu,

Con ngươi màu đen,

Nói xong tình cùng nóng,

Vó sò Libya của ta,

Ngôi sao rơi xuống

Ca từ rất dễ hiểu, có chút hương vị cổ điển hơi bất đồng với những ca khúc đang lưu hành trong thị trường hiện nay, có nét đặc sắc của âm nhạc Arab. Giai điệu như vậy, hát lên tựa hồ như vương tử Arab ngồi giữa sa mạc đang khảy đàn kè bên có một giai nhân hát cùng.

Tang Vô Yên trong lúc vô tình nhìn đến chế tác ở mặt sau, dòng đầu tiên chỉ có bốn chữ ngắn gọn:

“Lời nhạc: Nhất Kim”

Chú ý: trích trong bảng convert

*Khâm hà dĩ khâm : Khâm làm sao mà chịu được... (Khâm là tên nam chủ)?? Chữ Khâm (衾) trên có chữ Kim (衿) dưới có chữ Y (衣)~ giải thích với bạn nào đọc truyện thấy hơi lặc lặc. Mình nghĩ chắc anh ý nguyên bản muốn lấy nghệ danh là Y Kim (衣衿), tên tách của ảnh, nhưng nói thế nào mà lại thành Nhất Kim (一衿) (chữ Nhất và chữ Y gần đồng âm đọc)

---2---

Nàng tổng cảm thấy nhìn này hai chữ có chút quen mắt, lại nhớ không nổi gặp qua ở đâu. Thôi không nghĩ nữa, đi tắm rồi ngủ.

Đáng tiếc là mới rạng sáng, Tang Vô Yên đã bị tiếng gà gáy của thái thái bên lầu ba đánh thức. Đã nhiều ngày trôi qua, cũng không biết lão thái thái khi nào mới làm thịt con gà đó nữa. (chòy ời, gà trống cũng ăn)

Tang Vô Yên mặc kệ tiếp tục ngủ, đáng tiếc con gà kia giống như ăn phải thuốc kích thích, liên tiếp cất giọng ca vàng. Sau đó, di động vang.

Tang Vô Yên nhìn màn hình hiển thị là tên Ngụy Hạo, tim đập nhanh hơn, có nên tiếp hay không đây.

Nàng lại không dám tắt, tiếng chuông vang mãi như vậy. Cả buổi mới an tĩnh lại.

Nàng chưa kịp thở, điện thoại lại vang lên lần nữa — vẫn là Ngụy Hạo.

“Người này cũng là, không biết sáng tinh mơ người ta còn buồn ngủ sao?” Trình Nhân nói.

“Đúng vậy.” Nàng nhú nhú lông mày.

“Tiếp đi tiếp đi, cũng không ăn ngủ ời.”

“Dựa vào cái gì nha!” Tang Vô Yên nói xong khăn trương đem điện thoại đặt vào trong chăn , để âm thanh nhỏ lại.

Điện thoại vừa ngừng, tiếp theo lại vang.

Tang Vô Yên đặt thêm cái gối ở phía trên điện thoại di động, qua thật lâu tiếng chuông mới ngừng.

Nhưng mà, một buổi sáng không có khóa có thể ngủ thẳng mặt trời lên cao thì sáng sớm cứ như vậy — bị phá hư.

Tang Vô Yên tuyệt vọng đứng lên, mặc quần áo, trong phòng phát hạ quyết tâm, một mình ra cửa đến khu tây phố ăn bánh bao xiên nướng mà nàng đã thêm nhỏ dài từ lâu.

Sáng sớm như vậy, trừ bỏ học sinh vội vàng đi học, trên ngã tư đường cơ hồ không có người nào, đại đa số cửa hàng đều chưa có mở cửa.

Nàng vừa hát thầm vừa bước đi thong thả.

Tang Vô Yên đi ở trên đường hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt. Trước kia dậy sớm đều vội vàng vàng đến phòng radio làm việc, thật lâu không có trải nghiệm qua loại cảm giác nhàn nhã.

Vì thế, nàng mua bánh bao ăn để khỏi đói bụng, một đường đến công viên.

Trong công viên không khí náo nhiệt hơn, tập thể dục, chạy bộ.

Bên hồ có tiểu hài tử mập mạp, cư nhiên đi theo một đám lão niên nhân (người già) học Thái Cực cũng rất ra dáng a. Nàng vẫn thích tiểu bằng hữu, nhìn bộ dạng tiểu hài nhi đáng yêu liền vui vẻ, ngồi xuống ở ghế dựa ven đường.

Có lẽ thời tiết hôm nay thật tốt. Tuy rằng mới chín tháng, nhưng mà thời tiết đã không còn nóng như trước, cứ như vậy ngồi trên băng ghế, gió thổi nhẹ, không khí trong lành, thậm chí còn cảm thấy hơi lạnh.

Một khoảng trời xa xa dần dần sáng, ánh mặt trời chiếu xuống như xuyên qua các tầng mây.

Một người nam nhân trẻ tuổi đang ngồi trên băng ghế bên cạnh. Lúc Tang Vô Yên vừa đến, nam nhân đã ở đây, người hướng mặt hồ, lẳng lặng nhắm hai mắt. Đại khái cho người ta cảm giác phi thường tốt, vì thế nàng nhìn không được vụng trộm nhìn thêm mấy lần.

Môi của hắn rất mỏng, môi mỏng mím quá chặt, hiện ra bộ dáng khá hờ hững.

Bởi vì hắn nhắm hai mắt, cho nên Tang Vô Yên mới cam đảm hơn nhìn hắn hơn nhiều vài lần. Nàng từ nhỏ thị lực rất tốt, cho dù cách vài thước đều có thể nhìn thấy lông mi của hắn rất đen hơn nữa lại nồng đậm, không dài cũng không ngắn quá, giống như một cây quạt nhỏ vậy.

Nhưng mà cũng vì hắn nhắm hai mắt, cho nên biết khi nhìn toàn khuôn mặt sẽ có cảm giác gì.

Tang Vô Yên vẫn tin tưởng, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, một cặp mắt đẹp là tiêu chuẩn tạo lên mỹ nhân. Bởi vậy, trước khi tự phong bốn chữ “Cực kỳ anh tuấn”, nàng tạm thời đem hai chữ “Cực kỳ” thu hồi, chờ khi nhìn hết chính thể (toàn bộ) mới tính tiếp. (bà này đúng là sắc nữ)

Gần đây có vài ông cụ bà lão luyện giọng. Còn có người đứng trước hồ thét to, nghe nói như vậy hơi từ trong lồng ngực thoát ra, vị giác tốt hơn giúp kéo dài tuổi thọ.

Tâm tình Tang Vô Yên biến đổi tốt liền nhớ ra ca từ, vì thế cũng học bọn họ, đứng lên hai tay chống nạnh mặt hướng “Đại hải”, cao giọng hát lên.

“Ta ba vòng hữu ba vòng, mông xoay xoay cổ xoay xoay, ngủ sớm dậy sớm chúng ta ở làm vận động, đầu đầu thủ a đầu đầu chân, cần làm hít sâu, học gia gia tập thể dục sáng sớm sẽ không già.....”

Giọng lớn rống ra cũng không biết xấu hổ tiếp tục xoay thắt lưng xoay mông, khiến cho “Gia gia” bên cạnh đang tập thể dục buổi sáng bị nàng hát như vận động tác từ từ chậm rãi rồi dừng lại.

Ách — hình như là ngây thơ nhí nhảnh.

Nàng nghĩ nghĩ, lại thay đổi bài.

“Cờ đỏ năm sao đón gió tung bay, thùng thùng tiếng ca cờ nào đương đương làm, đây là chúng ta thân ái tổ quốc theo nay đi hướng thùng thùng thùng đông.....”

“Quốc ca” vừa ra khỏi miệng, bên cạnh có a di đang chạy thật lúi bị nàng làm cho hoảng sợ, chân chũnh choáng thiếu chút nữa té nhào.

Bất quá cũng có chút may mắn, lúc nàng há mồm xướng câu đầu tiên trừ bỏ chàng trai vừa rồi bị nàng nhìn chăm chăm hơi nghiêng tai, thời gian còn lại đều trấn định.

Tang Vô Yên hát chưa bao giờ nhớ lời nhạc, nhất là lúc ngân nga hát một mình thì đều loạn hết cả lên như kiểu ông nói gà bà nói vịt.

Hiển nhiên, bài Cờ đỏ năm sao cũng vậy. Những chỗ không biết nàng đều “Thùng thùng” và “Đương đương” để thay thế.

Hơn nữa, mỗi khi nàng đi hát karaoke, kết cục đều là khi cầm lấy phone há mồm hát chưa đến ba câu sẽ bị đám người đánh.

Trình Nhân mỗi lần đều lắc đầu than thở, “Chúng ta nghĩ cũng không ra, người thân là một phát thanh viên trong radio, sao hát tệ thành như vậy?”

Quên đi, quên đi.

Tang Vô Yên ngậm miệng lại, lắc lắc đầu.

Nơi này nhiều người già như vậy, vẫn là không nên hát lên bài ca bất hữu này, miễn cho nói nàng làm bản hình tượng vĩ đại của tổ quốc.

Trong lòng Tang Vô Yên quyết định, chuẩn bị chuyển sang bài khác.

Lúc này, nàng đột nhiên nhớ tới bài Bình minh vi lam rất nổi danh của thần tượng mà mình cực kì sùng bái – A Quân, với không khí lúc này cũng rất thích hợp. Vì thế, trong đầu nàng hiện ca từ, há mồm lại hát:

Hơi hơi hiệu gió thổi đưa

Đưa tới hương tóc của nàng

Làm cho ta ở trong gió mạnh đi bắt giữ

Hương vị của nàng

Thừa dịp trời chưa hiểu

Thừa dịp bí mật này nàng còn không biết

Ta ở dưới ánh sáng trời xang

.....

Bởi vì thích cho nên bài hát này nàng ở nhà hát qua vô số lần, tất nhiên còn nhớ rõ một đoạn ca từ. Uh — Tang Vô Yên cảm thấy vừa lòng.

Lúc này, người muốn ngã không có nhiều như lần trước, có tiến bộ.

Bất quá, chàng trai ngồi bên kia quay đầu lại bởi vì giọng hát lần này của Tang Vô Yên, nguyên bản biểu tình bình thường, đột nhiên đứng lên vẻ mặt hơi kỳ quái.

Hắn vừa quay đầu, vừa chậm rãi mở ra hai mắt. Con ngươi dần dần xuất hiện, Tang Vô Yên trong lúc nhất thời lại quên hô hấp.

Hắn có một đôi mắt phi thường xinh đẹp.

Hai tròng mắt ở dưới lông mi đậm, thâm trầm như nước son bình thường.

Sau đó, Vô Yên hỏi hắn: “Ngươi có biết lần đầu tiên thấy ánh mắt ngươi, ta nghĩ đến cái gì hay không?”

Hắn nghi hoặc.

Nàng cười, “Giống như hạt thủy tinh ngâm trong nước đen.”

Kỳ thật, sau lời nói của nàng biểu tình chàng trai cũng có chút kỳ quái, không bằng nói thẳng là cực kỳ giận.

Tang Vô Yên buồn bực, nàng hát ca khúc của thần tượng A Quân, hắn giận cái gì? Chẳng lẽ hắn là fan hâm mộ của A Quân? Giờ phút này, trong đầu nhỏ của Tang Vô Yên không ngừng hiện lên hình ảnh mang tính bạo lực của các fan cuồng nhiệt mê nhạc.

Vì thế, để không biết ánh mắt như muốn lột da nhìn mình nữa, Tang Vô Yên không nói tiếng nào, cầm lấy túi xách chạy lấy người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có sâu mới nghe ta nói~~~~

---3---

Giữa trưa Tang Vô Yên quay về ký túc xá trường, vừa vặn gặp Lí Lộ Lộ bung đồ tắm rửa từ nhà tắm trở về.

“Ta còn tưởng là ai, kết quả là Tang tiểu thư nha,” Lí Lộ Lộ nói, “Như thế nào? Trở về thị sát?”

Lí Lộ Lộ ngoài miệng đặc biệt yêu mến Tang Vô Yên, nhưng mà thực tế thì không phải vậy.

“Ta trở về thay chút quần áo.”

“Đúng rồi, Ngụy Hạo luôn khuya khoát gọi điện thoại tới tìm ngươi. Rất phiền nha, có thể làm cho chúng ta ko bị phá tính hay không?”

“Nga.” Tang Vô Yên vừa vùi đầu sửa sang lại tủ áo mình vừa đáp.

“Ngươi nói rồi nha.....” Lí Lộ Lộ dừng lại, lại khoát tay áo, “Không nói nữa.”

“Nói cũng nói vô ích.” Tang Vô Yên tiếp miệng.

“Đúng. Không biết Ngụy Hạo kia như thế nào lại thích một người như ngươi, thật sự là ngu tám đời.”

Tang Vô Yên hắc hắc cười.

“Đừng cười, tối thứ bảy cùng nhau ăn cơm, đừng suốt ngày đều trốn ở ổ chó của ngươi, cũng nên đi chơi với mọi người.”

“Không muốn đi.” Tang Vô Yên cúi đầu.

“Ngươi khẳng định đã quên, ngày đó là sinh nhật ta. Ngươi nếu dám không đi, xem ta trừ cho ngươi chết.”

Lí Lộ Lộ cười nói, chiều này đối Tang Vô Yên rất hiệu quả.

Kết quả đến ngày đó lúc đi ăn lẩu thấy Ngụy Hạo đã ngồi ở đó, Tang Vô Yên cau mày liếc Lí Lộ Lộ.

“Đồng hương thôi, không ý tứ khác.” Lí Lộ Lộ đầu cũng không nâng lên nói.

Ăn cơm tổng cộng tám người, vừa vặn bốn nữ bốn nam.

Tang Vô Yên suy nghĩ, vừa vặn đủ hai bàn mặt chược.

Mọi người đều là đồng hương, toàn bộ Tang Vô Yên đều quen.

Ngồi cách Ngụy Hạo và Tang Vô Yên là Lí Lộ Lộ. Tang Vô Yên không liếc hắn một cái, hắn cũng rất bình thường, toàn bộ quá trình tương an vô sự.

Chính là ăn đến một nửa đồ ăn lại không đủ, Lí Lộ Lộ kêu người bán ha2ng lấy thực đơn, thuận miệng hỏi Ngụy Hạo: “Soái ca, ngươi xem còn cần kêu thêm cái gì?”

Ngụy Hạo không hề nghĩ ngợi liền nói: “Thêm một phần thịt bò đi, Vô Yên thích ăn.”

Đũa của Vô Yên dừng một chút.

Đồ ăn bùng lên, Lí Lộ Lộ một hơi kêu hết các món ăn đều có thịt bò. Nhưng mà đũa Tang Vô Yên một chút cũng không đụng tới.

Sau khi ăn xong, một đám người lại đi ca.

Lí Lộ Lộ và một đám người điên đòi mạng. Có lứa con gái thậm chí cởi giày, đứng trên sô pha hát. Tang Vô Yên và Ngụy Hạo hai người đều tự ngồi hai hướng khác nhau.

Đồng hương a nói: “Tang Vô Yên, hát đi.”

Đồng hương b nói: “Đừng, đừng, đừng. Chờ ta đem lỗ bịt lại trước.”

Tang Vô Yên tức giận nói: “Biến!”

Lí Lộ Lộ nói: “Ngụy Hạo, tới bài của ngươi rồi, chúng ta thay ngươi chọn đó, nhanh lên hát đi.” Nói xong, đem microphone đưa cho Ngụy Hạo.

Hắn lười nhác tiếp nhận microphone, sau đó nhạc đệm bắt đầu.

Trước kia, Ngụy Hạo vẫn không biết hát, sau đó cùng đồng học tổ chức cái dàn nhạc “eleven”, bắt đầu mới có chút danh tiếng, thường chọn nhạc có giai điệu chậm, mà bây giờ trở thành chủ dàn nhạc bọn họ ở phòng radio trong trường, bá chủ Hứa Thiển.

Thăng đến có một lần, đoàn người người rủ nhau đi ca, Tang Vô Yên uống say, ôm microphone hát.

Nàng ồn ào: “Lộ Lộ giúp ta chọn Bình minh màu xanh, ta muốn hát. Mười lần.”

Đừng nói mười lần, Tang Vô Yên vừa hát đến câu thứ ba, một đám người liền tròn tròn mắt. Đây là ca hát sao, quả thực là ma âm công tâm. Nhưng mà lúc đó nàng đã uống say, hoàn toàn mặc kệ cảm giác người khác, túm chặt microphone không buông tay, muốn hát hết bài.

“Vô Yên, không nên hát như vậy.” Ngụy Hạo dỗ nàng.

“Hát như vậy là sao?” Nàng dừng lại hỏi.

“Ta hát cho ngươi nghe?”

“Hảo. A. Hát không đúng ta sẽ. Phạt tiền!” Tang Vô Yên dựa vào hơi rượu mà làm càn, “Không đúng, không đúng, là phạt. Rượu.”

Nàng nói xong thả lỏng tay.

Ngụy Hạo thấy thế mới đem microphone từ tay nàng lấy ra.

Lúc ấy là lần đầu tiên Ngụy Hạo thật sự hát trước mặt mọi người. Hát bài Bình minh màu xanh cứ nhiên so với ca sĩ chính còn cuốn hút đại chúng hơn.

Chỉ hát qua một lần, toàn trường đều kinh diễm, lại nghe được Tang Vô Yên một mình mang theo men say ngây ngốc cười nói: “Cũng không tệ lắm, chính là hát so với ta. Kém một chút.”

Nay, Lí Lộ Lộ lại nhắc tới bài này, đơn giản là muốn hai người bọn họ lại tiếp tục duyên phận.

Giai điệu quen thuộc lại vang lên, Ngụy Hạo dùng giọng trầm hát.

Gió hiu hiu thổi qua mặt của ta

Làm cho ta biết

Trời đã hiểu

Hiu hiu là khuôn mặt tươi cười của nàng

Làm cho ta nghe được

Tiếng cười của nàng

Hiu hiu, a, kia hiu hiu

Gió hiu hiu thổi đưa

Đưa tới tóc hương của nàng

Đề cho ta đi bắt giữ trong gió mạnh

Hương vị của nàng

Thừa dịp trời chưa hiểu

Thừa dịp bí mật này nàng còn không biết

Ta ở dưới ánh sáng trời xanh

Cười với nàng

Hiu hiu là ôn nhu của nàng

Làm cho lòng ta say

Của nàng tốt...

Nhạc chưa xong, Tang Vô Yên cũng rút cuộc không muốn nghe tiếp, cầm lấy túi xách đứng dậy, đẩy cửa phòng, đi ra ngoài.

Bỏ lại sau lưng những âm thanh ồn ào, nàng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng đột nhiên nhớ tới buổi sáng hôm đó, nàng đứng ở bên hồ liền hát bài này một cách ngu ngốc, có lẽ không phải ngẫu nhiên, mà là nàng trong lòng vẫn là mang theo một chút quyến luyến.

Đột nhiên, còn có một chút, nàng bắt đầu chán ghét bài này.

Nhưng mà Ngụy Hạo lại đuổi theo.

“Vô Yên.” Ngụy Hạo giữ chặt nàng.

“Ta đi ra thông khí.” Nàng bỏ tay hất ra.

“Vì sao trốn ta?”

“Ta không có.”

“Đổi số điện thoại, chuyển ra ký túc xá, trong trường thấy ta liền đi đường vòng, còn không có?” Ngụy Hạo nói, “Nếu có thể chuyển trường, phòng chừng người đều lập tức đổi.”

“Ta chuyển đi ra ngoài ở, không phải bởi vì người. Đổi dãy số cũng là bởi vì ta là người thất thường. Ta đường vòng là vì.....” Tang Vô Yên dừng một chút, ở trong đầu nhanh chóng tìm lý do thoái thác, “Là vì người Ngụy Hạo là đại minh tinh trong trường, ta sợ đường không đủ rộng cho ta đi, e cản đường người.”

Đây là sở trường của nàng mà.

Ngụy Hạo bất đắc dĩ cười cười, “Thật không, không muốn cùng ta có quan hệ.”

“Chưa nghĩ qua.”

“Vì sao?”

“Chính là không nghĩ.”

“Ta đều nói qua, ta và nàng chỉ là bằng hữu (bạn).”

“Bằng hữu?” Tang Vô Yên ngẩng đầu, “Bằng hữu cũng hôn môi sao? Hôn môi trước mặt của ta, là chuyện bằng hữu có thể làm sao?”

“Kia là nàng uống rượu, ta cũng uống hơi nhiều, liền nhất thời không chú ý.....”

“Ngụy Hạo,” Tang Vô Yên đánh gãy hấn, “Cái gì ta cũng không muốn nghe nữa.”

“Vì sao?”

“Chính là không muốn nghe.” Nàng nói.

“.....”

Hai người tranh luận.

Nguy Hạo nhất thời cảm thấy vô lực, cùng Tang Vô Yên hoàn toàn không thể nói đạo lý.

“Ta muốn về nhà.” Nàng nói.

“Ta đưa ngươi.”

“Không cần.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật, chuyện xưa vẫn là cái kia chuyện xưa, chính là trước kia ở chỗ không hợp lý cần sửa chữa.~~~

---4---

Về đến nhà, Tang Vô Yên buồn bực treo trên giường.

Trong phòng im lặng cực kì, chủ nhà không đặt sẵn tivi, nàng cũng không dư tiền để mua, cho nên tiêu khiển duy nhất ở nhà chính là đọc sách, hát và nghe thu âm.

Lúc nàng bắt đầu làm phát thanh radio tại trường, thích sưu tầm đủ các loại nhạc êm tai và thịnh hành, cho nên mỗi lần dọn dẹp CD so với quần áo còn nhiều hơn, có thể sắp xếp thành một hộp lớn.

Nhưng mà giờ phút này, nhạc gì nàng cũng không muốn nghe.

“Vì sao không để hắn nói rõ ràng?” Trình Nhân hỏi.

“Đúng vậy, ta vì sao lại không muốn nghe hắn giải thích? Tò mò quái.” Tang Vô Yên hỏi lại.

“.....” Trình Nhân trầm mặc.

“Chẳng lẽ là trong tiềm thức của ta cảm thấy tình yêu chân chính không thể làm bản?”

“Ai biết được.”

Buổi tối thứ bảy là thời gian Tang Vô Yên gọi điện thoại về nhà báo cáo lại tình hình thời gian gần đây.

“Ba ba, ta muốn ăn bánh trôi.” Tang Vô Yên làm nũng.

“Hảo hảo hảo, tiền tiêu vặt còn đủ không, nếu không ta ngày mai lại đi chuyển cho con để mua bánh trôi ăn.” Tang ba ba nói

Má Tang ngồi kế bên lải nhải, “Phí sinh hoạt hàng tháng của con mình còn nhiều hơn Tiểu Quỳnh nhà bên cạnh rất nhiều lần, ngươi còn sợ bát bánh trôi con cũng không có tiền mua.”

“Nhưng mà ta chỉ muốn ăn bánh trôi nhân mè tự tay ba ba làm thôi.” Tang Vô Yên không để ý má Tang, tiếp tục làm nũng.

“Ngày mai ta làm, tuần sau chú Dư của con sẽ đi họp trong thành phố, ta kêu hắn đem nhân bánh cho con. Nhưng mà con phải tự mình bao.”

“Không muốn, ta muốn ba ba làm, ta nhớ ba ba, còn nhớ nhà.”

“Vậy.....” Tang ba ba khó xử, “Yên Yên à, không bằng con tuần sau trở về đi.”

“Đi học thì sao?”

“Khóa không nhiều, ta xin phép.”

“Ồ nháo!” Má Tang một phen đoạt điện thoại nói, “Vô Yên, con với ba ba con một kẻ xướng một người họa*. Hắn thương ngươi đến vô pháp vô thiên. Không nhớ đến chính mình còn là lão sư nữa, làm sao giáo dục học sinh.”

(* kẻ tung người hứng)

Tang Vô Yên hắc hắc cười.

Má Tang tiếp tục nói: “Vô Yên, tháng sau bắt đầu báo danh nghiên cứu sinh, ngươi có thể suy nghĩ thử coi là đi thi hoặc là vào xã hội đi làm. Con thật muốn thi thì nên chuyên tâm ôn tập, đừng đi radio làm những chuyện không cần thiết nữa, mất nhiều thời gian. Còn nữa, không cần đặt hy vọng ở ba sẽ giúp con liên hệ với người ta. Con của một giáo sư danh tiếng trong B đại cần cái đơn cư nhiên đi cửa sau, đề tài này đúng là nói ra rất dọa người,”

“Uh.” Má Tang nói rất có đạo lý, Tang Vô Yên chỉ có thể gật đầu phụ họa.

Nhà khác đều là nghiêm phụ từ mẫu, nhà nàng là nghiêm mẫu từ phụ.

“Lời ta nói con đều nhớ kỹ chưa?” Má Tang hỏi.

“Nhớ kỹ.”

“Tiểu tử Ngụy Hạo kia, tuần trước gọi điện thoại đến nhà hỏi đi động con, sốt ruột như vậy, ta xem chắc là có chuyện. Con nếu thực không muốn cùng người ta thì phải nói rõ ràng, bằng không về sau ba con và chú Ngụy làm sao sống chung.”

Cái gì mà bất quá, mẹ nàng nói chuyện chính là trực tiếp.

Giữa nàng và Ngụy Hạo là không có khả năng.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Khóa học không nhiều lắm, Tang Vô Yên mỗi ngày đều đi thư viện chiếm chỗ, ôn tập. Nhưng là, trừ bỏ cuối tuần đi hai ban học bổ túc, thời gian còn lại đều trong phòng radio.

Kỳ thật, thi đối nàng mà nói không phải rất khó.

Theo lời Trình Nhân thì là: “Đừng nhìn người bình thường dần dần, sợ não thiếu cân cân, nhưng mà học tập cũng không ngu ngốc.”

“Học bổng hạng nhất của ta, bị người dùng một từ không ngu ngốc để tóm lại, xem ra các người đều thuộc loại không quá ngu.” Tang Vô Yên phản bác.

Tiết mục chính hợp trong radio. Nguyên lai tới sáu giờ, thời gian dành cho chuyên mục âm nhạc thịnh hành, bởi vì nghe đài tăng thêm và nhân khí Nhiếp Hi tăng vọt là nguyên nhân làm điều chỉnh.

Nhiếp Hi vẫn là DJ chính trong chương trình này, tương đối quen thuộc với người ở đây, hơn nữa thành tích cũng rõ ràng, thường thường có thể mời đến những người nổi tiếng có tiền cũng không mời được đến đây làm thăm hỏi.

Ví dụ như hôm nay, đến làm chương trình là ngôi sao A Quân — thần tượng của Tang Vô Yên.

A Quân theo nghề đã nhiều năm vẫn không uẩn không hóa (mình nghĩ có lẽ là ko lên ko xuống), nhưng mà từ khi album Bình minh màu xanh phát hành vào năm trước rất được yêu thích, mới nổi tiếng lại.

“Một bài hát mang đến thành công lớn như vậy, bạn cảm thấy thành công này chủ yếu là đến từ nguyên nhân nào? Hoạt động tuyên truyền? Hay là sự cố gắng của bản thân?” Nhiếp Hi nói chuyện có vẻ tùy ý. “Như mọi người đã biết, trong nghề này bạn có tiếng tăm chỉ.”

A Quân cười cười, “Nhóm fan cũng là một trong những nguyên nhân đó. Sự giúp đỡ của công ty đĩa nhạc với ta rất nhiều, đương nhiên, còn muốn cảm ơn thầy Nhất Kim.”

“Uh, thầy Nhất Kim, tác giả lời bài hát Bình minh màu xanh.” Nhiếp Hi thuận miệng giải thích, để cho người nghe hiểu được.

“Hắn thật sự rất tài hoa.” A Quân tiếp tục nói, “Ta biết ca khúc thầy Nhất Kim có tiền cũng khó cầu, lúc hẳn cự tuyệt công ty đĩa nhạc, chúng ta đều tuyệt vọng.” A Quân trầm ngâm.

“Nhưng tuyệt chỗ phùng sinh *.” Nhiếp Hi cười. (*a` giống như là 1 việc nào đó mình tưởng chúng là việc bất khả thi nhưng cuối cùng lại được)

“Cho nên thực cảm ơn thầy Nhất Kim” A Quân chân thành nói.

Đến lúc này, Tang Vô Yên mới nhớ đến, nguyên lai Bình minh màu xanh cũng là Nhất Kim viết, khó trách ngày đó lúc Libya vô sò vẫn cảm thấy tác giả kia rất quen.

Đại danh鼎鼎 Nhất Kim, Tang Vô Yên nghe nói qua.

Gần hai năm, một bài hát của người này có thể làm cho một ca sĩ nổi tiếng. Nhưng mà làm người lại cực kỳ không phô trương, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, cũng cự tuyệt phỏng vấn của truyền thông. Không chỉ nói tuổi, tướng mạo, sơ yếu lý lịch, ngay cả nam hay nữ thì gần đây mới sáng tỏ.

Tất cả đều không phải nhờ có tin đồn mà ra sao.

Năm nay có một mỹ nữ, ở trên Inter đột nhiên tuyên bố chính mình là “Nhất Kim”, sau đó công khai blog cá nhân. Hơn nữa, còn nói bản thân và ngôi sao A Quân có một loạt “Chuyện xưa không thể nói”.

Lúc ấy chỉ có một cục đá nhỏ đã tạo ra ngàn tầng sóng lớn, giới giải trí bùng nổ. Thậm chí có trang web lấy nàng làm tin nóng, sưu tầm các tác phẩm của nàng.

Phóng viên giấp: “Vi sao lại gọi là Nhất Kim vậy?”

Mỹ nữ rụt rè cười: “Một là trong quá khứ có một câu chuyện xưa mơ hồ và ám xảy ra với tôi, thời thơ ấu của tôi lại bị ảnh hưởng bởi văn hóa Hán, nhưng sau nhiều năm học tập ở nước ngoài với một ý tưởng về giao thoa giữa hai nền văn hóa, vì vậy bút danh này dựa trên hai tầng nghĩa thành một ngày hôm nay.

“Quá khứ hiện tại là những câu chuyện vừa mập mờ vừa ngọt ngào đã xảy ra trong cuộc sống của tôi, quá khứ hiện tại là những gì mà tôi chịu ảnh hưởng từ văn hóa nước ngoài, là một thứ tư tưởng được tác động và tích góp sau nhiều năm du học tại nước ngoài, vì thế tôi đã biến hai tầng ý nghĩa này thành nghệ danh hiện tại. (一今 : vừa có nghĩa là hiện tại, hôm nay, lại là nhất kim như phần văn án mà tác giả giải thích.)

Ta không biết cái nào đúng nữa. hai đoạn trên ta tích góp từ google và những người bạn biết tiếng hoa. Dịch đoạn đó có mấy chữ mà mất hết một ngày của ta lun.

Phóng viên đáp: “Rất giỏi a, hai chữ vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa tư tưởng sâu sắc như vậy.”

Kết quả bên ra mặt làm sáng tỏ sự thật tự nhiên là công ty đĩa nhạc của ngôi sao A Quân, mà không phải bên Nhất Kim.

“Tin đồn nàg và A Quân chỉ là hư cấu.”

“Các người có chứng cứ gì sao?”

“Kỳ thật rất đơn giản, nàg này là giả mạo, bởi vì Nhất Kim căn bản chính là nam nhân.”

Các phóng viên ò lên.

“Như vậy, có thể mời Nhất Kim tham dự hội chiêu đãi ký giả không?” Có phóng viên hỏi.

Người phát ngôn hơi buông lỏng, “Thực xin lỗi, này..... Chúng tôi bất lực.”

Lúc ấy, Trình Nhân bình luận: “Nam nhân này không màng danh lợi đến trình độ biến thái này.”

“Người mới là biến thái.” Tang Vô Yên nhủ mày, tự nhiên dám nói xấu thần tượng của nàg.

“Ta đây là khen ngợi hần đó.”

“Người cảm thấy sẽ có người lấy từ biến thái này để khen ngợi người sao?”—

---5---

Sáng thứ ba đại bộ phận mọi người ở radio đều nghỉ ngơi, ngày hôm qua Tang Vô Yên lại để quên điện thoại di động trong ngăn kéo, vì thế một mình đạp xe đến phòng radio.

Nàng đem xe đạp để bên ngoài rồi đi vào thang máy.

Kết quả, nơi đó còn có một người nam nhân đang đứng chờ thang máy.

Tự nhiên chính là chàng trai có đôi mắt mê người mà nàng đã từng gặp ở bên hồ. Nhưng lúc này sắc mặt hần hơi nghiêm túc, trên tay cầm một cây trượng (gậy).

Một cây gậy màu đen làm bằng kim loại vừa nhỏ vừa nhẹ, nhìn rất bình thường.

Tang Vô Yên nghi hoặc, còn trẻ như vậy mà xài gậy?

Dáng người hần rắn rỏi, nhưng nếu nhìn kĩ thì có vẻ hơi gầy, kết hợp với một khuôn mặt xinh xắn mang nét trẻ con, Tang Vô Yên cảm thấy một sự đối lập cực kỳ rõ ràng. Hần đứng thẳng trước cửa thang máy, lẳng lặng chờ thang máy đi xuống, thế nhưng ánh mắt không hề có tiêu cự. Sau khi Tang Vô Yên bước tới, hần lễ phép xê dịch một chút sang bên cạnh.

Tang Vô Yên thấy hơi kỳ quái, hậu trường radio ngoại trừ người có nhiệm vụ, hầu như không ai vào, làm sao lại có một soái ca đến chỗ này ah, chẳng lẽ là đến để bàn việc quảng cáo?

Không biết có phải là cảm giác được mình bị Tang Vô Yên đang quan sát, hần hơi nghiêng, Tang Vô Yên vội vàng thu hồi ánh mắt.

Nàng nhanh chóng qua đầu lại đây, nhìn thẳng màn hình thang máy không chớp mắt nhìn con số dần dần thay đổi, “9,8,7,.....”

Lúc này điện thoại vang lên, hần từ trong túi lấy điện thoại ra.

“Uh, ta tự mình đi lên trước, người không cần xuống dưới.”

Không biết đôi phương nói gì, hần thân nhiên đáp: “Cột bên phải nằm phí trong, cái thứ hai, ta nhớ kỹ rồi.”

Sau đó tắt máy.

Một cuộc điện thoại ngắn gọn như vậy, thậm chí đơn giản đến nỗi khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lùng, hơn nữa còn có hơi không kiên nhẫn.

Thật sự là chàng trai cực kỳ thiếu tính nhẫn nại, Tang Vô Yên nghĩ.

“Leng keng-” Thang máy tới.

Hần dừng một chút, giống như là nhường cho mình đi trước.

Ưu tiên nữ sĩ, đây là thiên kinh địa nghĩa (điều hiển nhiên). Tang Vô Yên không do dự đi vào trước, sau đó nàng xoay người ấn nút tầng trệt mới đột nhiên phát hiện, khi hần bước về phía trước lấy cây gậy dò cửa thang máy, sau đó tay đỡ lấy khung cửa đi vào đến.

Tang Vô Yên đứng yên tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm.

Không ngờ hần là người mù.

Gậy kim loại màu đen bình thường kia không ngờ là gậy dành chon người mù.

Trong hoàn cảnh này, lại nhìn ánh mắt hần, thật là như dừng ở chỗ rất xa, không hề có tiêu cự. Một đôi mắt đen sáng duyên dáng, chúng rất đẹp, lại cái gì cũng không thấy.....

“Phanh” Một tiếng, Tang Vô Yên thấy trái tim mình co rút mãnh liệt, nói không ra cảm giác gì.

Tiếc nuối, thương xót, đồng tình, cảm thông, cảm thán..... dường như lúc ấy trăm ngàn cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Nhớ lại buổi sáng ở công viên, lần đầu tiên gặp nam nhân kia, hần ngồi bên hồ rất lâu, mắt nhắm lại. lúc ấy hần ở đó làm cái gì vậy ? Là đang hết sức chuyên chú nghe thanh âm của thế giới này, hay là im lặng chờ ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt ấy?

Trong thang máy, Tang Vô Yên đứng phía sau hần.

Tang Vô Yên vốn nghĩ rằng hần sẽ kêu mình giúp hần ấn thang máy, chờ này giờ cũng không thấy hần mở miệng, liền chủ động hỏi: “Cần hỗ trợ không?”

Hần dừng lại, hơi cúi đầu, sau đó lại nhìn thẳng vào phía trước, thân nhiên nói: “Không cần, cảm ơn.”

Nói xong bốn chữ đó, hần ngậm chặt đôi môi.

Tang Vô Yên bị cự tuyệt một cách không lễ phép như vậy, mảy mui lại, dâng lên cảm giác không hài lòng, nhưng sự không hài lòng này lập tức bị bao phủ bởi sự đồng tình.

Nàng nhìn hần nâng tay phải lên, sờ soạng hai hàng nút ở bên phải cửa thang máy. Ngón tay từ từ trên bề mặt kim loại, sau đó lại dần dần đi xuống.

Hai nút thang máy xếp theo chiều dọc, hần sờ đến cột bên trong.

Thang máy đi lên trên, Tang Vô Yên không biết hần có phải cũng muốn tới lầu hai hay không. Cho nên, tâm tình Tang Vô Yên bắt đầu khẩn trương.

Tay hần rất nhạy, chạm được nút lầu tiên –12, hần thoáng ngừng, lại tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Nhìn ngón tay lướt qua dường như không hề vội, Tang Vô Yên đột nhiên nhớ tới điện thoại vừa rồi.

Hần nói: “Cột bên phải nằm phía trong, cái thứ hai, ta nhớ kỹ rồi.” Đó là người kia giúp hần miêu tả quá trình ấn nút thang máy.

Hần đụng đến nút số 10, hần dừng lại, không chần chờ ấn xuống.

Nhưng mà, Tang Vô Yên lại trợn tròn mắt, lầu 10 chính là nút không có đèn.

Thang máy trong radio đặc tính chính là một nút sau khi ấn hai lần, đó bị hủy bỏ. Tang Vô Yên vừa rồi cũng ấn lầu 10, như vậy chắc chắn không nhảy lên.

Nam nhân không hề thấy nên nhẹ nhàng thở ra.

Tang Vô Yên nghĩ nghĩ, lại nhẹ nhàng vươn tay ra, đi vòng qua người hần, sau đó lên nút một lần nữa “ấn” lầu 10. sau một loạt động tác, Tang Vô Yên tin tưởng hần sẽ không phát hiện, mới yên lòng.

Tang Vô Yên vốn định thở dài, lại thôi, chỉ có thể cảm thán trong lòng, giống như làm trộm vậy. Nàng vô ý thức sờ sờ túi. không có chìa khóa.

“Nha.” Nàng không khỏi sợ hãi than một tiếng.

Loại tạp âm này ở trong thang máy cực kỳ chói tai.

Hắn không hề động.

Tang Vô Yên che miệng lại, sau đó một lần nữa đưa tay vào túi, vẫn là không có.

Nàng nhíu mày, sau hai giây cực khổ nhớ lại, hình như nhớ ra quên khóa xe đạp, sau đó cái chìa khóa tính luôn chìa khóa xe đều đặt trong rổ xe đạp.

Tang Vô Yên nhìn qua màn hình mới đến lầu 6, vì thế vội vàng ấn cái nút lầu 7, chờ dừng lại, mở cửa lao đi, chuẩn bị thay thang máy khác xuống dưới.

Tang Vô Yên đang lúc sốt ruột chờ, vô tình nhìn nam nhân bên kia, thấy cặp mắt trong suốt chậm rãi biến mất ở cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mu Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Vốn sáng thứ tư là thời gian dành cho chương trình thu âm cuộc trò chuyện, Nhiếp Hi lại nói với Tang Vô Yên không cần nữa, chương trình đã chuẩn bị xong rồi.

“Phòng vấn là ai?” Tang Vô Yên hỏi.

Nhiếp Hi cười cười, “Tạm thời giữ bí mật. Chờ buổi tối người chắc sẽ biết.”

Tang Vô Yên nhìn nhìn về mặt thần bí của Nhiếp Hi, khó thấy nàng vui vẻ như vậy, có thể thấy được không phải nhân vật bình thường.

Bất quá, Tang Vô Yên cũng không để bụng.

Đại học năm 3 bắt đầu mở một loạt các chương trình hướng dẫn nghề nghiệp, học kỳ này có giáo viên trong khoa Nghệ thuật dạy môn “truyền thông và tài hùng biện”. Buổi chiều vừa vặn có hai tiết. Không nghĩ khi tới trường, lại thấy trên bảng đen viết thầy Lâm có việc, đổi lại buổi tối.

Giáo viên này tuy rằng chưa bao giờ điểm danh, nhưng giảng bài lại cực có thú vị, cho nên người trốn học không nhiều lắm.

Thầy giảng đến: “Nếu theo phương diện tâm lý học phân tích, trong giao tiếp giữa người và người, sẽ có thể xuất hiện ba nỗi sợ hãi lớn: sợ hãi do xa lạ, sợ hãi do chợ vị cao hơn và quần thể sợ hãi. Các loại sợ hãi này có mức độ khác nhau, thay đổi tùy theo kinh nghiệm, nhưng đều là vô phương ngăn ngừa. Khi phỏng vấn xin việc, ba nỗi sợ này trở thành chướng ngại lớn cho những người đi phỏng vấn.”

Có bạn học ở dưới hỏi: “Thầy, lúc người đối mặt chúng ta có quần thể sợ hãi không?” thầy cười cười: “Có. Giống như hiện tại người đột nhiên đứng dậy đặt hỏi, tuy rằng mặt ta không đổi sắc nhưng mà trong lòng vẫn hoảng sợ, chỉ sợ người đưa ra câu hỏi ta không biết trả lời lại bị bề mặt.”

Sau khi tan học, Tang Vô Yên về nhà mới nhớ đến tối nay Nhiếp Hi có cuộc phỏng vấn thần bí.

Kết quả mở radio, chợt nghe Nhiếp Hi nói: “Hôm nay, chân thành cảm ơn Nhất Kim tiên sinh đang bận bịu trăm việc mà cũng bỏ một chút thời gian tham gia tiết mục của chúng ta.”

“Không tạ (Không cần cảm ơn).”

Trả lời Nhiếp Hi là một giọng nam, hơi trầm, mang theo từ tính rất dễ nghe.

Là Nhất Kim?!

Tang Vô Yên về mặt kinh ngạc nhìn Trình Nhân.

“Cư nhiên là Nhất Kim?” Tang Vô Yên hỏi Trình Nhân

“Uh.” Trình Nhân nói.

“Bất quá, hình như chương trình sắp xong rồi.” Trình Nhân bổ sung.

“.....”

Đây là lần đầu tiên nàng nghe được thông tin trực tiếp về Nhất Kim. Mặc dù chỉ có hai từ, nhưng từ miệng nam nhân tài hoa hơn người nói ra, lại mang sắc thái kỳ diệu.

Hắn nói: Không tạ (không cần cảm tạ).

Trước sau chỉ một câu ngắn ngủi như vậy lại có thể khiến người ta không khỏi có chút mơ màng. Người đàn ông này là cao hay thấp, là béo hay gầy, có vợ hay còn độc thân. Dường như không có kết luận.

Tang Vô Yên nhìn nhìn radio, một lúc sau mang theo tâm trạng kỳ quái ôm gối đi ngủ.

Chiều hôm sau, nàng không có khóa học, mà lúc này cũng không phải thời gian cao điểm, cho nên tuyến xe số 101 người đi thưa thớt đến đáng thương. Tang Vô Yên lên xe, tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Tuyến 101 là tuyến đường xe bus dành cho du lịch thành phố A, chạy quanh tất cả điểm tham quan nổi tiếng trong thành phố, người địa phương thường không ngồi. Thứ nhất là nó hay đi vòng vòng, thứ hai là giá lại mắc hơn vé xe bus thông thường một chút.

Nhưng, nếu rảnh đến không gì làm, Tang Vô Yên thường dành ba đồng để lang thang thành phố hầu hết ngày. Đại đa số thời điểm hành khách đều thưa thớt, lúc ấy nàng thích nghe nhạc, thả tâm hồn theo những cảnh vật bên ngoài, đây là một phần tính cách hướng nội của Tang Vô Yên. Nàng từ nhỏ đã rất sợ người xa lạ, mãi đến lên đại học gan cũng lớn hơn, tính cách mới từ từ cởi mở hơn.

Lúc này trên tuyến xe, radio phát lại chương trình ngày hôm qua mà Nhiếp Hi phỏng vấn Nhất Kim.

Giờ phút này bên cửa sổ nhìn thấy những hạt mưa phùn, mưa đầu thu thường kéo dài, toàn bộ không khí thành phố được mưa tẩy cũng trở nên tươi mát hơn.

Người trong xe không nhiều lắm, nàng lại một lần nữa nghe được giọng của nam nhân kia trong radio trên xe.

Lúc này đây, giọng nói rất rõ ràng.

Giọng nam trưởng thành, rất trầm, còn có chút lãnh đạm. Mỗi khi Nhiếp Hi hỏi một câu, hắn đều suy nghĩ một chút, trả lời rất đơn giản. Nói cực nhỏ.

“Tại sao ngài lại quyết định theo con đường này, ước mơ muốn làm thi sĩ ở tuổi thơ sao?” Nhiếp Hi hỏi.

“Vô tâm sáp liễu liễu thành nhân*”, trước kia chưa nghĩ qua.” Hắn trả lời. (không nghĩ trồng cây lại trồng thành người)

“Nhất Kim tiên sinh, đối với những fan hâm mộ yêu nhạc, ngài vì sao lại cố ý lảng tránh công chúng vậy?” Nhiếp Hi hỏi.

“Duy trì không gian riêng tư.”

“Chính là vì vậy?”

“Còn có ý gì?” Hắn hỏi lại.

“Bạn đang rất thành công trong cái vòng luẩn quẩn này, nghe nói bạn còn có công việc khác, hay có thể nói nhạc sĩ chính là một nghề phụ của bạn?”

“Đúng vậy.”

Câu hỏi này hắn không hề chần chờ mà trả lời. Hai chữ ngắn gọn lại làm cho người ta có cảm giác kiêu ngạo, Tang Vô Yên hơi trầm mặt, lại nhẹ nhàng nở nụ cười, có lẽ hắn là muốn khiêm tốn một chút, lúc ấy Nhiếp Hi một hơi liền hỏi hai câu, vì thế hắn lười nói liền khẳng định.

Sau là thời gian quảng cáo.

Hoặc là.....

Một lát sau, Tang Vô Yên nhìn ra cửa sổ, lại muốn.

Hoặc là, hắn vốn là người kiêu ngạo như vậy.

“Nhất Kim tiên sinh, nghệ danh của ngài có ý hàm nghĩa gì không? Quá khứ và hiện tại, Nhất Kim là ngụ ý này? Hoặc là để tưởng nhớ một sự kiện? Một người nào đó?”

“Không có, chỉ là vài nét đơn giản.” Hắn thản nhiên nói.

Tang Vô Yên hơi bội phục Nhiếp Hi, cùng người có cá tính như vậy hợp tác làm chương trình lại có thể làm đến hết, nếu là mình khẳng định ngừng nửa chừng.

“Mấy tháng trước, có fan nữ ở trên Inter giả mạo ngài, ngài lúc ấy vì sao không lên tiếng bác bỏ tin đồn vậy?”

“Đầu ở chỗ người ta, bọn họ nghĩ như thế nào, ta không sao cả.”

“Ngài viết rất nhiều bài hát khiến không ít fan nữ cảm động, giống như bài Bình minh màu xanh, Libya vô sò, bên trong có câu chuyện của riêng mình không?”

“Không có, ta.....”

Đây là câu dài nhất trong toàn bộ chương trình, xe bus lại đến trạm, sau đó nhiều người lên hơn, radio cũng lập tức bị lái xe tắt đi.

Giọng hắn liền biến mất vào không trung.

Trong lòng Tang Vô Yên dâng lên cảm giác mất mát.

---2---

Tang Vô Yên vừa ôn tập kiểm tra, lại vội vàng làm luận văn tốt nghiệp.

Vì thế, sau một thời gian, mỗi người đều được phân công thực tập. Một nhóm của Lí Lộ Lộ bị chuyển đến ngoại ô thành phố A để điều trị tâm lý đề cao cảnh giác nhà tù.

“Đề cao cảnh giác ở nhà tù là sao?” Tang Vô Yên tò mò hỏi.

“Chính là những người trong đó tất cả đều hơn mười năm tù.” Lí Lộ Lộ vẫn đậm phong khinh trả lời.

Tang Vô Yên lập tức trừng mắt: “Đều là tội phạm giết người?”

“Không nhất định,” Lí Lộ Lộ mỉm cười: “Cũng có bắt cóc, buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu... con gái.”

“.....”

“May mắn những cô gái được nuông chiều như người không bị bắt đi, nếu không chắc sẽ sợ hết hồn luôn.”

Đúng vậy, nhóm Tang Vô Yên là nhẹ nhàng nhất, chia đến một trường tình thương. Trường có chút đặc biệt, muốn bọn họ đầu xuân đến thực tập.

Hôm đó, Tang Vô Yên đi nộp thời khóa biểu thực tập, từ văn phòng qua sân thể dục, vừa vặn có hai tiết học của bọn nhỏ.

Ngay lúc Tang Vô Yên đang đi qua một phòng ở lầu một, nàg nghe được một giọng nói rất quen.

Từ cửa sổ Tang Vô Yên nhìn thấy một nam nhân.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhìn rất mềm mại đứng bên cạnh bục giảng, bộ dáng rất nhàn hạ.

Các em đang làm bài tập, hắn cuối đầu, trong phòng học rất yên lặng.

“Tô lão sư!” Một cô bé tóc thắt hai bím kêu lên.

Nguyên lai hắn họ Tô, Tang Vô Yên nhẹ nhàng cười, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ nhìn bọn họ.

Hắn cũng không có dùng gậy trong phòng học, hắn bước chậm tới bên cô bé kia, thoạt nhìn hắn đối tất cả nơi này đều rất quen thuộc.

Nam nhân hơi khom người xuống, sau đó ngồi xổm trước bàn học, kiên nhẫn trao đổi với cô bé. Giọng hắn lúc này và lúc trong thang máy hoàn toàn khác nhau, mềm mại lại nhẹ nhàng, thậm chí làm cho người ta cảm thấy hắn tựa hồ đang mỉm cười.

Rốt cục đợi đến khi tan học, hắn cũng đi ra, Tang Vô Yên luôn đứng ở cửa sổ nhìn coi, bây giờ lại hơi do dự, liền học cô bé kia gọi hắn: “Tô lão sư.”

Hắn miễn cưỡng xoay người lại, đồng tử không có tiêu cự, ánh mắt ngang qua chỗ Tang Vô Yên, tựa hồ dừng lại một chỗ. Hắn hỏi: “Chúng ta quen biết?”

Chỉ gặp qua một lần thôi, cũng không kỳ vọng hắn có thể nhớ ra.

“Hình như không quen nhau.” Tang Vô Yên cũng không thất vọng.

Nghe thấy vậy hắn cứ nhiên tỏ ra thoải mái hơn, sau đó một tay cầm gậy, một tay diu lan can, chuẩn bị xuống cầu thang.

Tang Vô Yên thấy thế liền hỏi: “Người muốn đi đâu? Cần giúp đỡ không?” nói xong nàng liền cảm thấy hối hận, nàng vô tình tỏ ra vẻ thương hại.

Hắn lần thứ hai xoay người lại, tiếp theo hơi do dự một chút, chậm rãi nói: “Ta hình như gặp qua người, ở radio.”

“Trong thang máy.” Tang Vô Yên bổ sung.

Lúc ấy nàng cũng tốt bụng nói qua bốn chữ “Cần giúp đỡ không?” giống vậy.

Hoàn hảo trí nhớ hẳn rất tốt, Tang Vô Yên nghĩ, thật may mắn.

”Ta là thực tập sinh mới tới gọi là Tang Vô Yên, còn Tô lão sư.”

“Tô Niệm Khâm”

“Niệm Tinh?” Tang Vô Yên theo thói quen, lặp lại một lần.

“Không. Là Khâm” Tô Niệm Khâm sửa lại cách phát âm của nàng cho đúng.

Nàng là người miền nam, cách phát âm mũi thường không rõ ràng, cho nên đây cũng là nguyên nhân mà trước đây chương trình của nàng thường phải sửa đi sửa lại. bây giờ, bản thân nói chuẩn, nhưng mà nghe người khác nói lại không rõ ràng lắm.

Tô Niệm Khâm tựa hồ cảm giác được nàng đang mù mờ, liền bỏ thêm một câu: “Kim y, Khâm”

Kim Y, Khâm?

Tang Vô Yên ngượng ngùng cười cười, ngữ văn của nàng không tốt cho lắm, không biết Kim Y, Khâm là cái gì nữa. Nhưng mà cũng không dám hỏi lại, miễn cho người ta nói mình không có học thức, đành phải làm bộ như hiểu.

Buổi tối, Tang Vô Yên đang ngồi một mình, đột nhiên nghĩ đến tên của hắn.

Nàng đã lâu rồi không lật qua từ điển tiếng Trung, mất một lúc lâu mới tìm được nó trong đồng phiên âm.

Kim Y, Khâm

Nàng xem đến chú giải, nguyên lai ý nghĩa là chặn (mền).

“Niệm Khâm? Chắc là nhà trước đây rất nghèo, chặn cũng không có.” Trình Nhân ngồi một bên phân tích.

“Ngộ nhờ lúc người ta được sinh cảm thấy tên này cũng hay thì sao?” Tang Vô Yên phản bác.

“Có thể là trước khi kết hôn cha mẹ hắn rất nghèo, trung quốc phụ mẫu tốt, đều đem hết hy vọng đặt trong tên đứa nhỏ.” Trình Nhân tiếp tục ý kiến nhảm chán của mình.

Tang Vô Yên rốt cục cũng đầu hàng, không muốn thảo luận vấn đề này cùng người thích hắt nước lạnh vào người khác như nàng.

Tô Niệm Khâm

Tang Vô Yên nằm trên sofa tay cầm từ điển yên lặng nhấc ba chữ, nhớ lại hoàn cảnh buổi sáng lúc hắn cùng nàng nói chuyện, không kèm nổi mà nở nụ cười.

Hắn nói tiếng phổ thông rất rõ ràng, nhưng lại đem từ “Khâm” vốn là âm bằng lên hơi cao một chút. Hắn hẳn là người địa phương, bởi vì người thành phố A thường đem một tiếng tách thành hai ba âm. Vậy mà khi hắn nói từ khác, người ta lại không có cảm giác là âm địa phương, có lẽ là tên của bản thân nên khó sửa”

“Vô Yên.” Trình Nhân đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Huh?”

“Lau miệng nhanh lên, nước miếng chảy ra kia.” Trình Nhân nói xong còn làm bộ đưa khăn cho nàng.

“.....”

---3---

Tuần thứ hai, Tang Vô Yên giúp một học đệ nộp báo cáo, lại qua trường tiểu học kia. Lại gặp giáo vụ Uông – chủ nhiệm văn phòng, vừa vặn có giờ giảng.

“Tiểu Tang, người đợi một lát, sau giờ học gặp lại.” Chủ nhiệm phân phó.

“Ai, không có gì thầy đi đi, ta không vội.”

Uông chủ nhiệm vừa đi, chuông vào lớp liền vang lên. Tang Vô Yên nhìn chung quanh văn phòng, lấy cuốn báo, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Trường học có bốn tầng. Mỗi tầng có một lối đi nhỏ giữa hai dãy phòng, cho nên hành lang đặc biệt dài và hẹp, dễ dàng tạo tiếng vang. Nhìn chung, hầu hết các phòng khi có tiết học đều đã đóng cửa, tránh làm ồn bên ngoài.

Văn phòng của Uông chủ nhiệm vừa lúc ở cuối hành lang lầu 4, cách phòng học khá xa, cho nên có vẻ hơi im lặng.

Các tạp chí ở đây là báo Đảng, báo Giáo Dục, không có hoa văn không có bất quái không có truyện cười, bởi vậy Tang Vô Yên nhìn sơ qua liền cảm thấy không thú vị.

Nàng giương mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, mới qua 7, 8 phút, vì thế chán nản đem cầm đặt lên bàn làm việc, buồn ngủ. mơ hồ nghe thấy giọng của bọn nhỏ đọc sách truyện tới, nàng nằm úp lên mặt bàn, nhắm mắt lại.

Không biết học thuộc lòng cái gì nữa ?

Hình như là “Nhớ lại Giang Nam” của Bạch Cư Dị:

Giang Nam đẹp

Phong cảnh vốn thật quen.

Nắng lên hoa sóng hồng tợ lửa,

Xuân về sông nước lặng xanh trong,

Chẳng nhớ Giang Nam sao?

(Người dịch: Thiên Thanh)

Bỗng nhiên, tiếng piano xen lẫn vào tiếng đọc sách.

Tang Vô Yên là fan âm nhạc, nên biết giai điệu này là bài “Chợt lóe chợt lóe sáng trong suốt”, đoạn đầu tiên giai điệu rất đơn giản, đoạn thứ hai là những quãng đơn âm độc lập, lại lặp đi lặp lại, tiếng đàn một lần lại một lần dường như không có ý muốn ngừng lại.

Nàng hơi bức rức, vuốt vuốt tóc, lại lần thứ $n + 1$ nhìn đồng hồ trên tường, cách thời gian tan học còn lâu như vậy.....

Tang Vô Yên đi ra văn phòng, phát hiện tiếng piano được phát ra từ phòng đối diện, hơn nữa cửa cũng chỉ hờ khép, không có khóa, cho nên mới có giai điệu nhỏ nhỏ truyền ra.

Nàng sợ là có học sinh đang học bên trong, cho nên đứng trước cửa lặng lẽ thăm dò. Kết quả, bên trong với nàng tưởng tượng không giống nhau, chỉ có một người.

Mà hình ảnh kia là gần đây luôn xuất hiện trong đầu của Tang Vô Yên — Tô Niệm Khâm.

Tay trái hấn ấn phím đàn, tay phải cầm một cây bút đặt trên một bản nhỏ. Loại bản nhỏ này trong văn phòng của Uông chủ nhiệm cũng có, là bản chữ nổi. Hấn nhủu chặt mày, vừa ấn phím đàn vừa nhớ kỹ chữ nổi. Nhìn bộ dáng của hấn, giống như là đang soạn nhạc linh tinh, đại khái đang khổ cực suy nghĩ phải dạy bọn nhỏ như thế nào đây. Nhưng giống như rất khó vậy.

Tô Niệm Khâm ấn xuống hai âm, lấy bút viết lại cái gì, lập tức lại sờ sờ phím đàn, bỗng nhiên thấy không đúng, không khỏi lắc đầu. Tang Vô Yên thấy hấn lại lặp đi lặp lại mấy phẩm kia, vì thế có thể hiểu được tiếng đàn kia đáng ghét như thế nào.

Chỉ thấy tính tình của hấn bắt đầu hết kiên nhẫn, tay viết chữ nổi càng ngày càng đề xuống, cuối cùng mỗi lần đặt bút xuống cơ hồ đều là dùng sức khắc lên trên.

Cuối cùng, Tô Niệm Khâm rốt cục bùng nổ, trực tiếp đem mũi khoan bút hung hăng đập lên bản chữ nổi, “Ba—” một thanh âm vang lên.

Tang Vô Yên không khỏi hết hồn, nhất thời hiểu được tính tình người này tuyệt đối là cực kì không tốt, giống như đứa trẻ đang bức bối bản thân. Nàng lập tức muốn tránh đi, miễn cho bị hấn phát hiện mình rình coi, bị trở thành con cái lược nước.

Nhưng.....

Nàng cũng muốn ở lại đây.

Ngay lúc này, ngón trỏ trái của Tô Niệm Khâm nặng nề lướt qua phím đàn, từ trái sang phải, sau đó lại theo chiều ngược lại. Nhắm mắt lại, lướt qua phím đàn hai ba lần, ngón tay hấn hơi cứng ngắc từ từ trở nên mềm mại hơn, vẻ mặt cũng dịu hơn.

Hấn nặng nề thở dài ra, hai tay đặt lên phím đàn, hơi hơi dừng lại, ngón tay thuần thục đánh ra một đoạn nhạc. Giai điệu cực kỳ trầm, mang phong cách trung quốc, lúc này hấn khéo léo đánh đàn lại mang đến cảm giác khác lúc nãy.

Giai điệu rất êm tai, nốt nhạc được thêm vào một cách thích hợp, rất thần kỳ, Tang Vô Yên đang nghĩ như vậy, đột nhiên một trận gió thổi vào hành lang, cửa phòng hơi lay động.

Cửa gỗ đã rất lâu, phát ra tiếng “Két két –”.

Tang Vô Yên sợ hãi phát hiện động tĩnh, vội vàng kéo cửa, làm cho nó không run nữa. Không nghĩ tới, Tô Niệm Khâm đã nghe được tiếng vang, vì thế tiếng đàn dừng lại, quay đầu nhìn bên Tang Vô Yên. Khuôn mặt hắn hơi hướng Tang Vô Yên, sau đó nghiêng đầu lại.

Tang Vô Yên nhất thời cảm thấy ảo não, vốn gió thổi cửa động là chuyện cực kỳ bình thường, chính mình lại vẽ rắn thêm chân. Nàng vội vàng ngừng thở, ngừng hết tất cả động tác. Trong đó, chỉ có thể mơ hồ nghe được giọng của các em nhỏ đọc “Nhớ lại Giang Nam”, và chỉ có tiếng gió bên ngoài – gió cuối thu thổi qua sân nhà tạo ra tiếng động, còn có âm thanh như tiếng huyết sáo thổi vào hang lang.

Lát sau, Tô Niệm Khâm thản nhiên mở miệng: “Ai ở đằng kia?”

Câu hỏi này khiến Tang Vô Yên có chút trở tay không kịp, theo bản năng đáp lại: “Là ta.”

Vốn là đáp án được hàng tỉ người sử dụng với tần suất cao nhất, vậy mà Tô Niệm Khâm nhăn mày: “Ngươi là Tang.”

Hắn dừng một chút, Tang Vô Yên vội vàng tiếp lời: “Vô Yên, Tang Vô Yên.”

“Ngươi ở chỗ này làm gì?” Tô Niệm Khâm chậm rãi hỏi lại.

Phát hiện vẻ mặt hắn đã hơi giận, Tang Vô Yên liền đứng thẳng lại: “Ta ở văn phòng đối diện nghe được giai điệu êm tai, cho nên qua đây nhìn xem.”

“Ta đánh sắp xong rồi.” Hắn nói.

“Ách?” Nàng nhất thời không hiểu được ý tứ của hắn.

“Ngươi có thể đi rồi.” Hắn nói xong, quay mặt qua chỗ khác, một lần nữa cầm lấy bút.

Tang Vô Yên ngẩn ra, đối mặt loại lệnh đuổi khách trực tiếp như vậy có chút ngượng ngùng, vì thế ngẩng người tại chỗ. Không nghĩ tới Tô Niệm Khâm căn bản không cho nàng cơ hội từ chối, đầu cũng không nâng lại nói thêm một câu: “Phiền ngươi đóng cửa lại.”

Tang Vô Yên chậm chạp đóng cửa, xoay người, đi trở về văn phòng, một loạt động tác hoàn thành như bị ma xui quỷ khiến vậy. Một lúc sau, chuông tan học vang lên đến, nàng mới lấy lại tinh thần, nhất thời khó thở: “Đóng cái gì mà đóng!” nói xong còn nhắc chân hung hăng đạp bàn cho hả giận.

---4---

Lễ Noel sắp đến, radio làm một chương trình phát lại những tác phẩm nổi bật của năm. Tang Vô Yên trong ban biên tập, trong lúc vô ý nghe lại chương trình Nhiếp Hi phỏng vấn Nhất Kim mấy tháng trước.

Nàng lấy danh nghĩa làm việc, mang tai nghe của mình nghe lại lần nữa.

“Không có, chỉ là vài nét đơn giản.”

Tang Vô Yên nghe câu này, lại âm thầm cười ngáy ngớ một chút.

Xong việc ở radio bước đi trên đường, nhìn thấy một cặp tình nhân đang chuẩn bị quà Noel. Tang Vô Yên đột nhiên nghĩ đến Ngụy Hạo và Hứa Thiển. Kỳ thật sâu tận trong lòng nàng không giống biểu tình bất cần bên ngoài như vậy.

Bởi vì vừa xong luận văn tốt nghiệp, Tang Vô Yên liền đến trường khuyết tật thực tập. Nàng ở trong trường, bởi vì công việc không quen thuộc, nên thực tập cùng một vị lão sư họ Lý lão sư.

Đôi khi, Lý lão sư hợp, hoặc là phải dạy hai tiết học liên tục, nàng liền ngồi một mình trong phòng ôn tập tiếng Anh.

Vào một ngày mưa, nàng tình cờ gặp được Tô Niệm Khâm.

Mùa đông ở thành phố A ít khi có tuyết rơi, nhưng lại thường có mưa, có khi ba bốn cũng không thấy nắng. Tâm tình của nàng và thời tiết dường như có sự liên kết vậy, cho nên luôn luôn mệt mỏi. Ngay lúc nàng đang ngăn người nhìn cửa sổ, xa xa thấy Tô Niệm Khâm cùng cô gái dùng chung một cây đu bước tới.

Mưa vẫn rơi. Một tay hắn miễn cưỡng giữ dù, một tay nắm chắc gậy. Mà cô gái bên cạnh, nhẹ nhàng khoác lên cánh tay hắn đang cầm dù. Nàng dẫn đường giúp hắn, chậm rãi xuyên qua sân thể dục theo đường mòn đi tới dãy phòng học.

Văn phòng ngoại trừ nàng, còn có hai lão sư đang sửa bài tập. Tang Vô Yên nhìn bọn họ một cái, vẻ mặt tức giận, đẩy cửa sổ ra, vươn cổ nhìn, liền thấy rõ ràng hành động của hai người họ dưới mưa. Động tác của hai người rất thân mật, nhưng lại không dư thừa, đi đến dưới lầu, nên n đồn nhảm gì Tang Vô Yên cũng không thấy được. Đợi một lát, cô gái kia cầm dù bước đi, bỏ lại một mình hắn.

Biết hán sắp lên tới đây, Tang Vô Yên lập tức đóng cửa sổ, đi đến bàn làm việc của Lí lão sư ngồi xuống, còn cầm một cuốn SGK, làm bộ đang xem. Ngô lão sư là thầy dạy nhạc, ngẩng đầu nhìn Tang Vô Yên một cái, ánh mắt rơi xuống tạp chí trong tay nàng, vẻ mặt kỳ quái đứng dậy.

Tang Vô Yên thấy vậy mới phát hiện mình cầm ngược sách. Vì thế, hướng Ngô lão sư ngây ngốc cười, lập tức vội vàng sửa lại.

Sau đó, nàng thỉnh thoảng hướng mắt ra cửa, sau đó lại hướng mắt vào cuốn sách trên tay.

Hán đi rất chậm, một lúc lâu mới lên tới nơi, hơn nữa đi rất nhẹ nhàng. Đợi hán đi đến cửa văn phòng. Hai lão sư chào hỏi hán: “Tô lão sư đến rồi àh. Mưa lớn không?”

Tô Niệm Khâm gật gật đầu, chống gậy đi đến bàn mình. Hán buông gậy, còn cây dù đang cầm bên lại khiến hán khó xử.

Dù vẫn còn hơi ướt, nếu cứ để như vậy, chắc sẽ làm dơ sàn. Nếu mở ra như vậy thì đến tan học rất nhiều người sẽ gây cản trở người khác. Hán đối văn phòng này cũng không phải quen thuộc lắm, nhất thời không biết nên để chỗ nào. Mà hán càng không muốn nhờ người khác giúp đỡ. (sĩ diện quá đi)

Hai lão sư kia không hề phát hiện ra khó xử của hán, nhưng Tang Vô Yên lại chú ý tới.

Tang Vô Yên đi qua: “Tô lão sư, ta giúp người để qua thùng bên kia.”

Hán vốn không biết trong văn phòng còn có một người nữa, huống chi người này lại là người lần trước bị hán mắng qua, Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên cầm lấy dù trong tay hán, không nghĩ tới hán lại không muốn buông tay. Nàng ngơ lờ trước mặt nhiều người như vậy, vì thế bỏ không được, càng không thể cướp.

Hai người giằng co ba giây, tiếng chuông tan học chợt vang lên.

Nhìn mặt hán lạnh như băng, Tang Vô Yên liền cảm thấy mình thật sự là bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác. Chắc là hai vị lão sư biết rõ tính cách của hán, nên đã ko quấy rối.

Chuông tan học vang lên trong nháy mắt, trên hành lang truyền đến những âm thanh trẻ nhỏ vui đùa mất thấy dòng người sắp chạy đến bên này. Tang Vô Yên âm thầm suy nghĩ trong lòng: đếm đến ba, nếu hán vẫn là như vậy, ta quay đầu bước đi.

Nàng vừa đếm đến hai, Tô Niệm Khâm đột nhiên buông dù ra, thản nhiên nói: “Làm phiền.”

Hai chữ “làm phiền” làm cho Tang Vô Yên kinh ngạc đến há miệng thờ đốc, lát sau mới trả lời lại: “Không có gì.”

Nàng trở lại chỗ ngồi liền nhớ lại hành động của hán, có lẽ người này không chỉ có tính cách nóng nảy mà bề ngoài còn rất lạnh lùng. Nếu người khác nhìn thấy hán cùng một tiểu cô nương tranh này nọ, quả thật rất mất mặt.

Lí lão sư vừa hết tiết đi vào văn phòng, Tang Vô Yên vội vàng đứng dậy nghênh đón. Cũng không nghĩ rằng, Lí lão sư nói với Tô Niệm Khâm: “Tô lão sư, ngại quá, tiết sau là môn chữ nổi của người, ta muốn mượn mấy phút, trường học vừa ra thông báo, muốn lập tức báo cho học sinh biết lịch nghỉ tết nguyên đán, có được không?”

Lí lão sư ở trong trường nổi tiếng là tốt bụng. Tuy rằng Tô Niệm Khâm gặp nhiều khó khăn, dầm mưa đến trường vì một tiết học này, cũng không do dự, gật đầu nói: “Không thành vấn đề.”

Lí lão sư được đến trả lời thuyết phục, liền cầm lấy cặp đi ra cửa, đi được một nửa lại quay trở lại chỗ Tang Vô Yên nói: “Tiểu Tang, người có sao không. Nếu người có việc khác thì đi trước đi.”

“Dạ.” Tang Vô Yên nói.

Nhưng nàng một chút cũng không muốn rời đi, ở trường cũng không có tiết. Bởi vì đi thực tập, bên radio cũng đã xin phép. Nếu bây giờ trở về, cũng chỉ là ngồi ở nhà canh cửa, cực kỳ chán, còn không bằng ở trường vui hơn.

Sau khi chuông vào tiết vang lên, Tang Vô Yên trở lại chỗ ngồi.

Bản công tác của Tô Niệm Khâm và Lí lão sư đặt đối diện nhau. Cho nên, hai người hiện tại vừa vặn cũng mặt đối mặt.

Tang Vô Yên lại bắt đầu nằm bò trên bàn, ngẩn người. Mà Tô Niệm Khâm từ trong ngăn kéo lấy ra một cuốn sách chữ nổi, mở sách ra, bắt đầu đọc. Hai tay của hán đặt trên sách, nhịp nhàng di chuyển hai tay.

Đây là tiết thứ tư, hai vị lão sư đã vào dạy, mấy lão sư không có tiết cũng về hết. Văn phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Tô Niệm Khâm không đi là vì vừa rồi Lí lão sư nói muốn mượn tiết một chút, cũng không có nói lấy nguyên tiết, cho nên vạn nhất thông báo xong, hán lại phải lên lớp dạy tiếp.

Bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, nước mưa tạt vào cửa sổ tạo ra âm thanh tí tách.

Tang Vô Yên rảnh đến không biết làm gì nên lấy những cuốn sách bàn bên cạnh của Ngô lão sư mà đọc. Ngô lão sư là giáo viên dạy ngữ văn, chỉ toàn

sách tham khảo ngữ văn. Chỗ có nếp gấp là điển tích “Ô Y hạng” (Ngô Ô Y) của Lưu Vũ, từ nhỏ Tang Vô Yên đã rất hứng thú với thơ. Trước kia, nhà Ngụy Hạo có một đĩa CD ngâm ba trăm bài thơ nhà Đường, kết quả nàng mượn về nhà nghe, Ngụy Hạo cũng không lấy lại.

Bài “Ô Y hạng”* nàng cũng nghe qua, nhưng không nhớ rõ, vì thế bất tri bất giác ngâm ra:

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển,

Phi nhập tâm thường bách tính gia.

Bởi vì nàng học ngành tâm lý học trường khoa học tự nhiên, nên đã rất nhiều năm không tiếp xúc qua loại thơ cổ này, đột nhiên nhớ tới chuyện này, khó tránh khỏi có chút cảm thán, vì thế nàng đọc lại lần nữa.

Âm thanh nàng đọc thơ rất nhỏ, giống như là lầm bầm lầu bầu, nếu đứng cách vài bước căn bản không nghe thấy. Nhưng mà người ngồi đối diện Tô Niệm Khâm lại nghe rõ ràng. Khi nàng đọc đến “Ô y hạng khẩu tịch dương tà” Tô Niệm Khâm rốt cục không thể nhịn được nữa nói: “Đây đọc là hà.”

“A? Cái gì?” Tang Vô Yên ngơ ngác.

“Ô y hạng khẩu tịch dương hà.”

“Rõ ràng chính là mặt trời chiều tà.” Tang Vô Yên nhũn mảy, chuẩn bị đem sách đưa tới trước mặt hấn, cho hấn tận mắt nhìn, sách rõ ràng viết chính là viết nghiêng chữ “Tà”, nhưng động tác đến giữa không trung lại lặng lẽ thu hồi.

“Ta biết là tà, nhưng ở trong câu thơ này hấn là đọc thành thanh thứ ba.” Tô Niệm Khâm thân nhiên nói.

Hấn thường có thái độ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, sửa đọc của Tang Vô Yên như vậy, có thể thấy được hấn rất bực mình khi nghe nàng lặp đi lặp lại lỗi sai đó.

“Ách?” Tang Vô Yên hơi lung túng, “Thật không?”

Học nghệ không tinh, mất mặt gia đình. Nàng cắn cắn môi, quyết định hòa nhau một ván.

“Lúc ta học năm hai có đi qua nơi được gọi là ngô Ô Y.” Nàng vừa nói vừa xem xét Tô Niệm Khâm, phát hiện động tác hấn đọc chữ nổi so với vừa rồi chậm rất nhiều, có lẽ là đang nghe nàng nói chuyện. Vì thế, nàng cố gắng nhớ lại những chuyện liên quan tới ô y hạng.

“Nghe hướng dẫn du lịch nói ta mới biết được nguyên lai Vương Hi và Vương Hiến chính là Vương Tạ trong ngô Ô Y. Hơn nữa Vương Hiến kia phong lưu muốn chết, còn làm cái thuyền gì gì đó trong điển tích thành thật.”

Tô Niệm Khâm bổ sung: “Kêu Đào Diệp Độ.”

Hình như hôm nay tâm tình hấn đặc biệt tốt, hay là đối Tang Vô Yên nói chuyện cảm thấy hứng thú, Tô Niệm Khâm cư nhiên phá lệ nói chuyện với nàng một cách bình thường.

Tang Vô Yên ha ha cười.

Mà tay Tô Niệm Khâm đang đọc chữ nổi dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở nơi khác, không biết nghĩ cái gì, có chút thất thần. Một lát sau, hấn mới đặt lại chú lực vào cuốn sách.

Không khí lại trầm mặc như trước, giống như cuộc đối thoại vừa rồi không hề xảy ra. Sắp đến mười hai giờ, vì tránh đi xe trong giờ cao điểm, Tang Vô Yên quyết định dọn dẹp một số thứ, đi xuống lầu, nhìn lên trời, suy nghĩ một chút lại trở về văn phòng ở lầu hai.

Nàng đi đến thùng nhỏ kê bên cửa, cầm lấy dù của Tô Niệm Khâm, đặt vào tay hấn: “Dù của người, nhớ đem theo, trời vẫn còn mưa.”

Nếu nàng không đưa cho hấn thì chắc là hấn cũng không tìm ra được.

*Bây giờ xin trở lại xuất xứ của điển “Ô y hạng”. Đó là nhan đề một bài thơ hoài cổ rất nổi tiếng của Lưu Vũ Tích (772-842) đời Đường, nguyên văn như sau:

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa

Ô y hạng khẩu tịch dương tà

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển

Phi nhập tâm thường bách tính gia.

Tần Đà dịch :

Bên cầu Chu Tước cỏ hoa.

Ô y đầu ngõ, bóng tà tịch dương.

Én xưa nhà Tạ, nhà Vương

Lạc loài đến chốn tầm thường dân gia.

“Ô y hạng” nghĩa là ngõ áo đen, ở huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay). Thời nhà Tấn trung hưng, họ Vương (Vương Đạo), họ Tạ (Tạ An) là hai nhà quý hiển ở đây, con em họ đều mặc áo đen nên người ta gọi con đường có nhà hai họ ấy ở là “Ô y hạng” (chữ “Ô” ở đây chỉ có nghĩa là màu đen). Bài thơ này không hề nói gì đến con quạ cả mà chỉ nói đến con chim én (yến), ý rằng ngày trước ở lâu đài họ Vương, họ Tạ, chim én đến làm tổ rất nhiều mà bây giờ thì bay vào nhà dân dã tầm thường ẩn trú; cảnh quý hiển của Vương, Tạ đâu còn nữa, lâu đài xưa cũng đổ nát điêu tàn. Tuy nhiên chủ đích của tác giả không phải vịnh chim én (yến) mà chỉ mượn chim én để nói lên nỗi niềm hoài cổ.

Chi tiết vào xem ở <http://newvietart.com/index4.478.html>

---5---

Chưa tới một tuần, Tang Vô Yên liền thành người quen của Tiểu Vương lão sư, mới năm trước phân công tới.

“Hắn không phải là giáo viên như chúng ta.” Lúc bàn luận chuyện của Tô Niệm Khâm, Tiểu Vương nói.

“Là sao?”

“Ban đầu môn chữ nổi do cô Trịnh dạy, nhưng lại nghỉ phụ sản, thầy Từ lại về hưu, trường học vốn là muốn mời nàng trở lại, ai biết nàng lại về quê ngoại dưỡng thai, liền thiếu giáo viên. Sau đó hiệu trưởng Bùi cùng thầy Tô rất thân, vừa vận mời hắn đến dạy thay, nên chỉ dạy nhiều nhất là nửa năm thôi.”

“Vậy hắn làm nghề gì? Dạy học ở trường khác à?”

“Không biết.” Tiểu Vương lắc đầu, “Hắn cũng chưa bao giờ nói chuyện phiếm cùng chúng ta.”

“Oh.”

“Nhưng mất hắn như vậy, có thể làm được gì?” Tiểu Vương hỏi lại.

Tang Vô Yên nhún nhún vai, tay xoay xoay cây bút trên tay, hồn bay tới nơi khác.

Lúc học tiểu học, nàng cũng không cao lắm. Mỗi khi xếp hàng trong tiết thể dục, nàng luôn đứng hàng đầu tiên sau một vài người. Bất luận tiết học thể dục nào thì Hoàng Tiểu Yên luôn đứng bên cạnh nàng. Hai cô bé có vóc dáng và tính cách cũng gần giống nhau. Nhà Hoàng Tiểu Yên cũng gần nhà nàng, hai người thường đi về chung, nên trong khoảng thời gian học tiểu học hai người luôn đi với nhau như hình với bóng.

Có một năm, nàng và Hoàng Tiểu Yên gặp một chuyện rất đặc biệt ở nhà ga. Ca ca tuy hai mắt đều mù, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn. Bởi vì bộ dáng hắn nhìn rất được, hơn nữa lại thân thiện dễ gần, lâu lâu lại có một vài người đến gần hắn, hỏi xem hắn cần giúp gì không, kẻ cả Hoàng Tiểu Yên cũng chạy lại giúp đỡ.

Hoàng Tiểu Yên rất khác nàng, xưa nay đều rất chín chắn, lại thông minh hòa nhã. Không đến vài ngày, có thể thân mật nói chuyện.

Kỳ thật, Tang Vô Yên vẫn muốn hỏi hắn: “Sinh ra đã mù, nếu người ta nói màu lam hoặc màu đỏ, người có biết màu gì không?” Trong môn sinh vật, nàng có học qua bệnh mù màu xanh và đỏ, người cảm thấy màu xanh và màu đỏ rất giống nhau.

Nàng vẫn tò mò, nếu người mù hoàn toàn thì có thể phân biệt màu sắc không.

Nhưng Tang Vô Yên không dám hỏi. Nói chung là Tang Vô Yên chưa từng nói chuyện với hắn.

Tính cách Tang Vô Yên hồi nhỏ rất khác bây giờ, trong nhà nàng có thể hi hi ha ha không sợ ai hết, nhưng vừa ra khỏi cửa thì ừ ừ ừ ừ. Khi ở bên ngoài, cô chủ hay ngay cả bạn học và thầy cô trong lúc khi nàng chưa kịp chuẩn bị mà đã hỏi nàng, tìm nàng lập tức đập kính hoàng, sau đó lời nói trở lên không rõ ràng (lấp bắp).

Theo má Tang nói, chính là một người không khôn khéo, miệng lại không ngọt. Tóm lại là người không ai thích.

Năm lớp 6, Hoàng Tiểu Yên bắt đầu biết đến triết lý của tình yêu — thích cái gì thì sẽ dừng cảm đi tranh lấy. Lúc ấy, tình yêu học đường không phải không có, mọi người tình tình mê mê. Sau giờ học mà một nữ sinh cùng nam sinh đi chơi, lập tức tạo ra tin đồn.

Tang Vô Yên hơi hướng nội, lại hơi ngốc. Nàng thấy, Hoàng Tiểu Yên đối mặt ca ca* có tâm tư khác. (nghe hay hơn ca ca mù)

Lúc học THCS, ba của Hoàng Tiểu Yến phải chuyển công tác đến xường đồ chơi. Chỗ ở mới cách thành phố cũng hơi xa, Hoàng Tiểu Yến không còn lôi kéo nàng thuận đường đi ngang qua nhà ga kia nữa. Nhưng lâu lâu Tang Vô Yên lại tình cờ gặp được manh ca ca, trên khuôn mặt luôn xuất hiện nụ cười ấy không bao giờ thay đổi.

Sau khi Tang Vô Yên vào trường mới, má Tang lúc nào cũng nghe nàng nhắc tới Hoàng Tiểu Yến, đơn giản là vì tổ quét rác của họ, có một nam sinh không chịu trực vệ sinh, làm hại mỗi người trong tổ phải làm nhiều hơn, lại không dám nói cho giáo viên nghe.

“Nếu có Tiểu Yến, chắc chắn không xảy ra chuyện này.” Tang Vô Yên ngượng ngùng nói.

“Vậy con nói cho cô giáo đi.” Má Tang nói.

“Con? con không đi.”

Hoặc là lúc nàng đi thu bài tập toán học, có một bạn học không chịu nộp, nàng nói cho cô giáo nghe, kết quả bạn học kia làm mặt lạnh với Tang Vô Yên hơn một tuần.

“Nếu có Tiểu Yến, tuyệt đối sẽ thay ta xả giận.” Tang Vô Yên lại bắt đầu lái nhái.

Nhưng càng ngày Tang Vô Yên nhắc tới Hoàng Tiểu Yến càng ít. Trường hai người cách xa như vậy, gọi điện cho nhau cũng không thường xuyên, cũng ít gặp mặt, tình bạn sáu năm dần dần phai mờ, nhưng Tang Vô Yên vẫn không quên tháng sáu hàng năm đều muốn mẹ cho tiền tiêu vặt để mua quà sinh nhật cho Hoàng Tiểu Yến.

Cho đến một ngày, Tang Vô Yên cùng mẹ cùng đi mua giày, ở cửa gặp được mẹ Hoàng Tiểu Yến. Hoàng mẹ về mặt tiêu tụy, ba người cùng đứng chờ đèn giao thông, nhìn Tang Vô Yên hết nửa ngày mới hồi phục tinh thần cười cười. Đại khái chỉ cảm thấy hơi quen quen, lại không nhớ Tang Vô Yên tên gì.

“Cô Lí, ta là Tang Vô Yên, bạn học hồi tiểu học của Tiểu Yến.”

“oh, bây giờ cao đến như vậy rồi àh.” Hoàng mẹ gật gật đầu, lại hướng má Tang nở nụ cười.

Cha mẹ bình thường đều như vậy, luôn nghĩ con mình còn nhỏ, mà con người ta thì trưởng thành hơn.

“Tiểu Yến đâu, đã lâu không thấy nàng.” Tang Vô Yên lại hỏi.

Hỏi xong nửa ngày cũng không thấy hoàng mẹ trả lời, mắt lại hơi đỏ.

“Tiểu Yến.....” Nàng quay mặt qua chỗ khác, “Tiểu Yến nó sinh bệnh.” Vừa mới dứt lời, nước mắt liền rơi xuống.

Hoàng Tiểu Yến bệnh, là ung thư não.

Ba tuần trước mới biết được, muốn đưa đến Bắc Kinh để chữa bệnh. Lần này Hoàng mẹ trở về, muốn mượn tiền người thân.

Sau khi từ biệt, Tang Vô Yên đi được vài bước, quay đầu lại nhìn, thấy Hoàng mẹ vội vã đi vào đám đông, không nhận ra ai với ai nữa.

Trước kia, Tiểu Yến thường thích nói: “Nhức đầu quá.”

Mỗi lần Tang Vô Yên khóc nháo, thường nghe mẹ hướng ba ba cáo trạng nói: “Con gái ông lúc nào cũng khiến ta nhức đầu.” Cho nên nàng cũng không biết nhức đầu là cảm giác gì, nàng càng không thể hiểu được ung thư não là bệnh gì.

Nhưng mà hầu hết đứa trẻ hơn mười tuổi đều biết ung thư là bệnh nan y có thể chết người.

Về nhà tâm trạng nàng rất buồn, người lớn gọi ra ăn cơm, nàng cũng không để ý. Cuối cùng sau khi Tang ba ba ôm nàng đến bàn ăn mới phát hiện Tang Vô Yên đã rơi lệ đầy mặt.

Hai người lớn nhìn nhau, không khỏi thở dài.

Cuối tuần, Tang ba ba cùng Tang Vô Yên đến nhà Hoàng Tiểu Yến, vừa vặn Hoàng bà nội đang nấu cơm. Tang Vô Yên thấy ba ba ra hiệu về trước, lấy phong thư trong tay cho Hoàng bà nội, hàn huyên vài câu rồi về.

Trong phong thư có năm trăm đồng.

Lúc ấy, năm trăm đồng đối với phòng bệnh người già bị phân liệt được chăm sóc có thể xem là con số lớn rồi. Nhưng mà đến sau này, mỗi khi nghĩ đến chuyện này Tang Vô Yên đều cảm thấy quá ít quá ít.....

Một năm sau, Hoàng Tiểu Yến chấm dứt trị liệu trở lại thành phố B. Tang Vô Yên tưởng là chuyện vui ai ngờ là chuyện buồn, người lớn đều nói, giải phẫu không thể giúp được cái gì, tế bào ung thư đã tiếp tục khuếch tán.

Tình cảnh đó, Tang Vô Yên vĩnh viễn không quên được.

Nàng tan học đi đến nhà Hoàng Tiểu Yến. Hoàng gia ở lầu 7, trên đường đông sát, nằm trong khu náo nhiệt nhất. Tang Vô Yên đeo túi sách, một hơi chạy đi lên đến thờ hồng học, vừa vặn nhìn thấy Hoàng Tiểu Yến ngồi xồm trước đồng than tổ ong đã cháy hết, bếp cũng đã tắt, toàn bộ hành lang đều nồng mùi khói.

Hoàng Tiểu Yến vừa châm lửa, vừa che cái mũi, nước mắt ghen ứa ra.

“Tiểu Yến!” Tang Vô Yên kêu một tiếng.

Hoàng Tiểu Yến nghe thấy, quay đầu, nhìn thấy Tang Vô Yên, liền cười hắc hắc.

Đồng thời, bên trong một đại thúc hơi thò đầu ra nhìn, tay ôm một đứa bé rất cẩn thận. Đại thúc này, Tang Vô Yên gặp qua, là ba ba Hoàng Tiểu Yến, về đứa bé kia, nàng không biết.

“Đây là muội muội ta, mới hai tháng.” Hoàng Tiểu Yến cười cười.

Mắt Tang Vô Yên trừng lớn, hỏi: “Ruột?” Nàng biết hoàng ba ba là công nhân trong hầm mỏ, muốn sinh là phải bỏ công tác.

“Đương nhiên là ruột, chẳng lẽ chúng ta nhìn không giống sao?” Hoàng Tiểu Yến nói.

Tang Vô Yên ở Hoàng gia ăn cơm xong đã sắp đến khuya, khi cha mẹ tới đón lưu luyến không chịu rời đi. Xuống tới dưới lầu, má Tang đột nhiên nói: “Cha mẹ này đúng là quá quá đáng, đứa nhỏ còn chưa hết bệnh, lại có đứa thứ hai rồi.”

Tang ba ba nhìn nhìn đứa nhỏ, nhìn vợ, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Nhưng mà một câu như vậy, cùng với những gì vừa nhìn thấy ở hành lang và một bộ dạng chỉ còn da bọc xương nhưng luôn mặt vẫn nở nụ cười, tất cả những điều đó mãi khắc sâu trong trí nhớ của Tang Vô Yên.

Một ngày nào đó của mấy tháng sau, Tang Vô Yên nhận được tin Hoàng Tiểu Yến qua đời.

Đó cũng là một ngày mưa tầm tã.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Đào mất đã đến nghỉ đông, sau cuộc thi nghiên cứu sinh, Tang Vô Yên trở lại quê nhà ở thành phố B.

“Con thi thế nào rồi?” Má Tang hỏi vấn đề này.

“Không biết. Thật không biết.”

“Cái gì gọi là không biết?”

“Con cũng đâu phải là giám khảo, làm sao con biết được.”

“Chắc là làm bài không tốt rồi.”

“Oh, cho là vậy đi.” Quan điểm của nàng là bình đến tương chán, nước đến đất chặn.

Nếu thật sự thi không tốt, vậy thì môn cuối cùng nàng cũng không đi học nữa. Không biết tại sao nữa, đột nhiên cảm thấy học bài không có ý nghĩa, không muốn thi nữa. Hơn nữa nàng căn bản không có ôn bài trước, môn chuyên ngành thì tạm tạm, nhưng tiếng Anh thì không qua được.

Sau cuộc đối thoại này, hai mẹ con không ai nói tiếp nữa.

Tiết mục đón năm mới cũng rất đơn giản, chính là ở nhà xem TV, đi thăm trường cũ, hoặc là đi theo ba mẹ thăm người thân, lúc rảnh rỗi lại xung quanh dạo phố.

Đầu tháng giêng, nàng nhận được điện thoại nói là rất nhiều bạn cấp ba đều đã trở lại, buổi tối đi ra tụ tập một chút.

“Hứa Thiến cũng đến, hai người trước kia rất thân mà.” Lớp trưởng khích lệ cổ động.

“Hay là thôi đi.”

“Nhanh chút, chúng ta chờ người.”

Bạn bè gặp mặt thì chỉ có ăn cơm sau đó đi K, mọi người kể lại chuyện cũ rồi lại hỏi thăm tình hình gần đây, mang lại cảm giác ngọt ngào như gia đình vậy.

Tang Vô Yên xuống xe bus quẹo vào một cửa hàng tiện lợi mua kẹo cao su, lúc đi ra túi kẹo đột nhiên bị rớt xuống, chưa đến vài bước, liền thấy có hai người cũng đang chuẩn bị đi vào cửa hàng.

Hai người đó là Ngụy Hạo và Hứa Thiến.

Ngụy Hạo nhìn thấy Tang Vô Yên cũng hơi sững sốt.

“Vô Yên.....” Hần nói.

Tang Vô Yên không để ý, chuẩn bị xoay người bước đi.

“Tang Vô Yên!” Hứa Thiến lại hô to một tiếng, đem Tang Vô Yên gọi lại, lập tức hùng hổ chặn phía trước, “Người trốn cái gì?”

”Ta không né ai hết, đường này cũng không phải người xây, muốn đi hay ở lại là chuyện của ta.” Vô Yên nói.

Ngụy Hạo bị kẹp ở giữa cũng không biết làm sao bây giờ.

“Người đừng lúc nào cũng đưa ra bộ mặt Ngụy Hạo làm chuyện có lỗi với người nữa,” Hứa Thiến nói: “Phải biết rằng, lúc đó trong ba người chúng ta, người mới là người thứ ba.”

Xem ra buổi gặp mặt hôm nay cũng không nên đến rồi.

Tang Vô Yên cười lạnh, lùi lại mấy bước xoay người bước đi.

Nàng ra khỏi nhà mới có nửa giờ đã trở về, chắc mẹ sẽ thắc mắc. Vì thế, nàng vào quán ăn để giết thời gian thôi.

Lúc này là giờ cao điểm để ăn cơm, hơn nữa buôn bán của quán này lại tốt, vì thế phải chen ba tầng ngoài ba tầng trong, Tang Vô Yên kêu được một bát mì.

Trong quán rất ồn như một đài phát thanh vậy. Nếu vừa ăn vừa nói chuyện, có lẽ la đến khàn giọng luôn đối phương mới nghe thấy.

Ăn đến một nửa, trong radio phát ra một bài, mặc dù ở đây hơi ồn nghe không được rõ, nhưng mà nàng nghe qua bài này. Chính là giai điệu lần đó Tô Niệm Khâm đàn bằng piano. Tuy rằng bây giờ đổi thành nhạc cụ khác, còn có lời nhạc nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ.

Ấn tượng đã khắc sâu thì khó mà quên được.

Nàng trước giờ đều rất khâm phục người biết sử dụng nhạc cụ, huống chi là một người mù lại có thể đem piano đùa nghịch thuần thục như thế. Nếu nói lúc ấy giai điệu mang hơi hứng dân tộc, còn bây giờ khi nghe nguyên bài qua radio lại mang đậm phong cách cổ điển.

“bài hát mọi người đang nghe chính là ca khúc mới nhất của Quan Quách, (Lương gian yên).” Người chủ trì nói.

Sau khi ăn no nê, Tang Vô Yên bắt đầu đi tìm “Trương” CD, nhưng hết nửa ngày cũng không thấy bóng dáng đâu hết.

Tang Vô Yên sốt ruột hỏi cô bé trong tiệm.

“Ta muốn tìm ca khúc của Quan Quách.”

“Tất cả đều ở đây.” Tiểu muội dẫn nàng đi xem.

“Không đúng không đúng, cái mới nhất, mới ra đó.”

“Người muốn “Lương gian yên” phải không?”

“Đúng, đúng, đúng.” Tang Vô Yên nói.

“CD đó chưa đưa ra thị trường, mấy ngày nay rất nhiều người đến hỏi qua.” Tiểu muội cười.

“Ồ.” Tang Vô Yên mất mát.

“Bất quá,” Tang Vô Yên đang muốn rời đi, tiểu muội ở phía sau nói: “Bất quá, tỷ tỷ, người có thể đi lên mạng tìm”

Lên mạng?

Nàng là người mù mấy tính.

Nàng chân trước vừa vào cửa, má Tang liền hỏi: “Sao trở về sớm vậy?” Mỗi lần đi gặp bạn bè chưa tới mười hai giờ thì không trở về nhà.

“Không vui nên về trước.”

“Ngụy Hạo vừa gọi qua tìm con, nhấn lại nếu con trở về điện cho nó, nó tới tìm con.”

“Về sau, hấn gọi qua đều nói con không có ở nhà.”

“Con dối xử với người ta như vậy àh.”

“Con dối hấn như thế nào?” Tang Vô Yên hơi cao giọng.

“Đây là ngữ khí của con nói chuyện với người lớn sao?” Má Tang hơi giận, “Đừng ra về chúng ta vừa nói là con thấy phiền, cái gì cũng không quen mắt. Người ta gọi đến đây tìm con, trả lời lại là đạo đức cơ bản của con người, đối với người xa lạ cũng nên làm như vậy, đừng nói con đã hai mươi một tuổi. Có một số việc đừng tưởng là ta không biết, Ngụy Hạo người ta đối với người có thể tính”

“Mẹ! đừng nói nữa, xin mẹ đó.” Miệng nàng nói là xin, nhưng vẻ mặt lại không kiên nhẫn.

“Hơn nữa chuyện này với mẹ không quan hệ.” Tang Vô Yên bỏ sung.

Má Tang càng giận: “Lão tang, nhìn xem con gái của ông kia, nói cái gì cùng ta không quan hệ, vậy mà cũng có thể nói àh, ta nuôi nàng hai mươi mấy năm là nuôi không hã, nói nàng có hai câu thôi đã nổi giận với ta..”

Hai mẹ con đều là người tính nóng.

Tang ba ba cũng không muốn tham gia chiến tranh, cười ha ha, xem như xong việc.

Ngay tại thời điểm gây cãi, chuông cửa vang.

Người ấn chuông là Ngụy Hạo.

Tang ba ba và ba của Ngụy Hạo dạy cùng một đại học, hai nhà đều là giáo sư lâu năm trong trường, lâu trên lâu dưới, cho nên cũng thường hay qua lại hỏi thăm.

Tang ba ba mở cửa, giống như không có việc gì mời Ngụy Hạo vào. Ngụy Hạo đứng ở cửa, tựa hồ nghĩ thấy được mùi thuốc súng trong nhà, đi hay ở đều khó.

Sắc mặt má Tang so với tắc kè thay đổi còn nhanh, “Tiểu Hạo, con đến tìm Vô Yên phải không, nó vừa trở về.”

Tang Vô Yên, một bộ dạng không muốn tiếp, trực tiếp xoay người vào phòng.

Má Tang vẻ mặt ôn hoà nói: “Ta cùng lão tang muốn đi siêu thị mua chút đồ, các con người trẻ tuổi trò chuyện đi.” Lôi kéo Tang ba ba thay đổi quần áo liền đi ra cửa.

Tang Vô Yên đóng cửa phòng ngủ, đợi nửa ngày, đột nhiên muốn đi toilet, lại không biết bên ngoài còn có người không. Nàng dấn người lên cửa, nghe ngóng nửa ngày, phát hiện bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có.

Bản năng sinh lý thắng lý trí, nàng dứt khoát mở cửa, nhìn chung quanh một vòng, không có người. Đi vài bước, đột nhiên phát hiện Ngụy Hạo ngồi trên sofa.

Hấn nhìn nàng.

Nàng cũng nhìn hấn, sau đó thấy hấn chậm rãi bước tới.

“Vừa rồi Thiên Thiên nói có bằng hữu mời ăn cơm, bảo ta đưa nàng đi, ta không biết là các người cùng học cấp ba.....”

“Ta là người thứ ba sao?” Tang Vô Yên đột nhiên đánh gãy hấn.

“Em đừng nghe cô ấy nói.”

“Ta là bên thứ ba sao? Ngụy Hạo?” Tang Vô Yên nhìn hấn chằm chằm.

Nguy Hạo không nói gì.

Tang Vô Yên thấy hân tở thái độ từ chối cho ý kiến, “hừ”, xoay người hướng đến cửa lớn.

Khi quay bước đi cảm thấy rất sáng khoải, Tang Vô Yên hoàn toàn quên mất nhu cầu sinh lý đang cần phát tiết, chạy đến đường lớn, mới bắt đầu nôn nóng.

Nàng tìm tiệm KFC, muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề, có gì suy nghĩ sau. Ngộ nhờ Nguy Hạo còn chưa đi, hoặc là mẹ lại muốn tiếp tục giao chiến, suy ra nhà chưa thể về.

Trong ngoài đều khó khăn.

Nàng chỉ có thể đến nhà Văn Dao, bạn học của nàng, ở nhờ thôi. May mắn, lúc này Văn gia chỉ có mình Văn Dao, thấy Văn Dao lên mạng, Tang Vô Yên nhanh trí nói: “Trên mạng có thể tìm nhạc không, nếu được, người giúp ta tìm một bài nha.”

Hai người nhìn vào máy tính, đánh ba chữ (Lương gian yến).

Hiện ra rất nhiều mục, nhưng mà Tang Vô Yên đều thử nghe hết, cùng không có đầy đủ nguyên bài, đều chỉ có nửa đoạn.

Từ trong loa phát ra giai điệu, tuy nói chỉ có nửa đoạn nhưng người vào nghe thì càng ngày càng tăng.

“Nghe rất hay.” Văn Dao tán thưởng

Tang Vô Yên thở dài. Quả thật rất hay, nhưng lại không mang lại cảm giác như lúc Tô Niệm Khâm tự tay đàn.

Văn Dao không biết cho nên nghĩ đến nàng vì không tìm được nguyên bài hát mà buồn, đang muốn an ủi nàng, lại nhìn đến tên nhạc sĩ, lẩm bẩm: “Cư nhiên lại là Nhất Kim viết.”

Tang Vô Yên nghe vậy, cũng nhìn vào màn hình.

Tuy nói chỉ có nửa bài, nhưng mà lời thì hát hết. vì thế đã có một bạn trên mạng post lên lời bài hát.

(Lương gian yến)

Ngoài cửa sổ chân yến đi xiêu vẹo, hai hai bay lên, giữa nước biếc các nhà.

Trước đây Vương Tạ, tầm thường đường ruộng, đều là cổ hương.

Lương gian yến, trước nhìn trộm,

Có người phiền muộn hoàng hôn,

Nghe gió nghe mưa nghe triền miên.

Lá đào chồng là đào, gió xuân vô hạn.

Con cháu Vương gia đi bến đò,

Có lá đào cười, tiếng Yến ân cần.

Hai chuyện vui, cảm thấy mình gặt hái,

Nhưng vượt không chỗ nào khổ, nhẹ nhẹ mật ngọt.

Kéo dài.

Trăm ngàn năm sau, có ngô Ô Y, có độ điệp độ, có lương gian yến.

Phong lưu.

Mây khói trên giấy, có tình trên thơ, có ý trong tranh, có tiên trong lòng.

Chân đi xiêu vẹo.

Hàng năm tới đây, có ngói lợp nhà, có sào dưới hiên, bùn mới hàm cũ.

Chỉ người dưới cửa sổ này, đứng thật lâu sau,

Nghe tiếng Yến cùng mị quyền.

Qua đào tươi đẹp, lại là liễu tàn, yến yến.

Qua hoàng hôn, lại là sáng sớm, mỗi ngày.

Qua đầu xuân, lại là trễ thu, hàng năm.

Oanh oanh yến yến, ngữ ngữ yên yên,

Sớm sớm lú lo tròn tròn.

Rõ ràng sâu kín, tâm tâm niệm niệm,

Cần cần tha thiết kéo dài.

Càng xem xuống, càng cảm thấy có chút khéo. Lời bài hát lại đề cập đến câu chuyện xưa về Vương Hiến mà nàng và Tô Niệm Khâm nói qua, vừa có ngô Ô Y cùng đào điệp độ.

“Người nói ai viết?” Tang Vô Yên hỏi.

“Nhất Kim” Văn Dao chỉ chỉ phía bên phải của màn hình.

Tang Vô Yên đột nhiên thẳng đứng dậy, hơi nghi ngờ. Nhưng ngay lập tức, chính mình đem nó phủ định: Không có khả năng, rất..... Không thể tin được.

Đến dưới lầu nhà mình cũng là mười một giờ tối, nhìn lên dãy nhà của mình đều tắt hết, mới an tâm vào nhà.

Nàng mở đèn trên bàn học, dùng năng lực phân tích logic của mình, đem những chuyện của Tô Niệm Khâm và Nhất Kim mà mình biết viết hết ra giấy.

Thứ nhất: ngày mà Nhất Kim nhận phỏng vấn của Nhiếp Hi, nàng ở radio gặp Tô Niệm Khâm.

Nàng gật đầu, cuối dòng ✓ một cái.

Thứ hai: Chính là bài hát này. Nàng lần trước nghe Tô Niệm Khâm đàn qua.

Nàng lại gật đầu, lại vẽ ✓.

Thứ ba..... thứ ba.....

Hình như không có cái thứ ba.....

Chỉ có hai điểm giống nhau thì không thể nói lên được gì. Tang Vô Yên cắn cắn cán bút, lại ghi thêm một cái.

Thứ ba: Nhất Kim cùng Tô Niệm Khâm đều ở thành phố A.

Không biết, Tang Vô Yên lắc đầu, đánh dấu X. Ở thành phố A có nhiều người ở như vậy, nàng cũng là một trong số đó.

Còn vấn đề nào có thể phân biệt Tô Niệm Khâm có phải là Nhất Kim không. A, chính là Nhiếp Hi, nàng đã từng phỏng vấn qua Nhất Kim, tiếp xúc nhiều như vậy, nàng hẳn hoàn toàn có thể phân biệt giọng Tô Niệm Khâm.

Suy nghĩ xong, tâm tình trở nên tốt hơn.

Liên tục mấy ngày, hai mẹ con cũng chưa giải hòa, nàng làm gì mẹ cũng không vừa ý.

Nàng không muốn ra khỏi cửa, miễn cho gặp Hứa Thiên và Ngụy Hạo, lại bị người ta chỉ vào mũi nói nàng là kẻ thứ ba.

Đây có thể là một ví dụ tốt cho câu trong ngoài đều khôn đốn?

Sơ sơ đã bảy ngày trôi qua, rất nhiều bạn đều vì bận việc công việc đã trở về trường, Tang Vô Yên muốn trở lại thành phố A, miễn cho cứ ở nhà sớm muộn gì ghen ra bệnh.

Về lại trường nàng liền hối hận. Tết năm nay đến trễ, mừng chín vừa vặn là ngày 14 /2. trong trường học, tất cả cặp đôi đều là tìm cơ để có thể trở về trường trước thời gian, đón lễ tình nhân.

Nhưng Trình Nhân vẫn chưa trở lại. Tang Vô Yên cả ngày không có việc gì làm, liền đăng ký một tài khoản QQ, làm quen bạn ở QQ cũng tốt, bắt đầu

nói chuyện phiếm

Tuy rằng nàng đối với Inter không thành thạo, đánh chữ cũng chậm, tốt xấu cũng là học qua hai ba năm cũng có thể thông qua được. Nàng bắt đầu quen nhiều bạn hơn. Lúc ăn cơm, cũng mở QQ, lúc nào cũng dán hai mắt vào nó.

“Ngươi thành quỷ rồi àh.” Trình Nhân nói.

“Không thành ma không sống nổi.”

Buổi tối, thầy Lí ở trên mạng nhắn lại: “Tang lão sư, mong ngươi có thể giúp ta một chuyện, chuyện nhỏ thôi àh.”

Nguyên lai, trong lớp khiếm thị có đứa nhỏ tên Tô Tiểu Vi, là một cô nhi sống ở trại trẻ mồ côi trong thành phố A. Ngày mai là sinh nhật bé, năm trước Lí lão sư đáp ứng cô bé trong ngày sinh nhật sẽ tặng quà và bánh kem cho bé, nhưng mà thầy Lí vừa bận về nhà. Cho nên muốn Tang Vô Yên đi xem cô bé một chút.

Tang Vô Yên về mặt hơn hờ: “Không thành vấn đề.”

Nàng chỉ là đi theo thầy Lí thực tập, có thể gọi là phó chủ nhiệm lớp, lâu lâu mới có một nhiệm vụ.

Tang Vô Yên còn hào phóng nói: “Ta cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tình yêu.”

Trình Nhân liếc mắt một cái, “Tim cũng thiếu?”

Nàng trước kia không biết Tiểu Vi có hoàn cảnh như vậy, chỉ cảm thấy Tô Niệm Khâm ở trên lớp, đặc biệt thiên vị đứa nhỏ này. Có lẽ hai người đều họ Tô, trước kia Tang Vô Yên còn hoài nghi hai người có họ hàng với nhau. Hiện tại nhớ lại, có lẽ Tô Niệm Khâm sớm biết hoàn cảnh của Tiểu Vi.

Lại nói, trại trẻ mồ côi bình thường có loại thói quen, đứa nhỏ do một cô chăm sóc, cứ một năm lại đổi một lần. giống như, năm nay đến phiên cô Ngô, vì thế những đứa bé được nhận vào năm nay đều mang họ Ngô. Sinh nhật cũng gần nhau, trừ phi lúc bị vứt bỏ có người còn tốt bụng ghi lại ngày sinh nhật.

Tang Vô Yên mang theo bánh kem đến viện gặp Tiểu Vi, phát hiện bé Vi đang ăn cùng một nhóm bé.

Tô Niệm Khâm cur nhiên lại ngồi bên cạnh.

Di Trương trong viện bên cạnh cười giải thích: “Tô tiên sinh, vừa mới tới àh.”

Tang Vô Yên lần đầu tiên tới đây, hơi tò mò, thừa dịp bọn nhỏ đang dồn lực chú ý vào hai cái bánh ngọt, liền cùng Di Trương tán gẫu.

“Nếu đứa bé không bị khiếm khuyết gì hết, thì bình thường ở nơi này bao lâu sẽ có người nhận nuôi.” Di Trương dừng một chút giải thích, “Có khi là bị lạc đường, mấy hôm trước công an có đưa hai đứa bé đến, là bị lừa bán, không tìm được cha mẹ, tạm thời ở nơi này. Nhưng đa phần, đều bị cha mẹ vứt bỏ.”

“Cì bị bệnh?”

Di Trương gật đầu, “Trời sinh có chỗ thiếu hụt, hoặc là vốn muốn sinh bé trai, lại sinh bé gái liền vứt bỏ sinh đứa khác.”

“Thiên hạ có cha mẹ như vậy sao.” Tang Vô Yên oán giận.

“Kỳ thật cũng có nỗi khổ, không có tiền chữa bệnh cho đứa nhỏ, đành phải ném cho chính phủ. Ngươi xem đứa bé kia.” Tang Vô Yên nhìn hướng Di Trương chỉ, có đứa bé mười tuổi đang ôm một bé nhỏ hơn. Bé lớn hơi gầy, đang liếm bơ trên miệng, ha ha cười.

“Lúc tám tuổi thấy bé ở cửa Uy ban, bệnh tim từ nhỏ, chúng ta đưa đi Bắc Kinh làm phẫu thuật lần, mới cứu được, phí chữa trị không dưới năm mươi vạn, ngươi xem, bao nhiêu gia đình có thể gánh chịu số tiền này. Nếu lúc ấy không đưa tới, nói không chừng đứa nhỏ sớm không còn, nhà cũng suy sụp. mỗi nhà mỗi cảnh.” Di Trương cảm thán.

Lúc hai người đang nói chuyện, Tô Niệm Khâm chống gậy đứng bên cửa sổ, vẻ mặt âm đạm, không biết hẳn suy nghĩ cái gì.

“Vậy họ có tìm lại cha mẹ mình không?”

“Có, nhưng không nhiều lắm. Đa số vẫn là chờ bị nhận nuôi. Nhưng con người ai cũng có tư tâm mà, đứa nhỏ được nhận nuôi phần lớn đều là khỏe mạnh, hơn nữa còn nhỏ tuổi, không biết việc gì. Giống như Tiểu Vi, bị khiếm thị, lại mười tuổi, hy vọng không lớn. Chỉ hy vọng học thật tốt, lớn lên có thể nuôi sống chính mình. Nếu không được, liền lưu lại ở đây làm việc. Ngươi nhìn đứa trẻ lớn nhất kia,” Di Trương nói là bé lớn lúc này. “Thành tích tốt lắm, thầy cô trong trường kêu thi vào đại học, chỉ cần thi đậu, chúng ta đều cho bé học tiếp.”

Rời khỏi trại mồ côi, Tang Vô Yên cứ nghĩ rằng sẽ chia tình cảnh thì sẽ cảm thấy thỏa mãn, không ngờ lại cảm thấy nặng nề hơn.

Nàng và Tô Niệm Khâm cùng nhau rời khỏi. Nàng đi phía trước quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm. Hẳn lúc nào cũng giữ khuôn mặt đó.

“Ngươi đi đâu vậy, ta tiễn ngươi.” Tang Vô Yên hỏi

“Không cần.” Tô Niệm Khâm tìm ghế ven đường, ngồi xuống.

“Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Hắn ngậm miệng không nói, Tang Vô Yên đành phải tự mình nói tiếp tục.

“Ngươi có phải là Nhất Kim không?”

Tang Vô Yên nói xong, quan sát biểu tình Tô Niệm Khâm, một bộ dạng vững như Thái Sơn, tựa như không nghe thấy gì hết, mặc kệ nàng.

Nàng liền sinh khí, “Cho dù không muốn thừa nhận, ngươi cũng nên trả lời lại. Làm như nói chuyện với ta sẽ bị bệnh dịch vậy.” Tang Vô Yên nói chuyện hơi nhanh, chưa gì đã tung ra cả một đoạn dài.

“Ngươi đi đường ngươi, ta ngồi ở chỗ này cũng không gây trở ngại. Nhưng mời ngươi đừng đứng trước mặt ta nữa, cũng đừng phiền ta.” Tô Niệm Khâm hơi bực

Nhìn hắn tức giận, Tang Vô Yên đột nhiên vui vẻ, “Thầy Tô, chỗ ngươi nói là chỗ nào a, vừa rồi ta đi phía trước ngươi, nhưng bây giờ là ngươi ngồi ta đứng, ngay cả ghế cũng ngươi chiếm trước, nhưng mà đường này cũng không phải nhà ngươi xây, chỉ cần ta thấy thích, ta đứng chỗ nào đều được.”

Tô Niệm Khâm nhắm mắt lại không muốn nói nữa, hắn một đại nam nhân không muốn cùng tiểu cô nương cãi nhau trên đường.

Tang Vô Yên thấy hắn có ý lui bước, liền ngồi xuống. Tô Niệm Khâm phát hiện kẻ bên có người xê dịch, tránh sang một bên.

“Ta đưa ngươi đi.”

Nam nhân không có phản ứng.

“Ngươi ngồi như vậy cũng không phải tốt, trời sắp tối rồi, sắp ăn cơm chiều. Có người đón ngươi sao?”

Nam nhân không lên tiếng.

“Ngươi một mình ngồi góc ở đây không buồn à, ta có thể cùng ngươi nói chuyện.”

Nam nhân nhắm mắt dưỡng thần, tiếp tục trầm mặc.

“Ngươi nghĩ như vậy rất cool à?”

Tang Vô Yên nói nửa ngày, nhưng hắn cũng không tỏ thái độ gì, không khỏi không phục, “Này—sao ngươi không nói chuyện.”

“Ta dường như cũng có quyền không nói.” Tô Niệm Khâm mở miệng phản kháng, sau đó lại khép miệng lại không nói một chữ nào nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cạc cạc cạc cạc~~ ngẫu nhiên cảm thấy kiêu ngạo

---3---

Tô Niệm Khâm vốn muốn chờ nàng rời đi, sau đó mới gọi điện kêu người tới đón. Không nghĩ tới Tang Vô Yên cứ nhiên ngồi chờ cùng hắn.

Mùa đông ở thành A tuy không có tuyết rơi, nhưng ở bên ngoài cả ngày cũng sẽ thấy lạnh. Trại mở còi cách ĐH A không xa, cách đây mấy dãy nhà là phố ăn ở cửa bắc của ĐH A. ở đó, sinh viên rất nhiều. Nên thường có vài người trẻ tuổi đang đi bỗng quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm, lại nhìn nhìn Tang Vô Yên.

Buổi tối ngày lễ tình nhân, tình lữ càng nhiều hơn. Hai người bọn họ ngồi như vậy giống như người yêu đang giận hờn.

Tang Vô Yên ngồi một chút liền cảm thấy lạnh. Nàng mang bao tay vào, liên tục thở hơi nóng vào, dùng sức chà chà, lại nhìn Tô Niệm Khâm. Hắn không mang bao tay, tay cầm gậy đã đông lạnh thành màu xanh tím, lại bướng bỉnh như trước không hề nhúc nhích. Tang Vô Yên không khỏi nhủ nhủ này, nàng không một chút nghi ngờ, hắn chính là đông chết ở chỗ này cũng sẽ không nhận thua.

“Ngươi không lạnh?” Nàng hỏi.

Tô Niệm Khâm im lặng không lên tiếng, đổi tay cầm gậy. Nếu không chú ý mạnh trương* kia, hắn liền ngồi như vậy luôn, không nhìn kỹ cũng không biết hắn bị khiêm thị. Bộ dạng hắn thật sự là rất đẹp, hơi hơi cứng đầu, vẻ mặt kiêu căng, còn có chút hồ hững. (mạnh trương : gậy dành cho người khiêm thị)

Tang Vô Yên lấy khăn quàng cổ xuống, muốn trước khi rời đi sẽ đưa hắn, nhưng sợ lòng tốt lại bị người ta coi là lòng lang dạ thú, vạn nhất hắn không cảm kích bỏ đi khăn choàng, mặt mũi nàng sẽ không còn nữa. Đang ở chần chờ, nghe thấy có người kêu nàng.

“Tang Vô Yên!”

Kẻ thù không đội trời chung. Đúng vậy, người tới là Hứa Thiến và Ngụy Hạo. Sau khi Hứa Thiến gọi nàng, liền lôi kéo Ngụy Hạo đi tới, còn lấy ra vẻ mặt trên cao nhìn xuống.

Tang Vô Yên cùng Ngụy Hạo đã sớm không còn liên quan, bây giờ trên đường gặp nhau, nàng càng không có gì phải sợ.

“Các người?” Ngụy Hạo chưa từng gặp qua Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên hơi ngược lên, thuận thế quàng cánh tay Tô Niệm Khâm, hơi dựa vào người hắn, ra vẻ thân mật nói: “Hẹn hò.”

Hứa Thiến đánh giá tướng mạo Tô Niệm Khâm, thoáng kinh ngạc.

Tang Vô Yên không cam lòng yếu thế cười cười. Kỳ thật, trong lòng nàng đang cầu nguyện: Tô lão sư, Tô đại nhân, Tô đại thần, người đại nhân đại lượng xin thương xót kẻ hèn này, cho dù không phải anh hùng cứu mỹ nhân, van xin người, đừng vạch trần ta là được. Nàng vẫn có một hi vọng mỏng manh, cầu nguyện nam nhân này thật sự là người khẩu xà tâm Phật.

Ngay lúc dùng ba ánh mắt đang xem xét Tô Niệm Khâm, hắn liền đẩy tay Tang Vô Yên ra, giữa hai người tạo ra một khoảng cách, lại chậm rãi phun ra một câu đủ để cho Tang Vô Yên chết đứng tại chỗ.

“Tang tiểu thư, mời người tự trọng.”

Nói xong, hắn chống gậy đứng lên, chậm rãi bước đi. Trên người mặc một bộ áo màu xám, dáng người thon gầy, bóng dáng có thể nói hoàn mỹ. Mà lúc này Tang Vô Yên lại không rảnh thưởng thức, chính là hận không thể nắm người này như nắm thịt vậy.

Thấy Tô Niệm Khâm biến mất, Hứa Thiến cùng Ngụy Hạo mới thu hồi tầm mắt, lại cùng nhau nhìn về Tang Vô Yên. Nhìn thấy vẻ mặt như đang thưởng thức hài kịch. Nàng vừa tức vừa giận, lại không thể biểu hiện ra bên ngoài, liền giả mồm nói: “Người này..... Khẳng định lạnh quá hóa ngu.” Tiễn thế chạy theo Tô Niệm Khâm.

Hai người bọn họ chắc chắn đang cười nàng. Nàng đứng lên chạy đi, khăn quàng cổ vẫn nắm chặt trong tay, gió lạnh thổi vào mặt hơi đau, thổi qua ánh mắt, lại làm cho hốc mắt bắt đầu ướt át.

Nàng bắt quá muốn giành một chút sĩ diện.

Chạy một đoạn, thấy Tô Niệm Khâm đang đi phía trước, không biết tại sao lại cảm thấy tức giận, hô to một tiếng: “Tô Niệm Khâm!”

Nam nhân ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tô Niệm Khâm! Người đứng lại đó cho ta!”

Nam nhân vẫn giữ tốc độ cũ không hề dừng lại.

“Người đứng lại!” Tang Vô Yên đi nhanh hơn, nắm chặt tay áo của hắn.

Một loạt động tác này, khiến người đi đường hơi tò mò.

Bởi vì bị Tang Vô Yên túm tay áo, Tô Niệm Khâm bắt đầu quay đầu, con người đen không có tiêu cự, vẻ mặt hờ hững nói: “Mời người buông tay.”

“Ta buông!”

Tô Niệm Khâm hất tay, nghĩ rằng nàng sẽ buông. Nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân, cũng không dám dùng sức.

“Có thể buông ra, nhưng người phải cùng ta quay lại nói rõ với họ.”

“Chẳng lẽ lúc này ta nói không đúng sao?” Hắn hí mắt.

“Người.....” Tang Vô Yên không nói được câu nào.

Về mặt hai người đều không tốt. Một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng ngay ngã tư vào đúng lễ tình nhân, khó tránh khỏi làm cho người ta tò mò. Có người bước chậm lại, người đang chạy xe cũng dừng lại, xem hai người bọn họ.

“Người là người như thế sao.”

“loại người như vậy?”

Tang Vô Yên nhìn chằm chằm người bên cạnh, nàng biết Tô Niệm Khâm sợ nhất cái gì. Vừa rồi, hắn dám cho chính mình sượng mặt, bây giờ nhất định cũng không để yên cho hắn.

Sau khi quyết tâm, Tang Vô Yên cắn chặt răng, miệng nhất nghẹn, đột nhiên khóc nức nở: “Người là người như thế sao. Ta theo người nhiều năm như

vậy, cãi nhau với người nhà, theo người đến thành phố A, một người quen cũng không có. Bây giờ còn mang thai của người, người nói đi là đi àh, muốn quen với nữ nhân kia. Com chiều ngày hôm nay ta cũng chưa ăn, đứa nhỏ và ta đều bị đói, người lại có thể nhẫn tâm như vậy, bỏ rơi mẹ con ta ra ngoài chiều hoa ghọe nguyệt. Huhu”

Nàng vừa nói xong, những người vây xem lập tức thay đổi biểu tình, tuy rằng Tô Niệm Khâm nhìn không thấy, nhưng hẳn hoàn toàn có thể nghe được lời chỉ trích.

“Hai chúng ta là thanh mai trúc mã, bây giờ người lại cùng nữ nhân khác, nếu là một người khác ta còn có thể chịu, nhưng mà nàng là bạn thân của ta. Các người sao có thể lừa gạt ta như vậy.” Tang Vô Yên vốn là giả khóc, nhưng nói xong lại không biết tại sao, đem Tô Niệm Khâm trở thành là Ngụy Hạo, thật sự khó chịu, nắm chặt tay áo Tô Niệm Khâm thương tâm rơi lệ, khóc giả thành khóc thật.

Những người vây quanh không đành lòng lắc đầu, giọng chỉ trích càng ngày càng lớn.

“Lão bà đã hoài thai còn ra ngoài làm loạn.”

“Tuổi còn trẻ, thật nhìn không ra.”

“Nam nhân trưởng thành như vậy, khó mà không hoa tâm”

“.....”

“.....”

Còn có một đại thẩm không nhịn được, nghiêng răng nghiêng lợi chửi: “Cầm thú!”

Tô Niệm Khâm mặt càng đen, khóe miệng hơi co rúm, “Tang Vô Yên, người mau đứng lên.”

“Không!”

Mặt Tô Niệm Khâm từ đen thành xanh, lại không thể phát hỏa, hít thật sâu nói: “Người đứng lên trước, muốn thế nào cũng được.”

Hắn đã cố gắng cưỡng chế tức giận để có thể nói ra một câu như vậy, cũng sắp nhịn đến nội thương.

Hai người tranh chấp, mạnh thắng.

Đấu sức, trí thắng.

Đấu trí, vô lại thắng.

---4---

Sau khi nhận được sự thỏa hiệp của Tô Niệm Khâm, hai người tìm KFC gần đó ăn cơm. Bây giờ không phải là giờ cao điểm, nhưng không khí trong tiệm vẫn rất náo nhiệt. Còn về mặt Tô Niệm Khâm và không khí xung quanh hoàn toàn tương phản. Hắn chưa từng tới nơi này, có chút không thích ứng được. Âm nhạc ồn ào, còn có giọng trẻ nhỏ đùa giỡn, tất cả âm thanh đều lọt vào tai khiến hắn không khỏi nhíu mày.

“Ta và hắn quen nhau từ trong bụng mẹ.” Tang Vô Yên nói xong, hung hăng cắn một ngụm hamburger, cũng không quản Tô Niệm Khâm ngồi đối diện có tâm tình nghe hay không, đem chuyện của ba người bọn họ kể ra hết.

Tô Niệm Khâm sờ sờ đồng hồ bên tay trái, có điểm bất đắc dĩ.

“Chúng ta sinh cùng một bệnh viện, lớn lên cùng một sân nhà. Hắn chỉ lớn hơn ta hai tháng, ta còn gọi hắn là ca ca, lúc đó là gì có Hứa Thiển? Vậy thì dựa vào cái gì nàng nói ta là kẻ thứ ba, dựa vào cái gì?” Trong mắt Tang Vô Yên nổi sương.

“Trước kia, nàng chỉ xinh hơn ta, nói chuyện ngọt hơn ta, thành tích hai người đều giống nhau, nhưng lão sư lại thích nàng. Ta vào hội sinh viên, nàng cũng vào. Ta đi radio, nàng liền theo. Nói cái gì là bạn tốt, cùng tiến cùng lui với ta. Hắn và ta đều thi vào ĐH A, Hứa Thiển cũng đăng ký ĐH A, kỳ thật chính là gạt ta, muốn quen hắn. Hai người bọn họ coi ta là đồ ngốc, vẫn gạt ta.”

Tang Vô Yên vừa nuốt thịt gà, vừa dùng khăn tay lau nước mắt, “Hắn thích nàng, ta biết hắn thích nàng. Nhưng hắn lại muốn quen ta, ta mới tức.” Nàng hít một hơi, tiếp tục khóc thút thít: “Hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt, lại bị ta chia rẽ, ta cũng biết. Nhưng mà, ta chỉ muốn chia rẽ họ, ta cũng không biết tại sao nữa, có lẽ ta chưa chuẩn bị tâm lý.”

Về mặt nàng rất tội nghiệp, khóe sườn sườn, một mạch nói ra hết, làm cho người ta cảm thấy vừa giận vừa đáng yêu. Việc này đổi thành người bình thường, mặc cho ai nghe đều phải dở khóc dở cười.

Mà ba ba của Tang Vô Yên và Ngụy Hạo là bạn thời ĐH, sau khi tốt nghiệp bị phân phối một đơn vị, ở cùng một dãy nhà. Tang Vô Yên chơi chung với Ngụy Hạo từ lớp hai.

Sau đó cha mẹ Ngụy Hạo ly dị, hắn bị phán cho mẹ, chuyển đi nơi khác.

Trẻ con thường hay quên. Cho nên, chuyện của Ngụy Hạo, Tang Vô Yên hầu như quên hết không còn gì.

Nháy mắt một cái liền trôi qua nhiều năm.

Tang Vô Yên biết Hứa Thiến là ở cấp hai, vì học chung lớp tăng cường, chủ nhiệm lớp sắp xếp chỗ dựa theo thành tích của học kỳ cuối. Hứa Thiến và Tang Vô Yên một người xếp bảy, một người xếp thứ tám, vừa vặn ngồi cùng bàn. Trước kia, Tang Vô Yên và Hứa Thiến cũng không thân. Hứa Thiến có dáng cao, da trắng, người xinh đẹp, cá tính kiêu ngạo, với Tang Vô Yên hoàn toàn không phải cùng một loại người.

Hai người ngồi chung một bàn, người cao người thấp, vừa xem biết ngay. Cho nên ngồi cạnh nhau nửa tháng, Tang Vô Yên và Hứa Thiến trừ bỏ “Lão sư gọi người”, “Hôm nay bài tập toán làm gì?” Cơ hồ không động trao đổi bất kì chuyện gì nữa.

Trong lớp Tang Vô Yên học rất tốt, lịch sử và âm nhạc lại kém cực kỳ. Đặc biệt âm nhạc, các ký hiệu âm nhạc để trước mặt nàng nhìn giống như nòng nọc, nàng dùng bảy ngón tay mới biết đâu là “đô rê mi pha son la si”.

Trải qua nhiều lần luyện tập, thành tích Tang Vô Yên tốt hơn trước, nhìn nhạc phổ có thể biết “Si đến mi” Sau đó tẩu lên.

Đáng tiếc, đến kì thi cuối học kỳ môn nhạc, trả bài bằng miệng, càng về sau đề càng khó. Tang Vô Yên đang cầm nhạc phổ, đứng trên bục giảng, chân run run, giây vò nửa ngày mới phát ra âm “Si” sau đó, không thể tiếp tục hát xuống.

Im lặng nhìn đầu ngón tay, mặt Tang Vô Yên bị ghen thành màu đỏ. “Nam Quách tiên sinh” rốt cục muốn hiện nguyên hình.

Ngay lúc ấy, Hứa Thiến đột nhiên nhắc tay nói: “Lão sư, Tang Vô Yên bị đau họng, nói không ra lời.”

Tang Vô Yên hết hồn quay đầu lại, thấy Hứa Thiến lén lút hướng mình nháy mắt.

Hứa Thiến luôn là trò ngoan của thầy cô dạy nhạc. Trong cuộc thi ca nhạc thiếu nhi “Một hai. Chín” nàng là đại diện của trường. Nói chung, trước mặt cô dạy nhạc, Hứa Thiến nói cái gì là cái đó.

“Vậy Tang Vô Yên đi xuống trước. Lần sau thi lại.” Cô âm nhạc gật gù đầu ý bảo nàng ngồi xuống.

Đây là đoạn thời gian hai người quen biết ở cấp hai, vừa đúng lúc Hoàng Tiểu Yên qua đời. Hứa Thiến xuất hiện, lập tức trở thành phao cứu sinh của Tang Vô Yên. (ý là bạn thân đó mà)

Tang Vô Yên đột nhiên phát hiện, nguyên lai nhân vật trong phim truyền có hình thành tích tốt, lại xinh đẹp chỉ biết khi dễ bạn học không phải lúc nào cũng đúng.

Nhưng mà, hình tượng Hứa Thiến bắt đầu trở lên hoàn mỹ trong lòng Tang Vô Yên là vào một buổi chiều sau giờ học.

Hôm đó, thời tiết rất lạnh, Tang Vô Yên vừa về nhà, má Tang đã kêu nàng xuống lầu mua nước tương. Dưới lầu có một tiệm cho thuê sách gần tiệm quần áo. Lúc ấy nàng còn nhỏ, gia đình dạy học, sách bên ngoài đối với nàng chỉ có hai loại—bốn tác phẩm cổ điển và sách nổi tiếng của nước ngoài.

Trên lớp học nữ sinh cảm tiểu thuyết tình yêu, nàng vụng trộm xem vài lần, liền cảm thấy xấu hổ không chịu nổi. Lại thêm má Tang lúc nào cũng dạy nàng sách đó trẻ ngoan không thể xem. Kết quả là, Tang Vô Yên vẫn cảm thấy “sách thuê” tương đương “sách cấm”.

Hai tay Tang Vô Yên đang cầm chai nước tương, lúc đi ngang qua tiệm thuê sách, nàng nhìn thấy Hứa Thiến đứng ở một dãy tiểu thuyết ngôn tình, tay cầm truyện, vẻ mặt như si như túy.

“Hứa Thiến?” Tang Vô Yên gọi nàng.

Mặt Hứa Thiến ngược lên, vừa thấy Tang Vô Yên, không khỏi xấu hổ.

Con người hoàn thiện tới đâu thì cũng có nhược điểm và đó đã là chân lý mà Tang Vô Yên ngộ ra. Từ ngày đó trở đi, Hứa Thiến và nàng chính thức trở thành bạn thân.

Nguyên lai, gia cảnh Hứa Thiến cũng không đơn giản như nàng nghĩ. Hứa mẹ là xuống nông thôn làm việc, gặt và yêu hứa ba ba. Cả nhà Hứa mẹ đều là phần tử trí thức, nhưng hứa ba ba lại xuất thân từ nông dân, quê mùa. Vậy mà trong hoàn cảnh đó, hai người lại kết hôn. Sau đó, một nhà Hứa Thiến chuyển đến thành phố, mẹ làm công nhân ở ưởng dệt, nhiều năm sau mới có Hứa Thiến.

Cũng không biết có phải hay không, tất cả nguyện vọng đều đặt lên người Hứa Thiến, nên Hứa mẹ có một số yêu cầu gần như khắc nghiệt, mọi chuyện đều phải làm được tốt nhất. Nay, hứa mẹ không đi làm, hứa ba ba mở tiệm sửa xe đạp, thu vào không nhiều. Nhưng bà vẫn cho Hứa Thiến đi học piano, thậm chí còn mua đàn để ở nhà.

Đến khi chọn nguyện vọng vào trường cấp ba, Tang Vô Yên mới hiểu rõ Hứa mẹ là người cực kỳ chuyên chế. Lúc đó ở thành phố B không tổ chức thi chung, mà là từ trường trung học tự ra đề. Thí sinh muốn thi trường nào thì phải đến trường đó thi, tuyển từ thấp đến cao. Đương nhiên, vì chắc chắn tuyệt đối, phụ huynh đều đại diện chọn trường. Dù sao thời gian thi của các trường đều khác nhau, đăng ký thi nhiều trường sẽ có nhiều cơ hội trúng tuyển hơn, nhiều nhất thì chỉ tốn thất phí báo danh thôi.

Tang ba ba đôi con gái, chắc cả đời cũng không có yêu cầu gì, chỉ mong bình an hạnh phúc. Trường điểm tốt, trường bình thường cũng tốt, chỉ cần đi học, lớn lên có thể tự nuôi bản thân là được, chưa bao giờ tạo áp lực cho con mình. Mà Tang tuy rằng hơi nghiêm khắc, nhưng mà còn có thể nhận rõ tình thế. Cho nên những trường mà Tang Vô Yên có thể đậu vào đều báo danh hết.

Mà Hứa Thiến thì lại khác, chỉ chọn Thất Trung.

“Ngộ nhờ không đậu?” Tang Vô Yên hỏi.

“Mẹ ta nói, không đậu được Thất Trung về quê cày ruộng, ruộng đất của ba sẽ giao lại cho ta.” Hứa Thiến trả lời. Tuy rằng, Hứa Thiến nói được ngữ khí rất bình thường, nhưng đó là lần đầu tiên, Tang Vô Yên nhìn thấy sương trong mắt nàng.

Kia một khắc, nàng mới cảm thấy, mình so với Hứa Thiến may mắn rất nhiều. Hai tháng sau, hai người cô hết sức cho kỳ thi. Nghi hè, Thất Trung đưa danh sách học sinh mới, hai người lại là bạn học, mọi người đều vui mừng.

Ngày khai giảng, ba tiết đầu đều là tự giới thiệu. Bạn cuối cùng lên giới thiệu là một học sinh có dáng người cao: “Ta gọi là Ngụy Hạo, tốt nghiệp ở.....”

Tang Vô Yên nghe thấy hai chữ Ngụy Hạo rất quen tai.

Đến khi tan học, người tên là Ngụy Hạo đi đến bàn của Tang Vô Yên, cười hi hi nói: “Tang Vô Yên, ngươi còn nhớ ta không?”

Tang Vô Yên ngược lên ngược xuống hai lần, cố gắng đào móc trí nhớ. Hình như là Ngụy Hạo tên này từng xuất hiện khi trong tuổi thơ của nàng.

Lại nháy mắt mấy cái, giống như nhớ ra cái gì.

Hắn sinh trước nàng hai tháng, hình như là: “Tiểu Hạo ca ca.” Nàng liền thích nắm lấy góc áo của hắn, rồi chạy đến ngọn đồi.

Hắn thường mang nàng đi ra ruộng bắt ốc. sau đó rửa, bỏ vỏ thêm một chút muối, nướng ăn. Chờ đến khi Tang Vô Yên về nhà, bụng nhỏ no đến ba ngày.

Tháng giêng, hắn rủ mọi người đi nướng lạp xườn, Tang Vô Yên trộm toàn bộ bản thảo của ba ba làm củi đốt.

...

Nhớ lại những kỷ niệm tuổi thơ, Tang Vô Yên liền vui vẻ đứng lên, lộ ra một đôi răng nanh, cười hắc hắc, “Là ngươi nha.”

Thanh mai và trúc mã gặp nhau.

Ba năm trung học, quan hệ một nam hai nữ là bạn bè thuần khiết, sau đó cùng nhau thi vào ĐH A. mãi đến buổi tối ngày thông báo kết quả, Hứa Thiến hẹn Tang Vô Yên phòng thể dục trong trường, nói: “Tiểu Yên, trước giờ ta vẫn có một chuyện gặt ngươi.”

“Chuyện gì?”

“Ta yêu đương.”

“Thật sao?” Tang Vô Yên cực kỳ kinh hãi, “Ai vậy?”

Hứa Thiến cười, hơi ngượng ngùng.

“Ta quen không?”

Hứa Thiến gật đầu.

“Học chung lớp với chúng ta?” Tang Vô Yên đoán.

“Uh.”

“Vương Hạo? Lí Hội Kiệt? Ngô Hiểu Bằng?”

Đoán một lượt, Hứa Thiến đều là lắc đầu.

“Tóm lại là ai?” Tang Vô Yên nóng nảy.

“Là Ngụy Hạo.” Hứa Thiến cười.

Cuối cùng, Tang Vô Yên cũng không biết mình về nhà bằng cách nào, chỉ nhớ rõ mình còn cười nói với Hứa Thiến: “Kia không tệ.” Sau đó cuộn mình trong chăn, mới cảm thấy không thích hợp.

Bắt đầu là nín thở, liền cảm thấy khó chịu, và cuối cùng nàng cứ nhiên hu hu hu, gối ôm bị khóc ướt hết.

Năm thứ nhất ĐH, nàng làm như không biết hai người bạn họ đang yêu, ý vào Ngụy Hạo sủng nàng liền đi theo làm bóng đèn, quyết định “Phá hư Hứa Ngụy” Vì mục đích nàng bắt đầu tính kế, lôi kéo Trình Nhân nhập bọn, Trình Nhân lắc đầu: “Tang Vô Yên, người đứng là bị bệnh.”

“Người mới có bệnh.”

“Người so với bà mẹ kế của công chúa bạch tuyết còn ác hơn.”

“Phi phi phi. Trình Nhân, người ăn cây táo, rào cây sung, người ngừng được rồi.”

“Ta không ăn trong cang không đào bên ngoài, ta là gương thần bên cạnh mẹ kế đại nhân. Chỉ nói thật, không nói dối.”

Đến ngày Ngụy Hạo bỏ Hứa Thiển trở lại bên người mình, Tang Vô Yên mới phát hiện, kỳ thật nàng cũng không muốn như vậy.

Nàng bắt đầu chột dạ, né tránh ánh mắt chán ghét của Hứa Thiển, cũng trốn Ngụy Hạo. Mãi đến khi thấy Ngụy Hạo đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng với Hứa Thiển trong lúc say rượu, cư nhiên cảm giác của nàng lại là nhẹ nhàng thờ ra, mà không phải ghen.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cạc cạc~~ đổi mới

Ngẫu làm độc giả truy văn cũng là thích sở hữu văn đều chỉ có nam chủ nữ chủ, những người khác xuất hiện giống nhau không đợi gặp, cũng chỉ muốn nhìn nam nữ chủ nói chuyện yêu đương hoặc là hấn tra tấn nàng nàng tra tấn hấn. Nhưng là~~~ làm chính mình mã tự thời điểm mới cảm nhận được, nếu không có phối hợp diễn không thể thôi động tình tiết a.~~~~~

---5---

Hai ngày trước khi đến Nguyên Tiêu, Tang Vô Yên đến đài.

Sau năm mới, nhân sự điều chỉnh một chút, Tang Vô Yên và một nữ thực tập sinh được phân đến bộ phận tin tức, đi theo một phóng viên họ Khương học việc.

Trước kia, nàng từng làm phát thanh viên ở ĐH A, hiện tại lại đột nhiên phải nàng đến bộ phận tin tức làm biên tập, viết này nọ cũng không phải sở trường của nàng, cảm giác giống như bị người ta trêu ghẹo vậy.

Bởi vì nàng đến trước hơn nữ sinh thực tập kia, nên cô Khương kêu nàng dẫn nữ sinh kia làm quen với hoàn cảnh xung quanh.

Mất nữ sinh thật to, tên là Viên Viên.

Tang Vô Yên chỉ vào ba văn phòng bên phải, nói: “Đây là phòng biên tập tiết mục, phòng máy tính, phòng họp. phòng trong cùng là phòng chế tác tiết mục.”

Viên viên vội vàng ghi vào sổ nhỏ.

“Lát sau cô Khương sẽ đem lịch trình chuyên mục cho chúng ta mỗi người một bản, để chúng ta hiểu thêm về cách sắp xếp tiết mục.”

Viên Viên gật đầu.

“Nếu người không mang theo com hộp thì buổi trưa ta mời.”

Viên Viên tiếp tục ghi lại những lời nàng vừa nói.

“Ah, đừng viết.” Tang Vô Yên cười, “Người cũng không phải phỏng vấn ta.”

Lúc ăn cơm trưa, gặp được Ông chủ nhiệm của chuyên mục âm nhạc.

Ông chủ nhiệm cười: “Tiểu Tang a, chuyển đến bộ phận tin tức bên có quen chưa.”

Tang Vô Yên cười làm lạnh: “Hoàn hảo, cảm ơn Ông chủ nhiệm quan tâm.”

Sau khi Ông chủ nhiệm rời đi, lại tới một biên tập Ngô Vị. Ngô Vị bụng phần ăn ngồi xuống, Tang Vô Yên vừa thấy liền ngọt ngào chào: “Chào Ngô đại ca.”

Ngô Vị chưa kịp nuốt xuống ngụm canh, thiếu chút nữa phun ra, nổi hết cả da gà. Hấn ngẩng đầu nhìn Tang Vô Yên cười đến mắt thành một đường thẳng, nói: “Người có chuyện gì không, nói đi. Tiểu Tang, đừng như vậy, rất dọa người ah.”

“Chương trình của Hi tỷ phỏng vấn Nhất Kim, hình như là người có giữ lại bản phụ, có thể cho ta mượn xem được không?” Việc này, nàng vẫn nhớ.

“Hắc, chuyện này ah, không thành vấn đề, tan tầm đưa người.” Ngô Vị nói.

“Cảm ơn, lần sau mời người ăn cơm.”

Một lát sau, Ngô Vị còn nói: “Người là fan cuồng của người kia hả.”

“Đúng vậy.” Tang Vô Yên tỉnh cách thẳng thắn, không quên kháng nghị: “Sao lại gọi là người kia, người ta rất nổi tiếng đó!”

“Người quen Hi tỷ mà, lúc trước cũng theo nàng thực tập, muốn gì thì trực tiếp tìm nàng.” Ngô Vị nói.

“Nhờ người cũng giống nhau thôi, ta không muốn làm phiền Hi tỷ.”

Kỳ thật, nàng không tìm Nhiếp Hi là có hai lý do: Thứ nhất, Nhất Kim phá lệ nhận phỏng vấn của Hi tỷ, khẳng định là cùng Nhất Kim đứng một tuyến. Huống chi lúc trước Tang Vô Yên đối Nhất Kim biểu hiện cực kỳ hứng thú, lần này còn mượn đĩa chắc chắn bị Nhiếp Hi hoài nghi, đã tháo kính xà. Thứ hai: Nhiếp Hi rất nổi tiếng trong đài, bình thường rất hòa ái, nhưng luôn làm cho người ta cảm thấy có chút tôn kính mà không thể gần gũi.

Ra khỏi căn tin, đang muốn tạm biệt Ngô Vị, Viên Viên này giờ vẫn im lặng đột nhiên nói: “Ngô. Lão sư,” Nàng đắn đo nửa ngày mới dám nói hết một câu: “Có thể cho ta mượn ké được không?” vốn là một nữ sinh rất bảo thủ, vậy mà khi nàng nói ra câu này hai mắt tự nhiên tỏa ánh sáng.

“Tốt, tan tầm hai người cùng nhau tới lấy.” Ngô Vị sáng khoái đáp ứng.

Rời radio trời đã khuya, nàng ngồi xe về nhà. Đến bùng binh có chút kẹt xe, xe ngừng ngừng lại di chuyển một chút, rất tốt cho việc luyện tập tính nhẫn nại. bác tài thay đổi vài đài không tìm được tiết mục hay nào, vì thế lại lục lại CD.

Tang Vô Yên nói: “Bác tài, có thể giúp ta mở CD này không?” Nói xong đưa tay vào túi lấy ra đĩa CD.

Bác tài nói: “Tốt. nhạc gì vậy?” Lập tức tắt đài phát tin.

Đầu tiên, chính là giọng Nhiếp Hi.

Bác tài nói: “Ta rất thích người chủ trì này, giọng rất hay, nghe nói người cũng rất xinh đẹp.”

Tang Vô Yên cười cười, không có trả lời, nàng đang chuyên tâm chờ đợi một giọng khác. Tạm dừng một hai giây, Nhất Kim mở miệng.

Nghe thấy lúc Nhiếp Hi hỏi Nhất Kim cũng không trôi chảy gì mấy, bác tài nói: “Cô nương, người ở trong radio, bằng không như thế nào có đĩa này. Nếu người là người trong radio, chắc chắn biết Nhất Kim là người như thế nào?”

Tang Vô Yên nhạc: “Bác tài, người cũng biết Nhất Kim?”

“Mỗi ngày con gái ta đều ở bên tai ta là nhãi, có thể không biết sao?”

Mới nói tới đây, đường bắt đầu thông, xe tăng tốc.

Nàng nhìn ngoài cửa sổ, hít sâu vào.

Gần chỉ nghe hai ba chữ, nàng cũng đã xác định hẳn là ai rồi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, khó thấy Tang Vô Yên không ngủ đến mặt trời lên cao.

Nàng từ trong ngăn kéo lấy ra thông tin của trường khuyết tật, bên dưới có một hàng ghi số điện thoại, đó là nàng trộm từ chỗ Bùi hiệu trưởng.

Nàng hơi chần chờ, nhìn dãy số nửa ngày cũng không bấm gọi.

“Có gì mà phải chần chờ. Hẹn hẳn gặp mặt, nói người muốn phí giữ miệng.” Trình Nhân nói. “Loại tin đồn này, nếu bán cho tạp chí, không biết có bao nhiêu tiền nữa. Hiện tại, hẳn cho người tiền bịt miệng, chúng ta có tiền, hẳn lại tiếp tục thần bí. Người có biết cái này gọi là gì không?”

“Là gì?”

“Song thẳng!” Trình Nhân nắm tay nói.

“.....”

Tang Vô Yên liếc nàng mắt một cái.

Lúc biết hẳn là Nhất Kim, nàng cũng không hết hồn như mình nghĩ, có lẽ là nàng cũng đoán trước được kết quả. Nhưng vẫn cảm thấy quan hệ của hai người có sự biến hóa kỳ diệu.

Hẳn là Tô Niệm Khâm cũng là Nhất Kim, một nhân vật nổi tiếng, “Nhất Kim” vừa xuất hiện sẽ làm hai người trở lên xa lạ.

Nhưng mà không hoàn toàn như vậy.

Nàng đã biết bí mật của hắn, theo giác quan thứ sáu nàng cảm nhận được, bí mật này sẽ giúp cho tình cảm tiến dần hơn

Nàng khó chịu nhu nhu thái dương, cắn răng quyết định nhấn gọi.

“Uy—” Tiếng chuông vang hai lần, giọng hắn truyền ra từ trong ống nghe.

“Ta là Tang Vô Yên.”

“Có chuyện gì?”

“Người là Nhất Kim?” Tang Vô Yên nói.

Nàng hỏi thẳng vào vấn đề như vậy, muốn làm cho kẻ địch trở tay không kịp, trong lúc bối rối mới có thể thừa dịp bắt bẻ.

Bên kia điện thoại, sau hai giây trầm mặc, nam nhân nói: “Nếu người không có chuyện khác, ta liền gác điện thoại.”

Hắn cũng như lần trước giống nhau không thừa nhận, cũng không phủ nhận. “Người đúng là Nhất Kim” Nàng thì thào lặp lại một lần, có chút xúc động, nhưng là đối mặt Tô Niệm Khâm ít lời, Tang Vô Yên bắt đầu vắt hết óc để nghĩ đề tài: “Àch— lần trước, cảm ơn người nghe ta cần nhờ.”

“Không sao. Tạm biệt!” Nam nhân không giải thích, chấm dứt nói chuyện.

“Uy uy uy.” Tang Vô Yên vội vàng ngăn lại, đáng tiếc đã muộn không kịp, chợt nghe đò một tiếng, quả nhiên ngắt điện thoại.

Tang Vô Yên hoàn toàn không lường trước đến tình huống này. Nàng nhìn màn hình, thời gian cuộc gọi: 11 giây. Hắn chỉ cho nàng mười một giây. Những lời kịch nàng đã chuẩn bị đầy đủ, kết quả mới nói hai câu đã bị cắt, bị đuổi xuống đài. Nàng nghĩ đến người này, mất hết tinh thần, người liên lụy.

Lần này chứng minh được, vẫn là vô lại, cách một điện thoại thì không thể làm được gì..

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tô Niệm Khâm buột miệng động. Hắn đang ngồi trong nhà ăn, soạn giáo án, lúc này đóng sách lại, hơi nhíu mày.

Ngồi ở đối diện, bạn hắn – Dư Tiểu Lộ đang xem tạp chí hỏi: “Ai gọi cho người vậy?”

“Không có ai.” Hắn thân nhiên nói.

“Còn không có ai? Vậy sao người gác điện thoại làm gì, giống như trốn ôn dịch?” Dư Tiểu Lộ cười.

Tô Niệm Khâm lười đầu vớ mồm với nàng, tay phải lật sách, đầu ngón tay trên bìa sách gõ nhẹ nhàng theo tiết tấu.

“Tô Niệm Khâm” Dư Tiểu Lộ lật thêm một trang.

“Huh?” Hắn quay đầu nhìn.

“Người thất thân.” Dư Tiểu Lộ cười.

Hắn không đáp, tay sờ bản chữ nổi.

“Cô gái kia biết người là Nhất Kim?” Dư Tiểu Lộ hỏi. Cuộc gọi vừa rồi, Tang Vô Yên nói rất lớn tiếng, nàng mập mờ nghe được vài câu, đoán được sơ sơ.

“Uhm”

“Thật hay giả?” Dư Tiểu Lộ hỏi. Nàng biết, bề ngoài Tô Niệm Khâm giống như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng chuyện này đối với hắn vẫn là một chuyện rất nghiêm trọng. Hắn sợ dĩ vãng giờ không muốn công bố thông tin cá nhân, một là ngại cho Tô gia, hai là không muốn công bố với người ngoài hắn bị khiếm thị.

“Ta đi làm phỏng vấn ở radio, gặp qua nàng.”

“Sớm biết như thế này, ta có chết cũng không đồng ý yêu cầu của Hi tỷ a. Làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ nàng.”

“Muốn ta đi tìm nàng nói chuyện hay không, nếu nàng đưa tin cho giới truyền thông, thì rất phiền toái.”

Tô Niệm Khâm từ chối cho ý kiến, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Chắc là sẽ không.”

Hắn nói chắc là sẽ không, ý là sẽ không công bố cho giới truyền thông, hay là sau khi công bố sẽ không phiền toái, Dư Tiểu Lộ cũng không đem những lời này làm cho rõ ràng, chờ nàng muốn hỏi lại, thấy sắc mặt Tô Niệm Khâm không còn kiên nhẫn, đành phải im lặng.

Ngày đó, Dư Tiểu Lộ nhận được điện thoại đi đón Tô Niệm Khâm. Nàng đứng ở xa nhìn thấy Tô Niệm Khâm từ KFC đi ra, quả thực là mở rộng tầm mắt.

Bởi vì mắt không tốt, Tô Niệm Khâm phán đoán bên ngoài đa phần dựa vào thanh âm và vị giác. Cho nên, hắn không thích nơi có mùi nồng đậm và tiếng người ồn ào, mà loại Fastfood theo kiểu Tây Âu hoàn toàn tập hợp hai thứ ấy thành một.

Lúc cô gái bên cạnh Tô Niệm Khâm tạm biệt, còn cười hi hi nói: “Cha của đứa nhỏ, lần sau gặp.”

Mạch thái dương của Tô Niệm Khâm hơi run rẩy.

Lên xe, Dư Tiểu Lộ không khỏi buồn bực: “Cha đứa nhỏ là sao?”

“Lái xe!” Mặt Tô Niệm Khâm nháy mắt trở lên u ám.

Qua 15/1 âm lịch, trường học liền khai giảng. Tô Niệm Khâm vẫn là giáo viên chữ nổi, Tang Vô Yên cũng vẫn làm phó chủ nhiệm lớp cô Lí.

Từ chuyện đó trở đi, Tang Vô Yên bắt đầu chú ý tới Tiểu Vi. Giống như quần áo của cô bé có sạch hay không, có quấy phá không, giày có giữ được ẩm không. Trong giờ ra chơi, cô đưa nhỏ ra căn tin mua đồ ăn vặt, cũng có đưa nhỏ mang đồ ăn ở nhà theo. Mà Tiểu Vi rõ ràng không có đãi ngộ như vậy, mỗi khi đến giờ ra chơi, liền ngồi một mình không lên tiếng.

Ngày ấy trời đang mưa, bọn nhỏ không có chạy tới sân thể dục vui đùa, giờ ra chơi đều đến căn tin mua quà vặt gì vào lớp ăn. Toàn bộ không khí lớp học tràn ngập hương vị đồ ăn. Tang Vô Yên đứng ở ngoài cửa sổ hành lang, nhìn chăm chú vào Tiểu Vi.

Nàng trước kia cũng từng xấu hổ như vậy. Mới trước đây, gia giáo rất nghiêm, mỗi ngày nàng đều ở nhà ăn sáng, trừ bỏ tiền xe thì má Tang sẽ không cho thêm tiền tiêu vặt gì nữa. sau tiết thứ hai, có 30 phút nghỉ ngơi, lúc này có rất nhiều người ăn sáng. Nhìn bạn học cầm món này món nọ, mà mình ngồi bên cạnh đặc biệt xấu hổ. Chuyện này không liên quan là đói hay không đói bụng, mà là một loại tự tôn nhỏ bé của trẻ con.

Tang Vô Yên vội vàng trở về văn phòng, mở ra ngăn kéo cầm túi xách, đi xuống căn tin. Nhưng mà trong căn tin, bọn nhỏ rất đông tạo thành ba tầng ngoài ba tầng trong, nàng tốt xấu cũng được coi như nửa giáo viên, không thể chen lấn cùng bọn nhỏ. Nàng hơi chần chờ, lại cầm túi xách quay lại văn phòng ở lầu hai.

“Tiểu Tang, ta không nghĩ người sẽ quay lại?” cô Lí nói.

“Không, ta vốn muốn xuống dưới mua một chút đồ, mà học sinh nhiều quá.”

“Chưa ăn sáng?” cô Lí rất quan tâm nàng. “Nếu chưa ăn sáng, ta có bánh bích quy.” Nói xong liền từ trong ngăn kéo lấy bánh bích quy đưa nàng.

“Không, không, không.” Tang Vô Yên xua tay, “Ta không phải mua cho mình.”

Cô Lí cười: “Về sau a, người muốn mua gì trước khi ra chơi chạy đi mua trước là được.”

Tô Niệm Khâm ngồi đối diện cũng ngẩng đầu, ánh mắt hình như vô ý rơi xuống Tang Vô Yên bên này.

Sau cuộc điện thoại đó, Tô Niệm Khâm vẫn trốn tránh nàng, tận lực không cùng nàng ở chung một mình. Nàng cũng nghĩ qua tìm cơ tiếp cận hắn. Nhưng vẫn luôn bị hắn tránh đi một cách tự nhiên. Hai người cũng không nói về đề tài “Nhất Kim”. hai người đều hiểu nhưng không ai muốn đề cập nữa.

Tang Vô Yên cũng buồn bực, sao hắn lại tin tưởng mình không nhiều chuyện đi kể với truyền thông.

Tiết thứ ba, Tang Vô Yên đi theo nghe cô Lí lên lớp. Đi đến cửa phòng học ở lầu 3, Lí lão sư mới phát hiện quên mang cốc nước. Gần đây cổ họng của cô Lí bị nhiễm trùng, cốc nước vẫn ngâm thảo dược, một tiết không uống mất giọng. Tang Vô Yên nói: “Không sao, cô vào lớp trước, ta giúp cô lấy.”

Nàng lấy cái cốc, phát hiện không có nước, vội vã chạy đến bình nước uống, rót đầy một ly, vừa đầy nắp vừa xoay người đi ra cửa.

Ngay lúc nàng quay người lại, không chú ý đụng vào người vừa bước vào. Người này không phải ai khác, Tô Niệm Khâm. Nửa cốc nước sôi đổ hết

vào người Tô Niệm Khâm.

May mắn bây giờ là mùa đông, Tô Niệm Khâm mặc áo dày, nước không lập tức thấm vào quần áo. Chờ nàng hoàn hồn thì mới nhìn thấy tay của Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên không khỏi hít vào khí lạnh.

Tay hắn bị bông nước sôi, làn da nhanh chóng phồng hồng.

“Nóng không?” Nàng vội vàng lấy khăn lau tay hắn hỏi.

“Không nghiêm trọng lắm” Hắn nói.

Hắn thật sự nghiêm trọng lắm, vẫn là muốn cùng Tang Vô Yên bảo trì khoảng cách. Nhưng không như mong muốn, làn da bị bông không chỉ phồng hồng còn bắt đầu bong da.

Tang Vô Yên hơi nôn nóng: “Sao lại không nghiêm trọng, là nước sôi đó.”

Trong lúc bối rối, nàng đột nhiên nghĩ đến vườn dưới lầu có lô hội (nha đam)[1], trước kia ở nhà, má Tang dùng lô hội đắp vào mỗi khi nàng bị bông.

“Ngươi ngồi chờ ta.” Lập tức, chạy nhanh xuống lầu, cũng bất chấp trời mưa chạy ra vườn hoa hái vài nhánh lá lô hội, bạch bạch bạch chạy về.

Nàng cầm tay Tô Niệm Khâm đưa vào vòi nước, rửa sạch, sau đó lấy lá lô hội nhẹ nhàng lau chỗ bị bông trên mu bàn tay.

“Cái gì vậy?”

“Lô hội.”

Ngón trở đã muốn tạo bọt nước, lúc lô hội xẹt qua trên mặt, tay hắn hơi run.

Đại khái là rất đau.

Mười ngón thon dài, tĩnh mạch màu xanh ẩn ẩn dưới làn da trắng. Đại khái vì thường xuyên đánh đàn, tay hắn có vẻ không phải cực kỳ hoàn mỹ như vậy, ngón tay thường đọc bản chữ nổi, đầu ngón tay hơi kiều, ngón giữa có vài nốt chai.

Hắn nhận thức thế giới này, chủ yếu dựa vào hai tay này, cho nên so với người bình thường có lẽ miễn cảm hơn.

“Ta tuyệt đối không phải cố ý.” Tang Vô Yên áy náy nói, “Ngươi đừng tức giận.”

“Thật không?” Hắn lơ đãng hỏi lại.

Tang Vô Yên vội la lên: “Ta thề!”

Mỗi khi chất sền sền của lô hội chạm vào làn da, liền mang lại cảm giác mát lạnh. Cửa sổ mở ra, gió thổi mang theo hơi nước ẩm ướt, hương thơm thoang thoảng của thực vật khuếch tán trong không khí.

Tô Niệm Khâm nhột nhạt hít vào một hơi.

Nguyên lai là lô hội, đây chính là mùi lô hội, hắn nghĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiếp tục sửa. Không có rất cầu huyết, chỉ có càng cầu huyết. Hắc hắc hắc (Đầu gối ngâm hậu cười)

[1] Cây lô hội: còn gọi là Nha đam, Long tu, là một loài cây thuộc chi Lô hội, có lẽ có nguồn gốc từ Bắc Phi.

Cho đến tận ngày hôm nay con người đã chứng minh và khẳng định được vai trò của cây nha đam trong cuộc sống con người. Cụ thể hơn là trong lĩnh vực dược phẩm, thực phẩm và mỹ phẩm.

---2---

“Sau đó thì sao?” Trình Nhân hỏi.

“Có người lên lầu, chẳng lẽ ta không biết xấu hổ cứ nắm lấy tay hắn, thì chỉ có thể cầm cốc đi đến lớp học.”

Trình Nhân cười hắc hắc, “Ngươi không bắt lấy cơ hội đó mà tiến tới?”

“Tiến tới.” Tang Vô Yên đập nàng một cước, “Ngươi đừng trêu ta nữa, giúp ta đi siêu thị nhanh lên.”

“ Là sao?”

“ Mua đồ ăn.”

Sáng sớm hôm sau, Tang Vô Yên đem theo một túi đồ ăn vặt đi làm. Đến văn phòng, Tô Niệm Khâm cũng mới đến.

Tang Vô Yên nhìn nhìn tay hẩn, mụn mủ đã vỡ, mặt trên cũng có thoa lớp thuốc.

Cầm trong tay nhiều đồ ăn như vậy, cũng rất ngượng ngùng, vì thế Tang Vô Yên mở gói kẹo ra, mời các giáo viên trong phòng. Đi đến chỗ Tô Niệm Khâm, nàng chần chờ mới nói: “thầy Tô , người ăn kẹo không.”

Hắn thản nhiên từ chối: “Ta không ăn đồ ngọt.”

Ngắn gọn năm chữ, cẩn thận lại có khoảng cách. Giống như chuyện hôm qua chưa tình xảy ra.

Tang Vô Yên cắn cắn môi, liền cười: “Vây. Lần sau ta mời người ăn mặn.”

Nàng đem theo túi quà vặt, không ngờ Tiểu Vi còn chưa tới.

Hai ngày sau lễ tết, thầy Tiểu Vương trở lại văn phòng, nhắc nhở Tang Vô Yên: “Tiểu Tang, người không phải tìm Tô Tiểu Vi sao, nàng bây giờ đang ở lớp học.”

Tang Vô Yên đem theo túi đồ đến lớp học. trên tay áo Tiểu Vi treo phù hiệu trực nhật, đang lau bàn giáo viên.

“ Tiểu Vi.” Tang Vô Yên đứng ở cửa, kêu nàng một tiếng. trong radio phát ra bài hát tập thể dục, hơn nữa kia đưa nhỏ làm việc rất chuyên tâm, cho nên cũng không nghe thấy nàng gọi.

Cô bé lau rất cẩn thận, trước dùng khăn lau một lần, sau đó rửa sạch khăn lau lần thứ hai. Tay trái ở phía trước dò đường, tay phải cầm khăn di chuyển một chút.

Tang Vô Yên cười cười, “Tiểu Vi.”

Tiểu Vi quay đầu, “Cô Tang?”

“ Ta cho em” Tang Vô Yên còn chưa nói xong, Tô Niệm Khâm xuất hiện sau lưng lại kéo gói to trong tay nàng, sau đó lắc lắc đầu, ngón trỏ đặt trên môi ra dấu im lặng.

“ Làm sao vậy? Cô Tang.” Đưa nhỏ cũng biết Tô Niệm Khâm đang đứng ở cửa lớp.

“ Người trực nhật àh?” Tang Vô Yên nói sang chuyện khác.

“ Dạ. Hồi nãy bọn họ chơi trong lớp, đem ném cây chổi lên bàn. Một lát tới tiết của thầy Tô rồi, thầy rất thích sạch sẽ, cho nên em phải lau chỗ này trước khi thầy đến, miễn cho dơ quần áo của thầy.”

Tang Vô Yên vốn không thích trẻ con, nhưng nhìn vẻ mặt Tiểu Vi nghiêm túc như vậy, không nhịn được nở nụ cười.

“ Em thích thầy Tô?”

Tiểu Vi nheo mắt cười: “Thầy Tô rất ôn nhu.”

“ Thật không?” Nàng như thế nào cho tới bây giờ cũng không biết. Tang Vô Yên vừa hỏi, vừa quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm. Tô Niệm Khâm giống như phát hiện ánh mắt nghi ngờ của nàng, hơi nghiêng đầu.

Kết thúc cuộc nói chuyện, nàng đi theo Tô Niệm Khâm đến cuối hành lang.

“ Vì sao không cho ta tặng cô bé?”

“ Bọn họ không phải cần gói kẹo người đưa hôm nay hay bánh bích quy của ngày mai.”

“ Nhưng mà.” Tang Vô Yên cảm thấy nghẹn lời, “Nhưng, ta không phải chỉ có thể được nhiều đây sao?”

“ Chính là người chỉ có thể làm được thế này, cho nên đừng làm tốt hơn.” Vẻ mặt hắn không hề hững, lời nói rất nghiêm túc, lại giống như cũ cực kỳ vô cảm như băng.

Tang Vô Yên cũng hơi tức, “Rõ ràng là tự người mắc cảm. Ta chỉ là muốn cho cô bé biết, không cha không mẹ, vẫn là có người nhiều quan tâm, thương cô bé.”

“Tang Vô Yên, mời người thu hồi sự thương hại cùng bố thí của người. Bọn họ không phải muốn sự chú ý đặc biệt này, mà là cái khác. Người cần bản không hiểu.”

“Ta không hiểu? Người dựa vào cái gì mà nói vậy!” Câu này của Tang Vô Yên không có ý châm chọc, nhưng lại mang theo bức bối.

Tô Niệm Khâm xoay người lại, từng chữ từ từ phát ra: “Bởi vì ta cũng ở cô nhi viện lớn lên.”

Tang Vô Yên nghe vậy kinh ngạc, liền ngừng đầu, kinh dị hẳn. Hắn đưa lưng về cửa sổ ở cuối hành lang, từ hướng Tang Vô Yên nhìn thấy có chút phản quang.

Một khắc ấy, nắng sớm chiếu vào Tô Niệm Khâm, thấy không rõ mặt. Ngón tay Tang Vô Yên hơi cuộn lại, nắm đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cái. Ngày hôm qua, chính là ngón tay này chạm vào da hắn, lúc ấy về mặt hắn rất thoải mái, cực kỳ bình tĩnh, nhìn rất thật.

Mà lúc này, thân ảnh hắn bị ánh sáng phản chiếu lại đột nhiên làm cho người ta cảm thấy có chút hư vô.....

Nàng muốn chạm đến của mặt hắn, tay đến giữa không trung giống như bị điện giật rụt trở về. Nàng thiếu chút nữa đã làm chuyện thất lễ rồi, may mắn là hắn nhìn không thấy gì hết.

Trước khi biết Tô Niệm Khâm là Nhất Kim, cuộc sống của Tô Niệm Khâm đối Tang Vô Yên mà nói vẫn là một điều bí ẩn.

Thầy Tiểu Vương nói Tô Niệm Khâm đến dạy thay, tiền lương tính theo giờ dạy. Phải biết rằng, giáo viên chính thức, cho dù là giáo viên lâu năm thì tiền lương cũng rất khó coi, huống chi hắn mỗi tuần không đến sáu tiết dạy thay.

Mất hắn bị khiếm thị, thu nhập lại ít, sao mà sống đây?

Quần áo hắn luôn sạch sẽ, mùa đông chỉ áo ấm hoặc là áo lông, có đôi khi liên tục mặc vài ngày, nhưng vẫn rất sạch. Quần áo không có dấu hiệu hoặc logo rõ ràng.

Y phục của Tô Niệm Khâm làm cho người ta cảm giác, giống như má Tang thường thường dạy sống giản dị: bất luận mặc cái gì, chỉ cần sạch sẽ chính là đẹp.

Sau đó lại phát hiện, mỗi lần hắn về nhà đều có một cô gái trẻ lái xe tới đón hắn. Xe Volvoc30 màu xám xanh, loại xe thông dụng ở thành phố A.

Vì thế, Tang Vô Yên còn thảo luận qua với Trình Nhân.

“Là phú bà, sau này Tô Niệm Khâm chắc sẽ làm tiểu bạch kiểm” Trình Nhân nói.

Mất Tang Vô Yên tròn mắt, “Người đúng là cái gì cũng nghĩ ra.”

Không có khả năng. Nàng thấy qua hai người họ nói chuyện, có thể nói hắn rất giống ông chủ?

“Hoặc ngược lại. Hắn là ông chủ, nàng là tiểu mật.” Trình Nhân còn nói.

Tang Vô Yên lại lắc đầu.

Tuy rằng hai người nhìn rất thân, nhưng nhìn không giống quan hệ thân mật đó.

Mãi đến khi biết Tô Niệm Khâm chính là Nhất Kim, chân tướng tựa hồ có thể đoán được. Tang Vô Yên không biết một bài hát của hắn có thể bán bao nhiêu tiền, bất quá theo phản ứng của thị trường mà nói, chắc là loại “Giá xa xỉ”.

Nhưng ngàn đoán vạn đoán, lại đoán không được cư nhiên thân thế Tô Niệm Khâm như vậy.

Tang Vô Yên ngồi xe bus về nhà, nhìn ra cửa kính. Nàng nhớ lại cuộc nói chuyện với dì Trương ở cô nhi viện

Dì Trương nói: đứa nhỏ bị bỏ rơi, đa số là bé gái sơ sinh, cũng có chỗ thiếu hụt. Có khi do cha mẹ cảm thấy đứa nhỏ có chỗ thiếu hụt, dân quê cho đó là điềm xấu, lại sợ người thân chê cười. Có khi do gia đình vốn không có đủ năng lực kinh tế nuôi sống đứa nhỏ, vẫn cảm thấy đây là gánh nặng, mặc dù khi lớn lên, vẫn là gánh nặng trong nhà, cả đời đều bị trói buộc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tang Vô Yên cảm thấy chua xót, phụt chốc liền khóc.

Nàng yên lặng, im lặng, dựa vào cửa sổ vị trí, mặc danh kỳ diệu rơi lệ. Hành khách trên xe lên xuống liên tục, nhưng mặt nàng hướng ngoài cửa sổ, không ai chú ý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bối cảnh vẫn là bài hát đó, có đồng hài hời, là tát đỉnh đỉnh(Cầm thương) vồng tóc nguyên nhân, có chút chậm.

Cạc cạc~~~ đôi môi.

* cây thủy lạp hay còn gọi là cây râm

viewtopic.php?f=98&p=1439345#p1439345

---3---

Buổi tối, Tang Vô Yên một mình nằm trên giường tập thể dục giảm béo. Hôm nay là thứ Tư. Thứ Năm thứ Sáu, Tô Niệm Khâm đều không có tiết, sẽ không đến trường học. Một tuần trôi qua

Tang Vô Yên dừng động tác, nhìn trần nhà bắt đầu sợ run.

Thật vất vả sống qua bốn ngày, thứ Hai, Tang Vô Yên đến trường lại biết tin Tô Niệm Khâm nghỉ phép mấy ngày rồi, không đến dạy.

Tang Vô Yên làm bộ như vô tình hỏi tin tức từ thầy Tiểu Vương: “Môn chữ nổi của khối ta làm sao bây giờ?”

“Khi họp có nói, chờ thầy Tô, nếu lâu quá thì mời giáo viên mới về dạy.”

“Có chuyện gì sao?”

“Không biết.” Tiểu Vương nhún nhún vai.

Tang Vô Yên cắn cắn cắn bút, chỉ mong hần không phải cố ý trốn nàng.

Kết quả, ngày hôm sau Tô Niệm Khâm xuất hiện đúng giờ, hơn nữa nhìn thấy nàng cũng không có gì, Tang Vô Yên mới biết, đã đánh giá quá cao lực ảnh hưởng của mình đối Tô Niệm Khâm.

Không khí ở thành phố A rất ẩm ướt, khoa trương mà nói, mưa kéo dài từ đầu mùa thu đến đầu năm xuân năm sau, cho nên Tang Vô Yên thường xuyên đề dù trong túi.

Chưa tới tiết thứ tư, Tang Vô Yên đã nhận được điện thoại phải về ĐH A điền thông tin tốt nghiệp. Đi tới cửa vừa vặn gặp Tô Niệm Khâm đang đợi xe, hần cũng không tiết, so với Tang Vô Yên ra sớm vài phút, rõ ràng xe còn chưa tới.

Mưa, tí tách tí tách rơi xuống.

Nói lớn thì không lớn; nói nhỏ, nhưng lại có thể ướt quần áo. Tô Niệm Khâm cũng như nhiều nam nhân khác, hàng năm không ng theo dù, có thể lười liến lười, bây giờ vừa vặn gặp trời mưa.

Hần đứng ở lối đi bộ để tránh mưa, nhưng vẫn bị trúng mưa, quần áo đã ướt từng mảnh nhỏ.

Tang Vô Yên đến bên cạnh, giơ dù lên, chia một nửa không gian cho hần.

Hần phát hiện, xoay người.

“Là ta.” Nàng nói.

“Không sao, mưa không lớn.” Hần dịu dàng cự tuyệt.

“Dù sao ta cũng rảnh.” Tiếp tục mặt dày.

Vì thế, hai người liền như vậy đứng dưới bóng râm. Hần không muốn nói chuyện, nàng tự mình nói cũng không được, cũng cảm miệng, miễn cho chọc người chán ghét.

Tang Vô Yên cũng nhắm mắt lại. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng mưa rơi lên dù leng keng thùng thùng, đôi khi còn có tiếng ô tô chạy như bay.

Cuộc sống hần là như thế này sao? Nàng nghĩ.

Còn có..... Nàng đột nhiên liền nghĩ được một hương hoa. Nàng tròn mắt ngẩn đầu, phát hiện ở trên cành cây, có một nụ hoa mới nở.

Trên các lối đi bộ ở thành phố A luôn có rất nhiều cây thủy lạp[1], đại khái bởi vì khí hậu, cây ở đây so với nơi khác nở hoa sớm, hơn nữa thời kỳ nở hoa rất lâu mới tàn.

Trên con đường nhỏ, mấy ngày nay đều mưa, mùi ướt át xen lẫn vào không khí, lại cho ta cảm giác tươi mát.

Nguyên lai trong lúc bắt tri bắt giác, mùa xuân đã đến rồi.

“Nha, cây thủy lạp đều nở hoa rồi.” Tang Vô Yên cảm thán.

“Cây thủy lạp?” Tô Niệm Khâm hỏi, “Trước kia có người nói với ta, cây này là cây sồi xanh.”

“Cây thủy lạp không giống cây sồi xanh.”

Vì chứng minh lời nói của mình, nàng đem dù giao cho Tô Niệm Khâm, ngửa đầu nhìn cây, rốt cục tìm được một nhánh cây, liền nhảy lên hái được một chiếc lá.

Cây vì vậy mà hơi rung một chút, giọt nước mưa tích lũy ở lá cây rớt xuống, một nhánh hoa rơi trên dù, đương nhiên cũng ướt hết người Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên lau, cái trán bị ướt, trở lại cây dù. Nàng cầm tay phải Tô Niệm Khâm, nói: “Đơn giản nhất chính là lá cây không giống nhau, người sờ thử đi.”

Nàng dặt ngón trỏ hần sờ lên cạnh của lá cây, “Đây là bóng loáng. Cạnh lá cây sồi xanh là hình răng cưa.”

“Lô hội cũng là hình răng cưa.”

“Đúng.” Tang Vô Yên gật đầu, đối đưa trẻ hiểu học trước mặt meo meo cười.

Một lát sau, chiếc Volvo đã dừng ở ven đường.

Trên đường trở về, Dư Tiểu Lộ nhìn trộm Tô Niệm Khâm hai ba lần, rốt cục nhìn không được hỏi: “Người vẫn cầm chiếc lá cây làm cái gì?”

“Không có gì.” Tô Niệm Khâm thân nhiên trả lời, sau đó mở cửa kính xe buông tay ra.

Lá cây thủy lạp theo gió bay đi ra ngoài.

Tâm lý học thoát nhìn rất dễ học, đáng tiếc tìm việc lại rất khó.

Người lớn trong nhà Tang Vô Yên biết hết hi vọng, không cho nàng đi tìm việc trực tiếp về nhà, ôn tập nửa năm sau thi tiếp.

Má Tang nói: “Bốn năm trước cho con đi học xa như vậy, bây giờ bắt luận chuyện gì xảy ra con cũng phải trở về, cùng lắm thì thi ở trường ba con dạy, mời người ôn tập giúp con.”

Vì thế, Lí Lộ Lộ nhân cơ hội châm chọc nàng: “Ba là giáo sư đúng là có khác, làm gì có chuyện nước phù sa, chảy ruộng người ngoài.”

Lí Lộ Lộ đã ghi danh thi vào ĐH M ở thành phố B mà Tang ba ba đang dạy. Tâm lý học ở đó nổi tiếng cả nước.

Nhưng mà, nếu nàng về lại thành B, vậy lần trước còn kêu nàng thi, đúng là phí tiền.

“Ta muốn ở đây, làm việc ở radio cũng không tồi, ta.....” Tang Vô Yên giải thích trong điện thoại

“Không được!” Không đợi nàng nói xong, má Tang lập tức phủ quyết.

Buổi trưa, Tang Vô Yên dự giảng xong đang ra khỏi lớp, Tiểu Vi đột nhiên gọi nàng lại: “Cô Tang.”

“Chuyện gì?” Tang Vô Yên xoay người nhìn nàng.

“Ngày mai thứ Bảy, viện có hoạt động, biểu diễn rất nhiều tiết mục, em cũng sẽ lên đài. Viện trưởng nói, có thể mời thầy cô tham gia. Ta muốn hỏi cô đi được không?” cô bé nói chuyện rất trôi chảy lại có chút thận trọng, không quá tương tự, có thể thấy được trong lòng chắc chắn rất hồi hộp.

Tang Vô Yên nhớ lại ngày mai cũng không có việc gì, liền cười hi hi đáp ứng.

“Mười giờ sáng mai.”

“Hoàn toàn. không thành vấn đề.”

Tiểu Vi cảm thấy mỹ mãn, còn không quên bổ sung: “Em ở cửa chờ cô.”

“Chỉ có ta à? Cô Lí có đi không?”

“Con cô Lí bị bệnh, không đi được.”

“Còn thầy Tô?”

“Không cho mời thầy Tô, ta sợ thầy Tô bận việc, hơn nữa hiệu trưởng nói là mời chủ nhiệm lớp, cô Lí là chủ nhiệm lớp, cô là phó chủ nhiệm, nhưng thầy Tô không phải.”

“Thật ra thì,” Tang Vô Yên suy nghĩ một chút, “Thầy Tô là giáo viên, hơn nữa thầy tuyệt không có việc bận, em đi mời thầy, thầy khẳng định rất vui.”

Lúc này, một đám bé trai từ phòng học lao ra, mang đến một trận gió và âm thanh tranh cãi ầm ĩ.

“Nam sinh thật đáng ghét.” Tiểu Vi nói thầm. Nàng lúc nhỏ cũng rất ghét bạn khác phái.

“Nhưng Tiểu Vi cũng rất thích thầy Tô mà?”

“Đương nhiên, thầy Tô không giống bọn họ.”

Tang Vô Yên nghĩ, đúng vậy, đàn ông và nhóc trai đúng là khác nhau, ngay cả một cô bé mười tuổi cũng biết.

“Tiểu Vi không muốn thầy Tô đi sao?”

“Muốn!” Tiểu Vi vuốt tóc, “Nhưng hôm nay thầy Tô không đến trường.”

“Vậy thì dễ rồi, cô giúp em gọi là được.” Tang Vô Yên sờ di động.

“Nhưng, em không biết nên nói như thế nào.”

“Em vừa rồi nói chuyện với ta rất trôi chảy, đối với thầy Tô cũng lặp lại như lúc này là được.”

Điện thoại vừa gọi, quả nhiên Tiểu Vi đem câu nói kia đọc lâu lâu một lần.

“Chào, là ta.” Tô Niệm Khâm nói.

Tang Vô Yên che điện thoại cười gian, nàng quả nhiên là bà hoàng hậu độc ác.

Thứ Bảy? Không phải là ngày mai.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hy vọng cái này quá độ miễn cưỡng hợp cách~~

Vô nghĩa không nói nhiều, tiếp tục cần cù lao động

---4---

Ngày 5 tháng 3, trời có mưa nhỏ.

Thứ Bảy.

Ngày thanh niên tình nguyện Trung Quốc.

Ngày kỷ niệm chú Lô Phong.

Nhưng, hoàng lịch* nói: Mọi việc không nên. (*sách nói về thời tiết của Trung Quốc, giống như sách bói vậy, nhưng nhiều người Hoa rất tin.)

9h50, Tang Vô Yên vừa đến cửa viện mồ côi, đã thấy Tô Niệm Khâm đứng đằng kia. Hôm nay, Tiểu Vi rất dễ thương, mi tâm còn điểm chấm đỏ.

Tô Niệm Khâm ngồi xổm nói chuyện với cô bé, hình như là nghe Tiểu Vi hát, hần khẽ gật đầu, hết sức chuyên chú. Nghe thấy chỗ nào không đúng, hần mở miệng sửa lại.

Không nghĩ tới hần lại thích trẻ con như vậy, hơn nữa về mặt kia lại làm cho người ta cảm thấy hần thực — ôn nhu.

Tang Vô Yên ngẩng đầu, thấy tờ quảng cáo ở cửa lớn: chào đón đoàn thanh niên tình nguyện đến viện chúng ta biểu diễn. Nhìn xong nàng không khỏi choáng váng, nguyên lai là có chuyện như vậy khó trách muốn tìm người đến cổ động.

Bọn họ đều thành diễn viên quần chúng.

Viện mồ côi có hai dãy nhà, một dãy là phòng quản lý, còn dãy kia là ký túc xá và căn tin, ở giữa có một khoảng không nhỏ.

Hiện tại khoảng không trở thành sân khấu, bên dưới sắp ghế nhựa. Hàng đầu tiên là khách quý, trên bàn có trải khăn và chung trà, chỗ ngồi còn có tên, chức vụ.

Phía sau sân khấu là trẻ em trong viện, giáo viên và “nhóm khách quý đã quan tâm và duy trì viện mồ côi”. Viện trưởng từng nói dù họ có thật tâm hay không cũng được miễn là họ có giúp đỡ.

Nàng ngồi cùng Tô Niệm Khâm.

“Thật khéo.” Tang Vô Yên nói.

“Phải không?” Tô Niệm Khâm hơi trầm mặc, hỏi lại.

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy giống như bị hắt nhìn rõ, đỏ mặt cúi đầu xuống. Nhớ lại, hắt cũng không nhìn thấy biểu tình của nàng, vì sao phải ngại.

Chưa tới 10h, người xem, diễn viên cũng đã chuẩn bị xong hết.

Nhưng mãi tới 10h30, nhóm lãnh đạo trên cao mới đến, còn có một đám phóng viên và nhà báo theo sau.

Ngay lập tức, bí thư trong đoàn lên đài nói chuyện.

“Chào đồng chí, thanh niên, các bằng hữu nhỏ, đúng ngày này năm 1963 Mao chủ tịch từng nói: phải theo đồng chí Lôi Phong học tập.....”

Phóng viên dưới đài không ngừng chụp ảnh, đủ loại camera đặt phía dưới.

Sau đó, nhóm lãnh đạo mang theo văn phòng phẩm, dụng cụ thể dục tặng cho các bạn nhỏ trong viện.

Trước ống kính của ký giả, nhóm lãnh đạo xoa mặt đứa nhỏ, sau đó còn bế lên chụp ảnh chung.

Không khí vui vẻ, có phóng viên còn phỏng vấn vài đứa nhỏ.

Tiểu Vi vừa mới thoát khỏi phóng viên, tay ôm một hộp bút màu sắc rực rỡ, được một người bạn dẫn đến hậu trường, nhưng miệng cứ kêu: “Cô Tang! Thấy Tô!”

“Chúng ta ở chỗ này.” Tang Vô Yên ngoắc.

Bạn của Tiểu Vi đưa cô bé tới chỗ hai người.

“Wow, bút đẹp quá ta.” Tang Vô Yên trêu chọc cô bé.

“Họ nói ta có thể dùng chúng để vẽ tranh.”

Tô Niệm Khâm sờ sờ đầu bé.

“Hai người đừng đi nha, sắp tới tiết mục của ta rồi. Luyện một tháng lận đó, hai người nhất định phải ở lại xem nha.”

Ba người chưa nói được hai câu thì Tiểu Vi đã bị viện trưởng kêu đi.

“Đây là Tô Tiểu Vi.” Viện trưởng nói với ký giả, “lúc 6 tuổi đã đến chỗ này, lúc ấy cha mẹ ruột mang bé đến bệnh viện trên thành phố trị viêm phổi, sau lại vì bệnh tình nghiêm trọng phải nằm viện trị liệu, từ ngày hôm đó, cha mẹ không có xuất hiện quA. Sau đó, mới đưa đến chỗ này và xác định bị vứt bỏ.”

Giọng viện trưởng hơi buồn, các phóng viên lắc đầu than thở.

Nhưng không ai chú ý tới vẻ mặt mất mát của đứa bé hết.

Viện trưởng nói tiếp: “Tuy rằng, bé bị cha mẹ vứt bỏ, mất đi sự che chở của cha, tình thương của mẹ. Nhưng tình thương của xã hội sẽ mang lại hạnh phúc cho bé. Và hiện tại, Tiểu Vi học lớp ba khoa khiếm thị, nè, mọi người xem,” ý bảo mọi người nhìn qua chỗ Tang Vô Yên, “Cô ấy là chủ nhiệm lớp của cô bé.”

Ống kính đều chuyển qua chỗ Tang Vô Yên. Thậm chí có người muốn chạy tới phỏng vấn nàng.

Tang Vô Yên nhất thời không biết làm sao, “Làm sao bây giờ? Bọn họ đều đang ta.”

“Người không nhìn là được.” Tô Niệm Khâm nói.

“Đây không phải là biện pháp?” Tang Vô Yên khóc không ra nước mắt, nàng cũng không muốn lên tivi hoặc lên báo chí làm cái gì. Huống hồ nếu như bị người ta nhận ra đây chỉ là một thực tập sinh, mới tới thôi cũng thấy phiền rồi.

Tô Niệm Khâm nghiêm túc nói: “Mặt hướng về phía trước, mắt nhìn thẳng, rồi nhớ lại lúc người ép buộc ta.”

“Hi hi —” Tang Vô Yên không nhịn được nở nụ cười. Lòng dạ nam nhân này đúng là hẹp hòi, còn ghi hận chuyện cha đứa nhỏ.

Cười như vậy làm cho nàng không còn khản trương nữa, trả lời qua loa vài câu coi như xong việc.

Quay đầu lại, các phóng viên đều tập trung trên người Tiểu Vi.

Tiểu Vi trả lời rất giống người lớn: “Cảm tạ mọi người đã quan tâm đến những đứa trẻ như chúng tôi, tuy rằng chúng tôi không có cha mẹ, nhưng xã hội

này giống như một đại gia đình ấm áp vậy, mỗi một a di đều giống mẹ ta, mỗi một thúc thúc đều giống ba của chúng tôi. Họ đều yêu thương chúng tôi, cho nên chúng tôi vẫn mang một lòng cảm ơn, chuẩn bị trưởng thành sẽ hồi báo xã hội.”

Tang Vô Yên thấy Tiểu Vi nói những câu này rất lưu loát, giọng điệu rất giống ngày hôm qua cô bé mời mình vậy. Có thể thấy được là có sự chuẩn bị tỉ mỉ, hơn nữa là luyện nói qua rất nhiều lần.

Nghe cuộc nói chuyện này rất hợp tình hợp lý, nhưng Tang Vô Yên vẫn cảm thấy có chỗ không đúng cho lắm.

Mà sắc mặt của Tô Niệm Khâm cũng không vui gì mấy.

Mấy phút trôi qua, biểu diễn bắt đầu.

Vốn là toàn bộ tiết mục đều là nhóm tình nguyện viên tự biên tự diễn. Nhưng để cho chương trình cảm động hơn, tiết mục đầu tiên do bọn nhỏ trong viện biểu diễn bài (lòng biết ơn) bằng ngôn ngữ của người cảm điếc.

Tiểu Vi và một đám nhỏ mập mập được a di dẫn dắt lên sân khấu, cố định vị trí xong, mới bắt đầu mở nhạc.

Bài hát còn chưa diễn đến một nửa, nhóm khách quý và lãnh đạo liền lặng lẽ đứng dậy, lái xe rời đi, người đang cúi đầu khom lưng rời đi còn có viện trưởng và phó viện trưởng nữa.

Rời đi như vậy sao? Tang Vô Yên buồn bực, hai mắt đang nhìn xung quanh liền thấy camera chiếu qua bên nằg, Tang Vô Yên vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, hết sức chuyên chú xem diễn.

Quay một vài tiết mục đầu, người của hai đài truyền hình và một ít phóng viên cũng lần lượt rời đi.

Tang Vô Yên há hốc mồm, mới bắt đầu diễn mà.

“Sao đi hết rồi?” Tang Vô Yên thì thào nói.

Tô Niệm Khâm giống như là sớm biết được.

Một khắc kia, Tang Vô Yên bỗng nhiên nhớ tới hai chữ — độc kịch.

Lúc giới thiệu tiết mục thứ hai, một phó viện trưởng khác còn lên sân khấu nói chen vào: “Những nhà lãnh đạo còn có một hội nghị quan trọng ở nơi khác, cho nên về trước. Chúng ta hãy vỗ tay đưa tiễn lãnh đạo.” Nói xong, phó viện trưởng dẫn đầu vỗ tay.

Kỳ thật, xe lãnh đạo đã sớm rời đi rồi, làm sao còn nghe được tiếng vỗ tay này.

Tô Niệm Khâm nghiêm mặt, một chút cũng không muốn vỗ tay.

Tang Vô Yên cũng không vỗ. Nàng phút chốc liền cảm thấy bandroll đỏ trên sân khấu có chút chói mắt.

Lúc mọi người đang nhiệt liệt vỗ tay, nàng nhớ tới lời nói của Tô Niệm Khâm khi thảo luận vấn đề của Tiểu Vi.

Đúng vậy. Bọn họ, thậm chí trong đó bao gồm mình, cũng không hiểu những đứa nhỏ này thật sự muốn cái gì. Có thể nói, không phải không biết, mà là chưa từng muốn biết.

Lúc hoạt động chấm dứt, có mấy phóng viên tới trễ, không chụp được cái gì, đành phải đứng đó chỉ dẫn nhân viên làm việc, tìm vài nhà hảo tâm và cô nhi phòng vấn.

Trong đó, lại có Tiểu Vi.

Trong quá trình phỏng vấn, ký giả cứ nhắc đi nhắc lại những từ miễn cảm như “Vứt bỏ, cô nhi, tàn tật” trước mặt bọn nhỏ. Nghe mấy từ này, có đứa nhỏ thân nhiên, còn có đứa cố tỏ ra đáng thương.

Sau đó, Tiểu Vi lại lưu loát đem một đoạn dài hồi nãy nói thêm lần nữa. Tang Vô Yên mơ hồ hiểu được cảm giác không đúng lúc này là cái gì rồi.

Trước khi rời đi, Tiểu Vi lưu luyến tiễn hai người ra cửa.

“Thời gian còn sớm mà, chúng ta chơi cái gì đi.” Tang Vô Yên muốn làm việc nào đó đúng với mục đích ngày hôm nay.

“Không có hứng thú.” Tô Niệm Khâm nói.

“Tô Niệm Khâm, ngươi phải cảm ơn ta mới đúng. Nếu không ta ở đây, nói không chừng ngươi ta sẽ phỏng vấn ngươi. Ta mua hai vé trò chơi, cùng đi đi, không đi thì rất đáng tiếc.”

Tiểu Tiểu Vi kéo góc áo Tô Niệm Khâm: “Thầy Tô, thầy đáp ứng cô Tang đi. Vốn là cô Tang muốn dẫn em đi, kết quả a di không đồng ý, nên hiện tại chỉ có thầy đi cùng cô thôi. Cô Tang bình thường đối xử với ta rất tốt, thầy cũng thương em, cho nên cô Tang cũng tốt ah.”

Tang Vô Yên cảm kích nhìn Tiểu Vi một cái, đứa nhỏ này, bình thường đúng là không uống thương nàng mà, vào thời điểm mấu chốt đúng là có ý tứ.

Tang Vô Yên vội vàng phụ họa, “Ta mua vé rồi, không đi thì quá lãng phí. Thật sự, thật tình muốn mời ngươi.”

“Ta không thích trò chơi cảm giác mạnh.”

“Cũng không có cảm giác mạnh nha.”

Giống như đu quay.

Nam nhân cố chấp lại lần nữa thỏa hiệp nữ nhân trước mặt.

Giống như Trình Nhân từng nói, Tang Vô Yên tiểu thư quá mặt dày.

Bọn họ hai người trong đu quay, mỗi người một bên, mặt đối mặt. vòng xoay thủy tinh một chút rời xa mặt đất.

Lúc này, trời lại mưa, từng giọt mưa rơi vào đu quay thủy tinh.

Toàn bộ thành phố như được bao phủ bởi một lớp sương mù.

Tang Vô Yên đột nhiên nghĩ đến một câu hát của Tô Niệm Khâm.

“Thành phố mặt mưa, giọt mưa trong suốt.” Rất giống cảnh trong thơ nhà Tống.

Không biết ai lại có thể viết ra cảnh sắc đẹp như vậy, có lẽ so với cảnh tượng nàng đang nhìn còn lãng mạn, Tang Vô Yên nghĩ.

Tô Niệm Khâm giống như hoàn toàn rơi vào trầm tư của mình, không nói câu nào. Hắn ngồi thẳng lưng. Mắt hắn như có thể thấy được vậy, ánh nhìn dừng lại ở cảnh thành phố phía sau Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên tinh tế đánh giá hắn.

Hình như rất khi ra ngoài, làn da trắng lại hơi nhợt nhạt. Lông mi rất dài, không khỏi làm Tang Vô Yên lo lắng, nếu như hắn không mù, lông mi có thể hay không ngăn cản tầm nhìn. Cặp mắt kia không có tiêu cự thể nhưng phi thường xinh đẹp, đen trắng rõ ràng. Tang Vô Yên lại cảm thấy may mắn vì hắn bị khiếm thị, vì vậy mà mình mới có thể không kiêng nể gì nhìn hắn như vậy.

Môi hắn vẫn mím chặt như trước, một bộ dáng hờ hững. Môi rất mỏng lại đỏ như môi con nít vậy.

Bỗng nhiên, một ý niệm cổ quái xuất hiện trong đầu nàng.

Rất muốn hôn hắn.

Nàng cũng bị ý niệm vừa cổ quái vừa lớn mật làm cho hoảng sợ. Bất quá phải tận dụng thời cơ, nàng nghĩ, có thể bắt chước một chút, dù sao không có người thấy.

Nàng nhẹ nhàng nhích tới gần của hắn mặt, nín thở, sợ hắn nhất thời phát hiện hơi thở của mình liền tránh đi.

Khi khuôn mặt hai người chỉ còn khoảng cách hai tấc liền dừng lại, nàng không thể gần thêm nữa, tri giác khác của người mù rất nhạy cảm.

Nàng nhắm mắt lại say mê một chút. Không thể hôn hắn, thì để như vậy cũng giống nhau thôi, nàng tự thuyết phục bản thân.

“Loại chuyện này, tựa hồ đều là nam nhân chủ động” Tô Niệm Khâm đột nhiên mở miệng nói chuyện, hơi thở ấm áp thổi vào mặt Tang Vô Yên, nàng bị dọa hét lên một tiếng, vội vàng quay lại chỗ mình.

Một loạt động tác làm cho cả toa tàu hơi lay động.

“Ngươi.” Tang Vô Yên giống kẻ trộm bị bắt tại trận, mặt đỏ lên như người say rượu. “Làm sao ngươi biết.”

“Tang tiểu thư, ta có nói qua ta bị mù sao?”

(Đều nói, trên hoàng lịch viết: Mọi việc không nên— đầu gối gối)

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Khiểm thị cũng có rất nhiều loại, người gặp hấn nhiều như vậy cũng chưa phát hiện hấn không phải mù hết sao?” Trình Nhân nói.

“Ta làm sao mà biết.” Chỉ là cảm thấy hấn rất siêu cường thôi, có nhiều lúc không cần dùng dùng gậy mù cũng có thể hoạt động bình thường.

“Ta cũng không phải mù hết, vật thể di chuyển trong vòng ba thước đều có thể phân biệt.” Trong đu quay, tuy rằng lúc Tô Niệm Khâm nói những lời đó sắc mặt không hề thay đổi, nhưng Tang Vô Yên dám đánh cược, hấn khẳng định rất muốn cười.

Đương nhiên, Tang Vô Yên thuộc dạng “Vật thể di chuyển trong vòng ba thước”, cho nên.....

Nàng chỉ muốn đào một cái lỗ chui vào thôi.

Vậy thì trước kia, những động tác nhỏ của nàng, hấn có thể nhìn thấy rồi.

Trình Nhân nói tiếp, “Hấn nhất định là cố ý, bằng không sao lại không ngăn cản người trước, mà là ngay lúc người dừng lại động tác, để người đạt được mục đích mới mở miệng.”

“Đúng vậy, gian quá! Gian quá! Gian—quá—” Tang Vô Yên ngồi trong phòng hét lên, sau đó hung hăng nện một quyền vào mũi con mèo bụi bên cạnh “Hấn cố tình bêu xấu ta.”

Thật sự là nam nhân siêu cấp keo kiệt, bắt quá nàng chỉ nói hấn là cha đứa nhỏ thôi, cư nhiên đợi tới giờ mới ra tay xử nàng.

Ở một nơi khác trong thành A, Tô Niệm Khâm đang đàn bài (Croatian rhapsody). Dư Tiểu Lộ ngồi trên sofa thoa kem, vỗ vỗ mặt. Xem ra sau khi người này đi chơi về tâm tình không tệ. tiết tấu của (Croatian rhapsody) trong sáng nhẹ nhàng, ngón tay lướt qua rất nhanh giống như đang bay trên phím đàn, mang lại cho người ta cảm giác vui sướng.

Vì thế, mỗi khi tâm tình tốt, Tô Niệm Khâm đều đàn bài này.

“Người ở bên ngoài gặp được chuyện gì tốt sao?” Dư Tiểu Lộ thoa kem đầy mặt, khóe miệng không nên cử động, hàm hồ hỏi.

“Không có gì.” Hấn tiếp tục đàn.

“Không cần ta đưa đi, cũng không cần ta đón.” Dư Tiểu Lộ dừng một chút, liếc chết hỏi: “Người đi hẹn hò àh?”

Tô Niệm Khâm nghe xong cư nhiên không phát hỏa, còn rất bình tĩnh mà trả lời: “Không phải.”

Thái độ này khiến cho Dư Tiểu Lộ càng kỳ quái, nàng không khỏi quay đầu nhìn chằm chằm vào Tô Niệm Khâm, “Gần đây cô gái ở văn phòng còn làm phiền người không?”

Lúc này hấn không trả lời nàng, khúc nhạc kia lại được đàn thêm lần nữa.

Dư Tiểu Lộ cảm thấy không thú vị, đi đến phòng bếp rửa hoa quả, đang rửa, bỗng nhiên nghe thấy bài hát bị sai hai nhịp. Nàng liền đưa cái đầu ra thăm dò, cảm thán nói: “Không phải chứ, Tô Niệm Khâm. Trong lòng người nghĩ cái gì vậy? Có thể đàn sai đến vậy!”

Sắc mặt Tô Niệm Khâm trầm xuống, ngón tay dừng lại, tiếng đàn cũng dừng theo.

Dư Tiểu Lộ mắt thấy không ổn, vội vàng nói: “Ta cái gì cũng không nói. Ngài tiếp tục.”

Sáng thứ hai, Tang Vô Yên ra văn phòng đổ rác, chạm mặt Tô Niệm Khâm.

Mắt nàng không khỏi nhìn môi hấn, sau đó mặt đột nhiên đỏ lên, nhanh chóng vòng qua người hấn vội vàng rời đi. Tang Vô Yên nghĩ, chiều này đúng là ngoan độc, từ nay về sau nàng cũng không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, làm phiền hấn nữa. Chẳng lẽ hấn không sợ lúc ấy mình nhất thời trượt chân, thật sự kiss hấn?

Những ngày sau đó, Tang Vô Yên dạy xong liền chạy về nhà để tránh gặp hấn lại xấu hổ thêm. Nhớ đến giữa tuần này, cô Trịnh giáo viên chữ nổi hết nghỉ phụ sản quay về dạy, nhưng một chút dấu hiệu đều không có, bàn đối diện sắp thay đổi chủ mà Tang Vô Yên cũng chưa thấy Tô Niệm Khâm dọn đồ.

Cô Trịnh cười khanh khách chào Tang Vô Yên, “Em là Tiểu Tang, người đi theo cô Lí thực tập phải không? Nghe nói bọn nhỏ đều rất thích em.”

Thầy Tiểu Vương ngắt lời: “Cô Trịnh, mọi người đều ngóng trông cô về đó.”

“Lúc con cô đầy tháng chúng ta gặp qua, khi nào thì đưa đến trường cho chúng ta trêu chọc nha?” Một giáo viên khác nói.

“Hi, đừng nói nữa, cả ngày chỉ biết khóc. Giọng lớn hơn cả micro luôn.” Đặng lão sư cười.

Nhất thời, không khí trong văn phòng đập tức náo nhiệt lên, không giống với bầu không khí lúc Tô Niệm Khâm ở đây. Không có ai nhắc tới chuyện Tô Niệm Khâm rời đi, xem ra trừ bỏ nàng, tất cả mọi người đều biết việc này.

Tang Vô Yên cũng hàn huyên vài câu thì rời đi, khi bước tới cửa không cầm lòng được quay đầu nhìn về phía cái bàn kia, hơi buồn.

Hắn liền như vậy đi cũng không thèm chào một tiếng.

Ba tháng sau. Lúc đầu Tang Vô Yên chỉ bị cảm mạo rất nhỏ, do lo lắng dẫn đến sốt cao.

Buổi sáng sau khi rời giường lại phát hiện trên cánh tay xuất hiện một ít mụn đỏ.

Khi đến bệnh viện, trên mặt, cổ, tứ chi đều nổi hết lên, bác sĩ nói là bệnh sởi.

Nàng từ nhỏ đến lớn cơ thể đều rất khỏe mạnh, chưa bao giờ bị bệnh nặng qua. Bác sĩ nói bệnh lây rất mạnh, Trình Nhân không ở nhà, nàng cũng không ở lại trường, bạn học cũng không thân. Suy ra cũng không có trở ngại gì, uống thuốc rồi đi ngủ.

Vừa kéo rèm cửa sổ, điện thoại lại vang.

Nàng xoa xoa nước mũi bước tới, chắc là người nhà gọi tới.

Mẹ nói có tự nhiên cảm thấy lo lắng nên gọi qua hỏi. Tang Vô Yên cũng không muốn bà lo lắng, vì thế nói vài câu để chống đỡ rồi vội vàng nói có việc treo điện thoại.

Vừa buông điện thoại, nàng hơi muốn khóc.

Thật sự rất khó chịu.

Ngủ một lát liền tỉnh lại, đêm đã khuya, thân thể lại càng khó chịu hơn. Không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào nữa, nàng lại nhấn dây số của Tô Niệm Khâm.

Nàng chỉ định để nói rung vài lần rồi tắt, ai ngờ mới kêu có một tiếng, liền có người bắt máy.

“Đây—” âm thanh trầm ổn từ điện thoại truyền tới.

Nhất thời nàng không biết phải mở miệng như thế nào

“Nói chuyện.” Nam nhân này vẫn như trước cực kỳ thiếu tính nhẫn nại, ngữ khí nghiêm khắc.

“Tang Vô Yên, người nói đi.” Tô Niệm Khâm đột nhiên nói.

Tang Vô Yên ngạc nhiên, rơi nước mắt, tim cũng ngừng đập, “Làm sao người biết.” Nàng hỏi. Cho dù hắn không phải mù hoàn toàn nhưng nàng gọi bằng điện thoại nhà, hắn làm sao nhìn được màn hình hiển thị ai gọi.

Nam nhân này luôn thần bí như vậy.

“Người có việc?” Ba chữ đã có thể tóm gọn lại vấn đề, cuối câu giọng nói cũng hơi cao.

Nghe giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nếu ngay lúc này Tang Vô Yên trả lời qua loa, thì đúng là sai lầm rồi, chắc chắn sẽ chọc giận hắn.

“Ta ra sởi, rất khó chịu.” Tang Vô Yên sợ hãi nói. Ba chữ rất khó chịu vừa mới nói ra, phòng tuyến cuối cùng cũng bị sụp đổ, nước mắt rốt cục nhịn không được rơi xuống.

Tô Niệm Khâm hơi trầm mặc, chậm rãi hỏi: “Người ở đâu?”

“Người không cần đến, chỉ là ở chỗ này ta không có quen ai hết, muốn tìm người nói chuyện thôi. Vội lại ta sẽ lấy bệnh cho người.”

“Ta ra sởi rồi, cho nên không bị lây.” Giọng nói hắn so với lúc nãy dịu hơn.

Tô Niệm Khâm xuất hiện trước cửa nhà Tang Vô Yên là nửa giờ sau, bên cạnh còn có cô gái xinh đẹp lúc nào cũng thay hắn làm tài xế.

Cô ấy nhìn Tang Vô Yên cười cười, “Ta là Dư Tiểu Lộ.” Đây là lời chào cũng là lời tạm biệt, hiển nhiên cô ấy muốn đem Tô Niệm Khâm ở lại, sau đó rời đi. Cô ấy cũng không thèm hỏi Tô Niệm Khâm, “Có muốn ta ở lại giúp đỡ không?”

Bởi vì cô ấy biết, cô hỏi cũng như không, chỉ nhận được một câu từ chối lạnh nhạt thôi.

Đóng cửa lại, Tang Vô Yên nói, “Chẳng lẽ cô ấy là tài xế của người?” nhìn cô ấy cũng không giống muội muội.

Tô Niệm Khâm vẫn không đáp.

Một người mù muốn tới chiếu cố một người bệnh sởi, xác thực không phải chuyện dễ dàng.

Đặc biệt là người mù đó lại không quen hoàn cảnh xung quanh, va chạm tùm lum. Hắn mới bước vào nhà liền sợ đánh vỡ bình hoa của Trình Nhân.

Tay hắn sờ trán nàng cảm thấy rất nóng, “Vẫn là qua nhà ta tốt hơn.”

Sau đó hắn liền gọi điện thoại cho Dư Tiểu Lộ.

“Ta đưa nàng trở về.”

“Người không cần tới đón chúng ta.”

“Đi siêu thị mua một chút ăn gì đó về nhà đi.”

“Mấy ngày nay người cũng không cần về nhà.”

Tang Vô Yên nghe thấy hơi thích. Bất luận Dư Tiểu Lộ kia là bạn gái, muội muội hay là lái xe, tóm lại vì chiếu cố chính mình Tô Niệm Khâm không cần nàng đến nhà.

Nhưng Tang Vô Yên vẫn cố nén vui sướng, cố ý hỏi: “Như vậy không tốt lắm, Dư tiểu thư một cô gái thì làm sao bây giờ?”

“Nàng chưa từng bị bệnh sởi, rất dễ bị người lây bệnh.”

Tô Niệm Khâm không lạnh không đậm nói một câu đem tâm tình Tang Vô Yên vừa mới tốt lên liền sùi xuống.

Sau một lúc, Tang Vô Yên choáng váng đột nhiên phát hiện một chuyện quan trọng “Chờ một chút!” Nàng vỗ vỗ trán cố gắng lập lại suy nghĩ trong lời nói, “Sao cô ấy lại ở trong nhà người!?”

Tô Niệm Khâm lục lọi trong phòng ngủ, sau đó cầm tấm thảm đắp kín người Tang Vô Yên.

“Ta cảm thấy rất nóng.”

“Kia không phải nóng, mà là phát sốt.” Hắn sửa đúng lại.

Sau đó đem nàng ôm ngang.

Nàng kinh ngạc, “Vì sao ôm ta?”

“Người thấy người có thể một mình xuống lầu sao?” Hắn hỏi lại.

“Nhưng người..... Ta..... Chúng ta.....” Tang Vô Yên nói không lên lời.

“Người chỉ cần nói cho ta biết làm sao mới xuống lầu được.” Tô Niệm Khâm loáng thoáng hiểu được ý nàng.

Về mặt rất kiên định. Tang Vô Yên bỗng nhiên cảm thấy tuy nam nhân này nhìn không trắng kiện lắm nhưng cánh tay lại truyền đến cảm giác an tâm ổn định, nàng mỉm cười, “Tốt.” Hai tay tự nhiên ôm lấy cổ Tô Niệm Khâm.

Mặt Tô Niệm Khâm trước giờ luôn tỏ ra hờ hững bây giờ lại hơi phỉếm hồng.

Lúc bước xuống cầu thang, động tác của Tô Niệm Khâm rất cẩn thận. Rõ ràng là hắn còn chưa thích ứng độ cao của bậc thang, bước chân hơi thăm dò mới chậm rãi đặt xuống.

“Cầu thang có chín bậc, sau đó quẹo phải.”

Tô Niệm Khâm thật cẩn thận nghe lời chỉ dẫn của người trong ngực, bỗng nhiên Tang Vô Yên “Nha” một tiếng.

Hắn biết, đèn tắt.

“Tối quá.” Đây là đèn cảm ứng âm thanh, Tang Vô Yên vỗ vỗ tay, vẫn không có phản ánh.

“Tối hay không, với ta cũng không ảnh hưởng” Hắn nói, sau đó trong đầu tiếp tục đếm số bậc thang bảy, sáu, năm.....

“Nhưng mà ta sợ nha, buổi tối nếu không có đèn ta cũng không dám lên lầu, thường thì gọi út cho Trình Nhân xuống đón.” Nói xong hai tay nàng càng ôm chặt cổ Tô Niệm Khâm, chui vào trong lòng hắn.

Nàng bối vì ra mụn mà hai má nóng hổi, dựa ngay trên xương quai xanh của Tô Niệm Khâm, với lại hai người chỉ cách nhau bởi một lớp áo mỏng, nhất thời Tô Niệm Khâm mất hồn. Ngần ngợ qua đi mới phát hiện quên mất đếm tới đâu rồi, vì thế mới bước chân mới chạm mặt đất liền lao đảo, ngã vào vách tường bên phải.

Tang Vô Yên cả kinh. Tô Niệm Khâm đem nàng che vào trong ngực, làm cho cánh tay hắn bị chà mạnh vào mặt tường.

“Có sao không?”

“Có sao không?”

Sau khi tai nạn xảy ra, hai người hỏi cùng một lúc.

Xe taxi chạy tới cư xá bên hồ thành Tây, sau đó ngừng ngay trước biệt thự hai tầng.

“Nhà người?” Tang Vô Yên mở to hai mắt, nhà này có chút rất xa hoa ah.

“Cứ có là vậy.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trên đường trừ bỏ quan hệ nhân vật có chút biến hóa, nhưng chưa tới mức qua trình tình yêu. Có thể... Không theo.

Cám ơn mọi người đọc truyện.(*^__^*) moa~~

---2---

Tang Vô Yên uống thuốc xong nằm trên giường của Tô Niệm Khâm, dựa vào gối hắn, chân bông mềm đắp trên người.

Nàng nghĩ, bị bệnh cũng tốt.

Chẳng qua, ý tưởng này chỉ duy trì trong đầu Tang Vô Yên có nửa giờ. Bởi vì đầu nàng bây giờ đau muốn chết, sốt cao còn ho khan.

Nàng nằm trong phòng tối bắt đầu suy nghĩ ;ung tung. Lúc trước, nàng và Trình Nhân xem phim ma Thái rất kinh dị, hai mắt mở to, dần dần cảm thấy hơi sợ. Vài năm nay nàng bắt đầu sợ tối, hơn nữa lúc này lại ở một nơi xa lạ.

Nàng bật đèn, đi đến phòng khách uống nước, thấy Tô Niệm Khâm mặc một bộ áo ngủ ô vuông màu xanh ngồi ở trên sô pha đọc sách.

Chân mang dép lê, ngồi ngay ngắn. Có lẽ vừa sấy khô, tóc có chút xoã tung, so với bình thường nhìn hơi trẻ con một chút.

Trên đầu gối đặt một quyển sách cũng không dày lắm, trên mặt đất là một đồng sách chữ nổi. Hắn nhắm hai mắt, mà ngón giữa gõ gõ tiết tấu nhìn rất thành thạo.

Tang Vô Yên từ trong phòng chuẩn ra, tay chân đều rất nhẹ nhàng, tự tin là không có phát ra tiếng gì, nhưng vẫn bị hắn phát hiện. Tô Niệm Khâm mở to mắt, ngón tay ngừng lại, nghiêng đầu, “Còn chưa ngủ?”

“Ngươi ngủ sô pha?” Tang Vô Yên thấy trên sô pha khác đã chải sẵn chăn và gối.

Nhà không phải rất lớn sao? Tuy rằng dưới lầu chỉ có một phòng ngủ nhưng, “Lầu hai không còn phòng sao?” Nàng hỏi.

“Lầu hai là phòng của Tiểu Lộ.”

“Nhà lớn như vậy chỉ có hai người ở àh? Nếu Dư tiểu thư không ở?” Tang Vô Yên ngụ ý, ai tới chiếu cố ngươi.

“Nàng không ở nhà, ta ở một mình.”

“Ngươi.” Tang Vô Yên rất muốn nói hắn, ngươi nói một câu vô nghĩa.

“Cái gì?”

“Ta muốn uống nước.”

Hắn hơi chút đình trệ, sau đó gấp một góc ở trang đang xem, đóng sách lại, đứng dậy quẹo phải đi rồi bầy, tám bước vừa vặn dừng lại ngay tủ lạnh, đưa tay ra muốn kéo cửa tủ lạnh kết quả do dự một chút, lại quẹo phải vào phòng bếp.

Tang Vô Yên nghe thấy tiếng bật lửa, nàng sợ làm phiền hắn nhưng vẫn ôm chăn nghiêng ngả lao đảo, chạy tới xem.

Bình Inox đặt trên bếp gaz, hắn khoanh tay im lặng nhìn ngọn lửa, đôi mắt sáng ngời. Ánh lửa chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của hắn, cực kỳ thu hút.

“Uống nước ấm đối cơ thể tốt hơn” Hắn nói.

Tang Vô Yên mới hiểu được, “Nàng không ở nhà, ta ở một mình.” Đây là ý nghĩa thật sự của những từ này.

Đôi tay mềm mại ôm mặt ngồi chồm hổm, nhìn chăm chăm vào ấm nước sôi, cổ họng khát nước rất khó nhin.

Nàng lại nhìn Tô Niệm Khâm, hấn vẫn thờ ơ tiếp tục “Sờ sách”.

“Ngươi đang xem sách gì vậy?”

“Danh nhân truyện ký.”

“Ai?”

“Một vị danh nhân.”

“.....”

Tang Vô Yên cực kỳ hoài nghi hấn có chứng mất tiếng nói rất nhỏ (chê nói ít quá).

Im lặng một chút, Tang Vô Yên lại nhin không được nói tiếp.

“Ngươi có xem phim không?” Đây là sở thích của Tang Vô Yên, nàng tự tin cho dù hấn không hứng thú, nàng cũng có thể nói một số chuyện tào lao. Sau khi hỏi xong, Tang Vô Yên mới cảm thấy mình rất ngốc.

“Ta không có xem phim” Tô Niệm Khâm rốt cục dừng động tác, chậm rãi nói ra từng chữ.

Hấn hình như bị nàng chọc giận rồi.

Nhưng mà, tức giận so với không có phản ứng thì thú vị hơn, Tang Vô Yên đạt được hiệu quả mong muốn, vừa lòng tiếp tục đề tài này.

“Lần sau ta mời ngươi xem phim.”

“Không cần. Đa tạ.” Nam nhân nghiêng răng, nói

”Ngươi có thể thử xem. Trên thế giới này có muôn màu muôn vẻ cách sống, chúng ta chỉ có thể chọn một trong số đó, mà điện ảnh lại rất giống như một cuộc sống khác vậy, trong thời gian ngắn có thể cho ngươi nếm thử những cảm giác khác nhau. Giống như một cuộc phiêu lưu vậy.”

“Đọc sách cũng vậy.”

“Phim trực tiếp hơn.”

“Đối ta mà nói không có gì khác nhau.”

“Lúc đọc tiểu thuyết ngươi sẽ khóc sao?”

“.....”

“Ta xem phim sẽ khóc, đến cảnh buồn, ta sẽ cảm động.”

“Đó là bởi vì cấu tạo xúc giác của nam và nữ khác nhau.” Hấn dừng một chút, “Có lẽ ngươi thích khóc.” Trong giọng nói tất cả đều là ý tứ trào phúng, hoàn toàn khác với lúc này hấn ôm nàng xuống lầu.

Tang Vô Yên nghe thấy tư duy cực kỳ không khách khí của hấn, liền nói.

“Đúng vậy, giống như hiện tại ta thật muốn khóc.”

Câu này thật sự mang tiếng khóc nức nở, làm cho Tô Niệm Khâm hơi kinh ngạc, sau đó lại nghe thấy Tang Vô Yên khóc lớn lên.

Tang Vô Yên vốn là muốn dọa hấn, coi nam nhân này có phải thật sự cô chấp không. Hấn nói chuyện rất vừa hồ hững vừa lạnh lùng, cảm thấy rất khó quá, mình chỉ cùng hấn nói mấy câu, làm tan một chút lớp băng của hấn. Nàng cũng không nghĩ tới cư nhiên không ngừng được nước mắt.

Nước mắt như đê vỡ, càng ngày càng không thể thu hồi.

“Ta làm sai cái gì? Vì sao ngươi luôn dữ với ta như vậy. Lần đó trong thang máy, ta muốn giúp ngươi là sai à; lẽ tình nhân, ta muốn đưa ngươi về nhà là sai à; ta cầu ngươi giúp ta giả vờ làm tình nhân cũng là sai à; ta tặng Tiểu Vi này nọ, vẫn là sai. Ta bị bệnh nặng, ngủ không được tìm ngươi nói chuyện phiếm, đúng là sai càng thêm sai. Cho nên ngươi liền chán ghét ta, càng muốn châm chọc khiêu khích ta, có phải hay không?”

Nàng lấy giấy khăn, lau nước mũi, tiếp tục khiêu nại: “Đầu ta hiện tại rất đau, giống như có cái búa đánh vào vậy, khó chịu muốn chết. Ngươi chẳng

những không đồng tình ta, còn làm dữ với ta.”

Phòng khách vốn im lặng, bây giờ lại tràn ngập tiếng Tang Vô Yên khóc kể.

Tô Niệm Khâm ngồi ở bên cạnh, cảm thấy rất bất đắc dĩ, nghe thấy nàng khóc cáo, liền nói: “Nước lạnh rồi.” liền đưa ly nước cho nàng, hi vọng có thể dời lực chú ý của nàng.

Giọng so với vừa rồi dịu đi rất nhiều.

Tang Vô Yên uống xong mấy ngụm, nhuận nhuận cổ họng tiếp tục lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ta là bệnh nhân, người như thế nào nhất quyết muốn khi dễ ta.”

Tô Niệm Khâm không dám trả lời nàng, sợ mang đến tai họa gì nữa, vì thế mở sách ra, tiếp tục đọc. Chẳng qua, tốc độ so với vừa rồi chậm rất nhiều.

Cả người Tang Vô Yên cuộn trong chăn dựa lưng vào hán, khóc một chút hơi mệt, hơn nữa Tô Niệm Khâm giống như một cái đầu gỗ, một câu cũng không nói, nàng dần dần cũng cảm thấy không thú vị, càng về sau, đau lòng cũng không òn, cơ hồ quên chính mình vì sao muốn khóc.

Một lát sau, Tô Niệm Khâm nghe thấy nàng dần dần bình tĩnh lại, cũng ngừng nói, thỉnh thoảng tự mủi thăm, sau lại cơ hồ nhỏ đến không nghe được gì, đến cuối cùng, hô hấp của nàng cũng bình thường lại.

Đại khái là đang ngủ?

Ngón tay hán dừng lại, nghiêng tai lắng lắng chờ vài giây, xác định nàng là đã ngủ.

Kết luận xong, Tô Niệm Khâm mới dám thở phào nhẹ nhõm, nhu nhu cái trán. Nàng đã trước mặt hán khóc qua hai lần, mỗi lần đều kinh thiên động địa.

Hán nhẹ nhàng đưa ly và sách qua một bên, sợ đánh thức nàng. Hán đi được vài bước lại quay đầu, có chút chần chờ.

Bởi vì thảm sô pha rất dày và rộng, cho nên nàng mới có thể ngồi ở đó cùng hán nói chuyện. Nhưng nếu cho nàng ở trên mặt đất ngủ thẳng đên trời sáng, chỉ sợ bệnh càng thêm nghiêm trọng hơn.

Nghĩ như vậy, Tô Niệm Khâm hơi thở dài, lại quay trở lại.

“Tang Vô Yên.” Hán gọi nàng, “Người lên giường ngủ.”

Nàng lên tiếng mơ mơ màng màng lại tiếp tục ngủ. Tô Niệm Khâm chỉ còn cách ôm nàng vào phòng. Vừa rồi hán ôm Tang Vô Yên, là được nàng đồng ý. Nay nàng ngủ bất tỉnh nhân sự, nhớ lại vừa rồi ôm nàng xuống thang lầu hơi xấu hổ, thôi tốt nhất là không ôm nàng.

Nhưng, hán biết nàng rất khó mới ngủ được, nếu lại gọi nàng tỉnh, có lẽ sẽ khó chịu hơn. Hán đứng ở giữa phòng, trầm mặc một lát chút rồi mở máy sưởi, sau đó về phòng ngủ.

Hán một người nằm trên giường mà Tang Vô Yên vừa mới nằm qua, ngủ không được, nhắm mắt lại nghĩ hợp đồng mới ký ngày hôm qua, nhớ tới lời nhạc, nhớ tới một đồng giai điệu từm lum, nhớ tới tiết mục ở viện mồ côi, lại nghĩ đến Tang Vô Yên.

Tô Niệm Khâm không khỏi sờ sờ vết thương trên tay đã chóc da chưa kịp thoa thuốc vì bị nàng quậy. Hán mở mặt đồng hồ ra, lại sờ sờ: sắp 1h sáng rồi.

Hán rời giường, khoác áo đen đi đến phòng khách. Lúc giữa đêm trời hơi lạnh, cho nên hán cố ý đem mở máy sưởi cao hơn, nay lại là đầu xuân, có thể coi là có chút rất ấm áp.

Hán ngồi xổm xuống đụng đến tấm chăn vì nóng quá mà bị Tang Vô Yên ném qua một bên. Hán sờ soạn tìm được góc chăn, thay nàng đắp lại. Vừa buông tay, Tang Vô Yên lại vén xuống. Hán lại đắp lên, nàng lại vén xuống.

Này, Tô Niệm Khâm bắt đầu hơi bức. Hán đòi này cho tới bây giờ chưa từng chiều cổ qua người nào, nhất là loại tình huống này.

Hán hơi bức đem chăn một lần đắp lại, hơn nữa còn giữ chặt, không buông tay. Hán định giữ một hai phút, trong lúc Tang Vô Yên cố gắng phản kháng, nhưng đẩy được, thấy không hiệu quả liền thay đổi tư thế ngủ tiếp.

Lúc buông tay hán nghĩ, nếu Tang Vô Yên dám vén chăn lên nữa, hán sẽ lấy dây thừng cột nàng lại trong chăn.

Kết quả hán rất vừa lòng, nàng rất nghe lời, không cử động nữa.

Tô Niệm Khâm kiểm tra thành quả thắng lợi của mình sau đó trở về phòng ngủ tiếp. Sau khi nằm xuống, lại bắt đầu suy nghĩ việc. Từ nơi này đến sô pha là mười bảy bước; ra cửa phải bước xuống ba bậc thang, rẽ phải lại đi hai mươi hai bước mở hàng rào là đường lớn; từ văn phòng giáo viên đến lớp học đối diện phải đi mười chín bước? có thể hơn nữa? cũng không chắc chắn, hán đã nửa tháng không đi dạy, hướng hồ trước kia mỗi lần đi đâu cũng đo bước chân, luôn luôn có đứa nhỏ chạy tới chạy lui, cũng không thể đánh gãy hán, mà Tang Vô Yên lại cắt đứt được.

Nghĩ đến ba chữ Tang Vô Yên, Tô Niệm Khâm lại đứng dậy đi tới phòng khách. Hán cúi người dò xét trán nàng, so với ban đêm nóng một chút.

Hắn không có kiến thức cơ bản về y học, suy ra không biết phải làm gì, chỉ có thể tìm miếng dán hạ nhiệt trong hòm thuốc để giảm sốt.

Tang Vô Yên xoay qua xoay lại, tựa hồ ngủ không ngon, lâu lâu lại nói mớ. Hắn nhủ mi lo lắng, sau đó ôm nạng và chần vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Khâm hỏi: “Ta đang mơ àh, rõ ràng tối hôm qua ta ngủ ở phòng khách. Sao giờ lại ở phòng ngủ?”

“Uhm” Tô Niệm Khâm không chút để ý, đem trứng ốp lếp đặt lên bàn.

Nhìn thấy sắc mặt Tô Niệm Khâm có chút mờ mịt, Tang Vô Yên hỏi: “Tối hôm qua ngươi không có ngủ àh?”

“Ngươi không ăn cơm sao?” Hắn không kiên nhẫn hỏi, lại đem đôi đũa cho nàng.

Tang Vô Yên cúi đầu nhìn trứng ốp lếp trên bàn, do dự hỏi một câu: “Ngươi xác định ăn thứ này sẽ không xảy ra tai nạn chết người?”

---3---

Ngày thứ ba là lúc mụn đỏ nổi nhiều nhất, nổi đầy hết cả người, chỗ nào cũng có. Bác sĩ nói sống qua mấy ngày này sẽ rất nhanh hồi phục.

Nàng không thích một mình nằm ở trong phòng, như vậy rất cô đơn, vì thế nàng ra phòng khách ngồi.

Sô pha màu trắng ngà bằng vải bố vừa lớn vừa đẹp, cũng đem hết sách, gối, chăn của nàng ra hết.

Tô Niệm Khâm vẫn không nói chuyện với nàng, cho nên chỉ có mình Tang Vô Yên tự biên tự diễn cũng không thú vị, hơn nữa uống thuốc xong cũng liền ngủ.

Một lúc lâu sau, Tô Niệm Khâm rót nước ấm vào bình trà trên bàn, rồi đứng yên ở sô pha một lát, xác định nàng ngủ yên rồi mới lấy chìa khóa ra cửa mua đồ ăn.

Vào nửa đêm ngày thứ tư, nàng tỉnh ngủ bỗng nhiên cảm thấy thần thanh khí sảng rất nhiều.

Nhìn vào gương quả nhiên mụn đỏ lui đi rất nhiều.

Nàng nhón chân mở cửa bước đến sô pha, phát hiện Tô Niệm Khâm đã ngủ say trên sô pha. Hắn nằm ngủ rất ngon, cũng đắp chăn cẩn thận.

Đèn vẫn sáng như cũ.

Phía sau lưng sô pha khoảng 5 mét có một cửa sổ lớn, rèm cửa không có buông xuống, ánh trăng chiếu tiến vào, dùng trên mặt Tô Niệm Khâm, ngày thường luôn lạnh lùng, nay lại có vẻ phá lệ nhu hòa.

Tang Vô Yên nghĩ rằng, lần trước bị bắt ngay hiện trường, bây giờ hắn đang ngủ cũng nhìn không thấy.

Vì thế cúi người xuống, muốn lại gần hắn nhìn một chút.

Nín thở, bốn phía chỉ còn lại hơi thở nhẹ nhàng của Tô Niệm Khâm.

Nàng nhịn không được cười trộm.

Nguyên lai, lông mi nam nhân này thật sự rất dài, hiện tại nhẹ nhàng nằm yên, ánh trăng lưu lại hai đường cong cong.

Bỗng nhiên, lông mi hắn lay động.

Tô Niệm Khâm dùng giọng cực trầm của mình mở miệng nói: “Ta cũng không thể bỏ lỡ hai cơ hội liên tiếp.”

Nghe được giọng nói của hắn, Tang Vô Yên liền giật mình.

Về mặt ngưng giữa không trung.

Tay Tô Niệm Khâm không biết khi nào đã đặt sau gáy Tang Vô Yên, hắn hơi dùng sức kéo mặt Tang Vô Yên sát vào mình.

Hắn vốn là muốn chọc ghẹo nàng, không nghĩ tới Tang Vô Yên cư nhiên thuận thế đem môi dùng trên môi hắn. (wow kiss rồi)

Tang Vô Yên nhẹ nhàng hôn xuống, “Ngươi nghĩ rằng ta không dám sao?” Làm xong động tác này, nàng có chút đắc ý nói.

Tô Niệm Khâm đột nhiên từ chủ động biến thành trở tay không kịp, trong lúc ngạc nhiên, độ ẩm và sự mềm mại của môi nàng vẫn còn lại lại trên môi mình. Nàng còn tại sốt nhẹ, cho nên gục lên người hắn giống như cầu lửa vậy.

Hắn hơi định thần lại, trong nháy mắt kia tựa hồ ngửi được mùi lò hội và mùi hoa cây râm xen lẫn trong môi thơm. Chính là môi cùng môi đơn giản đụng

nhẹ một cái, lại làm cho cảm giác bị đè nén đã lâu ra hoa, nhiễu loạn tâm trí hắn.

Nguyên lai, hắn cũng không chán ghét nàng. Không, không, không. Không phải không chán ghét, thậm chí là thích. Đúng vậy, là thích. Nếu không thích vì sao đêm đó nghe thấy nàng bắt lực gọi qua, liền nhanh như vậy chạy qua. Nếu không thích nàng, lại làm sao có thể phá lệ nhẫn nại chiều cổ nàng. Nếu không thích nàng, cần gì nhiều lần trêu chọc nàng như vậy.

Tang Vô Yên thấy vẻ mặt Tô Niệm Khâm có chút dăm chiêu, bắt đầu suy nghĩ có phải mình chọc hắn giận rồi, lung túng rời khỏi người hắn. Cũng không ngờ, Tô Niệm Khâm lại giữ chặt nàng.

“Ngươi bao nhiêu tuổi?” Hắn hỏi một câu không liên quan gì hết.

“23, như thế nào?”

“Có thể phụ trách đối với hành vi của mình.” Tô Niệm nói thầm, sau đó đem Tang Vô Yên ôm vào phòng ngủ.

Tang Vô Yên hơi giận, hắn là người mù sao? Làm sao có thể thuận thực mở cửa, đóng cửa, đem nàng đặt trên giường.

Hắn che lại hơi thở của nàng.

“Tô.....” Nàng thật vất vả mới tạo ra một chút khe hở để hô hấp, vừa phun ra một chữ, lại bị Tô Niệm Khâm dùng đầu lưỡi cạy miệng nàng, ở bên trong lục soát không chút kiêng kỵ.

Nàng lần nữa tránh nụ hôn của hắn, đầu nghiêng qua một bên, vì thế Tô Niệm Khâm di chuyển nụ hôn lên mặt nàng.

Hắn ngừng một chút sau đó hướng đến vành tai nàng, tiếp theo thuận thế di chuyển xuống dưới, tới cổ sau đó là xương quai xanh..... Hắn từng chút từng chút cời bỏ áo ngủ nam trên người Tang Vô Yên, mút lấy da thịt tuyết trắng trước ngực nàng.

Động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

“Tô Niệm Khâm.” Nàng không thể suy nghĩ được gì nữa chỉ biết say mê theo.

“Huh?” Hắn vừa trả lời vừa không quên “cày cấy”.

“Ta thích ngươi, từ lần đầu tiên gặp đã thích.”

Nói xong những lời này mặt Tang Vô Yên đỏ lên.

Lời này hình như là một ma chú, làm cho Tô Niệm Khâm dừng lại động tác.

Hắn hơi hoảng hốt, sau đó đem áo ngủ trên người nàng sửa sang lại, chờ một lát hắn giảm xuống, hô hấp cũng bình thường lại, trong lúc chờ ánh mắt cứ nhìn theo nàng, giống như ánh mắt có thể nhìn thấy vậy.

Hắn hỏi: “Vì sao?”

“Love at first sight.”

Tô Niệm Khâm nghe vậy mỉm cười.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, Tang Vô Yên thấy hắn cười. Lông mi cong lên, ánh mắt lóe sáng như ánh sao, sau đó lông mi rung động theo hơi thở.

“Người mù nghe không hiểu tiếng Anh.” Tô Niệm Khâm nói.

Tang Vô Yên bĩu môi, “Nghe không hiểu vậy ngươi vui cái gì.”

Tô Niệm Khâm tiếp tục cười cũng không trả lời.

“Ngươi nói, ngươi cười cái gì?” Tang Vô Yên không phục, đưa tay thọc nách hắn. Tô Niệm Khâm quả thực rất sợ ngứa, lập tức né tránh, cười lớn hơn.

Tang Vô Yên không thuận thể càng không buông tha, “Ngươi chỉ biết khi dễ ta,” Vừa nói vừa ở trên giường từng bước ép sát.

Tô Niệm Khâm trốn không được, đành phải một tay ôm lấy Tang Vô Yên vào trong ngực, không cho tay nàng lộn xộn nữa.

Cầm hắn nhẹ nhàng đặt trên đầu Tang Vô Yên, hai tròng mắt nhắm ý cười nhợt nhạt.

Chương 6

Dur Tiểu Lộ trở về, nhìn thấy Tang Vô Yên và Tô Niệm Khâm thân mật có một chút giật mình, cố gắng lắm mới bình tĩnh lại.

Tô Niệm Khâm nói Dur Tiểu Lộ là em gái, cô ấy không có chỗ ở nên ở tạm đây, tiện thể chiều cô ấy.

Tang Vô Yên thật bất ngờ, người như Tô Niệm Khâm cũng có thể thừa nhận người khác chiều cô ấy. “Về sau ta tới chiều cô người.” Tang Vô Yên kéo cánh tay Tô Niệm Khâm nói.

Sau lại muốn hỏi, nếu là em gái, là họ hàng àh, vì sao không nói thẳng là em họ, em ruột, con nuôi, hay là tình nhân...

Tư tưởng nàng không quá phức tạp, lâu ngày cũng quên hỏi luôn.

Gần đây rạp chiếu phim có bộ mới tên (Lô di động mỹ ảnh), vì tránh cho Tô Niệm Khâm không thích ứng, bọn họ mua vé tình nhân. Chỗ ngồi đó Tang Vô Yên có thể dựa vào người Tô Niệm Khâm, vừa xem phim vừa miêu tả tình tiết cho hắn nghe.

“Sau đó hắn trốn ở góc phòng kim tự tháp, chờ đợi xác ướp xuất hiện, phía sau, có một bóng đen xuất hiện, xác ướp kia.....” Mặt Tang Vô Yên trắng bệch, sợ đến không dám xem tiếp, giấu mặt vào áo Tô Niệm Khâm.

“Làm sao bây giờ, thật khủng khiếp.” Nàng giống như con giun, trốn trong lòng hắn không dám ra.

“Vậy chúng ta đừng xem.” Tô Niệm Khâm nói.

“Càng sợ càng muốn xem.” Tang Vô Yên.

Tô Niệm Khâm bật cười. Dem nàng ngồi lên đầu gối mình.

Tang Vô Yên vì tình tiết trong phim mà khẩn trương đến không kiềm chế được, hoàn toàn quên việc phải miêu tả lại. Tô Niệm Khâm chỉ có thể nhìn về phía trước, màn hình thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng.

Càng sợ càng muốn xem — những lời này làm cho hắn liên tưởng đến cảm giác của tình yêu.

Hắn nghĩ, cái này rất giống ma túy àh.

Lúc về nhà đã hơn sáu giờ, là thời gian nhiều người nhất.

Xe điện ngầm đến, nàng nắm chặt tay Tô Niệm Khâm né tránh dòng người, chồm lên xe. Lúc này vài người vì vội mà chạy như bay, liền tách hai người họ ra, tiện thể kéo Tang Vô Yên lên xe.

Nàng muốn quay trở lại thì cửa đã đóng.

Nàng không biết Tô Niệm Khâm có lên được xe không, lại không dám ở trong xe lớn tiếng gọi tên hắn. Liền nhìn chung quanh. Dáng người nàng không cao chỉ có thể nhón tới nhón lui tìm.

Bên trái, bên phải, trên chỗ ngồi.

Không có —

Nàng càng ngày càng lo lắng.

Tô Niệm Khâm nhất định còn ở nhà ga, hắn rất ít khi một mình đi đến nơi công cộng, lại nhiều người như vậy, hắn lại là một con vịt ương ngạnh chắc chắn sẽ không nhờ người giúp, sớm biết như vậy thì gọi Dur Tiểu Lộ lái xe đến đón còn hơn. Cũng không biết hắn ở đó có gặp người xấu không, điện thoại hắn lại ở trong ba lô mình.

Nàng càng nghĩ càng sốt ruột, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Tàu điện ngầm dừng lại, nàng lập tức xuống bắt xe trở về chỗ hỏi nãy.

Tuyến xe về rất ít người, nàng đứng ở cửa, bên ngoài là đường hầm tối đen. Thời gian trôi qua như một thế kỷ vậy, tàu điện ngầm một lần nữa nhìn thấy ánh sáng bên ngoài. Loa xe báo tên trạm, rồi chậm rãi dừng lại.

Nàng nhìn qua cửa sổ thủy tinh, thấy Tô Niệm Khâm đứng cách đó không xa.

Là chỗ bọn họ bị tách ra, không hề di chuyển.

Hắn rất cao, người lại tuấn tú, đặc biệt thu hút ánh nhìn của người khác.

Tang Vô Yên chạy lại, ôm chặt lấy thắt lưng hắn.

Hắn thoải mái mà nói: “Nhanh như vậy!” hắn giống như rất vui vẻ không hề lo sợ.

“Hừ chết ta.”

Tô Niệm Khâm sờ sờ đầu nàng, “Có gì phải lo lắng. Lạc đường ở đâu, ta nhất định sẽ ở chỗ đó đợi ngươi trở về.”

Tang Vô Yên và Viên Viên làm việc ở bộ phận tin tức, không lâu sau lại bị triệu hồi làm chỗ Nhiếp Hi. Ngô Vĩ nói: “Hi tỷ nói với chủ nhiệm, kiên quyết muốn ngươi trở về.”

“Vì sao?”

Ngô Vĩ nghĩ nghĩ, “Ta cũng không biết tại sao nữa, nhưng chắc chắn không phải vì năng lực công tác của ngươi.” Sau đó khinh bỉ nhìn Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên giả vờ giận, “Tiểu Vĩ! Tin ta bóp chết ngươi không?”

“Chết dưới tay mẫu đơn, ta làm quỷ cũng phong lưu.” Ngô Vĩ lè lưỡi giả quý.

Hai người đang vui đùa ầm ĩ, Nhiếp Hi đi đến, lạnh lùng nói: “Tang Vô Yên, ta điều ngươi đến đây, không phải muốn ngươi cùng người của ta liếc mắt đưa tình. Vừa rồi đưa ngươi tài liệu, ngươi lập tức sắp xếp lại, ngày mai ta dùng.”

“Nga.” Tang Vô Yên cúi đầu, không gì bắt đầu làm việc.

Ngày mai, người được Nhiếp Hi phỏng vấn là Thanh Phong mà gần nhất mới nổi. Sau khi tác phẩm mang tiếng vang trên Inter, lại tiếp tục càn quét toàn bộ giới sản xuất, không đến nửa năm trở thành một tên tuổi lớn, được nhiều người chú ý. Nhiếp Hi làm việc rất nghiêm cẩn, trước khi phỏng vấn đều tìm hết tài liệu của nhân vật. Nên Tang Vô Yên phải tìm thông tin cá nhân của Thanh Phong, còn có phong cách sáng tác, đại khái là giới thiệu, một số tác phẩm nổi bật, đánh giá ở Inter, nhà ở đâu, thống kê tất cả và thay Nhiếp Hi sửa chữ một chút.

Thấy hai người Diệp Lệ và Vương Lam, Tang Vô Yên vừa muốn kêu hai nàng phụ giúp, lại bị Nhiếp Hi ngăn lại: “Hai cô ấy có việc khác. Ngươi tốt xấu gì cũng đã ở đây nửa năm rồi, việc nhỏ như vậy cũng không làm tốt sao?” Ngờ kị cực kỳ trào phúng. Không giống như Hi tỷ mà Tang Vô Yên quen biết, giống như một người khác vậy.

Nhiếp Hi đi rồi, Diệp Lệ nhỏ giọng hỏi: “Tang Vô Yên, ngươi đắc tội nàng?”

“Không có ah.” Tang Vô Yên buồn bực, “Trước khi cô ấy kêu chủ nhiệm cho ta về, ta cũng không có gặp qua.”

“Gặp quý?” Diệp Lệ lắc đầu.

Tang Vô Yên nhìn một đồng tư liệu, không hiểu gì hết.

Buổi tối, Tang Vô Yên tăng ca đến khuya. Nàng là sinh viên khoa học tự nhiên, đối loại này thật sự không quan tâm, cái gì mất quyền lực, lịch sử, võ hiệp, huyền huyền làm cho nàng giống như lọt trong sương mù. Thật vất vả mới giải thoát được, một đồng thông tin cá nhân rồi quá trình sáng tác của Thanh Phong, sau đó kết hợp một ít tình huống bên lề mà độc giả muốn hỏi.

Lúc xuống lầu, mở túi xách ra, gọi điện thoại cho Tô Niệm Khâm, mới phát hiện di động hết pin. Chân vừa bước ra cửa, điện thoại liền vang lên.

Không phải Tô Niệm Khâm gọi, mà là má Tang.

“Vô Yên, trễ như vậy còn không về nhà?”

“Phải tăng ca.”

“Lần sau, về sớm một chút, trị an bây giờ không tốt lắm, cô gái đi một mình và buổi tối không an toàn.” Má Tang mà bắt đầu mở máy giáo dục gia đình, thật vất vả mới chấm dứt, vừa nhát gác máy, tiếng chuông lại vang.

“Ngươi trễ như vậy còn ở đó?” Lúc này đổi thành Tô Niệm Khâm hỏi, “Di động cũng không thông.”

“Tăng ca.” Nàng tiếp tục giải thích.

“Vốn là muốn kêu ngươi tới nhà ăn cơm.”

“Ăn cơm? Ngươi làm?” Nàng đối năng lực nấu cơm của hắn vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Tô Niệm Khâm nghe ra ý, nhớ tới ngày đó, hẳn có lòng tốt chiến trượng ộp lép cho nàng bổ sung dinh dưỡng, nàng còn ghét bỏ hỏi hẳn ăn xong có tai nạn chết người không.

Hắn không khỏi có chút giận, “Tang Vô Yên, nguoi.....”

Tang Vô Yên vội vàng sửa miệng nói: “Người xếp hàng muốn ăn cơm Nhất Kim nấu, không có một trường thì cũng phải có một đoàn người luôn. Cho nên nguoi hãy quên những lời lần trước ta nói.”

“Ít khua môi múa mép.”

Tang Vô Yên hắc hắc cười.

Ngươi một câu ta một câu, hai người cầm điện thoại nói nửa ngày. Mãi đến khi ngừng cuộc gọi, khóe miệng Tang Vô Yên vẫn còn mỉm cười ngọt ngào. Kỳ thật, hắn cũng nói rất nhiều ah.

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên đến radio, cầm báo cáo kết quả đưa Nhiếp Hi. Nhiếp Hi thần nhiên nhìn thoáng qua, nói: “Không được. Ảnh chụp không đúng với mục đích ban đầu.” Sau đó cầm bản thảo chỉ ra một đồng khuyết điểm, lệnh cưỡng chế Tang Vô Yên tiếp tục sửa.

Cơm trưa, Tang Vô Yên chỉ ăn được hai miếng rồi tiếp tục vùi đầu làm việc. Nhiều lần đưa cho Nhiếp Hi, nàng đang dùng máy tính, xem cũng không xem đã nói: “Sửa chỗ này đi.”

Buổi tối Tang Vô Yên trực tiếp sắp xếp tiếp mực, đạo diễn còn đang quảng cáo, trong phòng chỉ có hai người chuẩn bị.

Diệp Lệ đột nhiên thần bí kéo Tang Vô Yên qua một bên, nhỏ giọng nói: “Tuần trước Nhiếp Hi đã kêu Vương Lam chuẩn bị tư liệu của Thanh Phong. Nàng cần bản là muốn chinh nguoi.”

Wang Lam bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy. Lúc trước vì ta bận việc này, các nguoi còn hỏi ta, mấy ngày không đến, bây giờ mới nghe Lệ Lệ nói.”

“Nguoi có phạm tiểu nhân không?” Diệp Lệ hỏi.

Tang Vô Yên kinh ngạc nửa ngày không nói được câu nào, quay đầu nhìn phòng thủy tinh, Nhiếp Hi đang cười khanh khách với Thanh Phong, cảm giác rất phức tạp. Nhiếp Hi vốn đầu phải người như vậy, nàng là người rộng lượng, có tính nhẫn nại, một chút cũng không chảnh, đối với người khác cũng tốt.

Có phải mình trước kia làm việc không tốt hay không.

Có phải mình trong lúc vô tình chọc cho Nhiếp Hi mất hứng hay không.

Có phải cô ấy muốn rèn luyện mình hay không.

Trước kia Lí Lộ Lộ từng nói: “Tang Vô Yên, nguoi rời xa trường học, rời xa sự che chở của ba mẹ, thì cái gì cũng không biết.”

---2---

Bởi vì nhiều nguyên nhân, nàng và Tô Niệm Khâm cũng không phải lúc nào cùng dính lấy nhau, thậm chí hai ba ngày cũng chưa gặp mặt.

Hai người gặp mặt nhiều nhất là trong nhà Tô Niệm Khâm.

Nàng thích ngồi bên cạnh, nhìn Tô Niệm Khâm đánh đàn. Thấy ngón tay hắn lướt trên phím đàn, lúc thì chậm chạp dịu dàng khi thì sôi sục mạnh mẽ, tất cả đều là hưởng thụ của giác quan.

Nàng rất khó tưởng tượng hẳn thật sự ở cô nhi viện lớn lên, giáo viên và các di trong cô nhi viện làm thế nào dạy hẳn tốt như vậy.

“Nguoi bắt đầu học đàn từ khi nào vậy?”

“Sáu tuổi.”

“Học giỏi không?”

“Không tốt lắm.”

“Họ đối với nguoi tốt không?” Tang Vô Yên đột nhiên hỏi, “Ý ta là a di chiếu cố nguoi.”

Tô Niệm Khâm cực kỳ bình tĩnh nói: “Không thể là tốt hay không. Chiếu cố cô nhi là công việc của bọn họ, cũng không phải xuất phát từ tình yêu hoặc là tình cảm khác. Đương nhiên, bọn họ sẽ có thiên vị một vài đứa nhỏ. Hôn nữa, ta cũng không nhớ rõ những chuyện đó nữa.”

“Vì sao?”

“Ta chỉ ở đó tới sáu tuổi.”

“Vì sao?”

Hắn dừng lại động tác, thản nhiên nói: “Ta không muốn tiếp tục đề tài này.”

Tang Vô Yên hơi giật mình, lại có chút đau đốn?

Lúc này, di động Tang Vô Yên rung.

“Vô Yên, tại sao con không có ở nhà?” Là má Tang.

Tang Vô Yên nhìn thoáng qua Tô Niệm Khâm, ứng phó với mẹ mấy câu rồi ra khỏi phòng.

“Cuối tháng, con về nhà một chuyến. Ta với ba con đã liên hệ được trường rồi, tuy rằng người ta chỉ chọn sinh viên mới, nhưng hiện tại có thể thêm người vào.”

“Mẹ—”

“Mang theo sơ yếu lý lịch, còn có giấy chứng nhận này nọ. Chính con cũng chuẩn bị một chút, trường học muốn phỏng vấn.”

Tang Vô Yên thở dài, “Bây giờ con không muốn cùng mẹ thảo luận vấn đề này, trở về nói sau.”

“Sao lại không tiện? con đang ở trên trời àh, gần nay luôn lén lút vậy.” Má Tang than thở treo điện thoại.

Tang Vô Yên đang say nắng, cũng có thể xem như là ở trên trời vậy. Nếu người nhà biết việc của nàng cùng Tô Niệm Khâm, chắc chắn sẽ không để yên.

Nàng quay lại phòng, Tô Niệm Khâm hỏi: “Ai điện thoại?”

“Mẹ ta, hỏi ta chuyện công tác.”

“Uh.” Hắn không hỏi đến chuyện ĐH và việc thực tập của Tang Vô Yên, có đôi khi Tang Vô Yên rất hoài nghi, hắn có biết nàng học trường nào không.

Buổi chiều, thời tiết đột nhiên tốt lên. Ánh sáng mặt trời chiếu đầy sân, cực lý mề người. Tang Vô Yên kéo Tô Niệm Khâm đi công viên.

Thời tiết tốt lắm, rất nhiều người ra phơi nắng.

Tang Vô Yên nằm trên cỏ, đầu đặt trên đùi Tô Niệm Khâm. Hắn ngồi tựa vào thân cây, mắt nhắm hờ, nghe radio.

Lâu lâu lại vuốt tóc Tang Vô Yên, tóc nàng vừa dày vừa mịn, sờ vào rất mềm mại, mà lại là tóc ngắn, lông xù, rất giống lông mèo. (__!)

Nhớ tới “lông mèo”, Tô Niệm Khâm nhin không được khoe miệng cong lên, lông mi hơi hơi động.

“Cười ngây ngô cái gì vậy?” Tang Vô Yên hỏi. Nàng nằm ngưỡng mặt, vừa vắn nhìn hết biểu tình của hắn không sót cái gì.

Trên thế giới này cũng chỉ có nàng nói cười như vậy là cười ngây ngô.

“nghe thấy truyện cười thôi.” Hắn bỏ tay nghe xuống.

“Nghe đài gì?” Nàng phát hiện nếu hắn không đọc sách, không đánh đàn, không phải xem tin tức trên TV, thì sẽ nghe radio.

“Bình luận sách.”

“Sao lại không nghe nữa?”

“Đang quảng cáo.”

“Người có nghe đài chúng ta không?”

“Ngẫu nhiên cũng nghe.”

Hắn mở to mắt, nhìn về hướng mặt trời.

“Nhìn thấy không?”

“Hơi mờ mờ.”

“Trị không hết sao?” Trên người hắn có nhiều bí mật, nàng rất muốn biết tất cả.

“Không thể trị.” Hắn thân nhiên nói, “Là thần kinh thị giác có vấn đề, bẩm sinh.” Giọng nói cực kỳ bình thản, nhưng Tang Vô Yên vẫn thấy được tia khổ sở rất nhanh rồi biến mất.

“Người có đem sách theo không?” Tang Vô Yên nói sang chuyện khác.

“Uh. Như thế nào?”

“Sau này, người muốn xem sách gì ta đọc cho người nghe, tiện hơn.”

Tô Niệm Khâm nghĩ một chút, đưa sách cho nàng: “Người đọc đi.”

“..... Sách này không được, ta không biết chữ nổi.”

Ngay lúc này, cách đó không xa một tiếng nhạc truyền đến, là bài (Bình minh màu xanh). Tang Vô Yên hơi nhíu mi, “Lời nhạc hát lẫn lộn, câu này ở đoạn thứ hai.”

Tô Niệm Khâm nhíu mày: “Người biết?”

“Đương nhiên.” Tang Vô Yên ngang đầu, “Muốn nghe ta hát không?”

“Đừng!” Tô Niệm Khâm vội vàng nói, “Đừng.”

“Người khinh bỉ ta? Người chê ta hát không hay?”

Tô Niệm Khâm không nói lời nào, hiển nhiên là không muốn đả kích nàng.

Tang Vô Yên nóng nảy: “Tô Niệm Khâm ta nói cho người biết, mọi người đều nói giọng ta rất dễ nghe, bằng không cũng không tuyển ta làm phát thanh.”

“Ý kiến này ta sẽ nghĩ lại.”

Tang Vô Yên quay lại ký túc xá lấy này nọ, trên đường gặp Hứa Thiển. Hứa Thiển gọi nàng.

“Nghe nói người quen bạn trai.”

“Đúng vậy, rốt cục người có thể yên tâm.” Tang Vô Yên ngượng ngùng nói.

“Ta cùng Ngụy Hạo đều làm việc ở thành phố B, hợp đồng cũng đã ký, tháng sáu trở về làm.”

“Chúc mừng.”

Hứa Thiển lắc đầu: “Tang Vô Yên, người chừng nào thì mới có thể lớn lên đây?”

“Như vậy không rất tốt sao. Ta như vậy mới bị các người gạt nhiều năm như vậy, một chút cũng không biết.” Tang Vô Yên nói: “Ta sẽ không tha thứ các người.”

“Người.” Hứa Thiển cười khổ.

“Làm bằng hữu quan trọng nhất chính là thẳng thắn, các người dựa vào cái gì lừa gạt ta?”

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên ngồi trong lòng Tô Niệm Khâm, kể lại chuyện ngày hôm qua gặp Hứa Thiển. Nàng thuộc dạng người có chuyện gì đều nói ra hết, cứ giữ trong lòng sẽ rất khó chịu.

“Nếu người có chuyện lừa gạt ta, ta cũng sẽ không tha thứ người.” Tang Vô Yên oán hận nói.

Tay Tô Niệm Khâm đang sờ đầu nàng, nghe xong lời vừa rồi liền hơi hơi ngừng lại.

Tang Vô Yên ở nhà Tô Niệm Khâm được một lát, thì Trình Nhân gọi tới: “Mẹ người lại gọi điện thoại, kêu người về.”

“Nga.” Tang Vô Yên nhất thời như quả bóng xì hơi, sắc mặt liền ảm đạm.

“Nên hào hào nói chuyện với mẹ người, dù sao cũng vì muốn tốt cho người.”

“Nhưng họ không có quyền lợi quyết định tương lai của ta. Ta muốn làm gì, muốn tiếp tục học bài hay không, phải tự ta lựa chọn mới đúng chứ.”

Đang nói chuyện, điện thoại lại vang. Trình Nhân liếc qua “Chắc là tìm người. Người nghe nhanh lên, bằng không ta sắp điên rồi.”

Quả nhiên là má Tang.

“Mẹ, con thật sự muốn ở lại, mẹ có đến con cũng không về, con ở đây bốn năm nên thích nơi này rồi.”

“Ba mẹ sẽ hại con sao? Còn không phải là tốt cho con, con nhìn con đã khiến ba con giận đến thành con gì rồi. Trong học viện có bao nhiêu người muốn chen vào học cũng không được, có con vào còn không muốn. Mới ở bên ngoài có bốn năm hồn cũng bay theo, lúc ấy biết như vậy không cho con ra ngoài học.” Má Tang một hơi nói hết, tốc độ cực nhanh vừa quở trách vừa tận tình khuyên bảo.

“Con không quay về.”

“Vô Yên,” Má Tang dừng một chút, “Con có chuyện gì gạt mẹ hả.” bà cảm thấy gần đây con gái mình có chút không thích hợp, khuya gọi điện thoại cũng không có ở nhà.

“Mẹ..... con” Nàng nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn nói, “Con có bạn trai.”

”Bạn trai? Quen khi nào vậy? Nhiều tuổi? Gia đình ở đâu? Học trường gì? Sao lại không nói sớm cho mẹ biết, đưa về cho mẹ xem.”

Tang Vô Yên cố lấy dũng khí trả lời đầy đủ. Khi nói đến Tô Niệm Khâm bị khiếm thị, má Tang đột nhiên trầm mặt. Lâu sau lưu lại một câu “Ngày mai ta ngồi máy bay qua”, liền treo điện thoại.

Cứ nghĩ là phải mưa xối xả ai ngờ lại là mưa phùn gió mát.

Theo cá tính mầu thân, nàng nghĩ nhất định sẽ mắng mình đến cầu huyết luân, nhưng má Tang không có. Từ sân bay về nhà, trên taxi, má Tang vẫn không đề cập tới chuyện của Tô Niệm Khâm.

Trên đường về lại nhận được điện thoại của Tô Niệm Khâm.

“Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa.” Tang Vô Yên nói ra mỗi chữ liền nom nớp lo sợ, sợ mầu thân phát hiện manh mối.

“Vô Yên, người có vẻ rất khẩn trương.” Tô Niệm Khâm cực kỳ nhạy cảm.

“Không, một lát ta gọi lại cho người.” Nàng nhanh chóng cắt đứt điện thoại, sau đó nhắn tin cho Dư Tiểu Lộ, nhờ nàng nói cho Tô Niệm Khâm chuẩn bị một chút, có lẽ sẽ có một người muốn gặp hần.

Mới đến nhà, chuyện đầu tiên má Tang làm là thay Tang Vô Yên thu thập hành lý.

“Ngày mai theo ta trở về.”

“Mẹ—”

“Nếu người vì người kia mà muốn ở lại chỗ này, như vậy 1 phút ta cũng không muốn cho người ở lại. Bên trường học ba người sẽ thay người xin phép, người phải theo ta đi.”

“Mẹ ít nhất cũng phải gặp một lần hần mới có kết luận, được không?”

“Nhà chúng ta sẽ không thừa nhận quan hệ của hần và người, còn gặp làm gì.”

“Mẹ—”

“Sớm kết thúc một chút, mắt công sau này phải hối hận.” Má Tang rất kiên định.

“Chúng ta là thật tâm, vì sao lại phản đối, chỉ vì mắt của hần sao?”

“Chỉ vì? Người cho rằng đây là chỉ vì? Người là cô gái, chưa bao giờ phải lo lắng tiền cơm áo càng chưa bao giờ chịu khổ. Mẹ cũng không phản đối các người thờ phụng tình yêu, nhưng sự thật không phải người tưởng tượng đẹp như vậy đâu. Người từ nhỏ đến lớn đều yêu thương bảo hộ, ba người sùng người sùng đến đặt trong lòng bàn tay còn sợ ngã, ngấm trong miệng sợ tan. Người gặp qua chuyện gì chưa? Người có kinh nghiệm gì?”

“Ta sẽ học, ta sẽ học nấu cơm, học kiếm tiền, học chiếu cố ta và hần. Hơn nữa Tô Niệm Khâm căn bản không cần ta chiếu cố.”

“Ta nuôi người lớn như vậy, người lại tổn thời gian trên một người như vậy. Huống chi hần còn là một cô nhi.”

“Không phải, không phải, hần có thân nhân, hần không phải cô nhi.” Tang Vô Yên nói, “Mẹ..... mẹ nên gặp Niệm Khâm một lần, anh ấy là nam nhân rất xuất sắc, hơn nữa anh ấy rất yêu ta.”

“Trước kia mẹ từng nói với người, yêu chẳng những là một loại xúc động, còn bao gồm cảm giác an toàn, ý thức trách nhiệm. Đối với một người tàn tật không rõ lai lịch, hần ngay cả trong nhà có người nào đều không kể về người, đây gọi là yêu sao?!”

“Ta có thể lập tức gọi điện thoại hỏi hấn, nếu mẹ lo lắng chuyện này ta có thể lập tức hỏi.” Tang Vô Yên rơi lệ.

“Vô Yên, không cần. Ta không cần biết gia đình hấn như thế nào. Nếu nhà hấn có tiền có thế, Tang gia chúng ta cũng không dám trèo cao. Nếu hấn nghèo khổ, mẹ càng thêm ghét bỏ hấn.”

---3---

“Nhưng mẹ, người sống với anh ấy là ta, không phải mẹ!”

“Vô Yên –” Má Tang tức giận, “Ngươi làm sao có thể nói chuyện với người lớn như vậy!”

Sau trận kịch liệt, hai người đều mệt mỏi, nhất thời trầm mặc xuống.

Lúc này, điện thoại Tang Vô Yên lại rung. Điện thoại chỉnh chế độ rung mà còn đặt trong ba lô nên phát ra âm thanh ô ô.

Nàng vô lực đối mặt Tô Niệm Khâm, vô lực đối mặt tình yêu của họ.

Đêm nay, má Tang không có nói thêm câu nào nữa.

Trình Nhân giống như dự cảm được, không có trở về.

Vì thế Tang Vô Yên đem giường cho mẫu thân, mình ngủ trong phòng Trình Nhân.

Đêm khuya, nàng đi toilet, nghe thấy tiếng mẫu thân xoay qua xoay lại trong phòng.

“Mẹ còn chưa ngủ sao?” Nàng mở cửa nhỏ giọng hỏi.

Mẫu thân quay mặt vào vách tường không để ý nàng.

Tang Vô Yên lên giường, nói: “Mẹ, con lớn rồi, có thể cho con tự tìm hạnh phúc của mình không? Nếu như mẹ nói sẽ suy sụp con cũng sẽ kiên cường đứng lên. Cho dù có chuyện gì, con vẫn còn người mẹ luôn yêu thương con mà.” Khi nói chuyện nàng nhẹ nhàng từ sau ôm mẫu thân.

Má Tang nhắm mắt rơi lệ.

Ngày hôm sau, sáng sớm trước khi rời đi, má Tang nói: “Vô Yên, mẹ không bao giờ quản con nữa, tùy con muốn thế nào thì làm thế đó, mẹ có nói gì con cũng nghe không vào. Nhưng mà con phải nhớ kỹ, đường là do con chọn, về sau có hối hận cũng không thể trách người khác.”

Chắc là mẫu thân rất thương tâm, mới lưu lại những lời như vậy. Từng câu từng chữ cứ xuất hiện trong đầu Tang Vô Yên, so với ngày hôm qua gay gắt đối chọi còn tốt hơn.

Nàng đột nhiên có chút sợ.

“Chắc ba mẹ đau lòng lắm?” Tang Vô Yên hỏi Trình Nhân.

“Nếu ngươi và Tô Niệm Khâm bởi vậy mà bất hạnh, bọn họ càng thêm thương tâm.” Trình Nhân đáp.

Ngày ấy nàng lần đầu bởi vì nguyên nhân cá nhân mà xin nghỉ ở radio, vội vàng chạy đến nhà Tô Niệm Khâm.

Dư Tiểu Lộ và hấn cũng không ở nhà.

Tang Vô Yên đá tung cửa, rồi đi chân trần vào nhà.

Đàn piano của Tô Niệm Khâm cũng không có đóng lại, nàng đi đến lấy ngón tay nhấn ra vài đơn âm, từ nhỏ nàng đã mê về âm nhạc, không đến 3 phút liền thấy chán, sau đó đi vào phòng của Tô Niệm Khâm, rồi chui vào trong chăn.

Bên trong vẫn còn lưu lại mùi của Tô Niệm Khâm làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Tô Niệm Khâm, sao ngươi còn chưa trở về, ta rất đói..... Đây là ý niệm cuối cùng trước khi Tang Vô Yên mơ mơ màng màng ngủ.

Nàng bị đánh thức bởi tiếng mở cửa.

Dư Tiểu Lộ và Tô Niệm Khâm đã trở về.

Tiếp theo là tiếng Dư Tiểu Lộ đổi dép lê lên lầu, đi đến một nửa lại dừng lại. “Niệm Khâm, ngươi vẫn cố chấp với cha ngươi như vậy àh.” Dư Tiểu Lộ nói.

“Cha?” Tô Niệm Khâm cười lạnh, “Ta cũng không cho rằng hấn thực hiện trách nhiệm của người làm cha.” Tô Niệm Khâm nói xong trở về phòng.

Cửa phòng đang đóng, Tang Vô Yên núp ở phía sau cửa chuẩn bị nhảy ra hù hấn.

Vừa định nhảy ra, chợt nghe gặp Tô Niệm Khâm hỏi: “Vô Yên? Em ở đây sao?”

Nàng nhất thời thất vọng, “Nga.”, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Làm sao biết em ở đây.”

“Ai biểu em mỗi lần đến đều đem giấy đá lung tung vào cửa, hại ta thiếu chút nữa té nhào.” Tô Niệm Khâm cùng nàng nói chuyện, sắc mặt liền nhu hòa hơn.

Tang Vô Yên cười cười.

“Ngày hôm qua em nói có người nào muốn gặp anh?”

Về mặt Tang Vô Yên đờ một chút, ánh mắt lóe ra, sau đó thoải mái nói: “Là Trình Nhân, muốn gặp anh.” Nhìn vào mặt Tô Niệm Khâm, cô đột nhiên quyết định như thế nào cũng không nói cho anh ta biết, truyện trong nhà sẽ tự mình giải quyết, không cho anh ấy lo lắng.

“Sao làm lại thần bí như vậy?” Tô Niệm Khâm có điểm hoài nghi.

“Bởi vì, em muốn qua đây ở.”

“Sao lại muốn qua?” Tô Niệm Khâm không giấu được vui sướng, nhu nhu tóc ngắn lên xộn vì mới ngủ dậy.

“Nếu tìm được phiếu com dài hạn rồi, em phải sớm dùng, lại có thể tiết kiệm tiền ah.” Tang Vô Yên ôm chặt Tô Niệm Khâm.

Cô nhất định sẽ tìm được hạnh phúc, không làm người nào thất vọng, Tang Vô Yên nhắm mắt lại nghĩ...

Tiếng bụng kêu đã cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Đã trễ thế này không nên làm phiền Tiểu Lộ.”

“Anh? không nấu com àh?”

“Em cảm thấy hình tượng của anh phù hợp với việc nấu com sao?” Tô Niệm Khâm nhú mày, “Hơn nữa em là con gái, vấn đề này hẳn là anh hỏi: em không nấu com àh?”

Tang Vô Yên cúi đầu, biểu môi, không phục lắm nhỏ giọng nói: “Em cũng không phải bà nấu com.”

“Bất quá, em nghe qua một thành ngữ.” Tang Vô Yên cắn môi cười trộm.

“Cái gì?” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Đẹp có thể thay com ăn.” Nói xong liền nhón chân hôn Tô Niệm Khâm, cô nghĩ có thể chuyển lực chú ý của anh sang chỗ khác.

Vốn nghĩ rằng Tô Niệm Khâm sẽ đáp lại, ai ngờ anh lại như chưa có chuyện gì xảy ra, về mặt nghiêm túc phản kháng, “bụng đói sẽ đau dạ dày.” Nói xong liền kéo Tang Vô Yên ra cửa.

Anh bắt đầu có thói quen chiều cổ người khác,

Bốn phía tất cả đều là nơi ở, lại là khu vực bờ hồ. xung quanh khu phố chủ yếu là quán bar, cũng không có quán ăn. Hai người đi bộ một đoạn đường rất dài. Lúc này, Tang Vô Yên mới phát hiện cô và Tô Niệm Khâm cần thời gian hòa hợp

Giống như, cô thích vừa đi đường vừa nói chuyện, mà Tô Niệm Khâm đều im lặng. Bởi vì để theo kịp tốc độ đi bình thường đối anh mà nói là một chuyện rất khó. cho dù có manh trượng và Tang Vô Yên dẫn đường, anh cũng cần tiêu phí rất nhiều tinh lực, càng không thể phân tâm.

Cô thích hai người tay trong tay sóng vai đi, mà Tô Niệm Khâm thích đi cách nhau nửa bước.

Xung quanh có nhiều năm cô gái xinh đẹp quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm, sau khi phát hiện anh bị khiếm thị, lộ ra một biểu tình thương hại rồi sau đó nói khe khẽ với người bên cạnh.

Cô không thích ánh mắt bọn họ, vô luận là kinh diễm, thương hại, cũng không thích.

“Vô Yên?” Tô Niệm Khâm phát hiện khác thường, dừng lại cước bộ hỏi. Thân thể vừa vặn che khuất lại đèn đường, che luôn cả người Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên lợi dụng bóng che hôn mặt anh, “Về sau muốn dán một cái dán: Tô Niệm Khâm là vật phẩm cá nhân của Tang Vô Yên.”

Cuối cùng cũng tìm được một quán nhỏ ven đường, chủ quán mở radio, radio phát bài Tô Niệm Khâm viết ca.

“Dạy em đàn piano được không?” Tang Vô Yên nói.

“cũng không biết hát, nhạc phổ không đọc cũng không hiểu lại muốn bắt chước đàn piano?”

“Chỉ cần anh kiên nhẫn dạy, em sẽ học được.”

“Em học đánh đàn, vì sao anh phải kiên nhẫn dạy.”

“Em không có tính kiên nhẫn nên muốn dựa vào bạo quân này.” Nàng rất hiểu bản thân.

“Mãng anh là bạo quân, em có phải đang cầu cạnh người ta không vậy?” Tô Niệm Khâm nhàu mày.

Phá lấu bùng lên, Tang Vô Yên uống một ngụm nước lèo nóng “Hạnh phúc quá.” cô nói.

Ăn đến chén thứ hai, cô đột nhiên nhớ tới đến cái gì.

“Lần đó ở trên sô pha, làm sao anh có thể phát hiện ra em?”

“Lần nào?” Tô Niệm Khâm biết rõ còn cố hỏi.

“Chính là..... Chính là..... em vụng trộm.....” Tang Vô Yên có chút quẫn.

“Trên cơ thể mỗi người đều có một hương vị. Dường giường của anh, mặc áo ngủ của anh, dùng đồ tắm của anh, vậy cũng có thể nhiễm mùi của anh. Mùi người mùi rất linh.”

Qua chuyện của Thanh Phong, Tang Vô Yên tận lực tránh Nhiếp Hi. Có một bữa trưa đến căn tin ăn cơm, Nhiếp Hi đột nhiên ngồi trước mặt Tang Vô Yên.

“Giữa trưa ở đây rất nhiều người ăn cơm.” Nhiếp Hi nói.

Tang Vô Yên nhìn nàng ngồi xuống, nhìn nàng đưa đồ ăn vào miệng, nhìn nàng đột nhiên đến gần, ngo ngắc nói: “Hi tỷ.”

“Lại ăn hai phần cơm?” Nhiếp Hi nhìn phần cơm của Tang Vô Yên, “Thực hâm mộ tiểu cô nương như các người, ăn thế nào cũng không béo.” Nói chuyện sắc mặt khôi phục như Nhiếp Hi hòa ái trong ấn tượng của Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên nhìn Nhiếp Hi biến hóa có chút kinh ngạc.

Cô vốn cũng không muốn kể chuyện của Nhiếp Hi, nhưng lần này thật sự nhịn không được nói cho Tô Niệm Khâm nghe.

Tô Niệm Khâm nói: “Nhiếp Hi? Anh quen.”

“Tất nhiên là anh quen rồi, người ta lần trước còn phỏng vấn anh.”

“Không phải, cô ấy là..... Là học tỷ của Tiểu Lộ, quan hệ với Tiểu Lộ rất tốt.” Tô Niệm Khâm đáp.

---4---

Sau nhiều ngày ở chung, Tang Vô Yên phát hiện Tô Niệm Khâm cơ hồ không có thói quen xấu nào cả. Điểm này làm cho Tang Vô Yên cảm thấy áp lực.

“Anh lên làm một tour diễn.”

“Hả?”

“Loại người được giáo dục tốt như anh không nên phí phạm.”

Vừa mới dứt lời, Tang Vô Yên liền bị Tô Niệm Khâm gõ đầu, “Tập trung nào, chỗ này rất quan trọng!”

“Bình thường tốn mấy ngày có thể đàn được bài (Chiếc đĩa vũ)?”

“Mỗi người mỗi khác, có người ba năm có người vài ngày.”

“còn em?”

“Không biết.”

Tang Vô Yên ưỡ ể oải, “Em không học nữa.”

Tô Niệm Khâm nhướn mày, ý nói: Tôi bị em ép buộc hai ngày, cuối cùng cũng chờ được lời này của em.

“Có vẻ anh dạy rất cực khổ.” Tang Vô Yên càng thêm ưỡ ể oải.

“Đâu có, đâu có. Tang tiểu thư học cực khổ hơn.” Tô Niệm Khâm khiêm tốn.

Tang Vô Yên chán nản.

“Vì sao trước kia anh lại học đàn?” Tang Vô Yên nghĩ nếu thị lực không tốt, lại nhìn không thấy nhạc phổ thì rất khó khăn.

“Mẹ anh cho rằng, một người mù nếu muốn không bị tuyệt sống, cho dù lưu lạc ăn xin trên đường thì cũng có chút tôn nghiêm.” (_ _)!

Nghe thấy lời anh nói, tâm bất đầu Tang Vô Yên co rút đau đớn. Tô Niệm Khâm một chữ cũng không kể tiếp, cô cũng không muốn hỏi tuổi thơ của Tô Niệm Khâm, cô sợ hãi nếu nhắc tới chuyện đó cô sẽ khiếm anh đau lòng hơn.

“Chẳng lẽ ý của tên ‘Niệm Khâm’ ?” Bị Trình Nhân đoán trúng?

“Không sai. Em trước kia nói rất đúng, niệm tình. Mẹ anh là người miền nam, hai từ phát âm giống nhau”

“Mẹ anh đâu?”

“Bà đã chết.”

Mặt Tô Niệm Khâm không chút thay đổi phun ra ba chữ rồi im bật.

Đêm ấy, Tô Niệm Khâm đột nhiên hỏi: “Vô Yên, hình dáng em như thế nào vậy?”

“Khuyh quốc khuyh thành.” Tang Vô Yên trừng mắt, nghịch ngợm nói.

Tô Niệm Khâm bắt đắc dĩ cười yếu ớt.

Tang Vô Yên nói xong cười khanh khách, “Dù sao trong lòng anh cũng nghĩ, chắc chắn em là người đẹp nhất trên thế giới.”

“Không phải đẹp nhất, cũng là đáng yêu nhất, cho dù không đáng yêu, cũng là báu vật của anh.”

Tang Vô Yên bắt lấy hai tay của hắn, đưa lên mặt mình.

“Đây là lông mi, có điểm loạn, không cần để ý.” Cô chỉ dẫn anh.

“Đây là ánh mắt, lông mi thừa thớt. Rất nhiều nước mắt, thị lực cũng rất tốt.”

“Cái mũi hơi nhỏ.”

Tô Niệm Khâm không cần cô giải thích, trực tiếp sờ soạng.

Chạm rãi, không buông tha một tấc da thịt trên mặt cô.

Chỉ cần chỗ bị anh chạm qua đều nóng lên.

Tiếp tục đi xuống.

“Uy—” Tang Vô Yên kháng nghị.

“Anh muốn kiểm tra toàn diện một lần, coi thử có vết sẹo nào không.”

“Làm gì có vết sẹo.” Tang Vô Yên hét lớn.

“Hur—” Tô Niệm Khâm ý bảo cô chớ có lên tiếng.

Tiếp theo anh từ từ cởi bỏ áo ngủ của cô.

“Sao em cứ thích mặc áo có nhiều nút vậy.” Tô Niệm Khâm nói thầm, cố gắng khắc chế cảm xúc, ngón tay có điểm run run.

“Đây là áo ngủ của anh.”

Cởi xong quần áo, Tô Niệm Khâm hôn xuống.

“Chúng ta làm một chuyện có lợi cho thể xác lẫn tinh thần đi.” Tô Niệm Khâm nói.

“Anh không phải đang làm sao.”

Anh không phải là một hàng xóm tốt để ở chung, có đôi khi cổ chấp giống như trẻ con. Loại cá tính này, không người bình thường nào có thể chịu được. Nhưng lại có lúc có thể sùng Tang Vô Yên lên trời. Anh cũng không cần Tang Vô Yên hy sinh hết thầy để chiếu cố mình. Ngoại trừ không nấu cơm, các chuyện khác anh đều làm hết mình.

Giống như lúc này Tang Vô Yên ngồi ở một chỗ nhìn Tô Niệm Khâm một mình dọn dẹp phòng khách. Anh không hề vội vàng, vì chỉ cần đem những vật Tang Vô Yên chạm qua trở về chỗ cũ. Mỗi vật có một vị trí cố định, nếu không anh rất khó chịu.

“Anh không thích em đụng vào vật dụng của anh sao?”

“Hoàn hảo.” Tô Niệm Khâm nói, “Nếu mỗi lần em nhớ để lại vị trí cũ thì tốt hơn.”

“Em cảm thấy cái kia để qua bên trái sẽ đẹp hơn nên để qua bên đó.” Tang Vô Yên giải thích.

Tô Niệm Khâm không nói.

“Hình trong ảnh là ai vậy?” Tang Vô Yên nói tiếp.

“Cái gì?” Rốt cục cũng có chuyện khiến Tô Niệm Khâm chú ý.

“Cái anh đang cầm đó.”

Tay Tô Niệm Khâm dừng lại, nói: “Tang Vô Yên, em qua đây.”

Cô thấy sắc mặt hắn không tốt, cũng không tình nguyện đi qua “Sao?”

“Trong hình là ai?”

“Em biết thì hỏi anh làm gì?” cô muốn nói như vậy lắm, nhưng nhìn thấy mặt Tô Niệm Khâm, đành phải áp úng nói: “một tấm ảnh cũ, rất nhiều người, có già, có trẻ, hơi giống hình gia đình. Ách—người này hơi giống Dư Tiểu Thư, bất quá tóc ngắn ngắn, khác cô ấy hiện nay. Bên cạnh có một cô gái, hai người nắm tay nhau.”

“Có phải xung quanh có một bể lớn.”

“Nga, đúng. Chỗ này có bể phun nước.”

Tô Niệm Khâm sau khi nghe Tang Vô Yên khẳng định, liền xoay người ném khung ảnh vào thùng rác.

Tang Vô Yên nhìn thấy hắn giận dữ, kinh ngạc há miệng.

“Em nói sai cái gì sao?”

“Không có, tốt lắm. Cảm ơn.” Ngữ khí cũng rất kém. Một lát sau, hắn lại nhặt khung ảnh trong thùng rác lên.

Tô Niệm Khâm thôi mặt cầm khung ảnh đến bàn ăn.

Dư Tiểu Lộ vừa vào cửa liền nghĩ được không khí có chút nhưng tự, nhìn Tang Vô Yên dò hỏi.

Dư Tiểu Lộ làm động tác: “Hai người cãi nhau?”

Tang Vô Yên lắc đầu, chớp mắt, ý bảo không biết.

Suy nghĩ một chút? Dư Tiểu Lộ buồn bực.

Tang Vô Yên lại chỉ chỉ vật trong tay Tô Niệm Khâm.

“Hai người cũng đừng đánh ám hiệu.” Tô Niệm Khâm đem tấm hình trong tay giơ lên, “Dư Tiểu Lộ, đây là cái gì?”

“Ách—” Dư Tiểu Lộ nhất thời không biết giải thích thế nào nữa.

“Tranh phong cảnh?” Tô Niệm Khâm cười lạnh.

“Lại còn nói là tranh phong cảnh.” Anh lặp lại một lần, ngữ khí so với câu trước còn lạnh hơn.

“Niệm Khâm, người hãy nghe ta nói.....”

“Tấm hình này đã ở đây bao lâu rồi, người nói coi. Người cư nhiên nói với ta đây là tranh phong cảnh đơn thuần.” Hân thân nhiên hỏi

“Muốn nói rõ cái gì? Nói một nhà chúng ta tương thân tương ái? Người có biết ta phiền nhất là những người đó, cư nhiên lại đặt ở trước mặt tôi. Vì tôi mù, cái gì cũng nhìn không thấy sao!” Thay vì giận hân lại dùng cách nói châm chọc tự giễu, người bên ngoài nghe được càng khó chịu.

Hân đứng lên xé nát tấm ảnh.

Tang Vô Yên tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn. Đây—chuyện gì xảy ra vậy?

Bởi vì quyết định sau khi tốt nghiệp không đi học tiếp, nên làm việc ở radio càng thêm cần cù.

Đề tài về Nhất Kim cũng bị tin tức khác thay thế. Giới giải trí chính là như vậy, khó trách Tô Niệm Khâm kiệt lực tránh đi. Bất quá, một khi bài hát mới của anh ra thị trường, lại sẽ có người gọi điện thoại đến đài, hỏi chuyện của Nhất Kim. Vô luận là Inter hay là điện thoại trong văn phòng đều bị gọi hỏi hết.

Dù sao Nhất Kim cũng từng lộ mặt ở chỗ họ.

“Thành thật mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy đúng là shock thật, không biết dùng từ gì để miêu tả nữa.” ở căn tin ăn trưa Vương Lam nói vì biết Nhiếp Hi vẫn ở phòng thu.

“Nếu lúc ấy có mang theo máy ảnh chỉ cần chụp một tấm rồi bán cho tạp chí là được rồi.” Diệp Lệ cảm thán.

Hai cô đều gặp qua Tô Niệm Khâm cũng vì đạo đức nghề nghiệp, hai cô sẽ không lộ tin tức gì.

“Người điên rồi, nếu là chủ nhiệm hoặc là Hi tỷ biết chúng ta đừng mong còn sống.”

Diệp Lệ quay đầu đến đối Tang Vô Yên nói:“Người chưa gặp qua hân, rất đáng tiếc.”

Tang Vô Yên cuối đầu, âm thầm cười trộm.

“Vô Yên, sao người không nói gì mà ngồi đó cười ngây ngô vậy?” Vương Lam hỏi.

“Vì hôm nay đầu bếp Phương cho ta mức nhiều bò viên hơn ngày thường, ăn đã nghiền.” Tang Vô Yên nói.

Diệp Lệ và Vương Lam chỉ có thể nhìn nhau không nói gì.

“Nghe nói người chuyển nhà đến bên hồ Tây thành ở phải không? Tìm được một bạn trai như vậy đúng là sướng ah. Bên trong đều là biệt thự với xe xịn.”

“Hình như không phải nhà hân.” nhớ Tô Niệm Khâm từng nói như vậy.

“Ai nha— vậy người phải để ý một chút. Tin tức thường xuyên nói có một ít đàn ông mượn nhà ở rộng rãi để lừa gạt.” Diệp Lệ nhắc nhở.

Tang Vô Yên cười.

Ăn được một nửa, Tô Niệm Khâm gọi qua.

“Ăn cơm chưa?”

“Vừa ăn vừa nói chuyện phiếm nè.”

“Nói chuyện phiếm?” Tô Niệm Khâm vẫn không thể hiểu được, sao lại có người thích nói chuyện trong lúc ăn.

“Nói về Nhất Kim ah, nghe nói hình của hân bán rất có giá.” Tang Vô Yên cười hì hì nhìn hai đồng sự bên cạnh.

“Em ăn thịt bò.” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Sao anh biết?” Tang Vô Yên kinh ngạc, chẳng lẽ mùi thịt có thể bay qua điện thoại?

Cô này đúng là dạng chưa đánh đã khai.

“Bác sĩ nói như thế nào, em vừa ra khỏi cửa là quên rồi!” Tô Niệm Khâm giận dữ.

Mấy ngày trước, da Tang Vô Yên lại dị ứng, sau khi kiểm tra bác sĩ muốn nàng kiêng ăn anbumin và thịt bò.

Không ăn thịt bò đối với Tang Vô Yên mà nói là chuyện khổ sở nhất. Cô nói: “cuộc đời ta đã mất đi một nửa lạc thú rồi aiz.” Tô Niệm Khâm nói: “Chỉ

nhìn trong mắt ngày ra mụn thôi, có cần khoa trương như vậy không?”

Bây giờ Tô Niệm Khâm gọi điện nhắc về chuyện này.

“Sao anh biết em đang ăn?” Tang Vô Yên lại hỏi.

“Nhìn cách em nói chuyện giống một tiểu nhân đặc chí liền đoán ra thôi.”

Cô lè lưỡi, ra vẻ anh biết thì làm được gì.

“Về sau giờ trưa phải về nhà ăn cơm” Tô Niệm Khâm tuyên bố mức xử phạt.

“Hai nơi cách nhau rất xa, ta lười chạy về.”

“Vậy giữa trưa một mình ta qua căn tin ăn cơm với em!” Người nào đó lại khôi phục bản sắc bạo quân.

“Không cần!” Tang Vô Yên lập tức đầu hàng. Nếu mấy nữ nhân này biết hấn là bạn trai cô, chắc chắn sẽ bị bức cung đến chết.

Sau khi Tang Vô Yên về nhà đã gần đến xế chiều.

Cô cởi giày, khi trong lúc vô tình thờ dài.

Tô Niệm Khâm nghe thấy, động tác hơi chậm lại, hấn biết cô ở bên ngoài bốn ba, thật sự mệt chết.

Tan học ở trường rồi lại đến radio, sợ Trình Nhân ở một mình, lo lắng nên thường trở về xem, và cuối cùng về chỗ này.

Hấn thường xuyên tự hỏi, có phải hay không rất ích kỷ. Trong lòng một giọng khác nói, không, tình yêu chính là ích kỷ.

Nhưng muốn một người hy sinh lý tưởng để chấp nhận một người khác luôn là chuyện tàn nhẫn nhất.

Tô Niệm Khâm hỏi: “Bệnh sỏi đờ hơn chưa, còn ngứa không?”

“Phải về ăn trưa sao?”

“Không cần.”

“Chẳng lẽ thật sự anh muốn tới đó?” Tang Vô Yên càng thêm khẩn trương.

“Anh làm qua chuyện xấu sao, vì sao không thể đi?” Tô Niệm Khâm nhàu mày.

“Anh có biết em không phải ý này.” Tang Vô Yên có chút sốt ruột.

“Anh có thể không đi. Chỉ cần em nghe lời.”

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy ảm áp, “Dạ.”

“Đúng rồi,” Tô Niệm Khâm đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Còn một nửa lạc thú kia là cái gì?”

Tang Vô Yên cười thần bí.

“Ăn thịt heo.”

---5---

“Ah- Tiểu Lộ, ta lộn dấm chua thành nước tương rồi.”

“Không sao, một lát ta nêm lại cho” Dư Tiểu Lộ lập tức đi tới dọn dẹp bữa bãi do Tang Vô Yên bày ra. Cô thuần thực đánh cái trứng gà, sau đó bỏ thêm ít muối, dùng chiếc đũa quấy lên. Sau đó nếm thử canh củ cải của Tang Vô Yên mới nấu, rất mặn, lại thêm chút nước nấu tiếp.

Phòng bếp vốn rất lớn, đáng tiếc thêm Tang Vô Yên đứng vào, cảm thấy không có chỗ. Đành phải lui đến góc sáng sủa nói chuyện phiếm với Dư Tiểu Lộ.

“Tô Niệm Khâm đi đâu vậy?” Cô nhìn này giờ không thấy bóng dáng anh đâu hết.

“Trong nhà có việc, cho người tới chở hấn về.” Dư Tiểu Lộ thần nhiên nói.

“Trong nhà? Hấn có người nhà?” Tang Vô Yên trở mặt.

“Làm sao mà không có người nhà, Tô gia ở núi Sur từ còn đó đâu có biến mất. Hắn không kể cho người nghe àh?” Dư Tiểu Lộ để đồ ăn xuống hơi nghi ngờ.

“Núi Sur từ? Tô gia?” Tang Vô Yên khó hiểu.

Lúc này, Dư Tiểu Lộ ngừng việc trong tay, nhìn Tang Vô Yên, hơi do dự : “Nếu lúc trước hắn không có đề cập qua, coi như ta nhiều chuyện vậy. Niệm Khâm tự biết suy nghĩ, ta không nói chuyện của hắn nữa.”

“Vậy chuyện của người có thể nói không?” Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy mình không nên bị động nữa.

“Để xem là nói cái gì?” Dư Tiểu Lộ nói.

Không biết nàng và Tô Niệm Khâm là ai ảnh hưởng ai, tính tình cũng giống nhau, đúng là người một nhà .

“Hai người là họ hàng?”

“Uhm”

“Hắn nói hắn lớn lên ở cô nhi viện, có người nhà sao bị đưa vào cô nhi viện?”

“Ách— vấn đề này có vẻ phức tạp, nếu kể hơi dài, người đổi hỏi cái gì đơn giản một chút.”

“Hắn nói mẹ hắn qua đời. còn ba ba thì sao?”

“Đương nhiên còn.” Dư Tiểu Lộ gật đầu, “Nhưng, Vô Yên, câu này không có liên quan với ta, phạm quy rồi. Quên đi, coi như ta tặng người vậy.”

“Người và hắn là quan hệ gì?” hỏi như vậy, Tang Vô Yên lại cảm thấy ngượng ngùng, cảm giác giống như cùng tình địch ngả bài.

“Di nhỏ.” Dư Tiểu Lộ lơ đãng, trả lời rõ ràng.

“Di nhỏ?!”

“Không hề có huyết thống.”

Trong đầu Tang Vô Yên chỉ nghĩ đến hai chữ di nhỏ.

“Tỷ tỷ ta là mẹ kế của hắn.”

Tang Vô Yên đơ tại chỗ.

Lúc này, một chiếc Bentley màu rượu vang dừng lại cách nhà khoảng trăm thước, lái xe chợt nghe Tô Niệm Khâm nói, “Ở đây được rồi, không cần chạy qua.”

Tài xế có chút khó xử, từ kính hậu nhìn Dư Vi Lan.

Dư Vi Lan gật gật đầu.

Xe chậm rãi dừng lại, Dư Vi Lan nói: “Thân thể ba người không tốt, thường xuyên nhắc đến người. Người nên trở về nhiều hơn.”

Tô Niệm Khâm trầm mặc.

“Nghe Tiểu Lộ nói người thích một cô gái rất đáng yêu, hãy đối xử tốt với cô ấy.” Nàng lớn hơn Tô Niệm Khâm có mấy tuổi, cách nói chuyện hoàn toàn giống một trưởng bối, còn ay vỗ vỗ đầu gối Tô Niệm Khâm.

“Không cần người nói, ta cũng biết quý trọng.” Tô Niệm Khâm đẩy tay ra, sau đó xuống xe rời đi.

“Thiếu gia.” Tài xế vốn muốn dìu hắn đi, lại bị Dư Vi Lan ngăn.

“Quên đi.”

Tang Vô Yên từ cửa sổ trong phòng bếp nhìn thấy Tô Niệm Khâm đẩy hàng rào vào vườn hoa.

Cô nhất thời bối rối đứng lên, cũng không biết tại sao mình lại muốn chạy trốn, cầm lấy túi, chuẩn bị ra cửa.

Vừa ra cửa liền đụng phải Tô Niệm Khâm.

“Vô Yên, định đi đâu?” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Trình Nhân tìm ta.” Cô không dám nhìn anh.

“Quan hệ trong nhà họ rất phức tạp” Trong quán cà phê, Trình Nhân nói.

Phục vụ đi tới.

“Ta muốn nước ép dâu. Trình Nhân uống gì?”

“Ô mai lạnh.”

Phục vụ nhớ kỹ, “Một ly nước ép dâu còn gì nữa không?” Rõ ràng không nghe thấy yêu cầu của Trình Nhân.

“Còn nước ô mai.” Tang Vô Yên búng.

“Nhà cũng giàu nữa.” Trình Nhân tiếp tục phân tích. Có Mercedes đưa đón gia cảnh chắc cũng không tệ. “Với những việc người nghe thấy, người có tiền chuyện chồng già vợ trẻ là bình thường. Dư Tiểu Lộ chắc cũng không cần lừa người. Bây giờ vấn đề chính là: Tô Niệm Khâm vì sao muốn gạt người, đối với nữ tính hiện nay như chúng ta mà nói, nhà có tiền cũng là chuyện tốt ah, vì sao không nói lời nói thật?”

“Ta hơi giận, chẳng lẽ ta không đủ tư cách để hấn kể chuyện của mình, chẳng lẽ hấn muốn kiểm nghiệm coi ta có phải là gái hám tiền sao? Trình Nhân, ta đột nhiên không còn tin tưởng vào tình yêu.” Tang Vô Yên vuốt tóc, “Ta rất rầu.”

“Đúng vậy, nhiều tiền mà không thể xài đúng là chuyện nên rầu. Chúng ta phải tính toán tính toán một chút.”

“Chết đi.”

Tang Vô Yên về mặt đau khổ, lo âu trong lòng không ai có thể giúp được. Lúc biết Nhất Kim chính là Tô Niệm Khâm, Tô Niệm Khâm là Nhất Kim, nàng thấy mình đã biết được bí mật lớn rồi.

Cô điện thoại kêu Lí Lộ Lộ tra trên Inter “Tô gia núi Sư tử” là cái gì. Nghe giọng Dư Tiểu Lộ chắc là nơi nổi tiếng.

Kết quả thật là khiến người ta hoảng sợ.

Một gia tộc giàu có, gồm có đồ trang điểm RD nổi tiếng thế giới.

“Chủ yếu là đồ trang điểm?”

“Không phải, cái đó chúng ta quen nhất. Cái khác.....” Lí Lộ Lộ kéo chuột xuống, “Còn có giàn khoan dầu mỏ.”

“Dầu mỏ cái gì?”

“Chắc là công cụ thăm dò dầu mỏ dùng cho chuyên ngành.”

Thật sự là điều mà Tang Vô Yên không thể nghĩ đến.

Lí Lộ Lộ hỏi: “Tang Vô Yên định nghỉ việc rồi tìm một rùa vàng sao?”

Mẹ Tô Niệm Khâm chết sớm, lớn lên trong cô nhi viện—là chuyện mà Tang Vô Yên có thể chấp nhận. Hơn nữa mặc kệ áp lực gia đình, Tang Vô Yên cảm thấy Tô Niệm Khâm là của một mình cô, cô hiểu rõ hấn.

Nhưng trong vòng một ngày, đột nhiên phát hiện, Tô Niệm Khâm hoàn toàn không như nàng biết. Anh không phải cô nhi, cũng không phải là loi hiu quanh, anh có cha, có mẹ kế, thậm chí còn có một gia đình cực kỳ hiển hách. Trong nháy mắt, nhận thức của cô về anh toàn bộ sụp đổ.

Hơn nữa điều quan trọng nhất, người nói cho cô biết không phải là Tô Niệm Khâm!

Tang Vô Yên ngồi trong công viên, do dự có nên gọi điện về nhà không, chỉ mong mẹ còn quan tâm nàng.

“Uy—”

“Mẹ, con là Yên Yên.”

Đầu bên kia điện thoại, ngừng một chút, chỉ nghe tiếng thở của đối phương.

Không nghe trả lời, Tang Vô Yên bỗng nhiên không biết muốn nói gì, “Con.....ba mẹ không đi tản bộ àh.”

“Không, một mình ở nhà, đang muốn ra ngoài.”

Nghe được giọng của mẹ, Tang Vô Yên nhẹ nhàng thở ra. “Ba ba còn ở trường?”

“Uh, trường muốn làm đánh giá giáo viên, việc gì.”

“Mẹ.....” Tang Vô Yên nói: “Sau này không cần gửi tiền qua ngân hàng nữa, ta đi làm rồi.”

“Cuộc thi cuối khóa nhất định phải thi, lúc tốt nghiệp ra trường nhớ chụp ảnh lại.” Giọng mẹ bình thường lại, “Phí sinh hoạt cũng sẽ gửi đến tốt nghiệp, người mới đi làm thi có bao nhiêu tiền. Con gái nhất định phải độc lập, dùng tiền của mình mới có thể ngẩng đầu nhìn người.”

“Uh.” Nàng biết ý của mẹ, tư duy này từ nhỏ khắc sâu vào tâm nàng.

Treo điện thoại mới hiểu được mình bất an là cái gì. Mẹ từng nói cho dù hấn có tiền, chúng ta cũng thể vọng tưởng trèo cao.

Từ nhỏ mẹ chỉ mong cô có hạnh phúc bình thường, nên đặc biệt nghiêm khắc trong việc học. Bà nói học đại học, tìm một chỗ làm không chênh lệch lắm với chồng, mới là tiêu chuẩn cơ bản của hạnh phúc.

Mà gia thế của Tô Niệm Khâm như vậy, cô không hề nghĩ qua. Mà sao anh lại muốn gạt mình?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Nếu không tìm thấy lá gan phù hợp, ông ấy không thể sống qua mùa đông năm nay.”

Tô Niệm Khâm ngồi một mình trên sofa, nghĩ đến lời bác sĩ. Yêu, hận lúc trước đều giảm dần.

Người kia thật tàn nhẫn, trước bảy tuổi hấn đều nghĩ mình là một cô nhi khiêm thị.

Mãi đến mẹ rung rung khóc khi tìm được hấn.

Mẹ chỉ nói: “Lúc còn rất nhỏ, chúng ta thất lạc con, mẹ tìm con rất nhiều năm rồi.”

Sau khi hiểu chuyện, hấn mới biết được, nam nhân kia cố ý vứt bỏ hấn mà thôi.

Mẹ quần bách giải thích: “Lúc ấy cha người rất cực khổ mới lo được cho gia đình, hơn nữa điều kiện trong nhà quá kém sợ không thể nuôi người lớn.”

Tô Niệm Khâm cười lạnh.

Hấn biết, một một trẻ mồ côi sao xứng làm con của Tô Hoài Sam.

Nếu không phải hấn và Tô Hoài Sam có cùng huyết mạch, nam nhân này phỏng chừng liếc mắt cũng không thèm cho hấn một chút.

Nhưng nay, ông sắp chết.

Hấn không còn cảm giác hận cái người gọi là cha.

Tô Niệm Khâm không có bật đèn, một mình yên tĩnh ngồi trong bóng tối.

Đêm khuya rồi, mà Vô Yên chưa trở về.

Ngoại trừ tăng ca ở radio thì ít khi về trễ.

Hai chuyện tình đan vào cùng một chỗ làm cho hấn tâm loạn cực kỳ.

Tô Niệm Khâm cố gắng vẫn duy trì tư thế nghiêm chỉnh, nhưng nội tâm chưa bao giờ bất an như vậy.

Dư Tiểu Lộ nói Vô Yên hình như đã biết cái gì.

Hấn vẫn chưa tìm được cơ hội tốt để nói với Vô Yên, thậm chí có thể nói là hấn không dám nói cho Vô Yên.

Nói với cô ấy như thế nào?

Chẳng lẽ nói: “Kỳ thật anh vẫn gạt em một chuyện.”

Hoặc là nói: “Lúc ấy trong nhà không giàu, biết ta mù sợ là gánh nặng, lại dọa người cho nên đem anh ném đi.”

Hay là, “sau khi mẹ anh qua đời, cha anh đã tái hôn ba lần, phu nhân đương nhiệm không lớn hơn anh bao nhiêu tuổi.”

Mất bị tàn tật, cũng khiến hần tự ti với Vô Yên.

Ngày ấy hần cùng Dur Tiểu Lộ đi ngang qua sân bay.

“Hử? Kia không phải Tang tiểu thư sao?” Tiểu Lộ hỏi, “Người kia hình như mẹ nàng.”

Vì thế, hần liền gọi cho Vô Yên.

Lại nghe được một câu lnh đậm, “Một lát ta gọi lại.”

Sau đó, hần ước chừng chờ đợi hai cái giờ, chuyện gì cũng làm không được.

Hần thật vất vả mới hạ quyết tâm gọi lại nữa, nhưng không có ai tiếp.

Sau đó, Tiểu Lộ nhận được tin nhắn Vô Yên muốn mình chuẩn bị gặp người nào, sau lại bổ sung một câu, “Chiều hôm nay không phải là mẹ cô ấy chứ, lão nhân gia yêu cầu muốn gặp người kia.”

Nghe như thế, hần giống như cảm thấy có chút cao hứng.

Nào biết cửa Tô gia không ai tới. Rốt cục không nhận được hỏi cô, Vô Yên lại nói: “Là Trình Nhân ah.”

Vô Yên nhất định nói dối rồi cố ý làm nũng trước mặt hần để cho qua chuyện.

Lúc đó, tim hần liền trống rỗng.

Bỗng nhiên, hần nghe thấy Vô Yên lấy chìa khóa mở cửa.

Anh đột nhiên đứng dậy, cảm thấy không ổn, vội vàng ngồi xuống.

“Em đi đâu vậy?” Hần quay đầu hỏi.

“Ta đi gặp Trình Nhân.”

“Sao lại hỏi Tiểu Lộ chuyện của ta?” giọng hần nói ra câu thứ hai câu hỏi tức giận.

Tô Niệm Khâm lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai người ác cáo trạng trước chính là như vậy. Cũng không biết người ác đang đứng ở cửa có chột dạ giống hần không.

Vô Yên cũng không cãi lại, chỉ im lặng.

“Anh không nói với em, là vì anh có nguyên nhân. Nếu em muốn biết sao không trực tiếp hỏi anh.” Hần sợ Vô Yên hỏi, vì thế đành phải giả bộ tức giận.

“Em.” Nàng bỗng nhiên cảm thấy rất ủy khuất.

Cô đứng ở cửa, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối, vùi đầu thật sâu vào, giống như con đà điểu, bình thường luôn nhanh mồm nhanh miệng, lớn mật cổ quái đều không thấy nữa.

Tô Niệm Khâm phát hiện không đúng, đứng lên, “Vô Yên?” Ngực khí vẫn cứng ngắc như cũ.

Nàng không để ý tới hần.

“Vô Yên.” Hần bắt đầu lo lắng, đi tới, đụng đến đầu Vô Yên.

Lập tức ngồi xuống bên cạnh cô.

Thực xin lỗi, ta là một nam nhân ích kỷ. Tô Niệm Khâm ở trong lòng xin lỗi.

Ra khỏi miệng lại biến thành, “Về sau không được về nhà trễ như vậy.”

Vô Yên vẫn không để ý tới hần.

Vô Yên không trả lời, giống như chui vào vỏ ốc rồi.

Tô Niệm Khâm ở bên cạnh không biết làm sao.

Không biết cô có phải đang khóc không, Tô Niệm Khâm không dám nghĩ, nhưng càng không nghĩ, tâm lại càng đau.

Hắn dừng một chút, “Ngày mai anh mang em về Tô gia.” Những lời này như dùng hết dũng khí mới nói được.

Lại không ngờ Vô Yên đột nhiên ngắt đầu, “Không!”

Tô Niệm Khâm chấn động.

“Vì sao?”

“Vì sao? Anh hỏi em vì sao?” Tang Vô Yên nhảy dựng lên, “Tô Niệm Khâm, anh là gì của em, dựa vào cái gì quản em đi chỗ nào, anh dựa vào cái gì muốn em về nhà anh?”

“em nói, vậy anh là gì của em!” Tô Niệm Khâm giận dữ.

“Một công cụ làm ấm giường không có quyền lợi gì nữa” Tang Vô Yên không cam lòng yếu thế, “Anh nói anh lớn lên ở cô nhi viện, em liền ngu ngốc tin anh là cô nhi, vì anh mà khổ sở, chắc anh đứng bên cạnh coi vui lắm phải không? Rất ý nghĩa phải không. Anh có tiền, cũng không cho em biết, rất vui phải không? Tiền dơ bẩn gì, Tô gia gì, em cũng không hiếm lạ!”

Tô Niệm Khâm nhắm mắt, “Nếu em không muốn đi cũng được.” Đứng lên, lạnh lùng nói.

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên hơi giận, “Anh không cần bá đạo như vậy!”

“Hỏi thăm người khác là em, không đi cũng là em, còn nói anh bá đạo.” Tô Niệm Khâm xoay người đưa lưng về phía cô, ngửi khí lại khô phức mang hương vị trào phúng như lúc trước.

“Anh!” Tang Vô Yên không nói lại hắn, dậm chân, chạy ra khỏi cửa.

Tô Niệm Khâm là người như vậy àh.

Cô đã đủ rồi, rõ ràng là Tô Niệm Khâm không đúng, anh còn không giải thích hay an ủi, còn muốn phát giận với mình. Cô vốn không phải thật sự giận anh, chính là cảm thấy hơi khó chịu, vì sao không kể cho cô nghe. Cho nên mới làm nũng với anh, chỉ hy vọng anh có thể ôn nhu dễ ngọt, thậm chí chỉ cần nói nhỏ nhẹ một chút. Nhưng, vì sao anh luôn đưa ra bộ dáng kia.

Tang Vô Yên càng nghĩ càng tức, vung tay rộng to.

“Tô Niệm Khâm, anh ngu ngốc! Ngu ngốc!”

Nói chuyện cũng không lo lắng cảm thụ của người khác, một bộ dáng thiên hạ đệ nhất.

Làm việc cũng không hỏi ý kiến của người khác, chưa bao giờ dùng dùng câu “Được không? Được không? Người xem thế nào?” . Hoàn toàn ra chỉ thị, không thay đổi.

Cô chạy vội ra ngoài quên mang túi xách. Ví tiền, cái chìa khóa toàn bộ ở bên trong. Cũng không có mặt mũi trở về, đành phải trở lại chỗ Trình Nhân.

Cô từ từ dưới cửa tìm chìa khóa.

“Người bị Tô đại thiếu gia đuổi đi àh?” Trình Nhân hỏi.

“Trình Nhân, người đừng ta trêu đùa.” Tang Vô Yên nằm trên sofa, giống một con mèo nhỏ.

“Nhớ rõ trước kia ta nói với người rồi, quyết định muốn yêu thì phải yêu tới cùng, bằng không hai người đều bị tổn thương.”

“Là hắn thương tổn ta trước.”

“Hắn làm gì?”

“Ta còn chưa chất vấn hắn, hắn lại trách ta trước, khẩu khí không tốt tí nào.”

Trình Nhân trầm mặc một chút, “Theo ta được biết, hắn vẫn có tật xấu này mà, trước kia người cũng không để ý.”

“Ta.....”

“Đó là bởi vì trước kia người đứng ở phía kẻ mạnh để xem xét, người cảm thấy không nên so đo với người tàn tật như hắn nên không để ý. Nhưng mà hiện tại Tô Niệm Khâm đột nhiên từ cô nhi nghèo khổ thành đại thiếu gia có tiền, người tự ti. Tự ti làm cho người ta miễn cảm, đây là cách người thường

nói.”

“ Là như vậy àh?”

“ Như thế nào không phải. Nói không chừng một lát hần lại gọi cho người.”

“ Di động của ta để trong túi xách.” Tang Vô Yên thở dài.

“ Cũng tốt, lỡ tai thanh tịnh hơn.” Trình Nhân thổi tóc, “ Vừa vặn có thể để Tang tiểu thư nhà ta trừng phạt tính xấu của Tô Niệm Khâm thiếu gia, để cho hần lo lắng một chút. Vậy thì hai chúng ta cùng nhau cầu trời bái phật, nguyện rửa hần suốt đêm không thể ngủ ngon, ăn cái gì đều ỏi ra hết, uống nước thì bị sặc, tắm thì bị chết đuối, như thế nào?”

“ Hần thật sự sẽ lo lắng sao.” Tang Vô Yên nghe Trình Nhân như vậy nói có chút mềm lòng.

“ Vậy người gọi hần đi.” Trình Nhân nói xong chuẩn bị đem điện thoại ném cho cô.

“ Không! Ta còn giận mà.” Tang Vô Yên nhanh chóng ôm gối đi ngủ.

---2---

Bất quá cơn giận của nàng cũng ít hơn Tô Niệm Khâm.

Đêm đó Tô Niệm Khâm muốn đuổi theo, kết quả đang cuồng quit thì đụng phải bình hoa ở tủ giày.

Thủy tinh vỡ hết, nước đầy nhà, cánh tay hần lại cọ vào mảnh vỡ.

Dư Tiểu Lộ nghe tiếng chạy xuống đến lầu hần, lại chọc tới lửa giận của Tô Niệm Khâm: “ Không cần xen vào việc của ta!”

Hần tựa vào tường đi đến bên piano, đột nhiên mạnh mẽ đánh ra bài (Rad tư cơ khúc quân hành), hoàn toàn không để ý bây giờ đã là một hai giờ sáng.

Hàng xóm bị hần làm phiền đều mở đèn hết.

Nếu không phải Dư Tiểu Lộ và bảo an đi nhận lỗi, chỉ sợ công an đã tới lâu rồi.

Chờ tình thế bình ổn lại, Dư Tiểu Lộ đứng bên Tô Niệm Khâm nói: “ Kỳ thật ta rất hâm mộ Tang tiểu thư.”

“ Niệm Khâm, ta, tỷ tỷ ba người cùng nhau lớn lên, người vẫn kiêu ngạo lại lãnh đạm như vậy đối xử với mọi người, cho tới nay ta cứ nghĩ đó là bản chất của người. Khi gặp được Tang tiểu thư mới biết, không phải. cô ấy có thể cho người tức giận, vui mừng, uể oải, chỉ cần hơi nhìn mày liền có thể đem hi vọng của người đảo lộn. Ta thậm chí.” Dư Tiểu Lộ vượt cái trán bất đắc dĩ cười cười, “ Ta thậm chí hâm mộ cô ấy có thể làm cho người biến hóa lớn như vậy.”

Tô Niệm Khâm dừng một chút, thân nhiên nói: “ Ta mệt mỏi.”

“ Không ra ngoài tìm cô ấy sao?”

“ Không cần.”

Hần trở về phòng, đóng cửa.

Tô Niệm Khâm là điển hình của một con vịt chết chỉ biết mạnh miệng. Cửa đóng được một nửa. Liền tìm điện thoại, gọi qua lại nghe được tiếng điện thoại trong phòng khách. Hần theo tiếng chuông tìm kiếm, đụng đến túi xách của Tang Vô Yên, di động, chìa khóa, ví tiền, giấy CMND tất cả đều ở bên trong.

Tô Niệm Khâm đột nhiên biến sắc.

“ Niệm Khâm, làm sao vậy?” Dư Tiểu Lộ ở trên lầu sớm nghe thấy điện thoại vang.

“ Ta phải đi tìm cô ấy.”

Volvo chạy ra khỏi khu phố.

“ Người nghĩ xa như vậy, cô ấy sẽ đến chỗ Trình Nhân sao?” Dư Tiểu Lộ vừa lái xe vừa nhìn hai bên đường để tìm kiếm.

Tô Niệm Khâm không nói lời nào, cánh tay nắm chặt lại đặt trên cửa xe, cố gắng suy nghĩ những chỗ Tang Vô Yên có thể đi.

Dư Tiểu Lộ nhìn hần nói: “ Niệm Khâm, người không nên gấp. Trại an vùng này cũng không tệ.”

“ Ta không có chăm sóc tốt cho cô ấy.” Một lát sau, Tô Niệm Khâm nói.

“Ngươi từng nói, trên thế giới này, không ai cần người khác chiều cô.”

“Vô Yên thì khác.”

“Cô ấy cũng không có chăm sóc ngươi thật tốt. Nếu cô ấy biết ngươi sẽ lo lắng như vậy thì không nên tùy hứng, bây giờ đã gần rạng sáng.” Dư Tiểu Lộ nhìn bên ngoài.

“Tiểu Lộ,” Tô Niệm Khâm quay đầu nói: “Thật không nên phiền ngươi, ta có thể xuống xe, tự mình tìm nàng.”

“Niệm Khâm, ngươi rõ ràng biết ta không phải ý này.” Dư Tiểu Lộ thờ dài.

Xe đến ngã tư đường gặp đèn đỏ dừng lại.

“Đi?”

“Như thế nào?” Tô Niệm Khâm buông tay, quay đầu hỏi.

“Bóng người kia giống Tang tiểu thư.”

Cô gái đang đi trên đường cái, vẻ mặt mỗi một, nhìn kỹ quả nhiên là Tang Vô Yên.

“Là cô ấy.” Đèn đỏ dừng lại, Dư Tiểu Lộ muốn gọi.

“Không cần kêu cô ấy.” Tô Niệm Khâm đột nhiên nói, “Đi theo phía sau là được rồi.”

Vì thế, Tang Vô Yên ở phía trước, xe ở phía sau, hai người vẫn duy trì khoảng cách là một trăm thước. 20 phút sau, Tang Vô Yên mới trở lại tới chỗ ở trước kia. Sau đó nhìn theo cô ấy lên lầu.

“Đèn sáng.” Dư Tiểu Lộ nói.

Chẳng lẽ cô ấy ở một mình, Trình Nhân không có nhà? Dư Tiểu Lộ nghi hoặc cũng không nghĩ nhiều.

Khi tám, Tô Niệm Khâm mới phát hiện miệng vết thương trên cánh tay hơi đau. Bình hoa thường đặt ở trên đàn piano, cũng chỉ có hân biết, làm sao lại đặt trên tủ giấy. Nghĩ lại thì ngoại trừ Tang Vô Yên không còn ai vào đây nữa, thích bỏ đồ đạc 95 từm lum là bản tính của nàng.

Nàng không muốn cùng mình về nhà, Tô Niệm Khâm uể oải, tất cả đều đúng như hân đoán.

Hân không xứng với nàng.

Buổi sáng bị tiếng chuông đánh thức, tìm nửa ngày mới ra.

“Vô Yên a, mẹ nhớ không lầm thì hôm nay ngươi phải biện hộ.....”

Tô Niệm Khâm nghe thấy giọng trong điện thoại, liền kéo chân ngồi dậy.

“Vô Yên?” Má Tang hỏi.

“Không phải..... bác gái..... Là.....” Trong cuộc đời Tô Niệm Khâm, đây là lần đầu tiên biết cảm giác nói lắp bắp.

Má Tang nghe thấy giọng nam cũng ngăn ra.

“Tô tiên sinh?” Má Tang rõ ràng hơi do dự

“Vâng. Bác gái.” Hân cố gắng để không nghe ra giọng mới ngủ dậy.

“Quấy rầy ngươi. Vô Yên đâu?”

“Hôm qua, cô ấy để quên điện thoại ở chỗ cháu. Chắc bây giờ đang ở trường.” Tô Niệm Khâm nhấn mạnh hai chữ hôm qua, thay Tang Vô Yên che lấp.

“Nga.” Má Tang coi như nhẹ nhàng thờ ra.

“Tô tiên sinh.”

“Bác gái, mời nói.” Má Tang rất khách khí, làm cho Tô Niệm Khâm cảm thấy tương lai không ổn cho lắm.

“Cháu có biết, nguyên nhân ta và ba Vô Yên không đồng ý các con qua lại, tâm của cha mẹ không biết cháu có hiểu không. Đối với việc ta một mình đi

đến thành A. Vô Yên và ta đã cãi nhau một trận. Tuy rằng tính cách nó bị chúng ta sùng đến hỏng rồi, nhưng chưa từng cãi lời ta như vậy. Nó là con gái ta, nó cố chấp cùng người một chỗ, không tiếc cãi lại ta. Chuyện nay chúng ta cũng không có biện pháp với nó, đành phải tùy nó.”

Tô Niệm Khâm dần dần lạnh lại, việc này sao hắn không biết.

“Từ nhỏ Vô Yên là báu vật của nhà chúng ta, là thịt trên người ta, ta và ba nó đã mệt hơn phân nửa đời người, để cho nó không cần khổ, không chịu mệt, tìm một người phù hợp rồi sống cả đời. Nay nó lại tự hy sinh hết những an bài của chúng ta, cho nên hy vọng cháu hãy đối xử với nó thật tốt.”

“Cháu biết.”

Tô Niệm Khâm buông điện thoại, trầm mặc thật lâu.

---3---

Trong thế giới của Tang Vô Yên, phiền não lớn nhất là mùa hè quá nóng, mùa đông rất lạnh, mẹ thích lái nhái, nếu khoa trương một chút chính là thế giới này không đủ hòa bình.

Nhưng từ ngày Tô Niệm Khâm xông vào cuộc số cô.

Lời Trình Nhân nói cũng khiến người tin tưởng, nhưng trừ bỏ một chút: Tô Niệm Khâm sẽ lo lắng, nhưng nay đã qua ba ngày, nam nhân này không hề có vẻ gì hối cải, càng không có xuất hiện trước mặt cô.

Tang Vô Yên rất phiền.

Nàng đi làm, đột nhiên nhìn thấy Ngô Vị đang cầm một quyển sách tên (Biên thành).

Diệp Lệ chế nhạo: “Trời ơi, Ngô Vị không rèn luyện tốt môn văn, mà xem tác phẩm nổi tiếng.”

Ngô Vị lắc đầu: “Chắc chắn chắc, coi xã hội gì đây, hoa hoa công tử bị người sùng bái, tác phẩm nổi tiếng bị người khinh bỉ.”

Diệp Lệ chọc chọc Tang Vô Yên: “Hắn rất hiếm có khi như vậy. Tang Vô Yên, lên.” Cô biết Tang Vô Yên có thể thu thập hắn. Lại không ngờ Tang Vô Yên nói: “Ngô ca, sách kia có thể cho ta mượn vài ngày không.”

“Người sao vậy?” Ngô Vị khần trương che lại sách quý.

“Ta muốn đọc.”

Kỳ thật, nàng không phải muốn đọc. Nhớ lần trước, Tô Niệm Khâm muốn đặt bản chữ nổi của cuốn này, nhưng không có. Sách chữ nổi thiếu đáng thương. Nàng muốn đọc một lần, sau đó thu âm lại cho hắn.

Mấy cái này thu âm lại rất dễ, đặc biệt còn có sự giúp đỡ của Ngô Vị.

Nhưng mà sách quá dài.

Ngô Vị hỏi: “Người không phải làm tình nguyện viên cho người mù dùng chưa?”

Một câu này đã nhắc nhở Tang Vô Yên, nguyên lai thu âm ra có thể cho rất nhiều người sử dụng. Vì thế, nàng càng quyết tâm, thậm chí còn tìm một số sách báo thiếu nhi. Chuyện này tiêu hao hết thời gian rảnh của nàng, thậm chí bớt luôn oán niệm và tưởng niệm với Tô Niệm Khâm.

Nàng đang ở phòng ghi âm, vừa vặn Nhiếp Hi bước vào.

“Đối với một DJ, cổ họng rất quan trọng, ngàn vạn lần không cần sử dụng quá độ.” Nhiếp Hi nói xong liền rời đi, lưu lại một ly nước.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm.

Tô Niệm Khâm như cũ không xuất hiện, Tang Vô Yên như muốn phát điên. Hai người đều không muốn thỏa hiệp trước.

Ngô Vị hẹn Tang Vô Yên đi xem phim.

Tang Vô Yên cự tuyệt ngay. Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy quảng cáo trên tường, gần radio vừa mở một tiệm ăn kiểu Tây. Tang Vô Yên sờ sờ túi quần, không có nhiều tiền cho lắm nhưng lại muốn ăn thử, liền mượn tiền Diệp Lệ.

Ngô Vị thấy ánh mắt Tang Vô Yên không dời đi cửa tiệm, thừa cơ nói: “Nghe nói món ăn ở tiệm này cũng không tệ, buổi tối ta mời người đi nếm thử?”

Tang Vô Yên nhìn Ngô Vị hồi lâu, dùng một ánh mắt tựa tiểu phi tiểu mang theo cảm giác nhện đau nói: “Không cần, ta thích ăn ngọt.” Sau đó mang về mặt đau khổ rời đi.

Tang Vô Yên miệng nhắc tới: hoa bên ngoài rất đẹp, Tô Niệm Khâm, nếu người không đến ta sẽ hồng hạnh vượt tường.

Buổi chiều, Diệp Lệ mang về mặt tui cười bước trở lại phòng làm việc.

Gần đây, bọn họ cùng Nhấp Hi thực hiện quảng cáo công ích* của ngôi sao, sắp đưa vào phát sóng (*không lợi nhuận)

“Các người đoán buổi chiều ai sẽ tới.” Diệp Lệ trộm mừng.

“Lý Tiểu Long.” Vì chọc Diệp Lệ, Tang Vô Yên dựa trên bàn, hữu khí vô lực nói.

Chuyện này không có ảnh hưởng đến niềm vui của Diệp Lệ “Là Nhất Kim”

Cái gì?! Tang Vô Yên thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình.

“Thật sự?” Vương Lam ngẩng đầu.

“Hi tỷ nói. Bởi vì là quảng cáo công ích, đại diện của hắn đã sớm đồng ý. Lúc trước được thu ở nơi khác, chỉ cần hắn nói một câu nói là được, nhưng sáng nay bên đại diện đột nhiên báo là, Nhất Kim nguyện ý đến chỗ chúng ta ghi âm.” Diệp Lệ thao thao bất tuyệt.

“Lại có thể gặp hắn rồi.” Diệp Lệ hai mắt tỏa sáng.

“Đừng nghĩ là có thể chụp ảnh.” Vương Lam chế nhạo.

“Hắn rụt rè như quý tộc vậy.”

Rụt rè cái đầu hắn! Tang Vô Yên trong lòng phản bác.

Lúc Tô Niệm Khâm và Dư Tiểu Lộ xuất hiện ở cửa phòng, toàn bộ nhân viên giống như xếp thành hàng hoan nghênh. Tang Vô Yên tránh phía sau, nhìn thấy Tô Niệm Khâm: Râu mép cạo vô cùng sạch sẽ, quần áo cũng gọn gàng, tinh thần cũng không tệ. Tang Vô Yên chán nản, trên TV nam nhân không có người yêu bên cạnh thường rất buồn chán, hắn như thế nào còn có thể càng sống càng tốt.

Tô Niệm Khâm giống đôi thành người khác, bên ngoài hiền lành, thân thiết. “Ta họ Tô.” Cư nhiên hiền lành đến báo cả họ.

Dư Tiểu Lộ thấy Tang Vô Yên, vốn định kêu, lại bị Tô Niệm Khâm nhẹ nhàng ngăn cản.

Tang Vô Yên hiểu được, hắn làm gì mà tốt bụng tới nhận tội, rõ ràng là thị uy!

“Tang Vô Yên làm sao vậy, mau rót nước cho Tô tiên sinh coi.” Chủ nhiệm kêu.

Quảng cáo chỉ cần Tô Niệm Khâm nói một câu ngắn ngủn là xong, hưởng hồ hiệu suất làm việc của Tô Niệm Khâm luôn luôn rất cao. Nhưng vẫn cần sắp xếp lại lần nữa, mời Tô Niệm Khâm ở bên ngoài chờ một lát.

Tô Niệm Khâm ngồi trên ghế, mọi người không biết khi nào đi làm việc hết chỉ còn lại hai người bọn họ. Tang Vô Yên mới phát hiện, trong tay Tô Niệm Khâm cầm túi xách của nàng.

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy bụng cồn cào.

Tô Niệm Khâm lại thân nhiên, cũng không kêu nàng, cũng không có ý chủ động nói trước. Hắn thoải mái chờ đợi.

Người cũng không để ý ta, sao ta phải chủ động quan tâm người, không có cửa đâu! Tang Vô Yên hừ cái mũi, đi ra khỏi phòng.

Vừa ra tới cửa, đúng lúc Ngô Vị bước vào.

“Vô Yên—” Ngô Vị gọi cô lại.

Đang lúc mẩu chốt cô lại gặp tai nạn.

“Em buổi tối muốn đi ăn đồ ngọt không?”

Tang Vô Yên cố gắng đem thân thể dịch vào hành lang, hy vọng thánh giá của Tô Niệm Khâm không được tốt.

“Đồ ngọt không có chất dinh dưỡng. Không bằng chúng ta đi ăn cơm xong rồi đi xem phim được không?” Ngô Vị theo đuổi tới cùng.

Tang Vô Yên âm thầm kêu khổ, hy vọng hắn đi mau, bằng không Tô Niệm Khâm không nói gì lao tới giết người.

Giết người!? Tang Vô Yên nghĩ lại cũng không tệ, dù sao không phải giết mình, hắn muốn giận ta, sao ta lại không thể giận hắn.

Vì thế: “Hình thư tiệm cơm Tây cũng tốt lắm?”

“Chắc là không tệ, vì ta cũng chưa đi qua.” Ngô Vị thành thực hắc hắc cười.

“Có món thịt bò không?”

“Đương nhiên.”

” Xem phim đi, nhưng ta không có xe” Tang Vô Yên nháy mắt.

“ Anh tới đón em.”

“VẬY anh có lộc ăn rồi, phải biết rằng bạn cùng phòng của em có nhiều cà phê.....”

“Tang Vô Yên!” Cô chưa nói xong, đã bị Tô Niệm Khâm thô bạo đánh gãy.

Tang Vô Yên xoay người liền thấy vẻ mặt giận dữ của Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm nắm cổ tay nàng, “Theo ta trở về!”

“Làm không được!”

Tô Niệm Khâm đầu thềm để ý lời bác bỏ của cô, kéo tay Tang Vô Yên đi, mặc dù đi rất chậm nhưng lực rất mạnh khiến cho Tang Vô Yên không thể phản kháng.

“Tô tiên sinh.” Ngô Vị chạy đến phía trước lựa lời khuyên bảo, nhưng lại không biết nói cái gì.

Hắn ngăn cản đường đi của Tô Niệm Khâm, giọng vẫn như cũ khách khí, “Tô tiên sinh, mời người có chuyện đáng hoàng, Vô Yên đã làm chuyện gì có lỗi, ta thay cô ấy xin lỗi.” Tô Niệm Khâm là người mà đích thân chủ nhiệm mời tới không thể không khách khí, cho nên hắn cũng chuẩn bị tâm lý rồi.

Tang Vô Yên còn tưởng có thể dựa vào Ngô Vị này.

Nghe thấy Tô Niệm Khâm nói, lửa trong lòng Vô Yên cháy dữ dội hơn.

“Các người là người yêu?”

“Không phải.” Ngô Vị quần bách phủ nhận.

“Vậy người không có quyền xen vào.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cô ấy, Tang Vô Yên là nữ nhân của ta, Tô Niệm Khâm!” Tô Niệm Khâm xanh mặt nói rõ ràng.

Trên đường về nhà, Tang Vô Yên vẫn cười. Mặt Tô Niệm Khâm hơi hơi phỉếm hồng, nhưng vẫn làm bộ ra vẻ lạnh lùng, ngậm chặt môi. Dư Tiểu Lộ lái xe cũng thấy buồn cười.

“Tiểu Tô ah, anh thật đáng yêu!” Tang Vô Yên ôm lấy hắn. Tô Niệm Khâm có vẻ không được tự nhiên. Một lát sau, Tang Vô Yên nhái theo hắn, nói “Cô ấy là nữ nhân của ta, Tô Niệm Khâm” Tiếp theo tạo ra một tư thế rất cool.

“Em cầm miệng!” Tô Niệm Khâm rút cục không thể nhịn được nữa.

---4---

Tang Vô Yên nhú mày, “Anh dám bảo em cầm miệng? anh dám kêu nữ nhân mình cầm miệng? Tô Niệm Khâm anh chán sống rồi phải không, xem em dùng độc môn tuyệt kỹ, cho anh hết đường sống luôn.” Nói xong liền ngón tay liền chọc nách Tô Niệm Khâm.

Mới bắt đầu hắn vẫn giả bộ đứng đắn nói, “Đừng nháo!” Cuối cùng vẫn không chịu nổi tra tấn bị Tang Vô Yên dụ dỗ, bắt đầu phản kháng, vẻ mặt cứng ngắc trên mặt không bao giờ thấy nữa. Dư Tiểu Lộ ngồi phía trước lái xe, hiểu ý mỉm cười. Nàng rút cục hiểu được vì sao cô gái này lại bất đồng trong thế giới hắn rồi.

Cô ấy chính là sự vui vẻ mà trong cuộc đời ảm đạm không ánh sáng của Tô Niệm Khâm.

Nháo một hồi, Tang Vô Yên đột nhiên dừng tay, giống như nghĩ đến một chuyện quan trọng.

“Sao vậy?” Tô Niệm Khâm đụng trán Tang Vô Yên vì đùa giờ đã chảy đầy mồ hôi. Máy lạnh thổi như vậy còn chảy nhiều mồ hôi vậy, khi mùa hè nóng bức thì làm sao bây giờ, hắn nghĩ.

“Quảng cáo trên tường.”

“ Huh?”

“ món thịt bò kia thoát nhìn rất ngon.”

Về nhà, Tô Niệm Khâm trả lại điện thoại cho Tang Vô Yên.

“ Mẹ em đã điện thoại tới.”

Tang Vô Yên khẩn trương, “ Bà nói gì?”

“ Hỏi cuộc thi biện hộ của em.”

“ Có vậy thôi sao?”

“ Còn muốn có cái gì” Tô Niệm Khâm cố ý hỏi lại.

“ Không có ah.” Tang Vô Yên yên tâm.

Giọng nói và tâm trạng căng thẳng đến co rút lại, hoàn toàn không có tránh khỏi lỗi tai Tô Niệm Khâm.

Qua vài ngày.

Vô Yên,” Tô Niệm Khâm nhin không được hỏi, “Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

“ Không có.”

Tang Vô Yên cảm thấy kỳ quái, đột nhiên nghĩ đến cái gì giật mình, “Piano bảo bối của anh đó, hôm qua em đàn không được, liền đập mạnh nó một cái. Chuyện này anh cũng đoán được?”

Tô Niệm Khâm nghe xong không nói gì, chỉ cười cười, nhưng tươi cười trong mắt lại có chút suy sụp không ánh sáng.

“ Còn có!” Tang Vô Yên đột nhiên nhớ tới cái gì.

“ Còn có?”

“ Tặng cho anh.” Tang Vô Yên tìm mp3.

“Mp3 này vốn là ta mua.” Tô Niệm Khâm sờ soạn một chút, này là mượn hoa hiến phật, hiến đến nhà mình đây.....

“ Không phải,” Tang Vô Yên xoa xoa chớp mũi, “ Bên trong có bài thu âm tặng cho anh đó.” Sau đó cười hắc hắc.

Đào mất một cái đã đến tháng sáu, ngày Tang Vô Yên tốt nghiệp.

Ngày trao bằng, hai người đi đến trường, Tô Niệm Khâm thu hút rất nhiều ánh nhìn của các nữ sinh khác.

Cô và Dư Tiểu Lộ đều biết, Tô Niệm Khâm đến chỗ nhiều người thường rất khẩn trương, bởi vì nơi nhiều người, nhiều màu xen lẫn nhau, mùi quá nồng. Không biết tại sao hần cũng đòi theo. Cho nên cô lúc nào cũng nắm chặt cánh tay hần không rời. Cho dù không có manh trượng, hần cũng có thể làm tốt.

Cô dẫn hần xem nơi cô đã học bốn qua.

Đứng trước hồ sen, Tang Vô Yên nói, “ Đây là nơi mà ta và Trình Nhân thích nhất.”

“ Trình Nhân đâu? Ta rất muốn quen nàng.”

“ Không biết, chắc là ở phía trước.”

Sau đó gặp một đám đồng học, mọi người hàn huyên vài câu, đều hỏi dự tính tương lai.

Trong đó một người tên là Lí Lộ Lộ thờ dài với Tang Vô Yên, “ Mẹ ngươi tìm nơi công tác đó cũng không tệ, là chỗ nổi tiếng trong nước. Hiện tại tâm lý giáo dục trong trung học rất được coi trọng. Như thế nào lại vô cớ bỏ vậy?”

Tang Vô Yên không muốn tiếp tục đề tài này, cười cười, “ Ta nghĩ xông xáo một chút, hơn nữa không muốn bỏ qua công tác ở radio.”

Lí Lộ Lộ nhìn Tô Niệm Khâm nói: “ Là luyện tiếc người bên cạnh phải không.”

Tang Vô Yên liền giới thiệu Tô Niệm Khâm với nàng. Tô Niệm Khâm cực kỳ thân thiện chào hỏi với các nàng, Tang Vô Yên vô cùng hả hoi. Phát hiện Tô Niệm Khâm bị khiếm thị, cũng không ai ra vẻ quái dị. Trong đó có người còn cười khê: “ Tang Vô Yên như thế nào tìm được vị hôn phu tốt như

vậy.”

Tang Vô Yên liếc Tô Niệm Khâm một cái, cười hắc hắc, “Trước hết luyện cho da mặt dày cỡ ba thước, sau đó bám theo tới cùng không đạt được mục đích không bỏ cuộc.”

“Xuy.” Đoàn người cùng nhau bị chọc cho cười.

Ngược lại Tô Niệm Khâm bị cô chọc đến không được tự nhiên.

Lát sau má Tang gọi tới, bạn học đều có việc tán ra hết.

“Dạ, mẹ. Có chụp ảnh.”

“Ba ba đâu, con muốn nói chuyện với ba.”

“Lại đi công tác?”

“Phải không, còn có.....” Tang Vô Yên dừng một chút, “Còn có Tô Niệm Khâm.”

Buổi tối, Dư Tiểu Lộ ra ngoài hẹn hò, Tô Niệm Khâm đọc sách, Tang Vô Yên nằm lên đùi Tô Niệm Khâm vừa xem truyện tranh vừa nghe nhạc.

“Đọc sách như vậy không tốt cho mắt.” Tô Niệm Khâm nói.

“Em không có đọc sách, em đang xem truyện tranh.” Tang Vô Yên nói xạo.

“Truyện tranh?”

“Đợi chút,” Tang Vô Yên đột nhiên đến đây hưng trí, “Em kể cho nè.”

Truyện tranh kể về Kim Điền Nhất trong một cái thôn tên Lục Giác. Vì các ngôi nhà trong thôn tạo thành hình lục giác, dưới hẻm của mỗi nhà đều giấu một xác khô, có liên quan tới một bí mật của nhiều năm trước.

Nói đến chỗ xác khô thiếu một bộ phận quan trọng, Tang Vô Yên gấp cuốn sách lại, đứng dậy hỏi, “Nhà này có tàng hãm không?”

“Không biết.”

“Gác lưng ở đâu?”

“Ta rất ít đi lên, không rõ lắm.”

“Vậy anh biết cái gì?” Tang Vô Yên hơi giận. (chị này tính nóng quá)

“Ta biết hiện tại trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, bên cạnh có tiếng động.” Tô Niệm Khâm dựa vào tình tiết trong chuyện xưa nói. Hắn bỗng nhiên phát hiện mình càng ngày càng biến thành xấu, cái này là do người nào nó khai sáng mà.

“Hình như gần cửa sổ có một cái bóng.” Tang Vô Yên nghiêng cảm giác này, nói bổ sung.

“Bởi vì nó cố ý muốn cho em thấy.”

“nên tắt nhạc rồi kể chuyện ma mới có không khí.”

“Đèn thì sao?”

“Đương nhiên tắt.” Tang Vô Yên hơi chột dạ, lại mạnh mẽ trả lời.

“Chắc không, Vô Yên.” Tô Niệm Khâm cười, nếu dọa nàng cũng không vui.

Bỗng nhiên—âm nhạc và đèn đều đình chỉ công tác.

Hai người trầm mặc.

“Tô Niệm Khâm, anh làm?” Tang Vô Yên hỏi, giọng hơi run.

“Anh cũng không có nhích qua, hơn nữa đèn này không phải điều khiển từ xa.”

“Thật?” Tang Vô Yên túm chặt áo hắn, vừa nói vừa ngồi lui vào lòng hắn.

“Thật.”

“Em muốn thết lên.”

“Màng tai anh hơi nhạy cảm, tốt nhất chờ anh ra ngoài rồi kêu.” Tô Niệm Khâm cố ý nói.

“Không cho phép bỏ em ở chỗ này!” tay Tang Vô Yên giống móng bạch tuộc ôm chặt lấy hán.

“Là mất điện.” Tô Niệm Khâm hôn trán cô.

“Sao anh biết?”

“Tủ lạnh không có kêu, điều hòa cũng ngừng. Chỉ cần là một người bình thường đều có thể đoán ra.”

“Anh dám nói em không bình thường?”

“Trên đời vốn không có quý.”

“Nhưng nhiều người tin có thể biến thành ma.” Cô bóp méo lời của danh nhân.

“Ít đọc sách và coi phim này đi.”

“Sao lại không cho em xem?” Cô phản bác.

“Em nhất gan. Chúng ta phải nói chuyện khác để dời đi sự chú ý của em, tâm lý học gọi cái này là gì? Di tinh?”

“Xem ra anh không làm bác sĩ tâm lý thì rất uống, trước khi trị liệu anh không nên nói cho em biết.”

“Sao em lại muốn từ bỏ chuyên nghề.”

“Chủ yếu là muốn bằng tốt nghiệp chính quy, học được da lông còn không đủ hứng thú để nghiên cứu.” Tang Vô Yên không muốn tiếp tục đề tài này, vừa vặn đụng tới sách mà Tô Niệm Khâm vì ôm nằng nên đã đặt sang bên cạnh, “anh vẫn đọc cuốn danh nhân truyện ký? Àh mấy giờ rồi” Lần trước vì cái này thiếu chút nữa đem mũi nằng đập bẹp luôn.

Tô Niệm Khâm sờ sờ mặt đồng hồ, “9h55.”

“Anh rất thích đồng hồ này àh,” Tang Vô Yên vẫn cảm thấy như vậy: “Lần trước quà em tặng anh đâu?”

“Cũng không tệ lắm. Thật khó, em cũng có tính nhẫn nại.”

“Rất cực anh cũng phát hiện ưu điểm của em” Tang Vô Yên dào dạt đắc ý, hoàn toàn không hề sợ hãi.

“Em còn có rất nhiều ưu điểm.” Tô Niệm Khâm cảm thấy di tinh đại pháp của mình đã hoàn toàn hữu hiệu.

“Ví dụ như?” Tang Vô Yên hứng thú hỏi.

“Như hôn chỗ này cảm giác tốt lắm” Nói xong ngậm lấy môi nằng.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện mà chúng tộc chúng ta thường làm sau khi tắt đèn.”

“Nhưng bây giờ là mất điện.” Không phải tắt đèn đi ngủ.

Tô Niệm Khâm dùng giọng đầy từ tính: “Chúc mừng em đã khôi phục suy đoán logic của người bình thường.”

---5---

Đồng hồ báo thức reng, Tô Niệm Khâm có chút cảm thấy tiếc nuối.

Nếu thế giới này không có ánh sáng, hán vẫn có thể sống như một người bình thường.

“Vô Yên chúng ta kết hôn đi.” Tô Niệm Khâm đột nhiên nói.

“Ách?” Tang Vô Yên giật mình.

“Em suy nghĩ một chút, không cần lập tức trả lời anh.” Tô Niệm Khâm nhanh chóng nói như sợ Tang Vô Yên nói đáp án trong miệng cô.

Lúc này là giữa hè, Tô Niệm Khâm muốn dẫn Tang Vô Yên về nhà.

“Thật sự nguyện ý?” Tô Niệm Khâm muốn xác định.

“Thật.” Tang Vô Yên nói.

Lúc này, Tang Vô Yên không dám lại ngỗ nghịch hấn, thật cẩn thận đáp ứng.

”Ngày mai em nên mặc cái gì đi?

“sau khi tan tầm phải đi mua quần áo mới, hình như mặt em lại nổi mụn.”

“Đi cắt tóc không đây, nhìn hơi loạn?”

“Em nên xưng hô họ như thế nào?”

...

Tang Vô Yên riu ra riu rít chuẩn bị nửa ngày, dường như rất áp lực.

Tô Niệm Khâm mỉm cười, “Tùy ý một chút là tốt rồi, chỉ đi ăn com thôi, không cần khăn trương như vậy? Cứ đi bên anh là được rồi.”

Tang Vô Yên nhủ mảy, “Họ là người nhà của anh, có quan hệ huyết thống đó, nếu họ không thích em, anh sẽ rất khó xử, cho nên em muốn lấy lòng bọn họ.”

Tô Niệm Khâm thoáng ngần ra, sờ sờ đầu cô, suy nghĩ một chút.

“Nha— bị muộn giờ làm rồi.” Tang Vô Yên không dám chậm trễ nữa, cầm túi xách mang giày chạy vội ra cửa.

Giữa trưa cô và Vương Lam đi ăn mì hải sản. Trong nhà hàng Nhật gặp được một đồng nghiệp của ba ba.

“Chú Triệu.” Tang Vô Yên mở tiếng chào hỏi trước.

“Vô Yên?” Ông thấy Tang Vô Yên có điểm cao hứng.

“Một nhà chú đều chuyển lại đây?”

“Đúng vậy nghe nói con đi làm ở chỗ này, ba con đỡ bệnh chưa?”

“Ba con bệnh? Khi nào vậy?” Tang Vô Yên nghi ngờ.

“Tháng trước chú trở về một chuyến vừa vặn có gặp ông ấy, nghe nói não xuất huyết ah hình như rất nguy hiểm?”

Tang Vô Yên hoảng sợ.

“Vương Lam, ta không ăn com nữa.” Tang Vô Yên cáo từ chạy ra khỏi quán.

Vương Lam đuổi theo, cầm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của nàng: “Cố gắng đừng suy nghĩ gì nữa, người nên xác nhận lại.”

Tang Vô Yên hoang mang lo sợ gọi về nhà.

Trong nhà không ai tiếp, sau đó gọi di động mà Tang.

“Uy?”

“Mẹ.”

“Vô Yên a, nhận được ảnh của con rồi, chụp không tệ.” Giọng má Tang như không có chuyện gì.

“Ba ba đâu?”

“Ông ấy đi công tác a.”

“Mẹ, vì sao muốn gặt con?” Tang Vô Yên hỏi.

Má Tang có điểm ngoài ý muốn, trầm mặc một lát: “Vô Yên, sao con biết?”

“Vì sao không nói?”

“Con có chuyện của con, ba con nói ông ấy không muốn bởi vì ông không khỏe mạnh mà bắt buộc con về nhà, hưởng hồ thời kỳ nguy hiểm nhất đã qua đi, lúc ấy cũng không kịp thông báo cho con.”

“Mẹ-” Tang Vô Yên trên đường rơi lệ, “Có phải hay không ba mẹ không cần con nữa? Có phải hay không bởi vì con tùy hứng cho nên ba mẹ bắt đầu trừng phạt con? Không muốn lo lắng con, cũng không muốn cho con biết tin tức của ba mẹ.”

“Vô Yên.....”

“Chúng ta chỉ không muốn ràng buộc bước chân của con. Con lớn rồi cuối cùng cũng phải rời đi.”

Tang Vô Yên treo điện thoại, nói với Vương Lam “Lam lam, giúp ta xin phép, ta muốn về.”

“Về đâu?”

“Nhà cũ.”

“Nhưng người không phải nói người đáp ứng ngày mai muốn đi thăm cha hử.”

“Ba ta quan trọng hơn.”

Trên taxi, Tang Vô Yên nghĩ: Có phải mình đã sai rồi không.

Án chuông cửa là Dư Vi Lan.

Tô Niệm Khâm có điểm giật mình, “Tiểu Lộ đi ra ngoài.”

“Ta không phải đến tìm cô ấy.” Dư Vi Lan mỉm cười. “Không mời ta đi vào ngồi?”

Tô Niệm Khâm cứng ngắc nghiêng người cho nàng vào cửa.

“Nghe nói ngày mai người muốn dẫn bạn gái về nhà.”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay sau khi cha người nhận được điện thoại, có thể tự mình ngồi xuống ăn cơm. Có thể thấy được hử rất cao hứng.”

Tô Niệm Khâm khoe miệng cười lạnh.

“Người vẫn cố chấp như vậy.”

“Không. Ta đối với chuyện của mình cũng không cố chấp.”

“Niệm Khâm,” Dư Vi Lan theo thói quen định ngồi cạnh Tô Niệm Khâm, vỗ vỗ tay hử, “Nếu Tô phu nhân còn trên đời khẳng định rất vui mừng.”
nhiều năm rồi, cô vẫn gọi mẹ Tô Niệm Khâm như vậy.

“Bây giờ ngài chính là tô phu nhân.” Tô Niệm Khâm lấy tay ra, chế nhạo.

Với châm chọc của Tô Niệm Khâm, Dư Vi Lan không để ý, hiền lành nói: “Ta cũng thay người cao hứng.”

Tô Niệm Khâm đột nhiên giận dữ, “Người đương nhiên là cao hứng nhất rồi. Bởi vì không có chuyện làm người rầu rĩ. Ruột cục ông ấy cũng từ bỏ tình yêu của mình, cô cũng không còn gì lo lắng nữa ! Tô phu nhân hoàn toàn không cần đa tình như vậy, con riêng của cô cũng chưa bao giờ thích cô!”

Sắc mặt Dư Vi Lan trắng bệch, hồi lâu mới khôi phục huyết sắc, “Nhiều năm như vậy, người rốt cục cũng đem những lời này nói ra. Có thể thấy được người thật tình thích Tang tiểu thư.”

“Ta thích cô ấy hay không cùng cô không có quan hệ.”

“Ngày mai người một nhà hòa hòa bình bình ăn bữa cơm, miễn cho Tang tiểu thư chê cười. Ta về, Niệm Khâm.”

Dư Vi Lan vừa lên xe liền nhìn thấy một cô gái tóc ngắn vào nhà Tô Niệm Khâm, từ trong túi lấy chìa khóa, nghĩ cả nửa ngày đành phải ấn chuông cửa.

Cô ấy là Tang Vô Yên đi, cô gái nhỏ người miền nam. Vi Lan đóng cửa xe, mệt mỏi tựa vào ghế, kêu xe chạy.

Tang Vô Yên có chút gấp, nàng không có mang chìa khóa, chỉ mong Tô Niệm Khâm có ở nhà. Nghĩ lại liền nhấn chuông cửa.

“Người đủ! Dư Vi Lan!” Nàng thấy cửa mở liền nghe Tô Niệm Khâm rít gào.

Cô thấy vẻ mặt giận dữ của Tô Niệm Khâm, giật mình, “Em quên mang chìa khóa.”

Sau đó không để ý Tô Niệm Khâm đang xấu hổ, vội vàng vào phòng thu dọn hành lý.

“Em làm sao vậy?” Tô Niệm Khâm phát hiện khác thường.

“Thu dọn này nọ.” Cô nói, “Xin lỗi cha anh nha, ngày mai em không đi được.”

Tô Niệm Khâm gắt gao cầm lấy tay cô, “Đi đâu?”

“Về nhà.....” cô không biết giải thích với anh như thế nào nữa. Tang Vô Yên cảm thấy anh thực khó hiểu, cổ tay muốn gãy, lại bị nắm đến rất đau.

Tức giận của Tô Niệm Khâm càng thêm ngưng tụ. Vì sao mỗi lần hấn nói muốn mang cô về Tô gia, cô sẽ đào tẩu. Lần này cứ nhiên về nhà, lại đến chỗ anh không thể tìm thấy.

Cô hỏi hận? Hối hận vì yêu phải người mù như anh? Hay là đợi đến ngày này?

“Ba em, thân thể.....” Tang Vô Yên chịu đựng đau, lại không biết giải thích như thế nào.

“Ta biết!” Tô Niệm Khâm thô bạo cắt ngang. “Bất quá anh chỉ là một người mù! Họ khinh thường ta, cho rằng ta không tiền đồ, cho rằng ta sẽ liên lụy em. Nay còn muốn dùng thủ đoạn để em về!”

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên trừng mắt nhìn anh, “Anh không thể chửi họ.”

“Khinh bỉ như vậy, trong mắt Tô Niệm Khâm, cũng không giá trị!” Tô Niệm Khâm lửa giận càng ngày càng tăng.

“Tô Niệm Khâm, anh không cần gây sự được không. Buông!”

“Trừ phi em không đi.” Hai mắt Tô Niệm Khâm không có tiêu cự tràn đầy vẻ lo lắng.

“Ta phải về.”

“Anh sẽ giữ em lại!”

“Anh làm không được!”

Lần thứ hai, Tô Niệm Khâm nghe nói như thế, giận tới cực điểm, đem điện thoại trong tay hất văng ra. Di động đụng tới tường, bắn ngược về vừa vịn đựng trúng khung ảnh trên đầu giường. Ảnh chụp hai người trong lễ tốt nghiệp của Tang Vô Yên.

Hai vật cùng rơi xuống. Thảm rất dày, cho nên chỉ phát ra một tiếng động nhỏ.

Trầm mặc.

Tô Niệm Khâm mở miệng nói: “Trừ phi em muốn vĩnh viễn không trở về.” Tiếp theo buông ra tay Tang Vô Yên.

“Tô Niệm Khâm nếu anh nguyện ý..., chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn.” Tang Vô Yên có chút bất đắc dĩ nói ra lời này rồi suy sụp ngồi vào trên giường, giật giật cổ tay phải bị hấn bóp.

“Người mù như ta không cần thương hại của các người.” Tô Niệm Khâm châm chọc.

Tang Vô Yên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn hấn, sau đó cầm lấy hành lý rời đi.

---6---

Trình Nhân nói: “Ta vẫn nghĩ hai người rất yêu nhau.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Tình tình hấn luôn luôn không tốt, người cũng biết.”

“Sao lúc nào cũng đối với ta tệ nhất?”

“Có lẽ bởi vì hấn yêu người nhất.”

“Thật?”

Trình Nhân không có trả lời, nhưng trong lòng Tang Vô Yên đã tự nói với mình: Là thật, Tang Vô Yên, người có thể hoài nghi Địa Cầu này toàn là biển, cũng không thể phủ nhận cảm tình Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên tưởng: Có ta sai rồi sao.

Nàng có chút hối hận.

Sau khi lần trước cãi nhau hợp lại, thật vất vả hai người bọn họ mới có thể cùng một chỗ, Tô Niệm Khâm liền khẩn cấp cúi đầu hung hăng hôn cô, ôm chặt cánh tay của cô, hoảng cách càng thu càng nhỏ, giống như muốn cho mình trở thành một cái bộ phận trong cơ thể hân. nụ hôn đó như dài một thế kỷ vậy, Tang Vô Yên chưa bao giờ thấy Tô Niệm Khâm kinh hoảng bất an như vậy, cho nên hân thiếu chút nữa làm cho cô hít thở không thông.

Hồi sau, Tô Niệm Khâm mới buông môi Tang Vô Yên ra, đem mặt vào gáy nàng, hút sâu hương thơm của nàng, nói: “Vô Yên, em có biết của anh rất sợ không?”

Tang Vô Yên chậm rãi bắt tay hân đang rung, đau lòng vô cùng: “không phải em đã trở lại rồi sao.” Trong đầu lại nhớ đến lời chế nhạo của hân, những lời chất vấn của hân. lại không có gì để nói.

Sau lại Dư Tiểu Lộ nói: “Tang tiểu thư, cô có thể trở về thật tốt.”

Dư Tiểu Lộ vẫn đối cô lễ phép, nhưng là một câu kia, Tang Vô Yên cảm giác được nàng là thật tình.

“Tiểu Lộ, cô nguyên ý gọi ta là Vô Yên.”

“Vô Yên.” Dư Tiểu Lộ gọi một lần, mỉm cười, suy nghĩ một chút đột nhiên nhớ tới: “Vô Yên, cô rất thích ăn bò viên?”

“Uhm”

“Đi qua phố thịt bò chưa?”

Tang Vô Yên cười: “Ta chưa đi, nhưng ta biết chỗ đó quả thật là thế gian mỹ vị làm cho ta thêm nhỏ dãi.” Nàng lại hỏi: “Làm sao cô biết?”

Dư Tiểu Lộ như hiểu ra, “Ngày đó, bởi vì ta đi ngang qua trùng hợp mua chút, Tô Niệm Khâm mới từ bên ngoài về, nghe thấy mùi liền cười, “Vô Yên, em xem em thích.” nói đến một nửa mới giật mình nhớ tới căn bản cô không ở đây.”

“Mấy ngày nay hân cả ngày lẫn đêm đều ngồi ở trên sofa sững sờ. về mặt thất hồn lạc phách thật sự là làm cho người ta khó chịu.”

Tang Vô Yên nghe được lời Dư Tiểu Lộ nói, quay lưng đi, hốc mắt một mảnh hơi nước.

Trên đường ra sân bay, cảm thấy mình quá xúc động, nên giải thích với Tô Niệm Khâm một chút, nhưng bấm xong dây số, lại do dự, cuối cùng vẫn là gửi tin nhắn cho Dư Tiểu Lộ, “Tiểu Lộ, bệnh tình bat ta rất nguy kịch, ta về nhà xem, nhờ cô nói với anh ấy.”

Chuyến bay đến thành B không phải rất nhiều, gần nhất có một chuyến vào 7h30 tối. nàng ngoại trừ tiền sinh hoạt không còn lại bao nhiêu.

Tang Vô Yên đứng ở ngân hàng ngân người: Nàng không có tiền mua vé máy bay.

Sau khi rút ra kết luận, Tang Vô Yên bất đắc dĩ, liếc đồng hồ, gọi cho Ngụy Hạo. Nửa giờ sau, Ngụy Hạo cầm tiền chạy tới sân bay, thay Tang Vô Yên mua vé.

Cách thời gian kiểm vé còn có năm giờ, Ngụy Hạo và Tang Vô Yên đến quán cà phê nghỉ ngơi.

“Ngươi đừng sốt ruột, tình huống của chú Tang cũng đã ổn định, ta vừa gọi điện cho ba ta, ông cũng đang tới bệnh viện. ông ấy cũng đi công tác mới về, mới nghe người ta nói, cũng không nói ta biết.” Ngụy Hạo nói.

Tang Vô Yên gật đầu.

Ngụy Hạo chọn xong đồ uống, phục vụ đem menu hỏi Tang Vô Yên: “Xin hỏi cô muốn chọn món gì?”

Hỏi hai lần, cũng không thấy Tang Vô Yên trả lời.

Đến lần thứ ba, về mặt phục vụ đã có chút cứng nhắc, liền thay đổi loại phương thức hỏi: “Muốn chọn một ly nước chanh không?”

“Trà sữa đi. Ngươi chưa ăn gì phải không.” Ngụy Hạo nói, “Vô Yên?”

“Hào.” Tang Vô Yên phục hồi tinh thần lại gật đầu.

“Thêm đá không cần trân châu.” Ngụy Hạo thay nàng bổ sung “Đúng hay không?”

“Uh.” Tang Vô Yên miễn cưỡng cười cười, “Ngươi còn nhớ rõ.”

“Sao không nhớ rõ. Ngươi trước đây đều uống trà sữa, chỉ uống nước loại này, sau khi uống hết nước, thừa lại trân châu cho ta ăn.” Ngụy Hạo dở khóc dở cười.

Nàng từ nhỏ không ăn đồ chua, mua kẹo hồ lô ăn, cắn lóp đường trên mặt, còn lại đều ném cho Ngụy Hạo ăn.

Nhớ lại việc này, hai người đều nở nụ cười, cười xong lại có chút xấu hổ.

Tang Vô Yên quay đầu, cô không có tiền mua vé máy bay, người đầu tiên cô nghĩ đến tự nhiên là Ngụy Hạo. Nghĩ đến đây, giác thấy hơi thê lương.

Có lẽ ngay cả nàng thích ăn cay hay ăn ngọt, thích chanh hay dâu tây, thích uống canh trước khi ăn hay là sau khi ăn, chắc một cái Tô Niệm Khâm cũng không biết.

Mà trong lòng lại có một giọng phản bác; không phải như thế. Người vừa cùng hân cãi nhau, hiện tại lại muốn mượn tiền hân, khẳng định làm không được, cho nên mới không nghĩ tới hân thôi.

Nhưng là, nàng và Ngụy Hạo chẳng phải đang thời kỳ đóng băng sao?

“Ta và Hứa Thiển quá vài ngày cũng trở về, đến lúc đó đi thăm ba người.”

“Ta nghe Hứa Thiển nói, các người đều ký hợp đồng ở quê nhà?”

“Đúng vậy. hai ta đều là con một, không về cũng không được. Dù sao ở quê nhà cũng tìm được việc nên quyết định trở về.”

“Ta cũng con một, lại không nghĩ tới chuyện này. Ta đúng là rất bất hiểu.” Tang Vô Yên tự giễu.

“Kia không giống, ba Hứa Thiển đã hơn sáu mươi, mẹ cô ấy gặp chuyện đó. Ba mẹ người luôn sống đơn giản, lại có tiền về hưu, đến già cũng có nhà nước nuôi. Còn nhà họ cô làm mới có ăn, không có gì bảo đảm cho cuộc sống.”

Tang Vô Yên nói với Ngụy Hạo: “Ta đột nhiên hiểu được sao mẹ ta lại nói người là con rể tốt.”

Nghe được câu này của cô, Ngụy Hạo nhát thời đỏ mặt.

“Kỳ thật..... Người rất thích Hứa Thiển àh?”

Ngụy Hạo nói: “Đúng vậy. một năm sau khi tốt nghiệp, liền cầu hôn cô ấy.”

“Vì sao phải đợi một năm?”

“Lúc ấy, ta có thể độc lập về kinh tế, nếu người nhà phản đối ta cũng có thể nuôi cô ấy.”

“Cô ấy cũng không cần người nuôi.” Tang Vô Yên cười cười, nhớ tới lễ hội nghề nghiệp năm trước, lúc ấy Hứa Thiển rất được yêu thích.

Ngụy Hạo ngây ngô cười.

“Còn một năm mới cầu hôn, sao nói với ta sớm như vậy?”

“Ta muốn nhận được lời chúc của người.” Ngụy Hạo đột nhiên nghiêm túc nói.

“A Hạo, ta kể một chuyện xưa cho người nghe.” Trà sữa bùng lên, Tang Vô Yên uống một ngụm. “Một cô bé có con búp bê. Búp bê này đã cùng nàng lớn lên. Nhưng đến một ngày, búp bê lại đi theo người khác. Cô gái thương tâm muốn chết, cô bé mới phát hiện, nguyên lai món vật mình thích nhất liền bị người khác cướp như vậy, đúng là thương tâm đến chết ah. Cô bé khóc rất lâu, không biết nên làm cái gì bây giờ. Rõ ràng rất thương tâm, lại muốn làm ra về chuyện gì cũng chưa xảy ra. Và cô bé quyết định phải lấy lại búp bê của mình. Vì vậy sau đó cô bé đã làm rất nhiều chuyện hoang đường.”

“Ta hiểu.” Ngụy Hạo nói.

“Người không hiểu. ví dụ đó không chính xác lắm, người và Hứa Thiển đều là người ta yêu thương nhất. cô ấy là bạn thân nhất của ta, người là ca ca ta yêu nhất. Ngày hôm ấy, các người đều bị đoạt đi, quá đột nhiên, ta rất khó chấp nhận.”

Ngụy Hạo đứng lên, đứng trước mặt Tang Vô Yên, cúi xuống ôm lấy cô, “Vô Yên.” Hân rốt cục cũng đợi được cô suy nghĩ thông suốt rồi.

“Người biết ta nghĩ như vậy còn cùng ta hồ nháo.” Thậm chí hai người nghĩ rằng mình đã cướp hân lại từ tay Hứa Thiển.

“Đó không phải là hồ nháo. lúc ấy ta chỉ nghĩ nếu làm như vậy trong lòng người sẽ dễ chịu hơn, thì ta làm cái gì đều không sao cả. Ta phải nói chuyện của ta và Hứa Thiển cho người nghe trước, đúng là ta không đúng.”

Tang Vô Yên

Chương 8

Cô đột nhiên nhớ tới câu triết lý về tình yêu: Yêu nhau đơn giản, ở chung rất khó khăn.

Rời sân bay, cô chạy thẳng đến bệnh viện. Tang ba ba còn trong phòng chăm sóc đặc biệt, bình oxi được truyền qua mũi.

Má Tang nói, hôm đó đang xem TV, Tang ba ba đột nhiên nói đau đầu, sau đó bắt đầu hôn mê. Đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói là xuất huyết não, nếu không cứu ngay thì căn bản không hy vọng.

Ít nhất sau một tuần, Tang ba ba mới qua khỏi cơn nguy kịch, hiện tại đang từ từ hồi phục, đã có thể mở miệng nói chuyện. Má Tang đúng là rất giỏi, một người lo liệu hết chuyện trong ngoài, tất cả đều đầu vào đấy.

Bác sĩ nói: “May mắn đưa vào kịp lúc. Bằng không, trễ vài một chút thì đã muộn rồi.”

“Có để lại di chứng không?” Tang Vô Yên hỏi.

“Nếu não trái hoặc là não phải xuất huyết, đều có khả năng tạo liệt nửa người. Nhưng bệnh nhân là xuất huyết não, lúc ấy cũng ngừng hô hấp, là tình huống nghiêm trọng nhất trong xuất huyết não, nhưng rất may mắn. Trước mắt xem ra chưa xảy ra vấn đề gì. Sau này nếu có tái phạm, chắc không thể may mắn như lần này. Chúng ta gặp qua một ít bệnh nhân tuổi lớn, bên cạnh không có ai, thường đưa tới thì đã muộn”

Tang Vô Yên trở lại phòng bệnh, nhìn Tang ba ba ngủ say, tóc đã hơi bạc. Nàng lớn lên giống mẹ, dáng người cũng giống mẹ lúc còn trẻ, vóc dáng nhỏ nhắn dễ thương. Nhưng tóc lại giống ba ba, vừa đen vừa dày. Trước kia, ba ba đặt cô trên vai vui đùa, cô thấy có tóc bạc sẽ nhỏ đi. Nhưng từ lúc vào trung học rồi đại học, mỗi lần về nhà lại phát hiện tóc bạc càng ngày càng nhiều, không còn là chuyện một hai giờ là có thể giải quyết hết.

Ba ba rất hiền hoàn toàn khác mẹ.

Trước kia ba ba trong đơn vị chủ chốt, lâu lâu lại bị phái ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu. Ông đều xin miễn, bất quá chính là luyến tiếc con gái và gia đình này. Lúc nhỏ, cô không hiểu lắm, chỉ biết túm lấy góc áo ba ba, lau nước mắt nói: “Ba ba không được đi, không được đi, không được đi.”

“Yên yên, không phải có mẹ rồi sao?” Tang ba ba nói.

“Con không cần mẹ, muốn ba ba. Chỉ muốn ba ba thôi.” Tang Vô Yên khóc.

“Được, được. Ba ba không đi.”

Sau này, lúc đi thi ĐH, cô mới hiểu được cơ hội đó đối với một người mà nói rất không dễ.

Đêm đã khuya, má Tang muốn Tang Vô Yên về nhà; “Một mình ta ở đây được rồi”

“Mẹ, con ở lại, mẹ về nghỉ ngơi đi.”

“Đi đi đi, con nít thì biết cái gì? nhanh về nhà ngủ đi.”

“Mẹ— con không còn nhỏ nữa. con có thể giúp. Đây là gia đình con mà.”

Vốn nghĩ má Tang nghe cô nói xong, sẽ chê cười cô, nhưng mẹ lẳng lặng nhìn cô rồi hỏi: “hai giờ ba con phải trở mình một lần, con có thể sao? Buổi tối, truyền dịch tới hai ba giờ, truyền xong mỗi túi phải gọi y tá, con chắc sẽ ngủ gà ngủ gật không? bình nước tiểu dưới giường, con biết xử lý như thế nào không? Có thể im lặng không. Nhiệm vụ duy nhất của con là tới thăm ba con, muốn ông ấy vui, có thể nhanh chóng khỏe lại. Nếu người nằm ở chỗ này là ta, con có về không cũng không quan trọng, con cứ lo mà yêu đương đi. Người ta cần con dưỡng già, chúng ta đều có tiền nghĩ hưu không cần con tới nuôi, mong con sau này có thể tự nuôi sống mình là được.”

“Mẹ—” trong mắt Tang Vô Yên nổi lên một đoàn đám sương.

“Ta không có dư thừa tình lực tức giận con nữa, cũng không muốn cho ba con nghe thấy. muốn nói gì cũng nói hết rồi, nói thêm nữa mất công con nói ta cản trở trái đất quay. Trước khi vào phòng cấp cứu, lúc mơ màng ông còn nhắc tới con, không bỏ xuống được. ông ấy oán ta không mặc kệ con. Vô Yên, ông ấy sắp chết, còn muốn gặp con, nhớ con? Yêu thương của cha mẹ không đáng giá đồng nào, là thiên kinh địa nghĩa à?” Má Tang thở dài.

Tang Vô Yên ngồi taxi về nhà, đau đớn trong lòng khó nhịn được. Nàng nhìn đồng hồ, đã đến rạng sáng. Tô Niệm Khâm vẫn không gọi điện tìm cô, có lẽ còn giận cô.

Hắn lớn hơn cô ba tuổi, nhưng lúc giận lại cực kỳ giống trẻ con.

Bởi vì đêm đã khuya, trên đường cũng không có nhiều xe, taxi chạy hơi mau. cô nhìn ra cửa sổ, cảnh vật lướt qua rất nhanh, nhớ tới lúc nhỏ, cô từng ảo tưởng về bạn trai sau này của mình cao lớn đẹp trai, rất thương cô, yêu cô, sủng cô, bao dung hết thảy, không bao giờ giận cô, chỉ cần cô muốn cho dù là trắng trên trời cũng sẽ hái xuống, hoàn mỹ không giống người phàm.

Những nguyên tắc này đều trích trong ngôn tình tiểu thuyết của Hứa Thiển đưa cô đọc.

Nhưng thật tế thì sao?

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên tới bệnh viện rất sớm.

Thừa dịp má Tang không ở đó, Tang ba ba kéo tay cô: “Vô Yên, hôm qua, con nói chuyện với mẹ con ta đều nghe thấy.”

Tang Vô Yên mắt tự nhiên gật đầu, tiếp tục gọt vỏ táo.

“Mẹ con, ta còn không hiểu bà ấy sao? Bà chỉ là mạnh miệng mềm lòng. Kỳ thật bà sớm nghĩ thông suốt rồi. Còn nói với ta cuộc đời này là của con, con gái lớn luôn muốn bay đi, bà ấy không muốn đặt áp lực lên người con. Về sau ah, nếu con kết hôn, lâu lâu mang một nhà của con về nhìn xem chúng ta là được.”

“Mới không cần ah?” Tang Vô Yên nói, “Cái gì lâu lâu trở về nhìn xem các người, ta muốn mỗi ngày đều phiền ba. Ba muốn đuổi con cũng không đi.”

Tang ba ba cười ha ha.

Mấy ngày ấy thấy mẹ chăm sóc ba một tác cũng không rời, Tang Vô Yên nhận ra được, nguyên lai, người cũng sẽ già. Vô luận là cha mẹ hay là người nào khác, lúc mình không để ý sẽ già đi.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên cảm thấy có trọng trách đặt lên vai mình.

Đặc biệt đối với loại con một như họ, từ nhỏ đã được hai thế hệ che chở lớn lên, luôn sống trong hạnh phúc, lúc này lại giật mình phát hiện nguyên lai cha mẹ giúp mình chống trời đã muốn già đi.

Đi đến vườn hoa trong bệnh viện, cô gọi cho Tô Niệm Khâm, nhưng không thông.

Buổi tối gọi lại, vẫn vậy. suy nghĩ một chút muốn gọi cho Dư Tiểu Lộ, tìm được số, Tang Vô Yên ngẫm lại lại từ bỏ.

Ở bệnh viện cùng Tang ba ba ăn cơm chiều, đột nhiên nhận được điện thoại từ thành A.

Dư Tiểu Lộ lo lắng nói: “Vô Yên, người trở về đi, ba Niệm Khâm ông ấy sắp không được rồi. Ta sợ Niệm Khâm chịu không nổi.”

“Tiểu Lộ, cô đừng vội nói chậm lại, sao lại thế này?”

“Tô lão tiên sinh một tháng trước phát hiện bị ung thư gan, luôn luôn trị liệu, kết quả ngày hôm qua đột nhiên chuyển biến xấu. Niệm Khâm hấn..... Niệm Khâm hấn.....” Luôn luôn bình tĩnh Dư Tiểu Lộ cũng bắt đầu nghẹn ngào nói.

Tang Vô Yên đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, làm đổ chén của mình, đồ ăn bên trong cũng rót hết, chiếc đĩa rơi xuống đất.

“Anh sao rồi?”

“Hắn ngồi ngoài cửa phòng bệnh, không ăn cũng không nói, mặc cho ai nói gì hắn cũng không để ý, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho hắn, nhưng sáng mai chúng ta không biết ứng phó hắn như thế nào nữa. Cho nên, Vô Yên có thể trở về một chuyến không, ta xin cô.”

Tang Vô Yên chần chờ.

Tang ba ba cười cười, “Con có chuyện thì đi trước đi, ta rất khỏe.”

“Nhưng ba, con không muốn rời ba ba đi.”

“Ba kêu con đi, con phải đi. Dù sao con ở đây cũng chỉ vướng bận.” Má Tang nói.

“Con..... Nhưng.....”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, muốn làm gì thì làm đi.” Má Tang tiếp tục nói, “trước kia con cũng không phải đứa nhỏ hay do dự như vậy.”

Tang ba ba phát tay, “Mẹ con đối với con hơi dữ một chút, lời hay đều có thể nói thành như vậy.”

Buổi sáng cô mới cạo râu cho ông, cảm sạch sẽ nhìn có tinh thần hơn. Ba ba trước kia vừa đến nhà liền thích dùng râu chà chà mặt cô.

“Vô Yên,” Ba ba gọi lại cô, “Đi đường cẩn thận.”

Tang Vô Yên quay đầu nhìn thoáng qua. Tang ba ba hướng cô cười cười, nếp nhăn vì cười đều nhicu lại.

Tang Vô Yên nghĩ, nếu lúc ấy cô không hứa hẹn gì liền rời khỏi, kết cục có giống nhau không.

---2---

Giờ này cũng hết chuyến bay, Tang Vô Yên nhanh chóng tới nhà ga cao tốc, lúc ấy trời đã tối, chỉ còn một chuyến tời thành A. Xe chạy lúc mười một giờ này, sáng mai là tới nơi.

Xe cũng không phải xe nhà nước. Trên đường đi không cho mở cửa sổ, còn có rất nhiều người hút thuốc, trong xe vừa oi bức vừa đầy khí mịt mù.

Tang Vô Yên hoàn toàn không có tâm trạng để ý, chính là trong lòng cầu nguyện, tới nhanh một chút.

Tô Niệm Khâm nằm trên giường bệnh.

Ngày thường ít khi phơi nắng bây giờ mặt càng thêm trắng bệch. Lông mi hấn nhicu chắc, giống như đang nằm mơ, ngón tay gấ gao nắm chắc khăn chài giường. Hô hấp cũng rất đều đều, lâu lâu lại thở gấ, thuốc làm cho hấn ngủ rất say.

Trong phòng bệnh rất lạnh, Dư Tiểu Lộ tiến vào đắp chăn cho hấn. Nàng nghĩ: Chỉ mong ngày mai trước khi hấn tỉnh, Tang Vô Yên có thể xuất hiện, nếu không ai có thể cản hấn. Hai ngày không ăn không uống không ngủ, một người khỏe mạnh cũng chịu không nổi, hoàn toàn muốn tự sát mà.

Dư Tiểu Lộ nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở lại lầu 3 phòng bệnh vô khuẩn.

Từ thủy tinh trong suốt của phòng bệnh, Dư Vi Lan nắm chắc tay Tô Hoài Sam. Chỗ này còn có một người không muốn sống nữa, Dư Tiểu Lộ nghĩ.

Cô gõ cửa.

Dư Vi Lan quay đầu, Dư Tiểu Lộ cầm bình thủy vào.

Dư Vi Lan mới đi ra phòng bệnh.

“Em hấn cháo.” Dư Tiểu Lộ nói, muốn chị ấy ăn một chút.

“Tiểu Lộ, ta không muốn ông ấy chết.”

“Ông ấy là ân nhân của Dư gia chúng ta, ai cũng không muốn ông ấy chết.”

“Không. Ta từng nghĩ như vậy.”

Dư Tiểu Lộ kinh ngạc, “Tỷ?”

“Lúc ba ba muốn ta gấ cho ông ấy.”

“Vì ta, tỷ chịu khổ rồi.” Mặt Dư Tiểu Lộ cúi thấp.

“Ta từng nói với em chưa, trước kia ta thích qua cậu bé.”

“Em còn nhớ.”

“Đưa bé kia nhỏ hơn ta mấy tuổi, hấn lúc ấy vừa mới mất đi mẹ vạn phần bất lực, ta rất muốn giúp hấn. Vì từ thương tiếc biến thành cảm giác thích.”

“Chuyện này chị chưa bao giờ nói qua.”

“Sau lại ta mới phát hiện ta chỉ là đem hấn trở thành một cái bóng, mà ta chân chính yêu là Tô Hoài Sam. Tiểu Lộ.....”

“Chờ tỷ phu tỉnh, tỷ lại nói cho ông ấy biết, hiện tại tỷ nên nhắm mắt nghỉ một chút.” Cô vừa nghe Dư Vi Lan kể lại, vừa cho chị tựa vào vai mình nghỉ ngơi.

“Tiểu Lộ, không cần hồ đồ giống tỷ tỷ, thật sự yêu ai cũng không biết.”

“Tiểu Lộ, em nói nếu đem tuổi thọ của ta giảm một nửa thì ông ấy có thể tỉnh lại không?”

“Trước kia, ba ba không nuôi nổi chúng ta, vẫn nghĩ tiền là tốt nhất. Nhưng nay có rất nhiều tiền, lại không thể như ý nguyện của mình. Em thấy có đúng không?”

“Tiểu Lộ, nếu em có bạn trai nhất định phải đưa tới cho tỷ tỷ xem trước.....”

Dư Tiểu Lộ im lặng ngồi nghe tỷ làm bầm làu bàu, cuối cùng cũng đợi được tỷ ngủ.

---3---

Ngoại trừ khiêm thị và tính tình cổ quái thì bất luận dung mạo, khí chất hay gia thế, Tô Niệm Khâm đều thu hút ánh mắt của người khác. Có đôi khi, làm sao chữa mắt cho hấn cũng là mục tiêu của người khác.

Hấn không đi cửa mua quần áo, nói cách khác hấn không thích đi dạo phố. Quần áo mỗi quý đều do Dư Tiểu Lộ xử lý. Dư Tiểu Lộ cũng không tốn nhiều thời gian lắm, chính là dựa theo số đo kêu người ta đưa tới. Màu sắc chủ yếu là xám tro, trắng, xanh nhạt, dù có phối hợp lung tung cũng không tệ. Màu son trong nhà cũng chọn giống như quần áo đều trắng, xám tro, xanh nhạt. Quần áo chỉ cần sạch sẽ và sắp xếp theo màu đậm dần từ phải sang trái. Trừ phi cũ nát, bằng không cho dù giặt đến phai màu, Tô Niệm Khâm cũng không ngại.

Kiểu áo thoải mái là được.

Khi Tang Vô Yên và Vương Lam đi dạo phố, từng tìm qua nhãn hiệu áo Tô Niệm Khâm mặc. Cô cũng ít khi xem tạp chí thời trang, khi tận mắt thấy giá tiền của cái áo mới trở mắt ra. Và quần áo của Tô Niệm Khâm cũng như vậy bị phát hiện ra.

Nàng bắt đầu khóc không ra nước mắt, hối hận vì sao trước kia còn thường trêu chọc hấn. cái khăn tay sọc ô vuông màu nâu của hấn mà Tang Vô Yên lấy lau bàn giá trị hai ngàn.

Mà Tô Niệm Khâm dường như đối với túi da sang trọng của mình hoàn toàn không biết.

Cô hỏi Dư Tiểu Lộ.

Dư Tiểu Lộ nói: “Không thấy hấn mặc quần áo này so với người mẫu trong tạp chí còn mê người hơn sao, hằng ngày được nhìn cảnh đẹp không tốt sao? Hơn nữa,” Dư Tiểu Lộ cười, “Hơn nữa hấn nhiều tiền như vậy, lại không biết tiêu tiền, ta không tận lực giúp hấn xài xa xỉ một chút thì cuộc sống còn gì lạc thú.”

Tang Vô Yên nghĩ, khó trách Diệp Lệ nói hấn có hơi thờ quý tộc, nguyên lai là được xây dựng từ những vật dụng xa xỉ này.

Cô mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy thú vị.

Thay đổi tư thế ngồi, cảm thấy chân có chút tê, xoay người kéo ống quần lên xem, hình như hơi sưng lên. Ngồi hoài một chỗ đứng là chuyện không dễ dàng gì.

Đưa bé phía sau vát vả làm mới ngừng khóc được, bên tai lại nghe thấy tiếng ngáy. Mùi trong cực kỳ khó chịu, quần áo sớm bị mồ hôi làm ướt, như dán chặt vào người vậy. cô muốn mở cửa kính ra một chút, lại dùng sức quá, mở hơi lớn. Không khí thổi vào rất mạnh khiến cô khó thở, người phía sau cũng bị thổi mạnh, lập tức oán giận. Tang Vô Yên vội vàng khép cửa sổ lại, chừa lại một khe hở.

Cô giống như tìm được cam tuyến đem mũi tới khe hở hô hấp như đói, hưởng thụ một chút gió lạnh. Trừ bỏ tiền trên người, cô cũng không kịp lấy này nọ. Tang Vô Yên muốn biết mấy giờ, vì thế sờ đồng hồ. Đó là vật chuyên dụng của người mù, mở ra có thể nhìn thấy giờ, cô tìm rất lâu mới mua được một cái giống y hệt của Tô Niệm Khâm mang. Cô lấy cái của hấn mang vào tay mình, cái mới đưa cho Tô Niệm Khâm.

“Bây giờ đồng hồ báo bối của anh thuộc về em.” Tang Vô Yên cười mang vào tay mình, bên ngoài còn mới nhưng dây đồng hồ đã có vết trầy. “Lấy cũ đổi mới, anh có lời.”

Tô Niệm Khâm có chút lưu luyến chạm vào đồng hồ cũ trên tay Tang Vô Yên, “Mang trên tay em nhìn không đẹp lắm.”

“Bây giờ rất lưu hành con gái mang đồng hồ nam, hướng chi nhìn rất cá tính ah”

Tô Niệm Khâm cười mỉm, “Chỉ cần em thích là được.”

Tang Vô Yên vừa nhớ lại vừa dựa đầu vào ghế, vươn cổ tay, khuôn mặt dán vào đồng hồ, có thể cảm nhận được nhiệt độ của Tô Niệm Khâm. Cô trước giờ không phải là người mạnh mẽ, vì hấn có hải kiên cường hơn.

Nửa đêm, đột nhiên trong một phòng bệnh đặc biệt truyền đến chuông báo động.

Nhân viên y tế vội vàng lấy dụng cụ và thuốc vào, Dư Vi Lan bị đánh thức.

“Không phải tỷ phụ.” Dư Tiểu Lộ nói, giọng hơi lớn.

Dư Vi Lan đứng bên cửa sổ im lặng nhìn đàn ông trên giường, tóc hơi bạc, hô hấp rất yếu tạo thành một màn sương trong ống dưỡng khí, các loại dụng cụ phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Mấy giờ rồi?” Dư Vi Lan nhu nhu hai má.

“Chưa tới bình minh” Dư Tiểu Lộ đột nhiên nhớ đến bát cháo hầm đã lạnh.

Cô định kêu Dư Vi Lan ăn một ít.

Dư Vi Lan tiếp nhận, nhìn một cái hộp, hỏi: “tỷ phu em cũng không thể ăn cái gì, làm nhiều như vậy làm gì?”

“Có một phần của Niệm Khâm ah.”

Dư Vi Lan ngần ra, “Đúng rồi, Niệm Khâm đâu?”

“Tỷ tỷ, cảm ơn chị vẫn còn nhớ có một người tên Tô Niệm Khâm.” Dư Tiểu Lộ nói, “hai ngày này, chị canh giữ ở bên trong, hần thì ngồi ở chỗ này, khuyên thế nào cũng không đi. Hần không chịu đi vào xem, cũng không chịu rời đi.”

“Ta hôn mê đến đầu óc hỗn loạn luôn, cũng chẳng quan tâm đến những thứ này.” Tô Hoài Sam chỉ có một đứa con là Niệm Khâm, mà hần chưa bao giờ thừa nhận mình là người Tô gia. Toàn bộ gánh nặng Tô gia đều rơi lên vai Dư Vi Lan. “Hần sao rồi?”

“Không tốt,” Dư Tiểu Lộ nói, “Hôm đó hần cãi nhau với Tang tiểu thư đã chịu đả kích, lại thêm chuyện của tỷ phu càng khiến hần hồng luôn.”

“Hần vẫn là người như vậy, ngoại lạnh trong nóng. Kỳ thật hần rất yêu Hoài Sam.”

“Giống như em thường xuyên giận dỗi với chị, nhưng vẫn như cũ rất yêu chị?”

Dư Vi Lan vỗ muội muội, “Đừng ba hoa. Niệm Khâm ở đâu, ta đi xem hần.”

Thấy Tô Niệm Khâm đang ngủ, Dư Vi Lan cái mũi có chút chua xót.

Hần gầy đi rất nhiều, râu cũng mọc ra hết, nhìn tiêu tụy hơn.

Đại khái do hần vẫn không chịu ăn gì, bác sĩ sợ thể lực hần chống đỡ hết nổi, cho nên bắt truyền nước biển.

Dư Vi Lan ngồi bên giường, vuốt ve mặt hần, lầm bầm nói: “Niệm Khâm, nhớ rõ lần đầu tiên gặp ngoại là lễ tang của mẹ ngoại, mà ba ta vẫn là lái xe của Hoài Sam, lúc ấy ngoại rất nhỏ con, còn thấp hơn Tiểu Lộ, cũng gầy như vậy. Bị ngã trên đất, ta muốn đỡ ngoại, ngoại lại không chịu.”

---4---

Khi Tô Niệm Khâm tỉnh lại, xung quanh đều trắng bạc. Hần giờ tay lên phát hiện trên tay có vật gì khác. Vì thế thô bạo giật ống tiêm truyền dịch, máu tươi từ miệng vết thương trào ra, nhưng hần như hoàn toàn không cảm thấy đau.

Hần đang muốn xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy một góc chặn bị vật gì đè lại, nghe thấy tiếng hô hấp nhỏ.

“Vô Yên?” Hần trong lòng vui sướng lại không dám tin.

Người giống như rất mệt, vẫn còn ngủ, tay hần cẩn thận sờ đầu cô, đầu ngón tay chấn động— là Dư Vi Lan.

Tô Niệm Khâm khoe miệng cười khổ: Tang Vô Yên với hần đã không bao giờ có can hệ gì nữa, như thế nào còn ảo tưởng cô ấy có thể giống như thiên sứ đột nhiên xuất hiện trước mặt, cứu vớt mình.

Tô Niệm Khâm không dám lộn xộn, sợ quấy nhiễu Dư Vi Lan ngủ, chỉ có thể duy trì nguyên tư thế này.

Nhưng cô vẫn giật mình.

Sửa sang lại tóc tai, ngẩng đầu lên, “Niệm Khâm” Cô thấy Tô Niệm Khâm đã tỉnh, hơi ngượng ngùng

Tô Niệm Khâm xóc chấn lên, đứng dậy. hần kéo áo lại, ngủ qua một đêm quần áo hần hơi nhăn, nói: “ông ấy khỏe không?” Hần vẫn không dám ngủ, sợ hần cảm giác tỉnh lại thì người đàn ông kia không còn ở thế gian nữa.

“Ít nhất không có chuyển biến xấu. Tiểu Lộ nói ngoại đã kiệt sức rồi.”

Tô Niệm Khâm quay mặt qua chỗ khác, che giấu lo lắng của mình.

Dư Vi Lan đi về phía hần, thay hần sửa sang nếp nhăn trên áo.

“Ngoại cao quá.” Tay Dư Vi Lan giống bàn tay mềm mại của mẹ.

“Uh.” Tô Niệm Khâm đột nhiên im lặng.

“Trước kia cũng thường quên lật cổ áo.” Dư Vi Lan cười.

“Ai bảo ta không nhìn thấy gương.”

“Gương đối với người mà nói vốn là dư thừa, người không tài giỏi mới thích đứng trước gương loay hoay.”

“Ta chưa bao giờ thấy qua đáng về của mình, không biết lớn lên như thế nào.”

“Có đôi khi người cũng có thể làm gương, chẳng lẽ người không có nghe thấy người qua đường, đặc biệt là các cô gái trẻ đi qua người đều hít sâu một hơi àh.”

“Hoặc là ta rất xấu.”

“Nếu người xấu, Tiểu Lộ tuyệt đối sẽ không cùng người ra đường.”

“Mắt thâm mĩ của cô ấy tốt lắm àh?” Tô Niệm Khâm nghiêng đầu.

“Đương nhiên. Em ấy luôn luôn chỉ thích ngắm đồ đẹp.” Dư Vi Lan cười, “Nhạc của người, ta nghe qua, đều rất hay. Nhưng số lượng quá ít.”

“Ta tiêu tiền rất ít, nhà cũng là mẹ để lại, cho nên không cần ngày đêm hăng hái làm việc để nhận tiền nhuận bút.”

“Nhưng người về sau cần nuôi lão bà, còn có rất nhiều tiểu hài tử. Bọn họ đều dựa vào người. Sáng tác cũng cần linh cảm.”

“Như vậy sau này ta tòi trường khuyết tật dạy vậy, hiệu trưởng có trả tiền lương hơn nữa ta có mua bảo hiểm cho Nhất Kim.”

“Có thể suy nghĩ.”

Dư Tiểu Lộ đang muốn bước vào, thấy hai người ở chung, lại lặng lẽ lui ra ngoài. Cô muốn đến xem Tô Niệm Khâm sau khi tỉnh có giận không. Xem ra, Dư Vi Lan trấn an hẳn.

“Niệm Khâm,” Tay Dư Vi Lan đặt lên vai hẳn, “Đã lâu rồi không cùng người nói chuyện như vậy.”

“Tâm tình tốt.”

“Ông ấy nhất định có thể vượt qua, bởi vì có người ở đây, cho nên người không cần vì tự trách mà tổn thương chính mình. Không ai trách cứ người.”

“Ta chưa bao giờ thực hiện trách nhiệm làm con, mãi đến khi ta nhìn thấy trái tim ông ấy ngừng đập mới hiểu được điểm này.”

“Niệm Khâm,” Dư Vi Lan lại nhẹ nhàng gọi hẳn tên, “Kỳ thật hai chúng ta đều coi ông ấy là người quan trọng. Người thương ông ấy còn hơn ta và ta cũng vậy.”

“Uh.” Tô Niệm Khâm gật đầu.

“Chờ ba người qua được nguy kịch, phải đi tìm Tang tiểu thư trở về, nhận sai với cô ấy.”

“Ta không có sai, người nhà cô ấy chính là mẹ.” Nói một nửa bị Dư Vi Lan ngừng, “Nhớ kỹ, Niệm Khâm, vĩnh viễn không cần tự coi nhẹ mình.” Sau đó Dư Vi Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tô Niệm Khâm. Tuy rằng động tác rất nhẹ nhu, nhưng cũng làm cho Tô Niệm Khâm có điểm ngoài ý muốn, tay không biết nên đặt ở đâu.

“Niệm Khâm, đây chỉ là cái ôm của mẹ kế, nhưng mà đã muộn mười năm.” Dư Vi Lan nhắm mắt mỉm cười, tươi cười phá lệ thân nhiên.

Tô Niệm Khâm ngẩn ra mới đưa tay ôm lại.

“Ta sẽ không gọi người là mẹ.” Tô Niệm Khâm quăn bách nói.

“Ta cũng không muốn già như vậy.”

Tô Niệm Khâm đưa lưng về phía cửa sổ, ánh nắng từ phía sau rèm cửa sổ chiếu vào, hơi nước chạm cửa kính, tạo ra âm thanh như có giai điệu

Trong lòng Dư Vi Lan an tâm hơn.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Tang Vô Yên ngạc nhiên, trong phòng hai người ôm nhau. Nữ nhân này, cô ấy gặp qua, là người trong tấm hình mà Tô Niệm Khâm đã xé, là người nắm tay Dư Tiểu Lộ.

Tang Vô Yên ngẩng đầu, gõ gõ cửa.

Dư Vi Lan rời đi Tô Niệm Khâm ôm ấp, xuyên qua bả vai Tô Niệm Khâm, nhìn ra phía cửa. tuy ở xa nhưng cô đã từng nhìn thấy Tang Vô Yên, cho nên mở miệng nói:“ Tang tiểu thư?”

Tô Niệm Khâm nghe được ba chữ này, thân thể hơi chấn động.

“Ta.....” Tang Vô Yên chân tay luống cuống “Ta..... Nhận được điện thoại của Tiểu Lộ.”

Dư Vi Lan vỗ vỗ lưng Tô Niệm Khâm,” Các người hào hào trò chuyện, ta đi ra ngoài một chút” liền bỏ lại hai người trong phòng bệnh.

“Em không phải nói em đối ta đã mệt mỏi sao, như thế nào lại trở lại?” Tô Niệm Khâm tự giễu nói.

“Tiểu Lộ nói anh không ăn không uống, người nào nói gì cũng không nghe, bảo ta đến xem.”

“Nga? Vậy em cũng rất có bản lĩnh. Em làm sao mà biết ta chắc chắn sẽ nghe lời em?”

“Ta.....” Tang Vô Yên cắn cắn môi, nửa ngày nghĩ không được câu nào để phản bác lại.

Trong lòng cô rất loạn.

Đúng vậy, thực sự cô cho mình là đúng. Nghĩ mình đối với Tô Niệm Khâm mà nói là bất đồng, là công chúa duy nhất có thể chinh phục hắn.

Nàng chưa từng nhìn thấy Tô Niệm Khâm dùng vẻ mặt ôn nhu nói chuyện với mình. Cô càng không có tâm tư đi nghiên cứu lời ngon ngọt trong miệng họ.

Cô nghĩ hắn yêu cô, cô vẫn nghĩ như vậy, cho nên mới có thể một lần lại một lần chịu đựng tính trẻ con của hắn, cô còn nghĩ rằng chỉ có mình giải cứu thống khổ của Tô Niệm Khâm. Không ngờ chỉ có vài ngày rồi khỏi đã có người thay thế vị trí của cô trấn an hắn.

Hai người đều đứng nghiêm trong phòng, trầm mặc rất lâu.

“Xem xong chưa?” Tô Niệm Khâm thân nhiên hỏi.

“Ách?”

”Xem xong, sững sờ, tiếp theo trong lòng không khỏi tự giễu, cô tự mình ngốc, vù vù chạy tới một lòng muốn cứu vớt nam nhân, ai ngờ lại tự rước lấy nhục.

“Em cười cái gì?” Tô Niệm Khâm nhú mi.

“Không có gì.” cô trả lời xong, liền xoay người rời đi.

Đến lâu một, trước cửa thang máy, cô đứng vào một cái khay của một bác sĩ thực tập.

Bàn bị đánh nghiêng, thất thất bát bát rớt hết các viên thuốc.

“Uy— người đi đường thế nào vậy!” bác sĩ thực tập vừa kiểm này nọ vừa oán giận. Hắn vừa nhấc đầu, mới phát hiện Tang Vô Yên đang khóc.

“Người đừng khóc a, ta không có phải ý mắng người. Đầu là ta không tốt, đi đường không nhìn kỹ.” Hắn vội vàng giải thích.

Tang Vô Yên lại ngồi xổm xuống, ôm đầu khóc lớn.

---5---

Lúc này, di động vang.

cô cầm lên xem, trong lòng đang ôm một tia hi vọng, hy vọng là Tô Niệm Khâm gọi qua.

Kết quả là má Tang gọi. cô quệt nước mắt, đi tới ghế trước cửa phòng khám bệnh, hít thật sâu chờ giọng hồi phục bình thường mới nghe điện thoại.

“Vô Yên, đến chưa?” Má Tang thân thiết hỏi.

“Vừa tới.”

“Ông ấy có sao không?”

“Mẹ đừng lo, lo ba con cho tốt là được. trong nhà người ta rất nhiều người.” Tang Vô Yên ntra3 lời vài câu có lệ, treo điện thoại.

“Người lúc ấy chưa cho hắn một cái tát là may cho hắn rồi.” Trình Nhân cảm thán.

“Ta không giống người, không thể ra tay được.” Tang Vô Yên nói.

“Không có việc gì, sau này luyện tập nhiều một chút liền quen thôi.”

“Người mau cút!”

Buổi tối, cô một mình đi ăn món cay Tứ Xuyên, cư nhiên gặp Nhiếp Hi ở cửa.

“Món ăn tiệm này cũng tốt lắm. Trước kia ta thường xuyên tới, hôm nay thuận đường đi ngang qua lại muốn vào ăn vài món, không nghĩ tới có thể gặp người ở đây.” Nhiếp Hi cười.

“Nhà ta ở khu nhà đối diện.” Tang Vô Yên chỉ chỉ.

“Người không phải về nhà rồi à?”

“Uh. Có chút việc, phải trở lại gấp.”

“Người phát hiện chuyện tình của Tô Niệm Khâm và Dư Vi Lan?” Hai người ngồi cùng nhau, thấy mặt Tang Vô Yên không ngừng vui đầu ăn cơm, Nhiếp Hi liền hỏi.

“Ách? Dư Vi Lan?”

“Dư Tiểu Lộ tỷ tỷ.” Nhiếp Hi bổ sung.

Nghe câu này, Tang Vô Yên mới nhớ tới Dư Tiểu Lộ nói qua, cô lớn lên cùng Tô Niệm Khâm, còn có một tầng quan hệ, cô cũng là Tô Niệm Khâm muội muội của mẹ kế.

Muội muội của mẹ kế? Dư Tiểu Lộ tỷ tỷ?

“Mẹ kế?” Tang Vô Yên hỏi.

“Đúng vậy, thiếu chút nữa thành vụ tai tiếng nhất thành A. Dư Vi Lan là con gái người hầu trong Tô gia, gia cảnh không tốt. Nhưng với Tô thiếu gia lại rất hợp. Tuy chưa bàn tới chuyện cưới xin, nhưng hai người ở chung rất thân mật, người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn được Tô Niệm Khâm thích nàng. Đáng tiếc, Dư Vi Lan sau lại gả cho Tô Hoài Sam.”

Tang Vô Yên về mặt kinh ngạc, kinh ngạc nói không ra lời.

“Sao người biết.”

“Ta là đồng học của Dư Vi Lan. Lúc ấy nàng buông tha việc học gả vào hào môn, là tin oanh động toàn bộ trường.”

Cô còn nghĩ rằng tình yêu của bọn họ là không thể phá vỡ, nhưng hiện tại, xem ra thật sự là tự mình đa tình. Cô mỗi lần đều đảm đương loại nhân vật này, mỗi lần đều làm chuyện ngu xuẩn này.

Tang Vô Yên cũng không biết mình như thế nào ăn xong sau đó cáo biệt Nhiếp Hi, sau đó liền vừa rơi lệ vừa mưa bia. Thu ngân dùng ánh mắt quái dị vụng trộm nhìn cô vài lần, cô một chút cũng không ngại.

Cô ngồi trên tầng cao nhất trong tòa nhà chọc trời, bìa một ngụm lại một ngụm uống vào.

Di động trong túi xách rung, làm cho đồ vật trong túi đều rung theo “Ô ô ô”, cô đưa tay vào túi một lúc lâu mới tìm được di động, nhìn vào màn hình, là Dư Tiểu Lộ.

Tang Vô Yên hít mắt say lơ đãng cười khỏ, cũng không tiếp, quăng di động trên ghế.

Một lát sau, di động rung nữa. cô cầm lấy xem vẫn là Dư Tiểu Lộ gọi, liền bỏ xuống, để mặc cho nó tiếp tục rung. Cuối cùng di động rung đến cạnh bàn, loảng xoảng rơi xuống dưới ghế.

Hai mắt mờ mịt nhìn bầu trời đêm, trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Nhiếp Hi.

“Có người nói cho người biết, giọng cười của người rất giống Dư Vi Lan?”

Nàng rốt cục hiểu được sao Tô Niệm Khâm lại cổ quái như vậy, nguyên lai không chỉ vì hấn là cô nhi bị lưu lạc bên ngoài suốt bảy năm, vì hấn bị khiếm thị hay do chuyện năm xưa mẹ hấn qua đời, mà còn do Dư Vi Lan.

Tang Vô Yên uống rượu đến trời sáng, sau đó không biết như thế nào bò được về nhà, mở cửa ngã vào sofa ngủ quên. Buổi sáng, đầu đầu muốn chết tìm di động, tìm nửa ngày cuối cùng mới phát hiện ở trên ghế, mở ra, màn hình có mấy chục cuộc gọi chưa tiếp, đa số là má Tang gọi.

Tang Vô Yên nhanh chóng gọi lại, dự cảm thấy như có điềm xấu.

“Vô Yên,” Tiếp điện thoại lại là Ngụy Hạo.

“Sao lại là người?”

“Ta và mẹ ta nhận được tin mới tới.”

“Tin gì? Mẹ ta đâu, ba ta đâu?” giọng cô run hồi.

Nguy Hạo dừng chút, chậm rãi nói: “Vô Yên, người bình tĩnh nghe ta nói.”

“Ba ta đâu?” Cô sốt ruột, tay run rẩy.

“Nửa đêm ba người đã qua đời.”

Chỉ một câu ngắn ngủn lại như ngàn mũi kim đâm vào tim Tang Vô Yên, sau đó lại chậm rãi rút từng mũi ra, từng mũi kim mang theo máu tươi và thịt của cô.

Nhớ lại lúc đi nhà trẻ, má Tang từng có đoạn thời gian đi công tác, không thời gian chăm sóc cô. Đặc biệt là buổi sáng sẽ không có ai chải đầu cho cô, mẹ nghĩ vậy nên mang cô đi cắt thành tóc ngắn. Không nghĩ tới ba ba không đồng ý, nói bé gái phải để tóc dài mới đáng yêu. Vì thế ông học thất bím tóc cho con, qua nhiều ngày mới học được.

Còn có một lần, trường tổ chức học sinh đi xem phim (Mẹ lại yêu ta một lần), xem xong Tang Vô Yên liền thích hát theo bài hát đó, nhưng là ngũ âm của cô không được đầy đủ, thường bị bạn học cười. Ba ba biết nên sau đó tìm nhạc phổ về dạy cô hát, một lần lại một lần. Kết quả má Tang về nhìn thấy chỉ biết lắc đầu: “Hai ba con đúng là tám lạng nửa cân, được được, đừng hát nữa. Người bên cạnh nghe được đúng là chịu tội.” Sau này bài hát đó bị Tang Vô Yên đổi thành “Trên đời chỉ có ba ba hảo”.

Một người ba tốt như vậy, sao có thể sớm rời bỏ cô.

“Người đừng nói bừa!” Cô hét lên, “A Hạo, người nói bừa!”

Nàng quăng di động, cầm túi xách đi xuống lầu, nước mắt mờ hồ che hết tầm mắt, không nhìn rõ đường, thấy taxi liền ngoắc.

lúc này đang là giờ cao điểm, hầu như không có xe trống. Nàng càng sốt ruột lại càng không biết làm gì, càng không biết làm gì thì lại càng sốt ruột. hơn 20 phút, dần dần tỉnh táo lại, mới nhớ được qua đây phố kia, đối diện ngã tư còn có một sân bay công cộng.

Vì thế cô lau nước mắt, vừa nhìn thấy Dư Tiểu Lộ từ tiệm ăn đi ra, phía sau còn có Tô Niệm Khâm đang chống gậy đi tới.

Theo bản năng, cô định cúi đầu, vòng qua. Cũng không ngờ, Dư Tiểu Lộ đã nhìn thấy cô, còn nhắc nhở Tô Niệm Khâm.

“Này không phải Tang tiểu thư sao?”

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Khâm chậm rãi đến gần, một khắc kia lòng cô bắt đầu co rút đau đớn.

“Thật khéo, Tô Niệm Khâm.” Cô nói.

“Không phải khéo, ta vốn là tới tìm người.”

“Tìm ta?” Tang Vô Yên cười lạnh, “Dư Vi Lan đâu?”

Sắc mặt hần đột nhiên trắng bệch.

“Tô Niệm Khâm, ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Hần không nói lời nào, cô liền nói tiếp.

“Trên thế giới này, Dư Vi Lan và ta, ai quan trọng hơn?” cô lắc lắc đầu, nói: “Hay là, ta nên hỏi như vậy: Nếu ta và Dư Vi Lan cùng rớt xuống sông, chỉ có thể cứu một người, người cứu ai?”

(chị này hỏi ngay thơ gê. Anh ấy thấy ai đâu mà cứu. đúng là pó tay)

Trước kia, Hứa Thiển cũng đem vấn đề này ra hỏi Nguy Hạo, cô lúc ấy nghe được chỉ cảm thấy buồn cười. Vạn vạn không ngờ, nay cô cũng thành loại nữ nhân buồn cười như vậy.

“Người cảm thấy hỏi loại vấn đề ngu ngốc này có ý nghĩa sao?” mặt hần nhìn thẳng cô.

“Có ý nghĩa sao? Quả thật không có ý nghĩa.” Cô roi lệ, cười thê lương. “Mẹ ta nói đúng, một người a, bất luận làm chuyện ngu ngốc gì thì chưa tới phút cuối cùng cũng không thấy hối hận.”

Nếu cô không trở về tìm hần, có lẽ ba ba sẽ không có việc gì; nếu cô không vì hần uống say, thì một câu cuối cùng cô cũng không thể nói với ba.

Ông trời khăng định đang trừng phạt cô, cô đúng là đứa con bất hiếu.

Vì một nam nhân không thương cô, không quý trọng cô, cô lại có thể dễ dàng bỏ quên ba yêu của mình.

Tang Vô Yên nhìn mặt hắn, bỗng nhiên cảm thấy xa lạ, cuối cùng thân nhiên nói một câu: “Niệm Khâm, ta cả đời này cũng không muốn gặp ngươi nữa, thật sự.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nàng quay lại radio ở thành B, vừa kiếm tiền vừa ôn thi. Mà đơn vị cũng sự chấp nhận má Tang nghỉ hưu trước một năm.

Tang sự của Tang ba ba được lãnh đạo của đơn vị xử lý coi như long trọng, Vô Yên vài lần khóc bên di thể của phụ thân đến ngất xỉu, nhưng má Tang vẫn rất bình tĩnh.

Lúc ấy, Trình Nhân lo lắng nhắc nhở Vô Yên, “Ngươi nên chăm sóc bá mẫu thật tốt.”

Quả nhiên, sau khi hạ tang, mỗi ngày mẹ đều đi văn phòng ba, một mình ngồi trong đó, hoặc là ngồi xe đường dài đến chỗ xa lạ rơi lệ, đến khi bình tĩnh lại mới về nhà nấu cơm cho Vô Yên ăn, lúc ở nhà lúc nào cũng ra về rất vui.

Cô vẫn xin trực đêm ở radio, chủ nhiệm hung thần ác sát thường dùng cách này để chinh mọi người, nhưng đối với cô lại là có cầu tất ứng, cô mỗi ngày đều tan ca trễ, sau khi về nhà, tiếp tục mở đề ôn thi, mãi đến trời sáng mới ngủ.

Có đồng nghiệp hỏi: “Sao ngươi thích ca đêm như vậy?”

Tang Vô Yên cười cười: “Ban ngày trong nhà có chuyện.”

Lúc ban ngày, Tang Vô Yên luôn theo sau mẹ một tác cũng không rời, chờ đến khi mẹ muốn về nhà mới vội vàng chạy về, ra về mới ra vừa mới mua đồ ăn về hoặc là vừa từ ngoài về. cô làm mọi cách để xin lãnh đạo trường đem văn phòng ba bảo lưu lại cho mẹ.

Hai người cứ như vậy qua một năm. Nếu không phải Trình Nhân luôn luôn bên cạnh thì có lẽ Tang Vô Yên cảm thấy mình chắc sẽ điên lên trước.

Cô làm theo ý của má Tang đến trường học tiếp nghiên cứu sinh.

Một năm sau, ngày giỗ của ba cũng qua mấy ngày, má Tang đột nhiên nói: “Yên yên, hôm qua là ngày hạ táng của ba con sao?”

Tang Vô Yên kinh ngạc sau lại trả lời: “Đúng vậy.”

Hết thấy lại khôi phục bình thường, chỉ có trí nhớ má Tang đột nhiên trở lại vào một năm trước. Cô biết đây là một loại tâm bệnh, người bệnh lựa chọn mất trí nhớ. Giống như diễn viên khi lên sân khấu trong lúc khẩn trương qua quên lời kịch.

Má Tang có đôi khi bị thương, bà thường chọn cách tìm bạn già ở trường đại học tâm sự cho hết thời gian. bà thường xuyên nói: “Yên yên, con không cần để ý đến mẹ, thích chỗ nào thì về chỗ ấy. Mẹ một chút cũng không cần người chăm sóc, một mình sẽ tự tại hơn.”

Tang Vô Yên hiểu ý trong lời mẹ, nhưng mẹ àh mẹ không biết, con không có chỗ nào để về.

Không biết lời cuối cùng của cô với Tô Niệm Khâm là một lời nguyên hay là một lời tiên đoán. Hắn quả nhiên làm được, không còn xuất hiện trước mặt cô nữa.

Tô Niệm Khâm vốn không phải đề người khác chú ý, nhưng Tang Vô Yên vẫn có thể biết được tin hắn từ giới truyền thông. Giống như: Tô Hoài Sam vượt qua thời kỳ nguy hiểm, xuất viện; như Tô Niệm Khâm trở lại Tô gia bắt đầu tiếp nhận công việc của gia tộc; còn có..... Nhất Kim tuyên bố phong bút, không hề viết nhạc nữa.

Cô xem báo mới chú ý tới, nguyên lai hai chữ Nhất Kim chính là dựa trên chữ khâm trong tên hắn.

Nhất Kim.

Hiện nay. (hình như mình đã nhắc qua từ Nhất Kim cũng có nghĩ là hiện nay)

Ý tứ là nói, trên thế giới này, không có người tên Nhất Kim.

Qua lâu như vậy, nỗi đau mất đi phụ thân đã dần dần tiêu tán. Lúc ấy, cô đối với người cha đã qua đời đột nhiên cảm thấy hối hận đến cực điểm, ngập tràn bi ai, tự oán cùng phiền muộn không có chỗ phát tiết. Cuối cùng cô đem tất cả đổ hết lên đầu Tô Niệm Khâm, cho nên mới nói ra lời quyết tuyệt với hắn. (quyết tuyệt: quyết định cự tuyệt, cắt đứt quan hệ)

Nàng cười cười, bất quá tất cả cũng không còn quan trọng nữa.

Vô luận hắn yêu ai cũng được, có một số việc, cả đời chỉ có một lần, bỏ lỡ cũng không thể quay lại.

Tình yêu của Ngụy Hạo và Hứa Thiến đã bắt đầu từ trung học và đến sau này, rốt cục cũng kết hôn. Các bạn học trung học nghe được tin tức, đều cực kỳ hâm mộ.

Tang Vô Yên đáp ứng làm phụ dâu, phụ rể là một đồng nghiệp trong công ty Ngụy Hạo. Hôn lễ cũng có Li Lộ Lộ. Năm ấy tốt nghiệp cô liền thi vào ĐH M làm nghiên cứu sinh, và bây giờ trở thành học tỷ của Tang Vô Yên.

Ngày thành thân, phụ dâu Tang Vô Yên ngồi trên xe cùng chủ hôn.

Hứa Thiến đột nhiên nói: “Tang Vô Yên, ta vẫn cảm thấy ngươi may mắn hơn ta. Gia cảnh ta không tốt, cái gì cũng phải cố gắng mới có được, cho nên ta thực ghen tị ngươi.”

“Tân nương tử nói chuyện này làm gì?”

“Là Ngụy Hạo khiến ta hiểu được, con người không thể nghĩ như vậy. Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, không thể lấy khuyết điểm của mình đi so sánh với người khác. Đối với chuyện của Ngụy Hạo, ta tuyệt không muốn xin lỗi ngươi. Bởi vì anh ấy là hạnh phúc của ta, lúc ấy người nào cũng sẽ ích kỷ như ta thôi. Ta bắt được, bởi vậy ta hiện tại rất khoái nhác. Ngươi cũng phải cố lên.”

Tang Vô Yên gật gật đầu cười.

Đến bước cuối cùng của nghi thức là ném bông, Hứa Thiến trừng mắt nhìn cô, sau đó đem hoa hung hăng ném đến chỗ cô. Rất nhiều nam nhân chưa lập gia đình đều cười kêu la cô dâu bắt công.

Hứa Thiến nói: “Ta có bất công sao. Ta là tạo cơ hội cho các ngươi đó, chẳng những có thể ngắm hoa còn có thể nhân tiện cướp phù dâu làm áp trại phu nhân ah.”

Lúc ấy má Tang đang một mình uống rượu, bị Hứa Thiến nhắc nhở, thấy con tới tuổi rồi mà vẫn như vậy, bà bắt đầu lo lắng.

“Con nhớ Tiểu Tiểu không, cảm thấy người ta như thế nào?” Má Tang hỏi.

Thấy Tang Vô Yên vui đầu ăn cơm không đáp, lại nói tiếp: “Người tốt, biết lễ phép, vóc dáng cũng thích hợp.”

“Tiểu tiểu là ai?” Tang Vô Yên buồn bực.

“Là học trò của ba con, sao quên nhanh như vậy, chính là người mỗi lần gặp con đều kêu tiểu sư muội đó?” Má Tang nhắc nhở.

Tang Vô Yên nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ là người nào.

Qua vài ngày, má Tang lại hỏi: “trong ban, con có chơi thân với nam sinh không?”

“Có. Người rất tốt. Còn giúp ta tìm tư liệu luận văn.”

“Người thế nào?”

“Mẹ, mẹ lại nữa rồi. Người ta đều đã kết hôn.”

Tang Vô Yên bất đắc dĩ cầm tờ tạp chí trong tay, không ngờ tới lại nhìn thấy ảnh Tô Niệm Khâm. Ảnh rất nhỏ, hắn mặc một bộ âu phục màu đen, nhìn không rõ mặt. Đại ý nói hắn được các cô gái đánh giá là người đàn ông độc thân hoàng kim.

Ba năm ngắn ngủn, hắn đã thành công tiếp nhận hết thầy sinh ý của gia tộc từ tay phụ thân, Tô Hoài Sam.

“Nhìn cái gì?” Má Tang thấy con đọc tạp chí đến xuất thần, thuận miệng hỏi.

“Không có gì.” Tang Vô Yên vội vàng lật sang trang khác.

Như thế nói bóng nói gió cũng không được, má Tang dứt khoát, bắt đầu Tang Vô Yên đi xem mắt. bà tham gia vào CLB người già, quen rất người bạn già cùng tuổi, gặp ai cũng hỏi: “con của ngươi có bạn gái chưa?”

Tang Vô Yên chịu không nổi, lại không thể nói rõ với lão nhân gia bà, đành phải chuyển ra nhà trọ ở, chỉ để lại một câu rất vắn vệt: con gái sống chung với cha mẹ, không thể tìm được bạn trai.

Má Tang cũng chấp nhận quan điểm XH mới, ngẫm lại cũng thấy đúng, vui vẻ đồng ý.

Sau một thời gian sàng lọc chọn lựa, má Tang rốt cục tìm được người thích hợp.

Người đầu tiên là một giáo viên mới tới học viện của ba.

“Người ta có nhà có xe đó.” Má Tang cường điệu giới thiệu.

Cô cũng theo ý má Tang, bà kêu cô đi, cô liền tuân lệnh. Đi là một chuyện, được hay không là một chuyện khác.

Lần đầu tiên thân cận, khó tránh khỏi xấu hổ. Hai người gọi điện cho nhau trước, sau đó hẹn chỗ gặp.

Đối phương nói: “Ta mặc áo màu cà phê.”

Tang Vô Yên cúi đầu nhìn bộ đồ mình đang mặc, nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc đó là màu gì, lại thấy chọn người ta chờ lâu như vậy cũng không lẽ phép, vì thế bật thốt lên: “Ta cảm tạ chỉ được không?”

Hi hi — Trình Nhân ngồi bên cạnh nghe thấy liền cười.

“Chắc chắc chắc, Tang Vô Yên quá ngu đi. Giống như tay phải cầm bản (Tri âm), tay trái cầm đóa hoa hồng, chấp đầu ám hiệu: Đánh chết ta cũng không nói.”

“Cút!” Tang Vô Yên giả vờ giận.

Ngồi xe tới chỗ hẹn, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân mặc áo màu cà phê. Tang Vô Yên lấy tạp chí từ trong túi ra. nam nhân kia vừa thấy trạng, liền cười tủm tỉm, “Tang tiểu thư?”

Mắt người kia đã rất nhỏ, trên mặt lại nhiều thịt, cười lên không thấy mắt luôn.

Tang Vô Yên gật gật đầu, đi qua.

“Thế nào, thế nào?” cô mới về nhà, má Tang liền điện thoại.

“Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo là sao?”

“Chính là không được.”

“sao lại không được?”

“Mẹ, hai người chung một trường, vậy không phải thành thành tình yêu thầy trò sao? Ảnh hưởng không tốt.”

“Này..... quan hệ đó không có gì phải sợ.”

“Tình yêu thầy trò mà nói không có gì, mẹ thoải mái quá.”

“Dù sao con cũng sắp tốt nghiệp.”

“Còn có, mắt hấn nhỏ, con nhìn rất khó chịu.”

“.....”

Người thứ hai vẫn là lão sư, cũng dạy đại học, bắt quá là đại học bên cạnh.

Lần này, hẹn trước cửa Pizza Hut, Tang Vô Yên mặc bộ quần áo màu đỏ thắm cực kỳ bắt mắt. lúc lên lầu, Tang Vô Yên đi phía sau người kia, có thể nhìn ra hấn không cao, trong lòng thờ dài.

Ăn com xong, Tang Vô Yên gọi cho má Tang nói: “Rất thấp, không được.”

“Cũng không thấp lắm, chỉ là không cao thôi.” Má Tang đeo kính nhìn tư liệu bà mai đưa.

“Không được, ta đã thấp rồi, tìm một thấp nữa, sẽ ảnh hưởng tới đời sau.”

“.....”

Người thứ ba vẫn như cũ là giáo viên, bắt quá là dạy trung học.

Bởi vì chồng mình làm nghề này, cho nên má Tang vẫn có hảo cảm với giáo viên, công tác ổn định, địa vị xã hội lại cao, ít xã giao, rất khó... bên ngoài.

Trình Nhân lắc đầu: “Tiểu Tang nha, ta thấy người sẽ trở thành tin tức quan trọng trong ngành giáo dục của thành B, mẹ người hình như muốn đem hết nam giáo viên chưa kết hôn tới cho người xem mắt ah.”

Tang Vô Yên trước khira cửa tặng Trình Nhân ba chữ: “Cút, cút, cút.”

“Tang tiểu thư, khi nào thì tốt nghiệp nghiên cứu sinh vậy?” Nam nhân hỏi.

“Sang năm.”

“Ta cũng rất muốn thi vào làm nghiên cứu sinh trường em. Bây giờ dạy trung học không tốt lắm, trách nhiệm đối với xã hội lại lớn. hồi trước em ôn tập thi như thế nào vậy?”

“Đọc sách rồi làm bài tập ah.”

“Có tới đâu luyện thi không?”

“Bây giờ tâm lý học cả nước đều làm đề thi chung, chủ yếu coi bản thân, bất quá lúc ấy cũng tìm được nghiên cứu sinh hệ của mình giúp ôn tập.” Kỳ thật người nọ chính là Lí Lộ Lộ.

“Vậy Tang tiểu thư có thể giúp ta ôn tập không, ta cũng chuẩn bị thi, bài chuyên ngành tiếng Anh của năm trước cũng không qua, năm nay định thử thi lại.”

Vừa lên xe, Tang Vô Yên liền gọi về nhà.

“Mẹ, người này không phải đến tìm bạn gái.” Tang Vô Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Là sao?” Má Tang buồn bực.

“Hắn muốn tìm giáo viên.” Tang Vô Yên giải thích.

Lúc đưa tư liệu của người thứ tư cho Tang Vô Yên, má Tang thề son sắt nói: “Vô Yên, lúc mẹ nhờ người tìm người này, đúng là trên trời có dưới đất không thấy. người tốt lại đẹp trai, thân cao không thành vấn đề, công việc có thể làm suốt đời.”

“Lại là giáo viên trường nào ah?” Tang Vô Yên nhu trán.

“Người ta là luật sư.”

---2---

Lần này hẹn ở quán cà phê bên cạnh khách sạn, Tang Vô Yên tới trễ, đối phương nói là ngồi cạnh cửa sổ thứ chín chờ Tang Vô Yên tới. Phục vụ đưa cô tới chỗ ngồi, cô vừa muốn ngồi xuống liền nghe có người kêu “Tô tiên sinh.” Mỗi khi nghe đến cách xưng hô này, tim cô vẫn vẫn lập rất nhanh, lập tức đem mắt dời qua, sau đó lại một lần nữa cảm thấy mất mát. Sau lại thế, tột cùng cô đang mong chờ hay đang sợ hãi ah.

Cô đưa mắt nhìn theo tiếng người gọi, đó là một nam nhân trung niên ngồi ở khu VIP, ông ấy thấy người bước vào cửa liền nhiệt tình đi qua nghênh đón.

Sau đó, trong đám người vừa bước vào có Tô Niệm Khâm.

Nếu không phải ba chữ Tô tiên sinh khiến cô chú ý thì chắc cô cũng không nhận ra hắn.

Âu phục màu xám, caravat nhìn rất tinh tế, có vẻ cao ngất xuất chúng. Làn da so với trước kia đen chút, khuôn mặt vẫn như vậy thanh tú thoát tục, vẫn vẻ mặt hờ hững như trước. Giống như độc dược hấp dẫn ánh mắt nữ nhân, khiến cho người khác không cưỡng lại được như thêu thân nhảy vào lửa vậy. sự xuất hiện của hắn làm cho mọi người trong quầy bar phải ngẩng đầu nhìn. Người bên cạnh đang nâng tay khửu tay hắn, dẫn đường hắn không phải là Dư Tiểu Lộ mà là một cô gái trang điểm rất đậm. cử chỉ của hai người cũng không thân mật lắm, có thể nhận ra người đó là thư ký.

Màu sắc của âu phục, áo sơ mi, caravat được phối hợp tốt lắm, có thể thấy được cô gái này so với Dư Tiểu Lộ cẩn thận hơn nhiều, chắc cũng làm qua quản gia.

Tang Vô Yên giật mình tại chỗ, sau đó thấy Tô Niệm Khâm nghe được giọng nam nhân trung niên nam, khỏe miệng mỉm cười, bước từng bước một đi tới bên cạnh cô.

Sau đó, hắn lướt qua người cô.

Một khắc ấy, Tang Vô Yên hơi xuất thần, tay chân đều bắt đầu khẽ run.

Quá bất ngờ, cô chưa chuẩn bị tâm lý để gặp hắn. vài năm không gặp, hắn không còn là Tô Niệm Khâm cô quen biết, càng ngày càng cao, mà cô với thế nào cũng không tới nữa.

Lúc trước, hắn chỉ là một giáo viên dạy thay, cô là giáo viên thực tập.

Nay, hắn là người thừa kế tài phiệt, mà cô vẫn là một sinh viên bình thường.

Sau khi chia tay, cô rất ít nhắc tới hắn trước mặt người khác, bắt mình phải quen hắn đi. Nhưng, mỗi lần nhìn thấy tên hắn, tin tức hắn, hình hắn trên tạp chí đều nhìn không được cắt xuống, kẹp vào nhật kí, như một báu vật trân quý.

Trước khi đi xem mắt cô đều nghĩ, nếu gặp được một người thích hợp, liền lập gia đình, quá khứ vĩnh viễn ở chỗ của nó là tốt rồi.

Tang Vô Yên vẫn nghĩ mình thật sự đã làm được, nhưng mãi đến hôm nay, vừa nhìn thấy hắn xuất hiện ở đó, vẻ mặt tươi cười bước qua. Tô Niệm Khâm thật sự không còn là của cô nữa. về mặt ấy trước kia chỉ có mình cô thấy được. mỗi tình đầu ngọt ngào, lãng mạn lại có chua xót, mỗi khi nhớ lại trong lòng lại dâng lên mọi tư vị khó tả.

Hắn không nhìn thấy cô, cho nên hắn không hề biết cảm giác thoáng gặp của cô.

Trong nháy mắt kia, cô cảm thấy thời gian như đang đọng lại. Hắn lướt qua người cô, khoảng cách gần như vậy, Tang Vô Yên cơ hồ nghe thấy tiếng ma sát của quần áo.

Hắn không có phát hiện cô, cũng không hề dừng lại.

Tang Vô Yên nở nụ cười như tự giễu.

“Tang tiểu thư, cô không sao chứ?” Từ lúc ngồi xuống, thấy sắc mặt cô vẫn trắng bệch, liền thân thiết hỏi.

“Không có việc chuyện gì, ta chỉ hơi nhức đầu thôi.”

Bởi vì là ban ngày, quán cà phê cũng không nhiều người lắm, tiếng piano nhẹ nhàng vang khắp quán. Vài vị khách nói chuyện nhưng đều cố ý đè thấp giọng.

Giọng cô và đối phương nói chuyện cũng không lớn, nhưng vẫn khiến cho Tô Niệm Khâm cách đó không xa bị đơ lại.

Tang Vô Yên hơi kinh ngạc, không biết qua nhiều năm như vậy hắn vẫn còn nhạy cảm với âm thanh mình như vậy.

“Tang tiểu thư?” Nam nhân kia còn không thức thời lớn tiếng kêu của họ cô.

Tang tiểu thư? Tô Niệm Khâm nâng mi. Hắn xoay người, chậm rãi bước tới, đứng trước bàn Tang Vô Yên.

“Tang tiểu thư?” đây là Tô Niệm Khâm hỏi, “Họ này ít khi gặp.”

Nam nhân thân cận xuất phát từ lễ tiết, đứng lên, “Vị tiên sinh này xưng hô như thế nào?”

“Ta họ Tô, vị này là có phải Tang tiểu thư mà trước kia ta quen ở thành A không. Đương nhiên.....” Tô Niệm Khâm nói, “Nếu Tang tiểu thư là người hay quên, sợ cũng không nhớ rõ.” Hắn cười như không cười, châm chọc.

Sắc mặt Tang Vô Yên trắng bệch.

“Lần đầu gặp mặt.” Nam nhân khách khí bắt tay hắn.

Thư ký bên cạnh, nhỏ giọng nhắc nhở hắn, “Tô tiên sinh.....” Sau đó đưa tay hắn bắt tay nam nhân kia.

Tang Vô Yên phát hiện, sau ba năm, cách đối nhân xử thế của hắn cũng có thay đổi, ít nhất là không quan tâm tình tốt xấu đều bắt tay với người khác.

Không giống với người mù bình thường, Tô Niệm Khâm ít mang kính râm, bởi vì vậy sẽ cảm trở ánh sáng duy nhất của hắn. Cho nên lúc này nam nhân kia mới biết Tô Niệm Khâm bị khiếm thị.

“Ta và Tang tiểu thư là bạn cũ, khó gặp. Nhưng ... không biết vị tiên sinh này là?” Tô Niệm Khâm cười khanh khách hỏi.

“Tang tiểu thư và ta.....” Nam nhân nói.

“Hắn là bạn trai ta!” Tang Vô Yên vội vàng trả lời.

Mắt Tô Niệm Khâm hơi hơi nhú lại, đây được xem là tính hiệu trước khi hắn tức giận, vậy mà bây giờ có thể thân nhiên hỏi: “Như vậy mời Tang tiểu thư giới thiệu một chút bạn trai của người.”

“Hắn họ.....” Tang Vô Yên dừng lại, nhìn nhìn người kia. Trước khi ra cửa má Tang còn cố tình tụng cho cô nghe, bao gồm gia cảnh nam nhân, nào là thích cô gái như thế nào, còn có của cải đối phương. Trên đường đi cô mặc niệm trong lòng hai lần, cũng không ngờ tới sau khi gặp Tô Niệm Khâm, trí nhớ bay tới chín tầng mây.

“Ta họ Ngô, Ngô Vu.” Nam nhân cười thay Tang Vô Yên bổ sung.

Tang Vô Yên quần bách, Tô Niệm Khâm vẫn gian xảo như vậy, câu đầu tiên là có thể làm cho cô để lộ nội tình.

Sau đó Tô Niệm Khâm trở về chỗ ngồi của mình bàn chính sự.

Nam nhân cùng Tang Vô Yên thân cận luôn luôn tìm kiếm đề tài nói chuyện, lâu lâu Tang Vô Yên chen vào một câu, kỳ thật hoàn toàn không nghe thấy gì.

Cô như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than, cuối cùng hận không thể lập tức cầm túi xách bỏ chạy. ý niệm mới xuất hiện trong đầu, đã thấy thư ký kia đi tới, mỉm cười với Ngô Vu nói: “Ngô tiên sinh, lão bản ta muốn mượn bạn gái ngài nói mấy câu, không biết có được không?” thập phần khách khí.

Ngô Vu không biết bọn họ có quan hệ gì, chỉ nói: “Đương nhiên đương nhiên.” Đi tới một bàn khác.

Thư ký nhìn hần cười cười cảm kích, sau đó đi về.

Tô Niệm Khâm cùng vị trung niên kia bàn xong việc, sau khi tiễn khách, nghe thư ký nói xong, đứng dậy đi tới.

Tang Vô Yên đứng ngồi không yên nhìn hần vừa cời nút âu phục vừa ngồi xuống, sau đó trầm mặc nửa ngày.

Những người khác vừa ly khai, Tô Niệm Khâm liền biến mất tươi cười, lãnh khốc mỉm môi. Mà Tang Vô Yên lại thấy khóe môi để như vậy rất gọi cảm Khụ khụ, gọi cảm? hiện tại không phải lúc nghĩ những chuyện này. Cô tự nhắc nhở mình.

Tang Vô Yên thấy cứ trầm mặc như vậy rất bất lợi cho mình, vì cố tỏ ra thoải mái nói: “Đã lâu gặp ah, Tô Niệm Khâm.”

Tô Niệm Khâm sắc mặt lo lắng, không nói gì.

Cô thấy nói như vậy cũng không dung lắm, vì thế nói lại: “Vài năm không gặp, nhìn rất khác, thoát nhìn không tệ.”

Câu này nghe càng tệ hơn.

Tô Niệm Khâm từ túi quần lấy một hộp thuốc lá ra, rút một điếu. ngậm ở miệng lại thuần thực lấy ra một hộp quẹt châm thuốc. Hần hít sâu một ngụm, phun ra một trận khói nhẹ.

Nếu nói trước kia hần còn mang theo chút bốc đồng của trẻ con, thì bây giờ Tô Niệm Khâm này đã là một nam nhân thành thực, ít nhất bên ngoài thoát nhìn là như thế này.

Tang Vô Yên xuyên qua màn khói thấy rõ vẻ mặt lo lắng của Tô Niệm Khâm.

“Người tới công tác hay là đến du lịch?”

Vô nghĩa, có ai đi du lịch còn mang thư ký sao? Càng nói càng thấy cô đúng là ngốc, vì cô im miệng luôn.

Đầu ngón tay hần kẹp đầu mẫu thuốc lá gỗ gõ gạt tàn rất tự nhiên, sau đó đặt bật lửa lên bàn.

“Tang Vô Yên,” Giọng Tô Niệm Khâm lạnh như băng, “Người yên tâm, ta không phải tới tìm người. Hơn nữa không có người, ta vẫn sống rất tốt.” Nói xong câu đó, Tô Niệm Khâm đem mẫu thuốc dụi vào gạt tàn, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Thư ký thấy thế liền chạy theo, “Tô tiên sinh.”

Lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của Tang Vô Yên. Nhiều năm như vậy, hần gặp nàng, cũng chỉ muốn nói cho với cô hai câu này thôi sao.

Ta không phải tới tìm người.

Không có người, ta vẫn sống rất tốt.

Sau khi chạy ra ngoài hít vào khí lạnh, sự căng thẳng của Tô Niệm Khâm mới chậm rãi buông ra. Hần Tô Niệm Khâm cũng có ngày yếu đuối đến nỗi không dám đối mặt với nữ nhân kia, nói thêm một câu nữa.

Cô về lại phòng trọ, lập tức nhận được điện thoại má Tang.

“Vô Yên a. Thế nào? nhân phẩm và tướng mạo cũng không tệ đi.”

Tang Vô Yên mới phát hiện, cô bỏ quên họ Ngô ở quán cà phê.

Đã gần đến cuối thu, học kì mới qua một nửa, thành phố phía nam cũng bắt đầu trở lạnh. Cô và Lí Lộ Lộ đang tiếp nhận một án đặc biệt. Là trung tâm nghiên cứu nhi đồng mới nhận một bé tên là Tiểu Kiệt.

Trước hai tuổi, Tiểu Kiệt bởi vì không nhận biết được âm thanh khiếm cho việc học ngôn ngữ rất chậm, vì thế bị cha mẹ lầm là bị khiếm thính hoặc là nhược trí. mà lần đầu tiên Tang Vô Yên gặp Tiểu Kiệt, cha mẹ bé đang lên thảo luận có lên bỏ bé không.

“ Bé không phải ngốc.”

“ Không có khả năng.” Đôi cha mẹ không có trách nhiệm kiên quyết phủ nhận.

“ Chẳng những bé không ngốc hơn nữa nói không chừng còn có thiên phú khác.”

“ Cô Tang,” cố gắng tỏ ra mình là cha mẹ có hiểu biết, “ ngay cả hoạt động cơ bản của một đứa bé bình thường cũng không biết, không phải ngốc thì là cái gì. Hơn nữa chúng ta đều là nông dân, không có trả phí trị liệu cho người.”

Tang Vô Yên chán nản.

Vì thế trước khi cùng người giám hộ ký kết hiệp nghị, Tang Vô Yên đưa Tiểu Kiệt đến trung tâm nghiên cứu, hơn nữa trả luôn tiền trị liệu cho bé.

Ý là nói, cô giống như thu dưỡng đứa bé này, chỉ là không được pháp luật bảo hộ thôi.

Trình Nhân nói: “ Gia đình của đứa nhỏ này cũng không ngốc, chỉ có người ngốc.”

Vừa mới bắt đầu, Tiểu Kiệt bệnh tình rất tệ. Ít khi phát ra âm thanh rõ ràng, giống như vẹt chỉ có thể lặp lại một hai từ. Trị liệu quá trễ, thiếu chút nữa làm cho thần kinh thính giác bé mất luôn. Mất đi khả năng tự chủ, cự tuyệt những người muốn tiếp cận một cách thô bạo, gặp chuyện không vừa ý sẽ nổi điên như muốn thét chói tai.

May mắn, giáo viên trị liệu ở đó rất nhẫn nại.

Một năm sau, Tiểu Kiệt bắt đầu im lặng học xếp gạch gỗ trong phòng. Tuy rằng trong phòng chỉ là hình thức như cũng là thay đổi lớn.

Lí Lộ Lộ xem phiếu bệnh gần nhất của Tiểu Kiệt, hỏi: “ Buổi sáng người đi xem mắt như thế nào?”

“ Đừng nói nữa.”

“ Giáo đường không đủ?”

“ Đường như cũng không tệ lắm”

“ Không đủ đẹp?”

“ Ta cũng không nhớ hần là cái dạng gì.”

Lí Lộ Lộ huyt sáo.

“ Đây cũng không phải là phong cách Tang Vô Yên người. Mấy lần trước, người không phải ngại đối phương thấp, chính là mắt nhỏ. Lần này làm sao có thể diện mạo đối phương cũng chưa thấy rõ?”

“ Ta gặp hần.”

“ Ai?”

“ Tô Niệm Khâm” Tang Vô Yên nói.

“ Ta nói đâu, tô thiếu gia vừa ra, ai cùng tranh phong”

Lí Lộ Lộ ở lễ tốt nghiệp gặp qua Tô Niệm Khâm, sau hai năm học cùng với nhau, nói bóng nói gió cũng biết chút ý chuyện tình yêu của hai người.

” Không phải tháng trước đưa tin Tô lão gia đã cổ phần công ty sang lại cho hần, hiện nay Tô thiếu gia là hàng thật giá thật kim cương vương lão ngũ cao cao tại thượng. Người không tranh thủ, không phải tình cũ không rủ cũng tới sao?”

“ Không có tình cũ sao rủ tới?” Tang Vô Yên tự giễu, “ Hơn nữa hần xem ta như ôn dịch, phi thường chán ghét.”

Đúng vậy, sao lại không ghét chứ? Hần từng nói với cô, nếu cô rời đi trước, sẽ hận cô cả đời. Nhưng rõ ràng vấn đề là chỗ hần, còn đổ tội cho cô.

---3---

Tô Niệm Khâm nhú mày, tay vẫn bung gạt tàn. Nàng cư nhiên nói dối nam nhân kia là bạn trai của nàng, nói dối trắng trợn như vậy, nàng nghĩ hần là trẻ con ba tuổi sao.

Điều thuốc đã đốt tới đầu, ngón tay thấy nóng, thân thể cả kinh, lập tức dụi tắt. ngừng một chút lại muốn lấy điều kia, mới phát hiện hộp không còn điều nào nữa.

Tô Niệm Khâm mở cửa sổ khách sạn, gió thu đập vào mặt còn có âm thanh xe cộ bên dưới. Hắn hít thật sâu một ngụm gió lạnh. Sau đó quăng hộp thuốc không ra ngoài ngoài. Trong lòng đột nhiên giận dữ: Tô Niệm Khâm, người không cần vọng tưởng làm gì. Người như vậy được coi là cái nam nhân sao? Ba năm trước, chính nàng là quăng người, một chút cũng không chần chờ, thậm chí còn nói cả đời đừng xuất hiện trước mặt nàng.

“Tô tiên sinh?”

Thư ký Tiểu Tần gọi hắn.

“Không mở đèn sao?”

“Người cần thì mở đi.” Tô Niệm Khâm bình tĩnh lại, mới quay đầu.

“Đèn sáng làm cho người ta cảm thấy hơi ôn hòa một chút.” Tiểu Tần thay hắn rót một ly trà nóng, sau đó kêu phục vụ trong khách sạn đem thu dọn một chút, tiếp theo cô đem sách chữ nổi trong thư phòng dọn dẹp theo thói quen của hắn.

“Chuyện hợp tác với công ty Toro rất thuận lợi, hiệp nghị ta sắp xếp trên bàn, nhưng sáng mai ngài cần đi xem đi.”

“Uh.” Tay phải Tô Niệm Khâm vin lan can đến xô pha, đây là thói quen của hắn, không tập trung nghe thư ký nói chuyện.

“Còn có công ty chi nhánh này ta hy vọng ngài có thể tới xem.”

“Uh.”

“Dư tiểu thư có gọi tới, hy vọng ngài sau khi xuống máy bay gọi lại cho cô ấy.”

“Uh.” Hắn căn bản không có nghe.

Tiểu Tần hiểu được cô có nói gì cũng uổng phí, nhưng ông chủ chính là ông chủ.

“Tô tiên sinh?” Tiểu Tần mỉm cười.

“Uh? Nói xong?” Tô Niệm Khâm hỏi hờn.

“Tạm thời chỉ có nhiều đó. Tô tiên sinh cần ta làm gì không?”

“Cô đem hiệp nghị ngày mai ký đặt lên bàn cho ta, buổi sáng ta muốn gấp cổ đông ở Toro. Chuyện ta tuần tra chi nhánh, người an bài xong chưa.” Tô Niệm Khâm nói.

Xem ra hắn vừa rồi một chút cũng không có nghe đi vào, Tiểu Tần nghĩ.

Nhưng trên mặt vẫn mang theo biểu tình vui vẻ, “Tốt. Ta biết.” người tiền nhiệm Dư Tiểu Lộ có nói qua với cô, làm thư ký của Tô tiên sinh biết chữ nổi hay không không quan trọng, mấu chốt là hào tính tình và có tính nhẫn nại.

“Điện thoại tổng đài là số mấy?”

“101. Ngài cần cái gì sao?”

“Muốn bình rượu.”

“Dư tiểu thư phân phó quá, bác sĩ nói mắt ngài.....”

Tô Niệm Khâm không kiên nhẫn vẫy tay.

Tiểu Tần lập tức im lặng, cô là thư ký không phải vợ hắn cho nên làm gì cũng phải có chừng mực.

Lúc cô rời đi, Tô Niệm Khâm đột nhiên hỏi: “Radio của ta đâu?”

Tiểu Tần nói: “Lúc ấy ngài nói không cần, không có mang. Bất quá, ngài muốn nghe radio, di động ta có chức năng này.”

“Không cần.” Tô Niệm Khâm lập tức cự tuyệt.

Hôm nay lão bản phi thường kỳ quái, Tiểu Tần nghĩ, lúc trước cũng không bình thường.

Tô Niệm Khâm đọc tài liệu Tiểu Tần đưa đến nửa đêm. Hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ mình sẽ kinh doanh, cho nên có rất nhiều không biết, Tiểu Tần giúp hắn rất nhiều. Cho nên hắn phải cố gắng hơn người khác hơn.

May mắn trước kia một người vì hấn nghĩ biện pháp.

“Đọc sách cũng rất khó nhớ, những thứ nghe qua sẽ nhớ kỹ hơn.” Hấn vẫn đang nhớ rõ mỗi câu mỗi tiếng cười của Tang Vô Yên. Nàng là cô gái thích khóc nhất, cũng thích cười nhất mà hấn từng gặp.

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nụ cười từ tâm, hấn vẫn nghe được.

Tìm hấn cảm thấy hơi khó chịu, cho nên kêu khách sạn đưa rượu đi lên.

“Tô tiên sinh, muốn gọi đồ ăn sao?” Đối phương thiện ý hỏi.

“Không cần.” Hấn lạnh lùng cự tuyệt.

Hấn cũng ít khi uống rượu, đối mùi vị cũng không ở rành, cho nên cũng không bắt bẻ. bây giờ hấn chỉ mong có loại rượu có thể uống xong sẽ quên được Tang Vô Yên.

Đáng tiếc, đến nay chưa tìm được.

Buổi tối, hấn nằm mộng, trong mộng Tang Vô Yên đứng ở dưới tàng cây.

Không biết đó là cây gì?

Hấn ở trong mộng nhú nhú mảy.

Một loại cây cỏ thụ ở thành A, hấn không biết bộ dáng ra sao, chỉ nhớ rõ hương thơm của nó. Dư Vi Lan nói là cây sồi xanh. Mà rất nhiều năm trước Tang Vô Yên nói cho hấn biết đây không phải cây sồi xanh mà là cây râm. Lúc ấy, nàng đem hái đóa hoa xuống đặt vào bàn tay hấn, còn dẫn đầu ngón tay hấn cảm nhận bề mặt phiếm lá.

Đó là lần thứ hai nàng cầm tay hấn.

Lần thứ nhất: là lúc lấy chất lỏng lô hội trị phỏng cho hấn. vóc dáng nàng nhỏ, hai tay cũng không phải kiểu tinh tế thon dài, nhưng là sờ lên lại rất mềm mại thoải mái, ấm áp.

Hấn sờ qua mặt nàng vô số lần, cho nên trong lòng hấn có thể miêu tả chuẩn xác từng bộ phận của nàng.

Nhưng mà, vô luận làm thế nào đều không thể tỎ hợp hình dáng của nàng, lúc cười, lúc khóc, lúc làm nũng với hấn.

Cho nên, trong mộng hấn lại một lần nữa mơ thấy nàng đứng dưới tàng cây râm, đưa lưng về phía hấn, lại một lần cũng không có quay đầu lại.

Nàng nói với hấn, cả đời đều không muốn gặp lại. Hấn vốn nghĩ vô luận tâm mình đau đớn cách mấy, tự tôn của hấn sẽ không bao giờ chịu khuất phục.

Nhưng hấn lại nhịn không được vì phạm lời thề, đột nhiên muốn gặp nàng, nhìn xem nàng có sống được không.

Buổi sáng Tiểu Tần đến gọi Tô Niệm Khâm. Gõ cửa không ai phản ứng, cô chỉ có thể kêu phục vụ mở ra.

Tô Niệm Khâm ngủ trên giường, trong phòng tràn ngập mùi rượu khiến cho người ta hít thở không thông. tư thế lúc ngủ của hấn giống trẻ con rất cuộn lủi, trong tay nắm chắc mp3, tai phone còn để trong lỗ tai.

Tiểu Tần nhìn quen không sợ hãi hay hết hồn. Nàng nhìn đồng hồ, mới bảy giờ, có thể cho hấn ngủ thêm nửa giờ. Vì thế mở cửa sổ, rồi lấy bình hoa kê bên giường, lúc ấy cô nghe thấy miệng Tô Niệm Khâm thì thảo gọi một người tên là “Vô Yên”. Không biết là Vô Yên hoặc là Vô Yển, nghe qua rất nhiều lần đều không dám làm rõ ràng.

Tiểu Tần nâng nâng mảy, ở trong phòng khách xem lịch trình chờ hấn dậy.

7h30, Tô Niệm Khâm đứng giờ tỉnh lại, cơ thể như có một đồng hồ báo thức vậy. Hấn vào phòng tắm, dùng khăn che lại phía dưới rồi đến phòng thay áo. Mỗi một bộ quần áo đều làm một nhãn chữ nổi nói về màu sắc kiểu dáng.

20 phút sau, Tô Niệm Khâm lại biến thành một Tô Niệm Khâm hoàn hảo: râu mép cạo sạch sẽ, quần áo gọn gàng, trên người không có mùi lạ, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Niệm Khâm—” Ở Toro vừa xong, liền có người gọi hấn.

“Là Bành tiểu thư.” Kỳ thật Tiểu Tần không cần nhắc Tô Niệm Khâm cũng biết là cô ấy.

Bành Đan Kỳ, con gái của ông chủ Toro.

Trên đời người có thể sử dụng loại ngữ khí cao đến vậy gọi Tô Niệm Khâm, thì chỉ có cô gái này.

Tô Niệm Khâm không vui nhũn mày, hẳn cũng không thích người khác gọi hắn thân mật vậy.

“Bánh tiểu thư còn có gì phân phó?” Tô Niệm Khâm hỏi, trong giọng mang theo xa cách và mất tự nhiên.

Hắn xưa nay đều lạnh lùng, cho nên Bánh Đan Kì cũng không để ý.

“Gọi ta Đan Kì là được rồi, bằng không rất khách khí.” Bánh Đan Kì cười.

Trên người cô ấy mang mùi nồng đậm của nước hoa CD, lão bản tất nhiên không thích, Tiểu Tần nghĩ. Dư Tiểu Lộ nhắc nhở qua cô, Tô tiên sinh rất miễn cảm với hương vị, cho nên không thể dùng nước hoa, không thể lớn tiếng ồn ào.

“Niệm Khâm, nghe nói lần đầu tiên anh thành B, em dẫn anh đi xung quanh chơi nha.”

“Đa tạ Bánh tiểu thư nhiệt tình, mắt ta không tiện, không thích đi lại.”

Bánh Đan Kì đem những thủ đoạn trên thương trường vận dụng vào tình yêu, kiên trì không ngừng.

“Đêm nay em làm chủ, mời anh ăn cơm để hợp đạo chủ nhà. Niệm Khâm, không nên cự tuyệt nha?”

Tô Niệm Khâm không đường thối lui.

Gần tối trên đường từ khách sạn Dcatiero đến nhà hàng, Tô Niệm Khâm đột nhiên lục soát túi tiền.

“Tô tiên sinh, tìm cái gì àh?”

“Mp3 của ta thường mang.”

Ipod màu trắng, là báu vật tùy thân của Tô Niệm Khâm.

“Có thể đã để quên ở khách sạn?” Tiểu Tần hỏi.

“Trở về tìm.” Tô Niệm Khâm không chút do dự hạ lệnh.

“Tô tiên sinh, sắp tới giờ hẹn với Bánh tiểu thư.”

“Không đi.” Tô Niệm Khâm phun ra hai chữ.

Bánh Đan Kì đã chuẩn bị rất tỉ mỉ cho lần hẹn này ai ngờ lại vì một vật nhỏ như vật mà hủy bỏ, làm hại Tiểu Tần phải cúi đầu tìm lý do giải thích với nàng. May mà, cô có giáo dục, không phải người không biết đạo để chấp nhứt một cô gái.

Mà Tô Niệm Khâm lại hoàn toàn không nói đạo lý.

Phòng trong khách sạn mọi góc gát đều bị hắn đào bới, người từng phục vụ qua phòng này đều bị nghiêm khắc tra hỏi, làm mọi người rất xấu hổ.

Quản lý kinh hồn bạt vía hỏi: “Tô tiên sinh vật bị mất rất quan trọng sao?”

“Một cái mp3.” Tiểu Tần bảo trì mỉm cười.

Tô Niệm Khâm đối đãi với người ngoài so với hai ba năm trước cũng tốt hơn rất nhiều, chính là sau khi đến thành B bắt đầu khác thường.

Tiểu Tần nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, Tô Niệm Khâm đứng trong phòng hỏi: “Người vì biết chữ nổi?”

“Cha ta là người mù.”

“Bẩm sinh hay là.....” Hắn hơi cân nhắc cách dùng từ.

“Trước đây, ông ấy là công nhân, ta khoảng hai tuổi ông ở phân xưởng xảy ra sự cố làm cho mù.” Tiểu Tần trả lời hắn.

“Ông ấy coi như may mắn, ít nhất ông ấy thấy qua bộ dáng của mẫu thân người và người.”

Tiểu Tần lắc đầu: “Không, Tô tiên sinh. Một người trưởng thành hoàn toàn khỏe mạnh đột nhiên mất đi ánh sáng, so với một người khiếm thị từ nhỏ, sẽ chịu đủ kích lớn hơn nữa.”

Cô nhin không được phản bác hắn, tuy rằng trước khi bước vào cô được nhân viên công tác nhấn mạnh lặp lại kêu cô không nên tranh cãi với Tô tiên sinh, nhưng cô vẫn xúc động. Bởi vì sự cố lần đó đối cha cô lúc còn sống vĩnh viễn không phải may mắn.

Tô Niệm Khâm quay đầu, mặt tái nhợt không có biểu tình gì, hỏi: “Phụ thân người, sau đó ông ấy như thế nào?”

“ Sau đó quản lý vì trốn tránh trách nhiệm đổ tội cho ông làm việc sai thao tác. Sau khi xuất viện một thời gian dài cũng không tìm được việc, ông chấp nhận bắt đầu say rượu, mỗi lần say đều đánh mẹ ta, sau khi thanh tỉnh lại quỳ trên mặt đất xin bà đừng rời đi, một lần lại một lần hỏi cái, một lần lại một lần tái phạm”

“ Sau này?” Tô Niệm Khâm lại hỏi.

Về mặt hần nhẹ nhàng, lộ ra một tia đau đớn hiếm thấy.

“ Ta không đến mười tuổi, mẹ không chịu được ly hôn với ông ấy, mang theo ta tái giá.” Tiểu Tần thản nhiên nói.

Cô rời khỏi văn phòng, vốn nghĩ đến không có cơ hội, không nghĩ tới qua một tuần lại nhận được điện thoại. Đối phương nói:“ Tần tiểu thư, Tô tiên sinh quyết định mượn cô, mời cô thứ Hai đi làm”

Tiểu Tần vào công ty, phát hiện Tô Niệm Khâm là lão bản chăm chỉ nhất mà cô từng gặp, giống như động cơ vĩnh không ngừng nghỉ, lại giống một khối bột biến nhanh chóng hấp thu tri thức xa lạ. Có một ngày, trong lúc vô tình nghe người ta nói Tô Niệm Khâm từng yêu một người, sau đó người kia rời hẳn. Tiểu Tần lại đột nhiên nghĩ lại về mặt khi hần hỏi chuyện của ba.

Hơn mười phút sau, mp3 được phát hiện trong khe dần tấm thảm dưới giường. Hơn mười người đều lau mồ hôi xả hơi. Vừa vặn Dur Tiểu Lộ gọi điện thoại lại, Tiểu Tần báo cáo tình huống với di nhỏ của lão bản.

Dur Tiểu Lộ suy nghĩ một chút, “Một lát ta gửi một số file cho cô, cô nhớ lưu vào máy tính. Sau đó đi mua vài cái loại mp3 cùng kiểu dáng, mỗi cái đều lưu hết.” Buổi tối, Tiểu Tần mở mail ra, nhìn file Dur Tiểu Lộ gửi tới.

Cả 3 tài liệu tác giả đều là: Vô Yên.

Nàng không thích tìm kiếm thông tin riêng tư, không có thử nghe, giải nén sau đó lưu vào 5 cái mp3 mới mua, phân bố trong túi cô, trong ngăn kéo, trên xe, phòng ngừa lại mất.

Nguyên lai quan trọng không phải cái mp3 kia mà là giọng bên trong, Tiểu Tần nghĩ.

---4---

Báo tài chính và kinh tế đăng: “ RD hợp tác với công ty Toro của ta, cuộc đàm phán đã đến giai đoạn cuối”.

Tang Vô Yên đọc xong tin tức, đóng báo lại.

Đúng như Tô Niệm Khâm nói với cô, hần không phải đến thành B tìm cô.

Trong phim, thường xuyên có nam nhân vì truy tìm bạn gái, ngày ngày đứng dưới lầu nhà cô gái đó chờ đợi. Nhưng Tô Niệm Khâm sẽ không, ba năm trước sẽ không, ba năm sau cũng như thế.

“ Ngày mai người đi theo giúp ta.” Lí Lộ Lộ nói.

Cô chuẩn bị 4 ngày, cũng hẹn với bệnh viện, sáng mai phải đến làm giải phẫu mắt.

“ Mang kính làm gì, cũng không phải người làm giải phẫu.”

“ Người nói chuyện đúng là không biết suy nghĩ. Mắt người tốt, đương nhiên không biết nỗi khổ của người thị lực kém” Lí Lộ Lộ nói, “ Dù sao Hoàng Hà phải đi, người càng phải đi, chỗ đó đều quen hai người, nếu không ta cũng không liếc mắt người một cái.” Hoàng Hà là bạn trai Lí Lộ Lộ.

Tang Vô Yên tròn trĩnh liếc nhìn Lí Lộ Lộ.

Buổi chiều, Tang Vô Yên dẫn Tiểu Kiệt đi. bệnh của bé khiến nó không thích chỗ nhiều người, càng không thể chật chội.

“ Tang tiểu thư!”

Đột nhiên trên xe có người gọi cô.

Cô xoay người, thì thấy một người nam nhân đậu xe ven đường. Người nọ diện mạo nhã nhặn.

“ Người.” Tang Vô Yên hồ nghi, không nhớ nổi gặp qua người này ở đâu.

“ Chúng ta gặp qua, ở khách sạn, Ngô Vu.” Nam nhân nói.

“ Nga, Ngô tiên sinh.” Tang Vô Yên thấy mình có lỗi.

“ Người đi đâu vậy? Ta vừa tan tầm có thể tiễn người một đoạn đường.”

“Không cần không cần.” Tang Vô Yên xua tay.

“Dù sao cũng là vinh hạnh của ta, đường này khó gọi xe lắm không tốt cho trẻ con.” Hấn nhìn Tiểu Kiệt trong tay Tô Vô Yên.

Tang Vô Yên chần chờ.

“Tang tiểu thư lại chối từ nữa cảnh sát sẽ đưa giấy phạt cho ta đó.” Ngô Vu cười.

Hấn là một nam nhân biết quan tâm, lúc lên xe Tang Vô Yên nghĩ vậy.

“Các người đi đâu?” Ngô Vu hỏi.

Cô vì muốn chiều cổ Tiểu Kiệt nên ngồi phía sau. “Đi KFC trong nội thành.”

“Muốn đi ăn à?” Ngô Vu nhìn Tang Vô Yên qua kính chiếu hậu.

“Đúng vậy.”

“Chỗ đó hơi nhiều người, nếu tiểu bằng hữu không ngại ăn Mc Donalds ta biết một chỗ có vẻ im tĩnh hơn.” Ngô Vu hỏi.

“Uh, vậy cảm ơn người.”

Vì thế, đi nhờ xe bị Ngô Vu thuận lợi biến thành một buổi hẹn kỳ quái.

Ngô Vu đi mua này nọ nhưng lại không biết trẻ con thích món nào, lúc bùng thức ăn tới chỗ ngồi có hơi ngại.

“Ta chưa ăn qua. Chính là đi làm thường ngang qua nơi này.”

“Nam nhân bình thường nghĩ trẻ con mới thích món ăn này.” Tang Vô Yên vì hấn giải khổn. ý này rất phù hợp với Tô Niệm Khâm.

“Quê ta là một thị trấn nhỏ, không có những chỗ chơi này. Tôi nơi này học đại học, kinh tế cũng không dư dả, một hamburger 10 tệ khi đó đối với ta mà nói đã là vật phẩm xa xỉ.”

Hấn thẳng thắn nói.

Cùng người kia hoàn toàn không giống.

Tang Vô Yên mỉm cười nhìn hấn, có hảo cảm.

“Ngô tiên sinh hiện tại làm công tác gì?” Nàng lại quên.

“Luật sư.”

“Vậy hiện tại người muốn ăn cái gì cũng không thấy xa xỉ rồi.”

Ngô Vu bị lời của cô chọc cho cười.

Tang Vô Yên cầm ống hút vào Côca, đặt trước mặt Tiểu Kiệt, bé im lặng uống. Mà động tác chấm khoai tây chiên vào sốt cà đối với bé mà nói có điểm cổ sức. Vì thế Tang Vô Yên dạy bé từng chút một.

“Ta có nghe qua loại bệnh này.” Vừa rồi Tang Vô Yên có giải thích một chút với hấn. “bệnh trạng của bé tốt lắm.”

“Trị liệu càng trễ bệnh càng nghiêm trọng, bé thuộc loại bẩm sinh, nói như vậy cả đời đều khó có thể chữa khỏi.” Tang Vô Yên thở dài.

“Di truyền?”

“Y học còn chưa có thể xác định. Phòng đoán là có thể do bệnh tạo thành từ cơ thể mẹ.”

“Vậy cũng không phải trách nhiệm của đứa nhỏ.”

“Cha mẹ bé cho là vậy.” Tang Vô Yên sờ sờ đầu Tiểu Kiệt. “Ta đưa bé đến đây, hy vọng bé có thể gặp những bạn nhỏ hắc, có thể giúp bé cố gắng hơn.”

“Bé có thể nghe được chúng ta nói chuyện.”

“Có lẽ, tự bé có thể tự động loại bỏ những tin tức bên ngoài mà họ không muốn biết.”

Đột nhiên, Tiểu Kiệt làm đỡ ly Côca, Tang Vô Yên vội vàng này nọ dời đi. Ngô Vu thấy trước ngực Tiểu Kiệt dính Côca, vì thế muốn dùng khăn tay giúp bé lau khô.

“Ngô tiên sinh!” Tang Vô Yên lập tức ngăn lại, “Tiểu Kiệt không quen người khác đụng vào người bé.” Nếu không bé sẽ hét lên.

Ngô Vu dừng tay giữa không trung.

“Vừa mới bắt đầu bé đối với ta cũng vậy như vậy. Hắn cần thời gian chấp nhận tiếp xúc của người khác.” Tang Vô Yên vội vàng giải thích, để cho hắn khỏi xấu hổ. “quá trình này rất thông thả cũng rất thống khổ.”

Ngô Vu nói: “Ta thực thật có lỗi.”

Tang Vô Yên cười: “Không có gì, quen là được rồi.”

Ngô Vu lại mua một ly Côca khác.

Trở về trong lúc vô tình hắn nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay trái của Tang Vô Yên. Bởi vì máy sưởi trong quán ăn độ ẩm rất cao, Tang Vô Yên cuộn tay áo lên, nhìn thấy một đồng hồ nam mang trên tay cô nhìn rất được.

“Polley sản xuất ở Thụy Sĩ, Tang tiểu thư cũng có sở thích này àh?” Ngô Vu một lần nữa tìm đề tài nói chuyện.

“Ách?” Tang Vô Yên không hiểu.

“Ta trước kia từ sống ở Hongkong làm về nghề này.” Ngô Vu cũng có chút tò mò, bởi vì đó là một đồng hồ dành cho người mù.

“Anh nói đây là cái gì?”

“Polley, ở trong nước không mua được chính phẩm, giá tiền đủ để ta có thể không ăn không uống kiếm rất nhiều năm.”

“Không thể nào.” Tang Vô Yên lú lười.

Tang Vô Yên nghĩ, cô mua cho Tô Niệm Khâm cái kia tuy nói rất khó mua nhưng cũng chỉ tốn có hai trăm nhiều đồng, không nghĩ lại kém nhau nhiều như vậy.

“Nghe nói toàn bộ đều chế tác bằng thủ công.” Ngô Vu giải thích, “nghe nói là phải đặt làm.”

“Đặt làm?”

“Loại này ta cũng không biết rõ, tóm lại nó rất quý, nhưng cụ thể vì sao quý như vậy, người bình thường như chúng ta đều không thể lý giải.”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi cười xong, không khí trở nên có chút không được tự nhiên.

Ngô Vu lại nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay Tang Vô Yên, “Nghe nói loại này cũng giống như châu báu, còn có thể tăng giá trị theo thời gian.”

Tang Vô Yên kéo tay áo xuống, lơ đãng giải thích: “Kỳ thật..... ta ở mua ở một quán phòng chế, làm được rất giống. Nghe anh nói như vậy, ta mới biết nó quý như vậy, khó trách ông chủ bắt ta đưa vài trăm.”

Ngô Vu nghe thấy cũng thở ra, hắn cũng không nghĩ muốn truy cô gái có gia thế như vậy.

---5---

Tang Vô Yên đưa Tiểu Kiệt đến trung tâm, tự mình đến radio.

Cô phụ trách một tiết mục về tâm lý, kỳ thật mọi người thường gọi tới hỏi vấn đề tình yêu.

Tình yêu.

Cô cũng không hiểu.

Đêm nay cuộc gọi đầu tiên là một cô gái, cô vừa thuật câu chuyện tình yêu của mình, vừa khóc thút thít. Tang Vô Yên đành phải đưa vào một đoạn âm nhạc, để tâm tình cô gái có thể đỡ hơn một chút.

Cô gái nói, mình và bạn trai là bạn cùng lớp trong đại học, nay chưa tới một năm sẽ tốt nghiệp, gặp phải trở ngại về trong tình yêu.

Tang Vô Yên trừ bỏ trấn an cô ấy một chút thì cũng không có tài cán gì nữa, duy nhất có thể là thật tâm lắng nghe cô ấy nói. Kể chuyện cho một người khác nghe có thể giúp cho tâm trạng tốt hơn. Giống như cô thích kể cho Trình Nhân nghe.

Giờ phút này Tô Niệm Khâm vừa từ Toro ra chuẩn bị về khách sạn. Tiểu Tần đang tiếp điện thoại.

Tô Niệm Khâm đứng bên cạnh xe hút thuốc.

Lúc này có thanh âm gọi hân: “Tô tiên sinh?”

Tô Niệm Khâm nghe tiếng ngẩng đầu.

“Ta là Ngụy Hạo, không biết Tô tiên sinh còn nhớ hay không?”

“Nhớ rõ.” Tô Niệm Khâm vươn tay bắt tay với hân, Ngụy Hạo đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức đưa tay ra.

“Ta hiện tại làm ở Toro, mấy ngày trước trong công ty thấy ngài, nhiều người, không cơ hội chào hỏi ngài.”

“Uh.” Tô Niệm Khâm không lạnh không nhạt gật đầu.

Thấy được thái độ của Tô Niệm Khâm, Ngụy Hạo đành phải đem những chuyện mình muốn nói dần xuống, khách sáo vài câu xoay người cáo từ. Đi được vài bước hân lại nhìn không được, quay đầu nói: “Tô tiên sinh, vài năm nay Vô Yên sống thật sự không tốt. Không biết ngài có biết hay không.”

Hân làm sao có thể không biết.

Tất cả, hân đều biết.

Ngày đó, nàng bị chọc giận rời khỏi bệnh viện. Hân nhất thời ảo não không chịu nổi, lại được bệnh viện thông báo tìm được có gan thích hợp với ba, lập tức đưa tới, lập tức giải phẫu.

Giải phẫu tiến hành rồi hơn mười mấy giờ, chờ hân bình tĩnh lại, mới biết không thấy Tang Vô Yên đâu hết.

Di động nàng không tiếp.

Hân về nhà tìm nàng, đi tới chỗ Trình Nhân tìm nàng, thậm chí đi radio tìm, chỗ nào nàng có thể xuất hiện hân đều đi qua, cũng khiến cho Dư Tiểu Lộ phải bồi hân tìm rất nhiều lần. Hân sợ hãi chính mình không lưu ý, liền bỏ qua Tang Vô Yên, lại lo lắng bệnh tình của ba có chuyển biến xấu sau phẫu thuật không. Nửa đêm không biết đã chạy qua bao nhiêu chỗ rồi.

Gần sáng vẫn không tìm được.

Dư Tiểu Lộ mất đi tính nhẫn nại, “Niệm Khâm— Vô Yên cũng không phải trẻ con, cô ấy đã ngốc trong này bốn năm rồi, sẽ không đi lạ đâu. Cô ấy là giận người mới không muốn gặp người, trốn tránh người. Người sốt ruột có ích lợi gì. Người hiện tại biết hối hận, lúc ấy vì sao lại sinh khí đuổi cô ấy đi?”

Hân đứng dưới lầu Tang Vô Yên, nửa ngày không nói chuyện. Bệnh viện gọi tới, nói có biến động, thúc giục Tô Niệm Khâm trở về.

Chờ trời đã sáng, hân lại tới thì gặp ngay Tang Vô Yên ở cửa.

Nàng hỏi hân: “Trên thế giới Dư Lan Vi và ta, ai quan trọng hơn?”

Một vấn đề tình linh xảy ra, Tô Niệm Khâm đột nhiên sợ sệt. Hân biết nàng hôm qua nhìn thấy động tác vô cùng thân mật của hân và Dư Vi Lan, trong lòng hân bối rối không biết làm sao, không dám tìm thẳng nàng, đành phải có ý hỏi lại: “Người cảm thấy vấn đề này có ý nghĩa sao?”

Không nghĩ tới sau câu ấy, hân nhận được lời quyết tuyệt của nàng. một khắc kia, hân giống như quên cả hô hấp. Rốt cục— bọn họ vẫn đến bước này thôi sao?

Tô Niệm Khâm đứng ở đó, đối với câu hỏi của Ngụy Hạo một lúc lâu cũng không trả lời, cũng không nhớ đã nói gì với Ngụy Hạo, liền yên lặng trở lại trên xe.

Sau đó hân mới biết được, đêm hôm đó ba Tang Vô Yên qua đời. Sau, hân không dám, cũng không có quyền lợi xuất hiện trong thế giới của Tang Vô Yên. Hân là người mù, một người mù chỉ biết tôn thương người khác.

Hân không có năng lực mang lại hạnh phúc cho nàng.

Nhưng mà hân vẫn nhớ thương nàng như vậy, ba năm gần một ngàn, không có ngày nào hân không nhớ tới những kỷ niệm của hai người. Loại tưởng niệm này theo vận tốc của ánh sáng ngày càng tăng lên, hân thậm chí không xác định được có phải hay không có một ngày nào đó, vì nhớ nàng mà điên lên không.

Mà Tang Vô Yên lại giống như đã quên hân.

Cho nên có đôi khi hân nhìn không được hận nàng. Hân khắc cốt ghi tâm nhớ kỹ này hết thấy như vậy, nàng sao lại có thể nói quên liền quên, còn chưa gì đã muốn đi xem mắt, kết hôn, thậm chí còn không tìm không phải nói với hân: “Tô Niệm Khâm, nhìn rất khác, thoạt nhìn không tệ.”

Thật sự là chó má! (tác giả ghi nha)

trên đường trở về, Tiểu Tần phát hiện Tô Niệm Khâm giống như nhắm mắt định thần, nhưng nhìn thế nào cũng không giống.

Lái xe Tiểu Chu cũng phát hiện không khí có chút nặng nề, vì thế nói: “Tô tiên sinh, nghe chút nhạc không?”

Tô Niệm Khâm khoát tay.

“A Chu, có radio không?” Tiểu Tần hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau, Lí Lộ Lộ ở bệnh viện thừa dịp Hoàng Hà đi nộp viện phí liền lôi kéo tay Tang Vô Yên nói: “Vẫn chưa nói cho người biết, ta và Hoàng Hà chuẩn bị sáu tháng cuối năm kết hôn. Ta muốn làm một tân nương xinh đẹp, cho nên quyết định đi phẫu thuật.”

“Ta thấy chỉ số thông minh về tình yêu của người không cao.”

“Ít nhất cao hơn người.” Lí Lộ Lộ khinh bỉ nàng.

“Phẫu thuật cái gì đều có phẫu lưu, hơn nữa Hoàng Hà nói làm xong phải quán băng hai ba ngày, vạn nhất để lại dị chứng thì làm sao bây giờ?” Tang Vô Yên như cũ không đồng ý.

“Không có phẫu lưu, đó chỉ là phẫu thuật nhỏ như uống nước vậy.”

“Uống nước cũng sặc chết mà.” Tang Vô Yên nói.

“Người đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.” Lí Lộ Lộ bấu cô.

Bị y tá đẩy mạnh ra phía trước, Lí Lộ Lộ đột nhiên nói: “Tang Vô Yên, chúng ta đánh cược đi.”

“Cược cái gì?”

“Nếu ta không quang vinh hy sinh, người phải đi tìm Tô Niệm Khâm nói chuyện thế nào?”

“Ta đây sẽ thua. Người tìm một bệnh viện lớn, người muốn thua thì bệnh viện và bác sĩ trong đó cũng không chịu.”

“Cũng không nhất định ah, như người vừa nói uống nước cũng sặc chết mà.”

“Phi phi phi.” Tang Vô Yên tức giận.

“Thật sự nên nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói gì cũng được, tâm bình khí hòa nói ra những vướng mắc của năm đó, cho dù trong đáy lòng hai người không cho phép hợp lại, cũng nên nói ra hết để bắt đầu một chuyện tình khác.”

“Người làm gì tự nhiên phụ đạo tâm lý cho ta vậy?” Tang Vô Yên cười.

Xong phẫu thuật, Lí Lộ Lộ bị Hoàng Hà đưa về.

“Mấy ngày nay mắt cô ấy sẽ không thấy, người nên hảo hảo chiếu cố, bằng không ta sẽ hỏi tội người.” Tang Vô Yên dặn.

Hoàng Hà làm động tác đứng nghiêm: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tang Vô Yên.” Lí Lộ Lộ vươn hai tay loạn xạ ở không trung kêu cô.

“Sao?”

“Nhớ rõ ah, người đã đáp ứng ta.”

Về nhà, cô nhớ tới vẻ mặt rạng rỡ quán băng trắng băng hai tay tìm kiếm Hoàng Hà, có điểm đau lòng. Suy nghĩ, nếu là Tô Niệm Khâm. Lí Lộ Lộ mới có vài ngày không thấy liền khó chịu, vậy Tô Niệm Khâm thì sao?

Tay cô đang viết cũng dừng lại, định vào phòng ngủ lật đồ, tìm nửa ngày mới tìm được một mảnh vải, rồi bật mắt lại.

Cũng không bật chắc lắm, gần mũi cũng có chút ánh sáng.

“Người làm gì vậy?” Trình Nhân hỏi.

“Thử cảm giác cái gì cũng không thấy.”

Cô sờ soạng từ phòng ngủ trở lại phòng khách, vừa mới bắt đầu thì vịnh tường mà đi, đi đến giữa phòng khách, không biết làm sao, lại sợ đụng phải ghế, liền ngồi xổm xuống cứ một bước lại hướng phía trước sờ một lần, xác định trống có vật cản mới dám đi hai bước. Cô lúc này mới hiểu được, cây gậy dò đường quan trọng cỡ nào.

Vì thế, nàng cảm chổi lông gà làm mạnh trượng, lại đi đến phòng bếp. Lúc này thoải mái hơn, nàng có điểm dào dạt đắc ý.

Trình Nhân nói:“Người làm cho ta muốn sửa lại danh ngôn.”

“Hả?”

“Làm một giờ người mù không khó, khó là cả đời làm người mù.”

Trình Nhân vừa nói xong, đầu Tang Vô Yên liền đụng vào cửa tủ trong phòng bếp, đau đến muốn khóc ra nước mắt.

“Đây là do người vừa rồi lấy này nọ không đóng cửa, không liên quan đến ta.” Trình Nhân giải thích.

“Ta biết!” Nàng xoa đầu.

“Người rốt cục biết thói quen trước kia của người mang cho người ta nhiều phiền phức.”

Tang Vô Yên nổi giận thoát khăn ra, vừa yên tĩnh một chút, thì Lí Lộ Lộ dọi qua.

“Tang Vô Yên, nhanh đi tìm hân.” Lí Lộ Lộ nói, “Bằng không ta sẽ tuyệt giao với người.”

“.....”

Buổi tối Tang Vô Yên đi tới siêu thị mua vật dụng hàng ngày, lúc trở về đi ngang qua quán bán phá lẩu. cô biết quản lý của phố này rất nghiêm, bình thường bán hàng rong đều phải sau bảy giờ mới dám bày hàng. Có một thời kỳ, lãnh đạo trên tỉnh đến kiểm tra, lúc ấy không ai bán buôn gì hết, cực kỳ yên tĩnh.

Quán phá lẩu mấy ngày trước mới mở, có hai nồi và mấy cái bàn đơn giản. hai chủ quán khoảng năm mươi tuổi, còn có một cô gái đang ăn.

Tang Vô Yên lơ đãng nhìn, cảm thấy có chút nhìn quen mắt, sau đó lại nhiều thêm mấy lần, cô đã nhận ra— là mẹ của Hoàng Hiểu Yên.

Hoàng mẹ cũng phát hiện ánh mắt của Tang Vô Yên, cười hi hi nói:“Cô nương, ăn phá lẩu ah.”

Tang Vô Yên đứng hình:“Adi, ta là Tang Vô Yên. Di còn nhớ không?”

“Con là?” Nàng hiển nhiên không nhớ ra.

“Bạn tiểu học của Hiểu Yên.”

“Nga, là con nha.” Hoàng mẹ bừng tỉnh đại ngộ, “Ngồi, mau ngồi.”

Bà xoa xoa ghế, đối nói với đứa nhỏ kia:“Đến, Hồng Hồng, mau gọi tỷ.”

Hồng Hồng nhút nhát há hốc thở, sau đó dọn lại tập vở qua phụ ba ba thu bát đĩa. Tang Vô Yên mới nhớ tới đến, cô ấy chính là đứa bé năm đó.

“Lớn như vậy rồi nha?” Tang Vô Yên nhìn bóng Hồng Hồng nói.

“Con cũng thành một đại cô nương, cháu ấy thì làm sao còn nhỏ?”

Tang Vô Yên nở nụ cười.

Sau lại, Hoàng mẹ bưng bát phá lẩu, vừa nhìn Tang Vô Yên ăn, vừa cùng cô nói chuyện tào lao về ít việc nhà.

“Nếu Hiếu Yến của chúng ta còn, phỏng chừng cũng có thể lập gia đình.” Hoàng mẹ cuối cùng cảm thán.

Tang Vô Yên buông thìa, nhìn bà mặt đã có nếp nhăn. Qua nhiều năm như vậy, người mẹ vẫn có tiếc nuối.

“Đi, đi còn có Hồng Hồng, về sau cô ấy thay phần Hiếu Yến hiếu thuận đi.”

Hoàng mẹ trầm giọng, thán nhiên cảm thán: “Đứa nhỏ này dù sao con nuôi, không bằng con ruột.”

“Con nuôi?” Tang Vô Yên kinh ngạc.

“Đúng vậy, một họ hàng dưới quê đưa tới, nói là bỏ trước nhà hần. Ta lúc ấy nghĩ, nếu làm việc thiện thì Hiếu Yến có thể qua con ngay kịchh.”

Trên đường trở về, Tang Vô Yên rất nặng nề.

Đi đến trước cửa, cô lại nhắm hai mắt, đi về nhà. Trên đường, bước đi lệch lạc. Cô một cước đạp lên nước ở thâm cò, thiếu chút nữa hét lên.

“Có như vậy cũng sợ?” Trình Nhân đi phía sau nói.

“Làm ta sợ muốn chết, ta không biết đó là gì.” Cô vỗ vỗ bộ ngực.

“Cho nên nói, làm người mù nhiều lúc dễ dàng.” Trình Nhân nhún nhún vai.

Cô về nhà, lấy ảnh tốt nghiệp tiểu học ra. Ngay cả chính mình lúc ấy dạng gì cũng đã quên, bởi vậy mất nửa ngày, mới tìm được Hoàng Hiếu Yến.

Nhiều như vậy năm, cô không buông chuyện này, chân tướng cư nhiên hoàn toàn không giống cô nghĩ.

Lúc Hoàng Hiếu Yến mất, Tang Vô Yên vẫn oán cha mẹ nàng. Bọn họ làm sao có thể đối xử cô ấy như vậy, cô ấy rõ ràng còn sống lại có kế hoạch sinh đứa con thứ hai. Bọn họ có nghĩ đến cảm thụ của Hiếu Yến, hay là có nghĩ tới quần áo, cho cô ấy mặc chỉ tề một chút.

Chính là vì thế, Tang Vô Yên hơn mười năm chưa từng qua nhà cô ấy nữa. Lần đó mười năm sau khi tốt nghiệp tiểu học hội, mọi người nhắc tới hoàng Hiếu Yến đều bóp cổ tay thở dài, sau đó liền quyền tiền phụ giúp cha mẹ nàng.

Tang Vô Yên cũng không đi.

Cô còn trách họ. Nếu hôm nay không tình cờ gặp được, phỏng chừng cả đời cô vẫn còn oán.

Nhưng vạn vạn không nghĩ tới sự thật lại là như vậy.

“Cho nên nói, người với người luôn có những nỗi niềm riêng.” Trình Nhân nói, “Có đôi khi, đứng ở góc độ của mình sẽ nhìn vấn đề khác đi. Cũng muốn giúp người khác ngấm lại.”

Tang Vô Yên không nói chuyện.

Trình Nhân còn nói: “Tựa như người cùng Tô Niệm Khâm. Lúc người mất đi phụ thân, phụ thân hần đang trong ranh giới sinh tử. Hần bên ngoài vẫn cao ngạo, nhưng bên trong lại tự ti tới cực điểm, mà người lúc ấy ném ra một câu rồi bước i, có nghĩ qua cảm thụ của hần không?”

Ban đêm, Tang Vô Yên mơ thấy Hoàng Hiếu Yến.

Hoàng Hiếu Yến thở dài nói: “Ta biết người thay ta hận bọn họ, bây giờ mọi chuyện đã qua rồi.”

---2---

Muốn tìm được Tô Niệm Khâm đúng là chuyện rất dễ dàng. Buổi chiều sau khi tan ca về, cô ôm một tia hy vọng, kết quả hần cư nhiên không đổi dây số.

Vang ba tiếng, “Ngài khoẻ.” Một giọng nữ nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ngài khoẻ.” Tang Vô Yên chột dạ, “Ta..... Ta họ Tang, ta tìm Tô Niệm Khâm.”

“Tang tiểu thư, Tô tiên sinh đang họp, ngài có chuyện gì không?”

“Ta muốn hẹn gặp hần, có tiện không?”

Trí nhớ Tiểu Tần vô cùng tốt, nhớ lại ngày đó gặp cô gái họ Tang ở dưới lầu, hiển nhiên là bạn cực kỳ quan trọng của Tô Niệm Khâm. Cô nhìn vào bên trong, Tô Niệm Khâm đang bận túi bụi. Cho nên cô tự quyết định đáp ứng: “Không thành vấn đề, nhưng nếu ngài tới phải đợi một lát.”

Tiểu Tần nói tên khách sạn và số phòng, treo điện thoại.

“Tần tiểu thư, Tô tiên sinh nhờ chị tìm tư liệu của hội nghị ngày hôm qua.” Triệu quản lý trong công ty chi nhánh đưa đầu ra nói.

Tiểu Tần vội vàng vào thư phòng tìm.

30 phút sao, có người ấn chuông cửa.

Tiểu Tần mở cửa, quả nhiên là Tang Vô Yên. Tiểu Tần nhìn vào phòng tiếp khách: “Tang tiểu thư xin chờ, ta đi gọi Tô tiên sinh.”

Tang Vô Yên thuận thể nhìn lại, bên trong đang thảo luận kịch liệt, Tô Niệm Khâm cầm điều thuốc, nhũn mày nghe chuyên gia báo cáo.

Cô vội vàng kéo lại: “Các người đang bận, ta không vội, chờ một lát cũng được.”

Tiểu Tần thấy cũng được, Tô Niệm Khâm làm việc có tiếng chuyên chú, ghét người khác quấy rầy, ai cũng biết nếu xen vào nửa chừng mà không có lý do rõ ràng thì hẳn chắc chắn nổi giận lôi đình.

“Vậy mời chị tới thư phòng chờ, ta đi pha trà.”

Phòng khách sạn rất lớn, có đại sảnh, phòng nhỏ tiếp khách, thư phòng, phòng ngủ, khách phòng, cô không dám đoán giá một ngày là bao nhiêu, aizzz nhìn cảm thấy sợ.

Tang Vô Yên chờ có chút khản trương, cô theo thói quen tháo đồng hồ xuống, cầm trong tay.

Lúc trước Li Lộ Lộ từng tổng kết, muốn biết tình cũ còn độc thân không có rất nhiều biện pháp. Giống như có thể hỏi “Đã lâu không thấy, người chừng nào thì mời ta uống rượu mừng vậy?” Nếu hẳn còn độc thân, khẳng định bình thường sẽ nói: “Đâu có đâu có, vẫn chưa có mục tiêu.”

Tang Vô Yên xoa xoa thái dương, sao lại giống như đi thương thảo với đối tác vậy.

Nhưng Tô Niệm Khâm hẳn đâu giống người thường, mặc kệ có đối tượng không cũng không yếu thế, chắc chắn sẽ trả lời một cách lạnh lùng: “Tang tiểu thư yên tâm, thiệp mừng sẽ đưa tới nhà.” Nặng thì nổi trận lôi đình.

Nàng tựa vào sofa, quay đầu nhìn những người đang họp trong phòng khách, Tô Niệm Khâm ngồi ở giữa. Máy sưởi rất lớn, hẳn chỉ mặc một áo sơ mi màu đen, trong một đám người vẫn tỏ ra khí chất tuấn tú bất phàm.

Tô Niệm Khâm búng búng điều thuốc vào gạt tàn nói: “Số lượng bán sản phẩm mới ra thị trường không phải cứ dựa vào quảng cáo, các người biết một năm công ty.....”

Cuộc đối thoại cũng không dứt, Tiểu Tần nhanh chóng ghi bút ký.

Cuộc họp xong, tất cả mọi người thật muốn vươn vai duỗi lưng, nhưng là ngại về mặt lạnh lùng không biết cười của Tô Niệm Khâm đều nhìn xuống. Triệu quản lý là người sáng khoái, dám mạo chọc thiên tử nói: “Đều vất vả, không bằng Tô tổng mời mọi người ăn cơm đi.” Nơi này ngoại trừ Tô Niệm Khâm thì ông ấy là người có chức vụ cao nhất. Phần lớn nhân viên tiêu thụ khó khăn lắm mới có nửa ngày làm việc chung với ông chủ.

“Được rồi, tùy mọi người chọn chỗ” Tô Niệm Khâm đồng ý.

Mọi người hoan hô một trận, nhất là các cô gái đang ngồi trong đây.

Tô Niệm Khâm kêu Tiểu Tần đi lấy áo khoác, Tiểu Tần mới nhớ tới đến: “Tô tiên sinh, có vị tiểu thư họ Tang đang chờ ngài ở thư phòng.”

Tô Niệm Khâm dừng một chút, “cô nói cái gì?”

Mọi người thấy sắc mặt Tô Niệm Khâm đột nhiên thay đổi hơi giật mình.

“Cô ấy chưa tới chào một tiếng, chắc là vẫn còn bên trong.” Tiểu Tần nhanh chóng đến thư phòng nhìn.

Cám ơn trời đất.

Tiểu Tần thở ra, cô ấy còn ở đây. Nếu cô cứ như vậy mà đi, chắc Tô Niệm Khâm sẽ nướng mình ăn như nướng khô mực vậy. Nhưng lúc này cô gái kia, cư nhiên coi giấy cuộn mình đang ngủ trên sofa.

Tô Niệm Khâm đi theo phía sau.

“Ách—cô ấy đang ngủ.” Tiểu Tần giải thích.

Tô Niệm Khâm gạt đầu, bước chân cực kỳ nhẹ, hẳn nhìn lại con tức giận với Tiểu Tần, dè dặt giọng: “Cô dẫn bọn họ đi trước, tìm chỗ ăn cơm, dần xếp xong rồi gọi lại cho ta.”

Tiểu Tần không dám dài dòng, mang theo ngườ vực cùng một đám người lặng lẽ rời đi.

Tô Niệm Khâm đứng yên ở đó rất lâu, hắn nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tang Vô Yên, nhợt nhạt ôn nhu, giống như trước đây. Hắn dò tới đứng trước sô pha, thờ kêu một tiếng: “Vô Yên.”

Nàng không có phản ứng.

Tô Niệm Khâm sờ sờ đồng hồ, sắp tám giờ tối. Nàng vẫn thích ngủ như vậy, không ăn gì đã đi ngủ. Nhưng hắn lại không đành lòng đánh thức Vô Yên, không phải sợ đánh thức giấc ngủ của nàng, mà là sợ Vô Yên vừa tỉnh lại không thể im lặng ở bên nàng, không thể cùng nàng chia sẻ không khí.

Nhưng cứ ngủ lâu như vậy trên sô pha thì toàn thân đều đau.

Vì thế hắn cúi xuống ôm lấy Vô Yên, nàng có vóc dáng nhỏ tinh tế, chỉ cần nhẹ nhàng một chút là có thể ôm trong ngực.

Nàng quen thuộc sự ôm ấp của hắn, giống một con mèo nhỏ dụi dụi vào lòng hắn, không khỏi mông lung nói ra hai chữ: “Niệm Khâm.”

Trong nháy mắt kia Tô Niệm Khâm cảm thấy có loại ấm áp từ từ chi chạy thẳng đến tim, trái tim trống rỗng như được lấp đầy.

Hắn đột nhiên nhớ lại ba năm trước, buổi tối hôm ấy ở trên cầu thang hắn cũng ôm nàng như vậy. Tô Niệm Khâm chậm rãi đi về phía phòng ngủ, đem nàng đặt trên giường để nàng ngủ thoải mái. Tay buông ra nhưng trí nhớ vẫn tràn ngập những lưu niệm ấy vì thế lại sờ tóc nàng. Tóc nàng đã dài hơn, thay đổi hình tượng xù xù trước kia lại mang nét thành thực ôn nhu.

Tô Niệm Khâm ngửi mùi thơm ngọt ngào trên tóc nàng.

Hắn muốn sờ sờ nàng, ba năm không gặp, không biết có thay đổi gì không. Ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu thì tay đã bắt đầu hành động, tóc, tai, hai má, cái trán, mắt, mũi, sau đó ngón tay chạm đến đôi môi nàng.

Tay hắn run lên dừng ở đó, sau đó ghé hôn nàng, rất muốn hôn nàng. Loại dục vọng này giống như muốn xé rách tim hắn, hô hấp bắt đầu hỗn loạn.

Tay hắn xuống cầm nàng, xác định vị trí môi, sau đó cúi đầu xuống. Vừa mới đụng tới đôi môi mềm của nàng, trong mộng Tang Vô Yên cảm thấy ngứa nên thay đổi tư thế ngủ, làm hại Tô Niệm Khâm nghĩ nàng sắp tỉnh, vội vàng ngồi thẳng.

Bình tĩnh một chút, phát giác đó chỉ là hành động vô thức, căn bản không phải dấu hiệu tỉnh, vẫn như trước kia mỗi lần ngủ tình trời có sập xuống cũng không biết dậy, Tô Niệm Khâm bắt đầu có điểm mừng, nghĩ rằng: Nguyên lai khi hôn trộm lại có cảm giác cũng không tệ, trách không được trước kia nàng liên tục hai lần “xuống tay” với hắn.

Vì thế Tô Niệm Khâm lại cúi mặt tiếp tục việc lúc này, nhẹ nhàng mút cánh môi nàng, yết hầu của giết giết, giống như bị ma nhập bắt đầu cởi áo khoác nàng.

Bỗng nhiên, hắn dừng động tác, nhanh chóng đứng dậy sau đó trở lại phòng khách.

Tô Niệm Khâm, người đang làm cái gì? tìm không thấy nữ nhân phát tiết dục vọng sao? Hắn tự giận chất vấn bản thân mình.

Hắn mở hộp lấy thuốc hút, sau đó vào phòng tắm rửa mặt. Nếu Tang Vô Yên không có muốn cùng hắn cùng một chỗ, hắn cũng không nên đối xử với nàng như vậy.

Tô Niệm Khâm nhìn đồng hồ lâu mặt. Bình tĩnh một chút, hắn gọi cho Tiểu Tần, hỏi bọn họ ăn cơm ở đâu. Hắn không muốn quấy nhiễu mộng đẹp của nàng, đương nhiên cũng không dám ở một mình với nàng, chỉ vài giờ thôi, hắn cũng không thể cam đoan tự chủ được.

Thời điểm đi, Tô Niệm Khâm nghĩ, hết thấy chờ nàng tỉnh nói sau.

---3---

Tang Vô Yên tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở một nơi hoàn toàn xa lạ, vội vàng trở mình ai ngờ thiếu chút nữa lăn xuống giường, cả phòng không có một bóng người, nàng chạy ra phòng khách tìm giày của mình

Đi hết rồi? Nàng vừa tỉnh ngủ, có chút mơ hồ. lúc này không phải rất nhiều người sao chắc thấy tư thế xấu khi ngủ của nàng rồi, theo bản năng xoa xoa khoe miệng, còn vết nước miếng. May mắn mà Tô Niệm Khâm không thấy ah, như vậy trước mặt tình cũ và nhiều người như vậy, ngủ còn chảy nước miếng. Nàng cảm thán.

Tang Vô Yên chạy vào toilet rửa mặt, đèn mở phát hiện không thấy đồng hồ bên vòi nước, thuận tay đem đồng hồ bỏ vào túi.

Nàng hơi ử oái, mình cố gắng lắm mới có dũng khí tìm Tô Niệm Khâm nói chuyện, kết quả nam nhân này lại để mình ở đây, lúc đi cũng không đánh thức mình. Chờ hắn về, chắc mình đã đói đến nổi ngực dán vào lưng, với lại ai biết hắn đi ra ngoài ăn chơi đang đi đến khi nào mới về.

Tang Vô Yên thở dài, đóng cửa rồi đi.

Tô Niệm Khâm ăn cơm cũng không yên.

Tiểu Tần hỏi: “Tang tiểu thư về rồi sao?”

“Lúc đi cũng không có gọi nàng dậy, lát về nhớ mua một chút gì cho nàng ăn.”

Tiểu Tần thấy Tô Niệm Khâm nói vậy, có chút không thể tin nhìn hắn: Ông chủ hôm nay đổi tính, đột nhiên biết chăm sóc người khác.

Nhưng lúc Tiểu Tần cùng Tô Niệm Khâm bùng mị vị nóng hổi về phòng, Tang Vô Yên đã rời đi không một tiếng động. Tô Niệm Khâm chán nản, không khí đầy vẻ đe dọa.

“Đồng hồ của ta đâu?” Tô Niệm Khâm phòng tắm hỏi,

“Hỏi này ngài không đeo àh?”

“Không có.” Giọng Tô Niệm Khâm hơi cao, đây là báo động sắp phát hỏa.

Đồng hồ a đồng hồ. Tiểu Tần tìm khắp nơi cái đồng hồ mà Tô Niệm Khâm luôn đeo trên tay.

“Vừa rồi ta trên còn để bên vòi nước.”

Trong lòng cô ai thán, vì sao Dư tiểu thư không kêu cô mua nhiều đồng hồ một chút để phòng thân.

Ngay lúc Tô Niệm Khâm muốn bùng nổ, Tiểu Tần tìm được trên bàn trà thư phòng.

“Nơi này—” Nàng cấp tốc đưa qua cho Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm vừa cầm được đồng hồ, biến sắc, mắt trừng lớn tức giận.

Hắn rốt cục hiểu được Tang Vô Yên đến đây làm gì rồi. Trả lại tất cả cho hắn, từ nay về sau hai người không ai nợ ai.

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên đi học, đeo đồng hồ, dây đồng hồ rất lỏng mới phát hiện đồng hồ này không phải của nàng thường mang. Hoặc là nói, trước kia nàng tặng cho Tô Niệm Khâm. Nàng lập tức choáng váng.

Quý thân xui khiến lại lấy nhầm.

Bởi vì nàng thật không ngờ Tô Niệm Khâm luôn luôn dùng, nàng càng thêm không biết, Tô Niệm Khâm từng tức giận ném nó đi nhưng sau lại tìm về. Chạy hòng mặt ngoài, mất rất nhiều công phu mới tìm được người sửa lại. Cho nên kim đồng hồ chạy cũng không chuẩn lắm, nhưng nam nhân này vẫn như cũ luyến tiếc không chịu đổi cái khác.

Hắn quý trọng một vật duy nhất mà nàng lưu lại.

Niệm tình. Hắn sinh ra đã bị trao cho tính chấp nhất này.

Trình Nhân sau khi biết vô cùng đau đớn nói: “Xong rồi xong rồi, đi một chuyến, tiền mất tật mang, không có được gì lại lấy đồng hồ này về. Bảo bối đáng giá nhất của chúng ta cũng bị người phá hư.”

“Biến.” Tang Vô Yên đá nàng.

Đang giỡn với Trình Nhân, di động vang, nàng vừa cười vừa tiếp điện thoại, ngay cả ai gọi cũng chưa kịp xem: “Alo—”

Tô Niệm Khâm nghe tiếng cười bên kia, không vui nhú nhú mày: mang được đồng hồ về vui như vậy sao?

“Alo—” Tang Vô Yên dừng lại.

“Là ta.” Hắn đơn giản phun ra hai chữ.

Đã ba năm rồi, không có nghe được giọng nói này trong điện thoại.

Nàng bởi vì rất kinh ngạc, nhin không được a một tiếng.

“Ta là Tô Niệm Khâm.” Hắn nghĩ “A” Là không biết hắn là ai vậy, càng thêm bức.

“Nga, người khỏe không?” Nàng nhất thời lú lờ, chỉ nghĩ ra ba chữ này.

“Nghe thư ký nói, hôm qua người đến tìm ta.” Hắn cao cao tại thượng nói, cố ý quên chuyện hôm qua hắn thừa dịp nàng ngủ say ôm nàng, hôn trộm nàng.

“Ách, vâng.” Nàng đương nhiên cũng không biết tâm tư của Tô Niệm Khâm, thành thật gật đầu.

“Ngươi có chuyện gì sao?” Hấn hỏi.

“Ta, ta,.....” Nàng nghẹn lời, không biết nói cái gì.

“Ngươi cái gì?” Hấn hỏi tới.

“Ngươi, ngươi chừng nào thì mời ta uống rượu mừng ah?” Nàng nhất thời sốt ruột đem lời Lí Lộ Lộ phun ra, sau khi nói xong, nhin không được đầu đầy hắc tuyến.

Nàng ngần tư vạn tưởng, cuối cùng dưới tình thế cấp bách lại chọn câu nói thâm nhất.

Quả nhiên, Tô Niệm Khâm đại ra một giấy, sau đó oán hận nói: “Ngươi ước gì ta kết hôn với người khác sao?”

Tang Vô Yên nghe ra được hấn đang nghiêng răng nghiêng lợi

Nàng vội vàng lắc đầu giải thích: “Không có, không có, không có. Sao ta có thể hy vọng ngươi kết hôn với người khác được?”

Câu này vừa ra tới, thời gian trầm mặc so với câu trước còn lâu hơn.

Ách— giống như nói sai cái gì, Tang Vô Yên gãi gãi tóc.

“Nga.” Nam nhân ra vẻ hứng thú dạt dào.

Hay là không đúng, nàng khóc không ra nước mắt.

“Ngươi ăn cơm chưa?”

“Ăn.” Nàng thành thật nói sau nghĩ lại cảm thấy kỳ quái, hấn vô duyên vô cớ hỏi nàng ăn cơm chưa làm cái gì, chẳng lẽ là muốn mời nàng ăn cơm.

Vì thế, nàng nhanh chóng sửa miệng nói: “Chưa ăn.”

“Đến tột cùng là ăn, hay là chưa ăn?” Hấn nhú mày.

Nàng cắn răng, rất không tình nguyện nói: “Ăn.” Mắt thấy lý trí thắng tình cảm, nàng lại bổ sung: “Nhưng chưa ăn no.”

Lúc này, hấn lại trầm mặc.

Trình Nhân ngồi bên cạnh nghe lén, sau đó nói nhỏ bên tai Tang Vô Yên: “chắc hấn đang nghĩ vài năm không gặp, óc ngươi biến thành đậu hủ rồi. Đến tột cùng ăn hay chưa cũng không biết.”

Tang Vô Yên ôm điện thoại đuổi Trình Nhân đi.

“đi ăn cái gì một chút, ta còn chưa ăn.” Hấn lơ đãng hỏi.

“được.” Nàng nhanh chóng trả lời.

Tô Niệm Khâm buông điện thoại, lòng bàn tay cứ nhiên đỏ mồ hôi lạnh.

Hấn muốn gặp nàng, muốn nghe nàng nói chuyện, muốn kiểm tra mặt nàng, phi thường phi thường muốn.

Loại ý nghĩ này bắt đầu từ ngày hôm qua ôm nàng, đột nhiên kịch liệt nâng cao, như muốn xé rách tim hấn, cắn nuốt một ít lý trí cuối cùng.

Tang Vô Yên vạn vạn không nghĩ tới, Tô Niệm Khâm mời nàng ăn lẩu. Hấn trước kia chưa bao giờ ăn cay, mỗi lần nghe thấy hai chữ ăn lẩu thì giống như bị đau đầu như vậy.

Trong thành B rất ít quán lẩu, không ngăn nắp lắm, nhưng vì mùi vị thực không sai, cho nên rất có tiếng. hai người đứng vào giờ cao điểm, quán vẫn như cũ kín người hết chỗ, phía trước vừa có người đi ra, có bàn trống.

Tang Vô Yên nhìn xung quanh, hấn chọn chỗ này cũng rất đúng, cho dù hai người có cãi nhau âm ỹ, cũng không ai để ý.

Ngoài dự tính, hấn không hung với nàng, lúc gọi món, hấn chỉ nói “Tùy tiện” thì không nói gì nữa.

Hấn cũng không ăn cái gì, ngay cả chiếc đũa cũng chưa động, giống như người được mùi là no rồi.

Vốn là hấn đến ăn cơm, kết quả biến thành chỉ có nàng ăn, hấn ngồi ở bên cạnh “Xem”.

Nàng ngẩng đầu nhin không được nói: “Ngươi có thể gọi xuyên bạch (không cay), ta gọi lẩu uyên ương (cay vừa).”

Vừa nói đến uyên ương, mới đột nhiên nhớ tới này giờ chưa miêu tả hoàn cảnh cho hẳn nghe, mà mất vài phút mới nhớ ra.

Nhưng từ đầu tới đuôi, hẳn vẫn ngồi như vậy.

Cuối cùng, Tang Vô Yên cũng không ăn, làm cho nồi lẩu sôi sùng sục. Cách tăng khói nằng nhìn mặt hẳn.

Nàng nhịn không được nói: “Ta hiểu được bình thường sau khi hai người chia tay rất khó thành bạn, nhưng ta không hy vọng quan hệ chúng ta lại cương như vậy. Lúc chia tay, ta rất xúc động, cho nên miệng không nói được câu hay, nói ra những lời tổn thương người, nếu người vẫn đều đều ý, ta xin lỗi.”

Nàng rút cục có thể thở phào nhẹ nhõm, ghen lâu như vậy tốt xấu cũng có thể nói ra.

Tô Niệm Khâm thân nhiên nói: “Ta nhận.”

“Ách?”

“Người vừa rồi xin lỗi, ta nhận.” Hẳn thân nhiên nói.

Tang Vô Yên về nhà, giận đến nỗi cái mũi cũng lệch sang một bên.

“Sao vậy? lúc đi ra ngoài không phải tốt sao, trở về liền giận thành như vậy?” Trình Nhân hỏi.

“Ta xin lỗi hẳn, bất quá muốn phóng bạc thang cho hẳn, vậy mà hẳn không chịu xuống, còn trả lời ta ‘người xin lỗi, ta nhận’. Ta..... Ta phi!”

“Người đúng là trẻ con.” Trình Nhân khinh bỉ nàng.

“Ta làm sao?”

“Người có bản lĩnh thì mắng hẳn trước mặt đi.”

“.....”

---4---

Buổi tối, Tiểu Tần ở khách sạn chờ lái xe đưa Tô Niệm Khâm về, phát hiện tâm tình hẳn trở nên không tồi, cư nhiên nói với cô: “Giúp ta tìm một quán thanh tịnh, món ăn không tệ, ngày mai ta mời người ta ăn cơm chiều.” Lại bổ sung: “Là ăn món trung.”

“Nhưng tối mai có tiệc rượu.” Tiểu Tần nói.

“VẬY- ăn khuya cũng tốt lắm.” Hẳn làm bầm lâu bầu, “Hoặc là sớm một chút ăn cơm chiều cũng tốt.”

Tiểu Tần vụng trộm xem xét xem xét Tô Niệm Khâm, có chút khác thường không khỏi hơi tò mò, chẳng lẽ ông chủ đang theo đuổi nữ nhân?

Ngày hôm sau, Ngô Vu gọi điện hẹn Tang Vô Yên ra ngoài.

Ngô Vu nói: “Ta nghe được bạn nói có một tiệm Nhật Bản có bán sách thiếu nhi, ta nghĩ sẽ thích hợp với Tiểu Kiệt.”

Tang Vô Yên cũng không phải đứa bé mười tuổi không hiểu chuyện, nàng biết mục đích của Ngô Vu là cái gì. Nàng cười trả lời: “Tốt.”

“Vậy khi nào người tan học, ta tới đón.”

“5h30.”

“Ta mua vé, có thể hay không đi xem phim với ta?” từ chỗ má Tang hẳn biết được Tang Vô Yên có sở thích đó.

Ngô Vu là luật sư khôn khéo, chỉ cần một vấn đề mời ăn cơm chiều còn có thể rủ theo buổi tối đi chơi.

Trên xe, Tang Vô Yên nhìn cuốn sách trên tay, người Nhật Bản đúng là tinh xảo. Tuy rằng không thông thạo tiếng Nhật, nhưng tranh vẽ là không biên giới.

“Không chỉ Tiểu Kiệt, ngay cả ta cũng thích.” Tang Vô Yên nói.

Ngô Vu cười.

“Hôm nay trời lạnh, thích hợp ăn thịt nướng hàn quốc.”

Tang Vô Yên vui vẻ đồng ý.

Xem ra Ngô Vu hỏi qua má Tang rồi, biết tất cả sở thích của Tang Vô Yên.

Một quán ăn rất khác biệt. Nướng sườn xong lại để lên đĩa xà lách, hai mắt Tang Vô Yên tỏa sáng.

Ngô Vu kêu một chai rượu gừng.

Nói là uống rượu không bằng nói là uống cồn, rượu chứa trong một chai màu lục lúc rót ra một chất lỏng màu vàng đậm. Tang Vô Yên đưa đầu lưỡi nếm thử có vị ngọt, vì thế yên tâm uống một ngụm lớn, ai biết vào miệng lại rất cay, thiếu chút phun ra hết.

Ngô Vu thay Tang Vô Yên kêu phục vụ lấy một cốc nước, một mặt cười, “Vô Yên, có khi em rất giống một đứa trẻ.” Chút bất tri bất giác, hắn đã gọi từ Tang tiểu thư biến thành Vô Yên.

Sau đó gấp miếng thịt nướng, chấm vào tương ớt cuộn xà lách rồi đưa nàng.

Ăn đến một nửa, di động Tang Vô Yên vang.

“Alo—” Tang Vô Yên dùng khăn lau lau tay, tiếp điện thoại.

“Tang Vô Yên.”

“Ách?” Tang Vô Yên thiếu chút nữa bị nghẹn, cur nhiên là Tô Niệm Khâm. Sớm biết như vậy lần trước không nên dùng di động mình để gọi hắn.

“Ngươi đi ra ngoài.” Điện thoại truyền đến âm thanh Tô Niệm Khâm cố nén tức giận.

“Ra chỗ nào?” Nàng không rõ chuyện gì nữa.

“Đến cửa nhà hàng, trên đường cái.”

“Ta đang dùng cơm.” Nàng thấp giọng nói, ý muốn hắn không cần cố tình gây sự.

”Ta biết ngươi đang dùng cơm! Cho ngươi 5 giây, ngươi có tin hay không ta sẽ đốt nhà hàng đó!” Tô Niệm Khâm giận nói.

Ngô Vu cảm thấy không ổn, hỏi “sao vậy?”

Tô Niệm Khâm đếm ngược: “5.”

“4.”

“3.”

...

Tang Vô Yên thu hồi điện thoại, “Ta ra ngoài một chút.” Sau đó chạy đến thẳng đến cửa. Nàng không dám nghiệm chứng tính nhẫn nại của Tô Niệm Khâm.

Ở ven đường đối diện, không có gì khác thường, vì thế muốn gọi cho hắn không cần hồ nháo.

Mới lấy điện thoại ra, đột nhiên, cánh tay của nàng bị một cái tay rất mạnh bắt lấy. chủ nhân cánh tay không nói tiếng nào, túm nàng, đem kéo đến một bãi cỏ ven đường, nhét nàng vào xe, hung hăng đóng cửa lại, hơn nữa còn hung ác kêu lái xe khóa cửa.

Nàng hoảng sợ, nhìn qua cửa sổ thấy kẻ bắt cóc là Tô Niệm Khâm, mới không hét lên.

Tiểu Tân đi theo hộ giá nói, “Tô tiên sinh, bình tĩnh một chút, có chuyện hảo hảo nói.”

Có nhiều người nhìn về bên này. Nếu không phải vì Tô Niệm Khâm ngồi trong Bentley, ăn mặc đàng hoàng, diện mạo không giống đạo tặc, thì người đi đường sẽ nghĩ rằng hắn là bắt cóc, mà gọi điện thoại báo nguy.

Tô Niệm Khâm mặt mày xanh đen bước vào từ một cửa khác.

“Tô Niệm Khâm, ngươi sao vậy?”

“Tang Vô Yên ngươi nằm mơ!” Tô Niệm Khâm nói.

“?” Tang Vô Yên hoàn toàn không hiểu.

“Trừ phi ta chết, nếu không ngươi muốn quen người khác chính là đang mơ mộng hảo huyền!”

Tang Vô Yên bắt đầu hiểu được.

Sau đó điện thoại Tang Vô Yên lại rung, không cần xem cũng có thể khẳng định là Ngô Vu gọi, vẫn do dự, tiếp hay là không tiếp, bởi vì nàng không chút nghi ngờ chỉ cần nhất tiếp, di động yêu quý của mình sẽ bị Tô Niệm Khâm quăng ra cửa sổ, cuối cùng sẽ nát không toàn thây

Vì thế bấm tắt.

“Chúng ta..... Chỉ là ăn cơm.....” Ngay cả Tang Vô Yên cũng không biết sao mình lại ấp úng.

“Ngươi uống rượu? Ngươi cư nhiên còn cùng hần uống rượu?!” Mũi Tô Niệm Khâm rất nhạy cảm với mùi hương.

“Này không phải vấn đề cùng hay không cùng, mọi người cùng nhau ăn cơm uống chút rượu là chuyện bình thường.” Tang Vô Yên dừng cảm phản bác.

“Trong mắt ta là giống nhau!” Tô Niệm Khâm lên giọng.

“Tô Niệm Khâm, ngươi có một chút lý trí của đàn ông được không!”

“Ngươi còn biết ta là đàn ông!” Tô Niệm Khâm như gầm lên.

Tiểu Tần ngạc nhiên, cô chưa bao giờ thấy Tô Niệm Khâm phát hỏa lớn như vậy, bình thường nhiều nhất cũng chỉ là mặt đen hết rồi chửi một chút, cũng không có dùng có hét lên như vậy.

Càng làm cô ngạc nhiên là Tang tiểu thư này còn có thể dùng cảm chọc vào ngọn lửa đỏ cùng hần giằng co.

Tang Vô Yên bắt đầu hơi giận, “Ngươi là ngươi, ta là ta, không có quan hệ gì. Đừng nói cùng hần uống rượu, chính là cùng hần lên giường, ngươi cũng không có quyền xen vào!”

“Ngươi dám!!” Tô Niệm Khâm bạo xích.

Vừa mới dứt lời, trong lúc giận, Tô Niệm Khâm kéo cánh tay Tang Vô Yên, thuận thế kiểm chặt cảm nàng, hung hăng hôn xuống, lần thứ nhất hai đôi môi hơi lệch một chút, lần thứ hai liền sửa lại cho đúng. Hôn là cách giải quyết tốt nhất cho việc không quan hệ, giống như muốn lửa giận trong lòng phát tiết ra, hần chà đạp cánh môi Tang Vô Yên, cuốn lưỡi nàng. Hoàn toàn không để ý còn hai người ngồi phía trước. Mãi đến khi Tang Vô Yên hoàn toàn đánh mất hô hấp, bắt đầu hít thở không thông, mới thỏa mãn buông ra.

Tang Vô Yên hít một ngụm lớn không khí, hai má đỏ bừng. Tức giận của Tô Niệm Khâm hơi giảm xuống, xem ra hần đổi loại phương pháp trừng phạt này có vẻ vừa lòng.

Tiểu Tần thật sự không muốn mạo hiểm xen vào, nhưng là nàng không thể không nói.

“Tô tiên sinh, tiệc tối sắp bắt đầu, chúng ta phải đi.” Xe đã dừng ở đây rất lâu rồi.

Đây là lễ chúc mừng song phương hợp tác do chủ tịch Toro đặc biệt tổ chức, muốn thuận đường tác hợp con gái Bành Đạm Kỳ và Tô Niệm Khâm. Cho nên có thể nói buổi tiệc đêm nay Tô Niệm Khâm là nhân vật chính, nếu không đi không chừng người ta lập tức trở mặt.

Tô Niệm Khâm nói: “Hiện tại đi.” Hần vốn đi ra vì chuyện này.

“Tang tiểu thư thì sao? Chúng ta có phải hay không.....” Ý Tiểu Tần muốn hỏi để nàng xuống chỗ nào.

“Cùng đi.”

“Được.” Tiểu Tần không có nghi vấn.

“Tiệc gì? Ta không đi.” Tang Vô Yên đã hô hấp bình thường, nhưng khuôn mặt vẫn ửng hồng.

“Chẳng lẽ muốn quay lại tiếp nam nhân kia? Ngươi mơ đi!” Tô Niệm Khâm nheo mắt.

“Tô Niệm Khâm, chúng ta có thể hay không tâm bình khí hòa nói chuyện.”

“Là ngươi cãi với ta.” Tô Niệm Khâm sửa đúng.

Điện thoại Tang Vô Yên không ngừng rung, có thể thấy được Ngô Vu rất lo lắng.

“Ta ít nhất nên cùng Ngô Vu nói một tiếng.”

“Đúng rồi, hần tên Ngô Vu. Vì sao ngươi luôn cùng nam nhân họ Ngô có liên quan?” Về mặt hiện rõ tuyệt đối không được.

Tang Vô Yên không nói gì, ngay cả việc này hần cũng tức giận, nhiều năm như vậy, sao tâm trí hần không thể thành thực một chút.

Bên ngoài tấp nập xe cộ.

Tô Niệm Khâm đột nhiên nói: “Đem vật đó trả lại cho ta.”

“Cái gì?”

“Đồng hồ của ta.” Tô Niệm Khâm lại bổ sung một câu, “Ngày đó người trộm trong phòng ta.”

Nói xong kéo tay Tang Vô Yên, không chút nào ôn nhu từ túi quần lấy đồng hồ ra đeo vào tay Tang Vô Yên.

“Ta không có trộm, hơn nữa đó là ta mua.” Tang Vô Yên vừa giải thích vừa đưa tay vào túi xách ngoan ngoãn trả lại cho hắn.

“Vậy là người cô tình tới lấy nó về hả?”

“Ý của ta không phải vậy, ta chỉ là nghe Ngô Vu nói đồng hồ này rất đáng giá.”

“Lần sau nếu miệng người còn nhắc tới tên của nam nhân kia, ta đi giết hắn.” Tô Niệm Khâm nói.

---5---

Đến trước cửa, Tang Vô Yên giãy dụa lần cuối, “Ta có thể không đi được không.” Những trường hợp như vậy nàng thật sự không biết ứng phó như thế nào.

“Không được.” Bạo quân tiếp tục tàn sát.

Tiểu Tần không muốn cô tranh cãi với Tô Niệm Khâm mà tạo ra một tình huống đột ngột gì nữa, khuyên: “Tang tiểu thư, không có vấn đề gì. Chỉ là một bữa tiệc nhỏ, bên trong người đến người đi, không nhất định phải nói chuyện.”

Tang Vô Yên dùng sức xoa thái dương.

Tô Niệm Khâm mạnh mẽ lấy tay cô khoác vào cánh tay mình, “Người dẫn đường cho ta.”

Sau đó cửa lớn được bồi bàn mở ra.

Tang Vô Yên hít vào một ngụm khí lạnh, đây được gọi là bữa tiệc nhỏ à. Một đại sảnh hình tròn to như vậy, đèn thủy tinh màu ngọc bán mắt, bên phải còn có một dàn nhạc giao hưởng, tiếng đàn violon du dương uyển chuyển.

Tang Vô Yên nhìn nhìn áo khoác, quần bò, ahh muốn xách dép chạy quá.

Đang muốn rút tay ra khỏi cánh tay Tô Niệm Khâm, lại bị hắn hung hăng bắt lấy.

“Người muốn đi đâu?” Tô Niệm Khâm nói nhỏ, mang hơi thở hung ác, mà vẻ mặt vẫn bảo trì mỉm cười.

“Không được, hiện tại ta hồi hộp muốn chết.”

“Người vẫn biết cãi lại, vậy có thể chứng minh người còn sống, chưa có dấu hiệu sắp chết.” Hắn tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười.

“Người đúng là mặt người dạ thú.” Nhiều năm không gặp, hắn cư nhiên luyện thành loại người vừa ăn nói độc địa vừa vô hại mỉm cười.

“Nếu muốn thừa dịp ta không chú ý vụng trộm đào tẩu, ta còn làm ra chuyện càng ác độc hơn.”

“Cái gì?”

“Giống như trước mặt nhiều người như vậy, hôn lên miệng người.”

Tang Vô Yên khăn trương che miệng, “Người, cảm thú.”

“Thử xem?” Tô Niệm Khâm nhướn mày.

Rất nhiều người nhìn về hướng này, bởi vì chưa bao giờ thấy Tô Niệm Khâm mang theo bạn gái ở nơi công cộng. Hơn nữa hắn còn vừa đi vừa nói chuyện thân mật với bạn gái, làm cho các cô gái ở hiện trường cực kỳ hâm mộ. Những cô gái cùng xuất hiện với Tô Niệm Khâm trừ phi là việc công, hay là muốn tới bắt chuyện với Tô Niệm Khâm, còn bạn gái thì so với gả chồng đẻ trứng còn khó hơn.

Tiểu Tần cũng chú ý tới ánh mắt của những người khác, muốn ngăn cản hai người bọn họ “Ngọt ngào” cãi nhau. Dù sao hôm nay Tô Niệm Khâm cũng là nhân vật chính, còn rất nhiều việc chính phải làm.

Có vài cá nhân bụng chén rượu theo xa xa hướng Tô Niệm Khâm đi tới.

Tang Vô Yên hi vọng nói: “Ta thật sự không biết ứng phó, hơn nữa Tiểu Tần có thể giúp người mà.” Sau đó nhìn Tiểu Tần chớp mắt vài cái.

Tiểu Tần thuận thế nói: “Tô tiên sinh, ta giới thiệu tổng giám đốc bộ phận thiết kế của Toro cho ngài quen.”

Tang Vô Yên thừa cơ rút thủ, giao hân cho Tiểu Tần.

“Người đi đâu?” Tô Niệm Khâm nghiêng đầu hỏi.

“Đi toilet.” Chỉ có thể đi chỗ này

“Nhớ kỹ lời ta vừa nói.” Hân uy hiếp nàng.

“Ta cam đoan không chuồn mất, người làm việc chính đi.” Sau đó Tang Vô Yên vẫy tay với Tiểu Tần.

Tiểu Tần thay thế Tang Vô Yên dìu Tô Niệm Khâm giúp hân lấy ly rượu, sau đó dẫn đường đến chỗ hàm huyên, những thanh âm Tô Niệm Khâm nhớ rờn nếu không nhớ liền nhắc khéo hân. Giả như kéo tay áo một lần chính là người đó bên phải Tô Niệm Khâm, nếu là kéo hai lần chính là bên trái hân. Về mặt nổi giận lôi đình lúc trên xe của Tô Niệm Khâm được thay bằng bộ mặt mỉm cười, khách khí.

Giả như muốn chạm cốc, Tiểu Tần lấy tay nhẹ nhàng chạm vào cổ tay Tô Niệm Khâm, chỉ dẫn phương hướng.

Phối hợp vô cùng thích hợp, Tang Vô Yên vừa chọn mỹ thực vừa nghĩ.

Nàng đang mở to miệng chuẩn bị ăn mỹ Ý thì phía sau lưng có người nói: “Tiểu thư ăn rất vui nha.”

Tang Vô Yên quay đầu lại, thấy người nói chuyện có một cái ánh mắt anh tuấn, quần áo thời trang, nhếch miệng mỉm cười với nàng, lộ ra một vẻ mặt chính tề đẹp mặt nha. Bị người bắt được hình tượng bất nhả của mình nàng cũng hơi ngượng.

“Hơi đói.” Tang Vô Yên giải thích, vì bảo trì hình tượng còn sót lại đành phải đặt đĩa mỹ xuống bàn.

“Ta dường như gặp qua người ở nơi nào.”

Hiện tại bắt đầu lưu hành lại cách bắt chuyện này àh, Tang Vô Yên nghĩ, lúc trước nàng truy Tô Niệm Khâm cũng không dùng những câu này rồi.

“Trong mặt hiệu 007 àh?” Tang Vô Yên trừng mắt nhìn.

Nam nhân cười, “Tiểu thư, người rất ý tứ.” mỉm cười rực rỡ lộ ra hàm răng trắng sáng.

Tang Vô Yên quay đầu đi chỗ khác ăn nhỏ, lại không cẩn thận đụng rớt mấy quả xuống đất.

Từ lúc “đỉnh” vào Tô Niệm Khâm, nàng luôn bảo trì khoảng cách với trai đẹp. Một người đã quá sức rồi, nếu lại trêu chọc thêm một người không phải bị tra tấn đến chết sao. Đẹp trai đều khó đối phó, cho nên tốt nhất kính trọng mà không gần gũi, đây là tổng kết tâm đắc của nàng từ khi còn học đại học.

“Ta không có ác ý.” Đối phương phát giác nàng đang lảng tránh, vì thế giải thích.

“Ta sợ ta có.” Tang Vô Yên lùi xa hai bước.

Nam nhân nhìn Tang Vô Yên nói “Lý lẽ của người rất đặc biệt.”

”Ta chỉ là một người qua đường bình thường, không ngờ có một nơi tốt như vậy.”

“Người vào như thế nào?”

“Từ cửa vào.” Tang Vô Yên liếc hân xem thường, sau đó lại ăn tiếp.

“Người là phục vụ?” Nam nhân cho ra kết luận.

Tang Vô Yên không muốn cùng hân nhiều lời lẽ, vì thế ra về “Chúc mừng người đoán đúng rồi”.

“Người là phục vụ cư nhiên trốn ở chỗ này ăn?” Nam nhân vẫn hứng thú.

“Ta giúp các người thử xem món ăn ngon không, có thể nuốt xuống không, có độc không.” Tang Vô Yên uống nước, nuốt xuống sau nói, “Tiên sinh, hình như người rất nhàm chán.” Liều mạng quấy rầy thêm ăn của nàng.

“Không có biện pháp,” Nam nhân nhún nhún vai, “Cô gái bây giờ mang tình yêu cao cả của người mẹ, đối với đàn ông hoàn mỹ không sút nê không hứng thú.” Nói xong hân dùng cầm chỉ chỉ hướng Tô Niệm Khâm.

“Hân đến bàn việc chính, không giống mục đích của người.” Tang Vô Yên không thích người khác nói xấu Tô Niệm Khâm, “Xem ra người là hoa hoa công tử.”

“Từ hoa hoa công tử này theo ý ta cũng không phải nghĩa xấu, chỉ có thể thấy ta chưa tìm được vật yêu thích nhất, cho nên càng không ngừng tìm kiếm.”

Lúc này Tang Vô Yên lại cười.

“Ta rất bội phục Tô tiên sinh.” Nam nhân nói, “Từ chỗ thiếu hụt, có thể thấy được hần đã cố gắng từng bước chắc chắn cần nghị lực rất lớn. Còn là nửa đường mới xuất đạo, cho nên quá trình còn gian khổ hơn. Kỳ thật hần hoàn toàn không cần như thế, tài sản Tô gia cũng đủ hần tiêu xài cả đời. Mà hần dường như muốn chứng minh cho người ta xem, một người bình thường có thể làm hần cũng có thể.”

Tang Vô Yên cúi đầu xuống. Nàng có lẽ biết được Tô Niệm Khâm muốn chứng minh cho ai xem.

Nàng có điểm khổ sở, vì thế nói: “Ta đi rửa tay.”

Vừa đi không nghĩ tới lại đụng ngã nguyên đĩa nhỏ, “Cạch” mấy quả nhỏ đã nát hết, sau đó nàng bị trượt chân. Tang Vô Yên hoảng quá, bắt lấy cái bàn, kết quả kéo món cơm trên bàn rớt xuống, dùng sức đứng dậy, bố trí trên bàn theo một trật tự nhất định, ly trên bàn nghiêng qua nghiêng lại. “Phanh—” rớt xuống, rớt vang đầy đất.

Nam nhân thấy thảm không đành lòng vỗ vỗ cái trán. Tất cả mọi ánh mắt hướng qua bên này.

Tang Vô Yên xấu hổ muốn đào một lỗ chui vào.

Nam nhân hơi đau đầu vẫy vẫy tay, “Không có việc gì, không có việc gì. Ta gọi người dọn.”

---6---

Nhưng Tang Vô Yên tạo thành ra một trận lớn như vậy, đã khiến Bành Đan Kỳ chú ý đi về phía bên này. Tang Vô Yên liều mạng xin lỗi những người xung quanh, sau đó cùng bồi bàn thu dọn tàn cục.

“Duệ Hành, ngại không thay chú chiêu đãi khách, còn ở đây gây chuyện?” Bành Đan Kỳ giậm giậm cao gót, lải nhải trước mặt nam nhân kia.

“Ta.....” Bành Duệ Hành nhìn đến Tang Vô Yên, tìm cái lý cớ, “Ta đang bồi tiểu thư này hỏi về đồ ăn.”

Tang Vô Yên ngồi xồm nhặt miếng chai.

“Nàng là ai?” Bành Đan Kỳ hỏi.

“Một phục vụ.” Bành Duệ Hành nói.

“Không có khả năng, nàng không có mặc quần áo lao động cũng không có mang thẻ tên.” Xem ra cô ấy thông minh hơn Bành Duệ Hành.

Cô đánh giá một chút người gây ra họa này, bởi vì tràng sự cố này làm cho âm nhạc có chút gián đoạn, một ít người tò mò vây quanh bên cạnh.

“Tiểu thư, xin hỏi ngài có giấy mời không?” Một phụ trách hội trường lại đây hỏi.

“Ta.....” Tang Vô Yên gỡ gỡ tóc, “Ta đi với một người bạn.” Nàng rốt cục hiểu được cái gì là cần người miệng mềm.

“Nga? Bạn nào? Những người ở đây chúng ta đều quen.” Bành Đan Kỳ nói.

Tang Vô Yên nhìn đến vẻ mặt cô gái mặc váy hồng, xem mình giống như vô đây ăn chùa vậy. Tang Vô Yên nhìn chung quanh một chút, rất nhiều người, nàng không đủ cao, nhìn tìm được Tô Niệm Khâm ở đâu.

“Khụ khụ.....” Bành Duệ Hành ra giải vây, “Kì kì, ngại không nên vô lễ như vậy.” Hần nghĩ, ăn liền ăn, dù sao cũng không nhiều người, cũng cảm thấy không phải phóng viên thì cũng không phải phần tử phạm tội, đường tử này luôn có tật xấu không thể có người thích được.

“Bạn gái mới của ngươi?” Bành Đan Kỳ như nhìn ra manh mối.

“Không phải. muối muối này rất giao hoạt, ta không dám ăn.”

Bành Duệ Hành phủ nhận.

Lúc này, một cánh tay từ sau giữ chặt Tang Vô Yên, “Sao vậy?” Là Tô Niệm Khâm.

“Ta làm rớt hết món ăn trên bàn, tất cả hồngбет hết.” Tang Vô Yên biết điều nói.

“Không sao, Bành tiên sinh và Bành tiểu thư sẽ không để ý.” Tô Niệm Khâm đi vào một chút.

Bành Đan Kỳ nhìn thấy Tô Niệm Khâm cũng ra giải vây, khuôn mặt tươi cười, “Không sao. Gọi người đến dọn là được.” Ngừng một chút lại hỏi: “Niệm Khâm, vị tiểu thư này bạn của ngươi?”

“Uh,” Tô Niệm Khâm gật đầu, “Còn chưa kịp hướng Bành tiểu thư giới thiệu, đây là vị hôn thê của ta, Tang Vô Yên.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bành Đan Kỳ kinh ngạc, Tang Vô Yên mở lớn miệng.

“Ta.....” Tang Vô Yên ngậy người nửa ngày sau mới nhớ phản bác.

Tô Niệm Khâm dùng sức nhéo khừu tay nàng, cúi đầu nói nhỏ, “Câm miệng.” Sau đó Tô Niệm Khâm mặt không đổi sắc lại lớn tiếng nói, “Vô Yên, vị này là Bành tiểu thư. Bên cạnh là thiếu gia của Toro Bành Duệ Hành tiên sinh.”

Bành Duệ Hành cười, “Ta thật vất vả mới tìm được một cô gái duy nhất trong hội trường không bị mị lực Tô tiên sinh hấp dẫn, kết quả cư nhiên là vị hôn thê của ngươi.”

Bành Duệ Hành bất cần đời nói ra câu vui đùa, nhưng người nói vô tình người nghe có tâm, người bên ngoài cảm thấy bị châm chọc.

Tang Vô Yên không vui nhíu mày nói: “Bành tiên sinh, ta so với những người khác càng thương hấn, hơn nữa quan tâm hấn, điểm ấy ngươi không cần nghi ngờ.”

Tô Niệm Khâm nắm lấy cánh tay Tang Vô Yên trấn an nàng.

Tang Vô Yên thể này mới phát giác lời nói của mình quá rõ ràng đi, trên mặt nóng lên.

Bành Đan Kỳ có chút quẫn, lại vẫn như cũ không thay đổi, “Tô tiên sinh đính hôn khi nào, cũng không báo cho chúng ta biết một tiếng.”

“Chuyện cách lâu lắm, cũng không phải một ngày hai ngày, khi kết hôn nhất định đưa thiệp cưới đến.” Tô Niệm Khâm nói dối hai người này.

Tiểu Tần nghĩ, lão bản chính là lão bản, một tên trúng ba nhạ. Thứ nhất đoạn tuyệt sự dây dư của Bành Đan Kỳ, thứ hai có năng lực tan biến ý định của Bành Duệ Hành, thứ ba còn có thể chiếm tiện nghi của Tang tiểu thư.

Hai tỷ đệ Bành gia phần nộ rồi đi, lúc này cũng không sớm, Tô Niệm Khâm liền mang theo Tang Vô Yên cáo từ.

“Ta khi nào cùng ngươi đính hôn.” Tang Vô Yên ở trên xe hỏi.

“Ba năm trước đã đính.”

“Không có khả năng.”

“Nhớ lần cuối cùng chúng ta cãi nhau ở nhà ta, ngươi còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ.” Tang Vô Yên âm thầm nói, cả đời khó quên.

“Câu cuối cùng ngươi nói với ta là gì?”

Tang Vô Yên nhớ lại đoạn cãi nhau khắc cốt铭心 tâm ấy, “Ngươi già như vậy, ta sẽ mệt chết?”

“Không đúng, một câu trước.”

Nàng lại nghĩ, “Nếu ngươi nguyện ý, chúng ta có thể lập tức đi đăng ký kết hôn.”

“Ta nguyện ý.”

“Ách?” Tang Vô Yên không phản ứng không kịp.

Tô Niệm Khâm quay sang, con ngươi đen không hề tiêu cự sáng lên, lại chậm rãi lập lại một lần, “Ta nói, ta nguyện ý.”

Tang Vô Yên giật mình ba giây sau mới nóng này, “Ta cũng không cầu hôn ngươi. Ta chỉ lập lại lời nói năm đó.”

“Ngươi hỏi ta đáp, không cản trở mặt không nhận trướng.”

“Đó là ba năm trước ta nói.” Tang Vô Yên thấy như tú tài gặp được bình.

“Dù sao ta đáp ứng rồi.” Tô Niệm Khâm ăn quyết.

Tang Vô Yên không nói lại hấn.

Vẫn chưa từng nói lại hấn.

Xe đến nội thành, nàng nói: “Ta về nhà.”

“Ngươi về nhà lấy sổ hộ khẩu sau đó ngày mai cùng ta đến chính cục sao?” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên muốn một cước đá hấn xuống xe.

Bạo quân lần đầu tiên thỏa mãn yêu cầu, quy củ đưa nàng về nhà.

Sau đó Tô Niệm Khâm bắt đầu mở cửa kính hóng gió, chủ động tiếp nhận hương vị thành phố này, đây là nơi Tang Vô Yên đã lớn lên.

Vô luận ai đều nhìn ra giờ phút này tâm Tô Niệm Khâm rất tốt, bởi vì vừa rồi Tang Vô Yên nói câu kia với Bành Duệ Hành.

Nàng nói nàng thương hấn, so với bất luận kẻ nào đều yêu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tang Vô Yên ôm “Mao công tử” ngẩn người. (mao công tử chắc là gấu bông hay gối ôm gì đó)

“Hấn vừa rồi khẳng định là uống say.” Trình Nhân nói, “Cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ, ngại đừng để ý làm gì.”

“Sợ là không phải nói đùa, lúc hấn nói muốn kết hôn ta cũng rất cao hứng.” Tang Vô Yên cười thê lương.

Trình Nhân nhìn nhìn di động xem ngày, “Đừng quên ngày mai ngại phải về nhà.”

Tang Vô Yên quay đầu nhìn đồng hồ quả lắc có cả ngày giờ. Ngày kia là sinh nhật phụ thân.

Đang ở khu mộ phụ thân dâng hương, nhận được điện thoại Ngô Vu, Tang Vô Yên mới nhớ tới mình đã quên liên hệ hấn.

“Hôm kia ngại đi đâu vậy?” Hấn rất lo lắng.

“Ta gặp lại một người bạn cũ, hấn có chuyện kéo ta đi luôn.”

“Nga.”

Trò chuyện tạm dừng, Ngô Vu hỏi: “Ngại ở đâu, hình như rất vắng?”

“Ta ở Chung Sơn viếng mộ cha ta” Tang Vô Yên trả lời.

“Ngại quá, không quấy rầy ngại nữa.”

“Không có việc gì, đã ba năm rồi, thương tâm lúc ấy đều phai nhạt hơn.” Tang Vô Yên đứng trước bia mộ, thấy má Tang đem hoa quả và hoa bách hợp đến.

“Cái gì ba năm?” Má Tang quay đầu trách cứ, “Rõ ràng chỉ có hai năm, ông xem trí nhớ c mình kém thật.”

Tang Vô Yên qua loa nói: “Ta chỉ nói ba năm là thời gian rất lâu” sao đó tiếp tục nói điện thoại.

“Vô Yên, ta lái xe tới đón ngại và bá mẫu?”

“Không cần phiền ngại, chúng ta gọi xe được rồi.”

Trước khi gác điện thoại, Tang Vô Yên nhẹ nhàng nói: “Cám ơn ngại, Ngô tiên sinh.”

Ngô Vu sững sốt, ba chữ “Ngô tiên sinh” đã hiện rõ Tang Vô Yên đang uyển chuyển cự tuyệt.

Má Tang hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Cái người mẹ thường nhắc tới, Ngô Vu.”

“Hấn là đứa nhỏ tốt.”

“Mẹ—” Tang Vô Yên vừa nói chuyện với mẹ vừa dâng hương.

“Tâm nguyện lớn nhất của mẹ bây giờ là con có thể tìm được một người chồng tốt. Qua chuyện của ba con, ta cũng cỗi mở hơn trước, chỉ cần biết quý trọng con, có thể dưỡng gia, vậy là được rồi.”

“Mẹ, con có thể tự nuôi dưỡng mình mà, con cũng không phải kiếm không được tiền.” Tang Vô Yên cười.

“Đương nhiên còn muốn thân thể khoẻ mạnh.”

Cũng không phải muốn hấn làm cu li, Tang Vô Yên nghĩ. Lúc muốn nói, lại nghe má Tang thì thảo nhắc tới: “Bằng không nếu một người đi trước, người còn lại rất cô đơn.”

Trên đường, má Tang còn nói: “Tiểu Ngô này thật sự không tồi, tướng mạo đường đường, tuy rằng gia cảnh không tốt, nhưng trẻ con xuất thân như vậy mới biết quý trọng mọi thứ, nghề nghiệp tốt kiếm được tiền, tính tình tốt, đối với người ngoài rất hòa thuận.”

Tang Vô Yên cười, “Mẹ không phải mới vừa nói cái gì cũng không quan trọng sao? Như thế nào lại bắt đầu quảng cáo.”

Má Tang quay đầu nhìn con, “Đương nhiên vẫn là không thể để con gả đi chịu khổ, hơn nữa con cũng không phải không biết tính mình, phải tìm một người tính tình tốt, bằng không hai người đều nóng tính rất dễ hư chuyện.”

Tang Vô Yên nhất thời nhớ tới hình dáng Tô Niệm Khâm giận dữ, liền muốn cười, lời lão nhân luôn có đạo lý.

Sau khi đáp ứng buổi chiều về ăn cơm rồi tạm biệt mẫu thân, cô đi siêu thị mua này nọ.

Đi ngang qua thấy một cặp áo tình nhân. Áo lông sồi màu trắng ngà, mặc vào chắc sẽ rất ấm, áo lông thuần sắc chỉ có hoa văn sọc ngang đơn giản, áo hờ cổ phía sau còn có một cái mũ rất đáng yêu, trước ngực có nút làm bằng gỗ thô.

Tang Vô Yên tưởng tượng nếu Tô Niệm Khâm mặc nó rất có phong thái đảm đang, hơi ngẩn ra, khoe miệng khẽ nhếch.

“Hi, tiểu thư 007.” Người ở phía sau kêu.

Nàng đang buồn bực, cư nhiên có người trên đường dùng cách xưng hô như vậy.

Vừa quay đầu, phát hiện người kêu nàng lại là Bành Duệ Hành. Bành công tử đứng bên chiếc bạc mã (BMW), ôm một mỹ nữ eo nhỏ đang muốn bước vào quán cà phê.

“007 cư nhiên cho người đi dạo phố àh?” Hấn gọi nàng như vậy khiến cho nhiều người chú ý tới, làm Tang Vô Yên xấu hổ muốn chết.

Bành Duệ Hành cười khanh khách đi tới, nói với bạn gái hai câu, để nàng vào trước. Tang Vô Yên nhìn hấn khoát lên khoác một bộ tây trang màu bạc sơ mi hồng nhạt, nút chỉ cài hơn một nửa, lộ ra cơ ngực rắn chắc bên trong, phá lệ đẹp mắt. Tang Vô Yên không tình nguyện than vãn, đàn ông mặc màu hồng phấn cũng có thể đẹp như vậy.

Hấn là một người rất hiểu bản thân mình.

“Bành tiên sinh, ta họ Tang, Tang Vô Yên.” Tang Vô Yên như cầu xin nhớ kỹ tên mình.

“Nga, Vô Yên. Hộ hoa vương tử kiêm vị hôn phu của người đâu?” Hấn cười hi hi.

“Hấn không phải vị hôn phu của ta.” Tang Vô Yên sửa đúng.

“Người đang muốn ám chỉ với ta?”

“Cái gì?”

“Lúc nữ nhân đang cố ý phủ mình có vị hôn phu tức là đang ám chỉ với nam nhân đối diện.”

Tang Vô Yên không lời nào để nói.

Bành Duệ Hành nói: “Ta muốn mời người ăn kem.”

“Ta cũng không phải trẻ con ba tuổi.”

“Chưa mất tính trẻ con là chuyện tốt, hơn nữa ta biết công viên đối diện có một quán rất ngon.”

“Người vì sao luôn.....” Tang Vô Yên bất đắc dĩ nhún mày.

“Bởi vì ta đối cô gái Tô Niệm Khâm yêu rất hứng thú, muốn nghiên cứu nghiên cứu, vì sao hấn chọn người mà lại đối tỷ tỷ xinh đẹp như hoa xem cũng không xem.”

“Bánh tiên sinh, ta nghĩ, thứ nhất Tô Niệm Khâm xem như người mù đương nhiên hẳn nhìn không ra mỹ mạo của lệnh tỷ, thứ hai Tô Niệm Khâm không phải vị hôn phu của ta, ngày đó chỉ giống với các người thôi.”

“Nga? Ta quen hẳn cũng một, hai năm, nhưng cho tới bây giờ không phát hiện hẳn thích nói giỡn. Huống chi lại lấy mình làm trò hề.”

Tang Vô Yên nói: “Người cảm thấy nói ta là vị hôn thê của hẳn, có thể tin được không?”

Bánh Duệ Hành nhìn trước nhìn sau, lại từ trên xuống dưới đánh giá Tang Vô Yên sau đó ra kết luận: “Quả thật không giống.”

Tang Vô Yên ưỡ ổi, “Người ta nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, bất quá người nói chuyện cũng rất trung thực.”

Bánh Duệ Hành bật cười, “Bất quá nếu nhà người có tài sản hàng tỉ, việc này còn có thể tin được.”

“Đây là mơ mộng hão huyền.”

“VẬY còn một khả năng,” Bánh Duệ Hành nói, “Nói không chừng nam nhân kia yêu người yêu đến điên.”

Tang Vô Yên cười khổ một chút: “Không có khả năng. Nếu có cũng là quá khủ, nhưng cũng không phải yêu thì làm sao có thể nổi điên được.”

Bánh Duệ Hành nghe câu ấy của Tang Vô Yên, nhún mày rậm, “Người nói Tô Niệm Khâm không thương người? Ta càng phải nghiên cứu nghiên cứu.”

Tang Vô Yên nhún vai.

“Đi thôi, đi thôi. Ăn một chút gì, dù sao cũng không lâu lắm, hơn nữa rõ như ban ngày, nhiều người trông, ta cũng không ăn thịt của người.”

Nàng vốn tưởng rằng Bánh Duệ Hành mời nàng ăn kem, tốt xấu cũng đi bảo mã Haagen- Dazs. Kết quả không ngờ tới, hẳn ngay tại quán kem ven đường mua hai cây.

“Người đứng là keo kiệt.” Tang Vô Yên lắc đầu, cùng Bánh Duệ Hành một người cầm một cây kem hương dâu tây phía trên còn mấy viên kẹo.

“Cái này gọi là tình thú.” Bánh Duệ Hành sửa đúng.

Nàng thỉnh thoảng nhìn chung quanh.

“Người xem cái gì?”

Tang Vô Yên che giấu nói: “Bạn gái người đâu?”

“Cô ấy là Thư ký, ta kêu cô ấy về trước.”

“Nhà người có một tá mỹ nữ đều là thư ký à?”

” Vô Yên, ta mời mỹ nữ làm thư ký không được sao. Tàn trợ lý bên cạnh Tô Niệm Khâm, cũng có thể gọi là tiên nữ nha.

“Người đứng ở trước mặt ta lần nào mở miệng cũng là Tô Niệm Khâm.” Nàng khó chịu.

“Dám chua với nam nhân, người cũng ăn ?”

“.....”

Một lát sau, Tang Vô Yên lại cảnh giác nhìn chung quanh.

“Người đang tìm cái gì?”

“Không.” Nàng sợ Tô Niệm Khâm đột nhiên lại không biết từ chỗ nào chui ra, sau đó làm ra hành động kinh người.

Tang Vô Yên đang muốn bước đến đây ghé bên kia.

Đột nhiên, một chiếc xe đạp đột nhiên chạy tới, mắt thấy sẽ đụng. “Cẩn thận!” Bánh Duệ Hành tay mất lạnh lẽ, đem Tang Vô Yên bảo vệ, tránh thoát xe, lại mất trọng tâm hai người ngã lên thân cây bên cạnh.

Thái dương Tang Vô Yên bị cọ xát vào mặt đất, máu tươi chảy ra.

Trong lòng hẳn vẫn còn sợ nên buộc miệng nói, “Hai lần gặp người đều gặp nạn, phỏng chừng Tô Niệm Khâm kia bị người tra tấn quá mức.”

Tang Vô Yên hơi ngượng.

Bành Duệ Hành nhìn trán nàng bị thương, lấy khăn tay chuẩn bị thay nàng lau, “Đi bệnh viện xem.” Nàng quay mặt tránh đi, “Cảm ơn, ta sẽ tự đi.”

Bành Duệ Hành thấy nàng đau đến nhăn mặt, đột nhiên nghĩ ra một ý kiến hay.

Tô Niệm Khâm đang họp ở công ty chi nhánh, tuần sau hắn sẽ về tổng bộ, cho nên an bài một số việc.

Tiểu Tần ghi chép.

Một thư ký đứng bên ngoài gõ cửa rồi bước vào nói: “Tô tiên sinh, phòng tiêu thụ của tổng bộ gọi tới tìm đến ngài.”

“Nói ta họp.” Tô Niệm Khâm trả lời, ý bảo hội nghị tiếp tục.

3 phút sau, “Tô tiên sinh, Bành tiểu thư của TORO gọi tới.”

“Nói ta họp!” Tô Niệm Khâm lại một lần ần nhẩn lập lại. Tiểu Tần vừa dịch tài liệu vừa nghĩ, tính nhẫn nại của ông chủ cao hơn rồi.

Tiếp qua 3 phút, “Tô tiên sinh, Bành tiên sinh của TORO…….”

“Nói ta họp!!” Tô Niệm Khâm không muốn nhin nữa.

Vị kia thư ký thấy sắc mặt âm trầm của Tô Niệm Khâm, đành phải nói nhỏ: “Bành tiên sinh nói có vị Tang tiểu thư xảy ra tai nạn xe cộ kêu ngài tới xem.”

Tô Niệm Khâm liền “Phanh—” đứng dậy. Ghế dựa phía sau như lên tiếng trả lời ngã xuống đất.

---2---

“Ta bắt quá chỉ trày da, còn ở chỗ này chờ cái gì.” Tang Vô Yên ngồi trên băng ghế phòng cấp cứu.

Bành Duệ Hành thần bí tắt di động của Tang Vô Yên, cười cười, “Ta vừa rồi cứu người một mạng, thuận tiện giúp ta làm thí nghiệm.”

“Thí nghiệm cái gì?”

“Thí nghiệm chứng tốc độ Tô Niệm Khâm đối với tình yêu là bao nhiêu.” Bành Duệ Hành nói xong liền giải thích cuộc gọi vừa rồi.

“Người sao lại lấy chuyện đó ra giỡn được.” Tang Vô Yên bắt đầu thấy đau đầu.

“Nhìn bộ dạng thống khổ của người, nên ta mới giúp thôi. Cũng là giúp lão tỷ nhà ta, cho cô ấy sớm hết hy vọng.” Bành Duệ Hành nhìn nhìn đồng hồ, “Qua 10 phút. Một lát người hãy bình tĩnh quan sát về mặt của hắn, có thể biết được hắn có thật sự quan tâm người không.”

Nghe xong lời của hắn, Tang Vô Yên cảm thấy mình dường như cũng rất mong chờ.

10 phút,

20 phút…….

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Người đến kiểm tra sức khỏe cũng đi hết, Tô Niệm Khâm vẫn không xuất hiện. Tang Vô Yên bình tĩnh lại.

“Đi thôi,” Tang Vô Yên rốt cục tuyệt vọng đứng lên nói, “Bất quá, vẫn là cảm ơn người.” Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Bành Duệ Hành là người đáng yêu như vậy.

Bành Duệ Hành nói: “Chờ một chút đi, đoạn đường này kẹt xe rất nghiêm trọng.”

Tang Vô Yên lắc đầu, ở chỗ này chờ tuyên án không bằng đi trước, không cần đối mặt với kết quả tàn nhẫn kia. Nàng vẫn thích trốn tránh.

Lúc này, Bành Duệ Hành nhận được điện thoại.

“Alo—”

“Bành tiên sinh.” Tô Niệm Khâm cố hết sức ức chế giọng run run nói: “Người ít ra nên nói cho ta biết là bệnh viện nào.”

Bành Duệ Hành vỗ sọ não, hắn lại quên chuyện này.

“Vô Yên.” Hắn quay người lại gọi Tang Vô Yên, lại phát hiện không thấy bóng người.

Mới vừa rồi Tô Niệm Khâm muốn tiếp điện thoại thì đã muốn treo máy. Bành Duệ Hành cũng không nói rõ ràng, lại gọi tới tới tổng đài. Tô Niệm Khâm

vừa kêu Tiểu Tần kiểm tra nạn nhân của các tai nạn vừa xảy ra đã đưa tới bệnh viện nào, vừa tìm Bánh Đan Kì hỏi thăm số điện thoại Bánh Duệ Hành. Vì vậy mà chậm nửa giờ.

Sau khi biết tin, Tô Niệm Khâm liền phóng tới, trên hành lang làm ngã rất nhiều xe thuốc.

Bánh Duệ Hành cúi đầu, giải thích với hắn, trong lòng cân nhắc Tô Niệm Khâm có thể hay không cho hắn một quyền vào đầu. Không nghĩ tới Tô Niệm Khâm lại thở ra một hơi dài, xoa thái dương nói, “Không có việc gì là tốt rồi.” Thần sắc kinh hoàng còn chưa hoàn toàn rút đi, trên mặt cực kỳ tiêu tụy.

Ra đến ra khỏi bệnh viện, Tô Niệm Khâm bị dọa tới tái mặt còn chưa khôi phục.

Tiểu Tần nhìn đến lối đi bộ, nói: “Là Tang tiểu thư.”

Tô Niệm Khâm lập tức ngồi dậy, “Dừng xe!” Không đợi xe ngừng ổn, hắn liền trực tiếp mở cửa đi xuống.

“Tô tiên sinh, đang giữa đường, nguy hiểm!” Tiểu Tần vội vàng hô to, cũng không kịp ngăn lại.

Tô Niệm Khâm làm như không nghe thấy, bước tiếp.

“Vô Yên—” Hắn kêu.

Xe đang chạy trên đường lập tức phanh lại, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai. Lái xe đỏ mắt, đưa đầu ra cửa xe mắng: “Đi đường không có mắt à!”

Tang Vô Yên nghe thấy động tĩnh vừa quay mặt liền nhìn thấy giữa dòng xe có một nam nhân sắc mặt tái nhợt.

“Tô Niệm Khâm!” Nàng hét lên: “Người không nên cử động!”

Tô Niệm Khâm nghe được giọng nàng, xác định phương hướng, tiếp tục đi tới.

“Kêu người không nên cử động!” Tang Vô Yên lo lắng, lập tức bay qua, tránh thoát một chiếc taxi mới giữ chặt hắn, gắt gao túm lấy, sau đó thật cẩn thận mang hắn trở lại ven đường.

“Người!!!!” Tang Vô Yên gấp vô cùng, không biết nên nói như thế nào hắn.

“Người có biết sẽ chết người hay không đó!” Nàng tức giận.

Tô Niệm Khâm lần đầu tiên không nổi giận với nàng, lại nở nụ cười ôn nhu, tay đặt đến hai má nàng đã đỏ lên vì giận, “Có thể nghe được tiếng người vui vẻ mừng người, cũng là một chuyện rất tuyệt vời.”

Tang Vô Yên ngẩn ra.

trên mặt hắn vẫn mỉm cười, nhưng môi lại trắng bệch vì hồi hộp, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, hơn nữa người còn hơi hơi run. Hắn không phải vì lo sợ sinh tử của mình, mà vì trò đùa dai của Bánh Duệ Hành.

Bọn họ trêu chọc hắn, hắn chẳng những không có một chút tức giận, ngược lại cảm thấy may mắn, may mắn Tang Vô Yên hoàn hảo không bị tổn thương gì.

Tang Vô Yên hơi áy náy đem mặt chôn bàn tay hắn.

“Thực xin lỗi.” Nàng nhịn không được xin lỗi, sau đó không muốn xa rời lại cọ tay hắn.

“Trán của người.” Tô Niệm Khâm cảm giác được trên mặt nàng có một miếng băng.

“Vừa rồi bị ngã. Vết thương rất nhỏ cực kỳ nhỏ” Tang Vô Yên lấy tay hắn sờ sờ.

---3---

Tiểu Tần xuống xe, sau đó đi tới.

“Cám ơn trời đất, ta về sau cũng không dám trên xe nói ba chữ Tang tiểu thư này nữa.” Tiểu Tần nói.

Tang Vô Yên thay Tô Niệm Khâm xin lỗi Tiểu Tần, ngược ngừng cười cười.

Tô Niệm Khâm còn lưu luyến khối băng trên mặt nàng, ngón tay vẫn nhẹ nhàng lập đi lập lại ma sát chỗ đó, hoàn toàn không để ý đây là giờ tan ca đường bộ rất nhiều người.

Từ một khắc kia, Tiểu Tần mới phát hiện, nguyên lai Tô Niệm Khâm cũng là một nam nhân dị thường ôn nhu.

Hắn nói: “Vô Yên, em có biết em đối ta rất quan trọng hay không?” giọng Tô Niệm Khâm hòa lẫn với tiếng xe cộ. Giờ phút này dòng xe cộ tấp nập, người đi đường lại rất ít.

Tang Vô Yên bị hắn cảm động.

Nhưng nàng vẫn bắt buộc mình phải tỉnh táo trước sự ôn nhu của hắn, sau đó hỏi: “So với Dư Vi Lan còn quan trọng hơn?”

Tay Tô Niệm Khâm tức khắc lạnh cứng trên trán nàng, hồi lâu cũng không biết trả lời như thế nào.

Cảnh tượng này giống như ba năm trước đây, nàng hỏi: “Nếu ta và Dư Vi Lan cùng rớt xuống sông, chỉ có thể cứu một người, ngươi cứu ai trước?”

Bọn họ đi hai vòng lớn, vốn nghĩ rằng qua nhiều như vậy hai người sẽ thành thực hơn, hoàn toàn tiếp nhận đối phương, kết quả gần đến giờ phút cuối cùng mới phát hiện vẫn đang đứng nguyên tại chỗ.

Tang Vô Yên cúi xuống, thân nhiên nói: “Ta muốn đi về, trong nhà có chuyện.” Nàng đáp ứng về nhà ăn cơm với má Tang.

Tô Niệm Khâm việc nói: “Ta..... Chúng ta đưa em đi.”

“Không cần, ngươi lo việc của mình đi.” Sau đó nàng giả bộ tươi cười tạm biệt hai người.

Lí Lộ Lộ khuyên nàng: “Kỳ thật vị trí thứ hai trong tim hắn cũng không tệ.”

Tang Vô Yên về nhà nói cho Trình Nhân nghe.

Trình Nhân phát hỏa nói: “Cái gì thứ hai hả, bậy bạ!” Tang Vô Yên biết, Trình Nhân không phải giận ý kiến của Lí Lộ Lộ, khiến cô ấy tức giận chính là người kia.

Trước kia ngủ, Trình Nhân còn không quên mắng một câu, “tmd Tô Niệm Khâm, thứ gì!”

Ngày hôm sau, mấy radio trong thành phố tổ chức một chương trình. Tổng giám nói mời một DJ nổi tiếng của thành A tới, Tang Vô Yên cảm thấy rất có thể là Nhiếp Hi, vì thế còn chưa tới giờ làm đã tới radio, kết quả không phải.

Tang Vô Yên hơi thất vọng.

Sau ngày đó, nàng và Nhiếp Hi chỉ còn quan hệ tiền bối và hậu bối.

Rất lâu sau đó, trong lễ trao giải nàng gặp được Nhiếp Hi.

Nhiếp Hi lúc ấy thấy nàng liền hỏi: “Hai người thế nào.....” buổi tối, Tang Vô Yên nhận được điện thoại của nàng.

“Ta ngưng giáp mặt nói chuyện với ngươi, ta rất hối hận lúc ấy nói với ngươi những lời đó. Ta dường như là một đầu sỏ gây nên cuộc chia tay của hai người, cũng làm cho Niệm Khâm thống khổ lâu như vậy.”

“Không phải. chuyện đó không thể trách ngươi.”

Nhiếp Hi cười khổ, “Ta nói trắng ra như vậy, vì ta cũng có tư tâm. Cho nên ta áy náy. Nào biết vô luận là không còn Dư Vi Lan và mất đi ngươi, hắn vẫn như cũ không chọn ta.”

“Như vậy Hi tỷ, ngươi cảm thấy hai chúng ta, ai có vẻ may mắn hơn?” Tang Vô Yên nhẹ giọng hỏi.

Nhiếp Hi nghĩ nghĩ, thực còn thật sự nói: “Nếu như ta nói, ta sẽ lựa chọn làm ngươi. Dù sao ngươi còn có cơ hội, hơn nữa nói không chừng chính là ngươi hiểu lầm, có lẽ hắn đã quên cô ấy.”

Tang Vô Yên cười chán nản, “Chỉ cần hắn yêu một người, sẽ dám trước mặt người khác thừa nhận hắn yêu nàng, làm sao có thể hiểu lầm. Hắn chính là người như vậy. Chúng ta đều biết.”

Hắn cũng không lừa nàng, cũng sẽ không nói chút không hề dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa nàng vui, dường như chuyện hắn không làm được sẽ không hứa hẹn. Nhưng Tang Vô Yên phát hiện bị người yêu lừa kỳ thật là một chuyện mang lại cảm giác hạnh phúc.

Mà Tô Niệm Khâm không phải.

Bởi vì là Dư Vi Lan, cho nên Tô Niệm Khâm một chữ cũng không nói. Đây là phương thức lảng tránh yêu thích nhất của hắn.

Câu cuối cùng, Tang Vô Yên hỏi: “Người đó có khỏe không?”

“Ngươi nói Niệm Khâm?”

“Không.” Tang Vô Yên lập tức phủ nhận, nàng cũng không dám hỏi thăm tin tức hắn.

Nhiếp Hi hiển nhiên hiểu được “người đó” Là ai, “Tốt lắm, trọng phu tử thoát được một kiếp sinh tử, càng thêm ân ái. Cô ấy là một phụ nữ có bản lĩnh, một gia đình tan rã hiện giờ bị nàng thu dôn không tệ.”

Hôm qua nàng lại một lần nữa nhắc tới tên Dư Vi Lan trước mặt Tô Niệm Khâm, Tô Niệm Khâm thế nhưng ngay cả một câu giải thích cũng không có.

Trán ngã bị thương, kỳ thật cũng không nhẹ. Nàng là lần đầu tiên nếm thử cảm giác bị kim châm. Lại đến bệnh viện thay thuốc, lần này sửa một chút là ok. Lại đi ngang qua cửa hàng thời trang đó, Tang Vô Yên nhìn ví tiền, nhìn đau mua cặp áo lông đó. nhân viên cửa hàng nhiệt tâm nói: “Nếu bạn trai mặc vào không thích hợp, có thể cầm đến đổi.”

Tang Vô Yên cười khổ, có lẽ nó vĩnh viễn chỉ có bị mình để trong tủ áo thôi. Nàng ngồi ở ghế dài trong công viên, đem mặt dán vào áo lông, nó là lông dê và lông thỏ dệt thành chạm vào cảm giác rất tốt, rất giống về mặt ôn nhu đem trên đầu ngón tay của Tô Niệm Khâm. Mới nghĩ tới hân, bất tri bất giác, Tang Vô Yên lại rơi lệ.

Bọn họ đều không hiểu, nhưng là nàng biết. Nếu Tô Niệm Khâm nói yêu là yêu, tình yêu là suốt đời, có thể sống cạn đá mòn; nếu hân nói không thương, kia thật sự chính là không thương. Nhưng đối với chuyện Dư Vi Lan, hân luôn lảng tránh, làm cho nàng rất khổ sở.

Buổi tối nàng đem cá hầm má Tang làm, đặt ở lò vi sóng hâm nóng cho Trình Nhân ăn.

Trình Nhân nói: “Ta đang cảm, một mình đi ăn cơm, nhìn thực đơn chọn món ít cay. Kết quả thiếu chút nữa ta bị cay chết”

Tang Vô Yên bật cười, “Do người ăn không quen.”

“Nhưng một khi mê rồi, không cay không ngon.”

Tang Vô Yên cũng biết ăn quán quê nhà, khẩu vị rất nặng, thích ăn cay và nóng, cho dù ăn đồ nướng cũng phải cay, cảm giác rất đã nghiền.

Trình Nhân lại nhìn đĩa cá, hít một ngụm lớn không khí vào bụng.

Tang Vô Yên nói: “Buổi chiều ta lại gặp được Ngô Vu. Hân đúng là người không tệ.”

“Đáng tiếc người không thích.”

“Nếu ta gặp Ngô Vu trước ta sẽ thích hân, sau đó lập tức gả đi, cho nên nói duyên phận là chuyện rất kỳ diệu, gặp một ít người liền bỏ lỡ một ít người khác.”

Trình Nhân trừng mắt nhìn, “nhảm nhĩ? Có cái gì mà kỳ diệu, không phải chỉ là một đồng shit chó sao.” (lời tg 100%)

Tang Vô Yên dừng phản ứng 3 giây, sau đó phun hết cơm trong miệng.

---4---

Tang Vô Yên ở trung tâm nhi đồng làm phó trợ lý trí liệu cho một số bạn nhỏ, đơn giản là dạy một số động tác khéo léo một chút. Lúc nghỉ, nàng ngồi ở đàn piano, nhấn vài phím bài (Chiếc đu đưa mùa), Tô Niệm Khâm nói rất đúng có chút người một bài phải cần ba năm mới học được. Nàng chính là người có tư chất kém cỏi nhất kia.

Tiểu Kiệt chủ động đi tới dùng ngón trỏ nhấn phím đàn.

Tang Vô Yên ôm hân lên, cười nói: “Tiểu Kiệt, tỷ tỷ dạy Tiểu Kiệt đánh đàn nha?”

Đang nói, Tang Vô Yên thấy Dư Tiểu Lộ ở trước cửa.

Hai người một lúc lâu cũng được tự nhiên, hẹn gặp ở tiệm cà phê đối diện trung tâm nhi đồng.

“Nuoi đến khi nào?”

“Ngày hôm qua.” Nàng nghĩ nghĩ lại hỏi: “Đứa nhỏ vừa rồi? bao nhiêu tuổi?”

“Bốn tuổi.”

“Nga.” Dư Tiểu Lộ cười, “Ta còn nghĩ người cùng Niệm Khâm sinh, nếu được thì cũng được nhiều đó tuổi.”

“Làm sao có thể.” Tang Vô Yên có điểm xấu hổ.

“Ta không có khái niệm đối với tiểu hài tử. Người không biết là.....” Dư Tiểu Lộ khuấy khuấy cà phê, “Ta đứng bên ngoài nhìn rất lâu, người không biết là bé ấy rất giống Niệm Khâm?”

“Ách?”

“Cử chỉ, thần sắc, thậm chí mặt mày cũng hơi giống.”

Tang Vô Yên ngẩn ra, ở đầu nghĩ nghĩ. Nghe Dư Tiểu Lộ nói như vậy mới nhớ, lúc Tiểu Kiệt mân môi về mặt quạt cường hơi giống Tô Niệm Khâm.

“Nhưng Tiểu Kiệt có chứng tự bế.” Cử chỉ so với người bình thường trì độn hơn.

Dư Tiểu Lộ nâng mày, “Niệm Khâm mới đầu cũng kém không nhiều lắm, ta thấy trưởng thành cũng có chút di chứng.”

Tang Vô Yên vừa cười, thấy nhần trên tay Dư Tiểu Lộ.

“Ngươi kết hôn?”

“Uh,” Dư Tiểu Lộ hạnh phúc nói, “Là con một sách giáo viên đại học.”

“Thật sự là chúc mừng ngươi.”

“Trước đừng nói ta, ngươi gặp Niệm Khâm chưa?” Nàng đặc biệt tới thành B hỏi chuyện này.

“Uh.” Tang Vô Yên không biết nên dùng trả lời như thế nào.

“Ngươi còn thương hấn không?”

“Ta thương hấn có ích lợi gì, có lẽ hấn cũng không thật sự yêu ta.”

Dư Tiểu Lộ dừng một chút, “Bây giờ bọn họ thật sự không có gì.”

“Không biết.”

“Không nói chuyện khác nữa, ngươi gặp qua hấn, có phát hiện thị lực hấn tệ rất nhiều, bây giờ chỉ còn lại có ánh sáng mỏng manh.”

Tang Vô Yên đột nhiên ngừng đầu, “Vì sao?”

“Sau khi ngươi đi rồi, hấn hàng đêm đều say rượu, ngươi có biết còn đối thần kinh thị giác thương tổn thật lớn. chúng ta nói hấn cũng không nghe. Cho nên, Vô Yên, không cần nói hấn không thương ngươi.”

Hai người trong lúc đó dừng dừng.

“Vô Yên, ngươi này một năm gặp qua bao nhiêu người?”

“Ba.”

“Không, tính luôn Niệm Khâm là bốn lần.” Dư Tiểu Lộ sửa đúng.

Tiếp theo nàng lấy sắp ảnh từ túi xách đặt trên bàn, “Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái, ta làm sao mà biết ngươi ở trong này? Vì sao lễ truy điệu của phụ thân ngươi được làm long trọng như vậy? Vì sao phòng phụ thân ngươi trong trường học còn có thể bảo trì đến nay không bị người khác chiếm dụng? Vì sao mẫu thân ngươi có thể nghỉ hưu trước một năm? Vì sao ngươi và Ngô Vu kia com ăn đến một nửa Niệm Khâm lại đột nhiên xuất hiện? Ngươi không biết là, ba năm này, tuy rằng có khó khăn gì thì mọi chuyện đều thuận lợi?”

Sau đó Tang Vô Yên nhìn những tấm hình kia. Tất cả đều là những nơi trong một năm qua cô từng xuất hiện.

“Nhất cử nhất động của ngươi hấn đều biết. Hấn vẫn biết, nhưng hấn không dám tới xuất hiện trước mặt ngươi, hấn sợ phải thừa nhận chuyện ngươi không thương hấn là thật, hấn nghĩ là tốt nhất là để mẹ ngươi sắp xếp cho ngươi đi xem mắt. Ngươi có biết hấn luôn ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng cất giấu một kiểu khác.”

Tay Tang Vô Yên run run lật xem từng tấm ảnh. Mùa xuân, nàng nhuộm tóc vàng, thắt bím tóc đi làm ở radio. Mùa hè, lại nhuộm lại màu đen, mặc váy xòe.....

Dư Tiểu Lộ thờ dài, “Tất cả chỉ có thể chứng minh, hấn yêu ngươi. Dĩ nhiên,” cô nhấp một ngụm cà phê, “những hành động điên cuồng này của Niệm Khâm có thể quy nạp thành ba chữ: Bệnh tâm kinh. Hoàn toàn là một người điên. Mặt này ngươi là chuyên gia mà.”

Tang Vô Yên sửa đúng: “Không, là bệnh tâm thần.” Sau đó cùng Dư Tiểu Lộ nở nụ cười. nhưng lúc Tang Vô Yên cười, hốc mắt đã ẩm ướt, khóe mắt đầy nước mắt.

Khóe môi nàng đang cười, mắt lại rơi lệ, mà tim lại không biết như thế nào. Có một chút đau, dường như tim bị người ta nhẹ nhàng đâm vào.

Như vậy Dư Vi Lan thì sao?

Tô Niệm Khâm dùng phương thức này để niệm tình nàng àh?

Nàng rất cố chấp với tình cảm, nàng không muốn có bất kỳ một hạt cát nào trong tình yêu của mình.

Cũng đến giờ tan tầm, Tang Vô Yên và Lí Lộ Lộ cùng đi ăn lẩu.

Tang Vô Yên cho rất nhiều ớt vào trong chén.

Lí Lộ Lộ nói: “Vô Yên, ngươi cũng nên có điều độ nha.”

Tang Vô Yên cười cười không nói, tiếp tục ăn ớt, sau đó uống bia.

Lí Lộ Lộ khinh bỉ liếc nàng, “tửu lượng ngươi tốt lắm sao mà còn dám uống rượu?”

“Ngươi đừng lên lớp dạy ta nữa, muốn hay không thử xem?” Tang Vô Yên nói xong đem rượu châm đầy hai ly.

“Chúc hạnh phúc và sức khỏe.” Tang Vô Yên nâng ly, không đợi Lí Lộ Lộ đáp lại liền ngửa đầu đem uống hết.

Nàng tùy ý dùng tay áo lau miệng, lại bắt đầu dùng bữa.

Ăn cay như vậy mà cũng thấy nàng nhũn mảy, ăn được mấy miếng lại cùng Lí Lộ Lộ chạm cốc.

Vì trong quán lẩu rất ít gặp hai cô nhậu, cho nên thỉnh thoảng có người vào hướng các nàng.

“Gặp chuyện buồn cũng không nên lấy rượu giải sầu.” Lí Lộ Lộ nói, cô bình thường cũng không biết chăm sóc người khác, bây giờ nói được câu này coi như là cô hết sức rồi.

“Không có, đột nhiên muốn thử xem uống rượu thú vị không thôi.” Tang Vô Yên lại rót rượu.

“Vì Tô Niệm Khâm àh. Có lẽ hẳn không phải nam nhân tốt.”

“Ta không ngờ mình chỉ xếp thứ hai, hay là trong lòng vị trí ấy hẳn vĩnh viễn có một người như vậy muốn ta phải hòa bình mà đứng bên cạnh.”

“Vậy thì cướp hẳn lại. Ngươi lúc trước học đại học cũng vậy, gặp chuyện gì cũng chỉ biết trốn, nhớ năm thứ nhất cùng ta tranh học bổng không? Vừa nghĩ tới ta lại cảm thấy tức giận.”

“Sau đó Trình Nhân còn bắt bình thay cho ta.”

“Trình Nhân cô ấy.....” Lí Lộ Lộ đưa tay chặn lại, “Ai— chúng ta không nói cô ấy, miễn cho thương tâm. Ngươi phải cảm thấy may mắn, chỉ cần tỷ ta không chết, sẽ không giữ vị trí vĩnh viễn trong lòng Tô Niệm Khâm.” Nhấp một ngụm rượu, thấy mình nói cũng hơi ác.

“Nhưng ghét nhất không phải..... Không phải người đó, mà là Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên tức giận cực kỳ, uống liên tục mấy ly, đầu lưỡi cũng muốn thất lại.

“Ai nói không phải sao, đàn ông chính là hoa tâm.” Lí Lộ Lộ thấy Tang Vô Yên hơi say, đành phải nói theo nàng, sau đó lấy chai bia đi.

“Đồ ăn trong miệng còn nhìn vào nồi!” Tang Vô Yên lại giật lại chai bia. “Vì sao trong lòng đàn ông có thể chứa hai người! Không công bằng không công bằng!”

“Vậy ngươi cũng kéo một người đàn ông khác vào tìm đi.”

“Ta làm không được. Ta vốn nghĩ mình rất để ý Ngụy Hạo, nhưng Tô Niệm Khâm vừa xuất hiện, ta ngay cả hình dáng Ngụy Hạo là như thế nào cũng quên luôn. Ngươi nói, cấu tạo giữa nam và nữ khác nhau àh?” Nàng hàm hồ nói xong, lại uống thêm một ly

“Chắc là vậy. Nếu ta là ngươi, đã chạy tới mắng hắn.” Lí Lộ Lộ lại một lần nữa có ý đồ lấy chai sang một bên, lại thất bại.

“Vậy.....” Tang Vô Yên chủ động buông chai bia, lấy điện thoại ra, “Ta bây giờ phải mắng hắn, nếu không sẽ rất khó chịu!” Nói xong liền nhấn gọi.

Lí Lộ Lộ nóng nảy, “Này— ngươi làm sao vậy.” Lại cướp điện thoại của nàng.

Kết quả điện thoại của đồ chuông liên thông.

“Alo—” Tô Niệm Khâm tiếp điện thoại ít khi nhanh như vậy.

Lí Lộ Lộ giật điện thoại đi, Tang Vô Yên lại cướp lại.

Tô Niệm Khâm không nghe thấy có tiếng gì, lại uy một tiếng.

Tang Vô Yên chỉ còn cách dặt cổ rống lên: “Tô Niệm Khâm, ngươi là vương bát đản!!! Vì sao không lừa gạt ta, nói ngươi chỉ thích mình ta thôi? Vì sao lại yêu người khác trước? Nếu đã yêu người khác sao lại tới tìm ta làm gì? Tô Niệm Khâm là một vương bát đản! Ngươi không phải người!”

Lí Lộ Lộ về mặt bị thâm gãy đầu, cô gái này rượu phẩm thật là kém.

---5---

Tô Niệm Khâm đang ở một nhà hàng trong thành phố khác mời đồng sự và Bành Đan Kì dùng cơm, làm cho buổi tiệc riêng tư của Bành Đan Kì mới biến thành một hội nghị trên bàn ăn.

Giọng Tang Vô Yên hét lớn từ trong điện thoại truyền ra, khiến cho những người ở đó nhất thanh nhị sở nghe hết.

Nàng ợ một hơi rượu, tức giận biến thành khóc nức nở nói tiếp: “Ngươi vì sao lại hoa tâm như vậy, Tô Niệm Khâm, ngươi đúng là không hơn không kém một hoa tâm đại cái củ, đại phôi đản.” Sau đó nàng bắt đầu khóc thút thít.

Tô Niệm Khâm đứng lên, rời đi chỗ ngồi, giận dữ nói: “Ngươi say đến như vậy, bên cạnh có ai không?”

“Không có. Có..... Lí Lộ Lộ.” Tang Vô Yên khóc không thành tiếng.

“Các ngươi ở đâu?” Tô Niệm Khâm cố gắng bảo trì tính nhẫn nại.

“Ta..... sao ta phải nói cho ngươi biết.” Tang Vô Yên bĩu môi, lau nước mũi.

“Lí Lộ Lộ đâu? Kêu cô ấy nghe điện thoại.” Tô Niệm Khâm cảm thấy nói thể nói chuyện với nàng.

“Ta..... Ta vì sao..... Vì sao muốn cô ấy nói chuyện với ngươi, ngươi muốn..... cô ấy nghe là cô gái phải nghe àh.” Cho dù là say không còn biết gì, nàng cũng không quên khóc nức nở cãi lại hắn.

“Tang Vô Yên!” Hắn quát nhẹ.

Tang Vô Yên không để ý tới hắn, lại bắt đầu khóc trong điện thoại.

“Tang Vô Yên! Ta cho ngươi đưa điện thoại cho Lí Lộ Lộ nghe!! Lập tức! Ngay lập tức!” Tô Niệm Khâm bộc phát, rống lên trong điện thoại. Nhất thời mọi người trong nhà hàng đều kinh ngạc nhìn về mặt về giận dữ của nam tử anh tuấn kia.

Bên kia, không cần Tang Vô Yên nói, Lí Lộ Lộ cũng nghe thấy tiếng gầm hét của Tô Niệm Khâm, cô vội vàng chạy qua giật lấy điện thoại từ tay Tang Vô Yên, “Alo, Tô tiên sinh, ta là Lí Lộ Lộ.”

Tô Niệm Khâm thở sâu, cố gắng khôi phục giọng khách khí nói: “Lí tiểu thư, xin hỏi các ngươi hiện tại ở đâu?”

Lí Lộ Lộ vội vàng báo địa chỉ quán lẩu.

Tô Niệm Khâm vừa kêu Tiểu Tần gọi xe tới, vừa nói: “Lí tiểu thư, làm phiền cô hãy coi chừng Vô Yên trước kia ta tới.”

“Được.” Lí Lộ Lộ rất ít thuận theo chỉ thị của người xa lạ, tuy rằng hắn dùng từ cực kỳ khách khí lại mang một loại uy nghiêm không thể cự tuyệt.

Một người rất đàn ông, lúc Lí Lộ Lộ gác điện thoại nghỉ, khí chất và vẻ ngoài thanh tú tuấn nhã rất khác nhau.

Lúc Tô Niệm Khâm tới, Tang Vô Yên tựa đầu lên vai lý Lộ Lộ, vẫn ôm chặt một chai bia.

“Hai người uống bao nhiêu rồi?” Tô Niệm Khâm đem Tang Vô Yên đặt ở trên xe, sau đó quay đầu hỏi.

“Bốn chai, còn có một nửa là ta uống.” Lí Lộ Lộ vô tội nói.

“Cô ở đâu? Ta phải người đưa cô trở về.”

“Không cần không cần, ta tự đi được rồi.”

“Bây giờ đã rất muộn, một mình cô về không tiện. Hơn nữa cảm ơn cô đã chiếu cố Vô Yên.”

“Hôm nay cô ấy quậy như vậy ta cũng có trách nhiệm, sao lại cảm ơn ta nữa.” Lí Lộ Lộ thật có lỗi nói.

“Không, không chỉ là hôm nay, ngươi vẫn rất chiếu cố nàng, cho nên cảm ơn ngươi.”

Khi nói chuyện cùng Tô Niệm Khâm, Tiểu Tần đã gọi xe đưa Lí Lộ Lộ về.

Vẫn là một người đàn ông không chấp nhận cự tuyệt, Lí Lộ Lộ lên xe lại thăm nghĩ.

Trên đường, Tang Vô Yên lại không chịu an tĩnh, tranh cãi ầm ĩ gây dấy đến dưới khách sạn, Tô Niệm Khâm ôm nàng, nàng lại la lại cắn, trên đường còn dùng móng vuốt nhéo đỏ hết mặt Tô Niệm Khâm.

Trở lại phòng, Tô Niệm Khâm đem nàng đặt trên sô pha, chai bia bị nàng ôm chặt như bảo bối, hơn nữa bên trong vẫn còn một ít.

“Lấy ra!” Bạo quân xanh mặt, hạ lệnh.

“Không.” Tang Vô Yên dùng sức ủng nó trước ngực.

“Cho ta.” Bạo quân bình thường không muốn lần lặp lại chi thị củ mình.

Nàng chẳng những không nghe, ngược lại lui đến một bên khác, cách hần rất xa, giày cũng chưa cởi ngồi xỏm trên sô pha.

Hần rốt cục không kiên nhẫn, ngồi xuống áp dụng cường ngạnh thi thố.

Tang Vô Yên vừa đá vừa cắn hần, vừa cổ hét lên như muốn phá tung màng nhĩ.

Tiểu Tần kích động chạy tới, thấy một màn như vậy, dở khóc dở cười nói: “Tô tiên sinh, Tang tiểu thư uống rượu, loại tình huống này chỉ có thể hảo hảo dỗ.” cô nhìn nhìn đôi tay Tô Niệm Khâm găt gao bắt lấy cổ tay Tang Vô Yên, “Hơn nữa, ngài làm như vậy sẽ khiến cô ấy rất đau.”

Tô Niệm Khâm ngẩn ra, nghe thấy lời Tiểu Tần nói, nhanh chóng buông ra, sau đó hơi xấu hổ khụ hai tiếng. Hảo hảo dỗ? Hần chưa bao giờ biết phương pháp dỗ ngọt con gái.

Tiểu Tần hiểu ý, nhỏ giọng giải thích nói: “Cô ấy muốn làm cái gì ngài đều theo, nói chuyện giọng cũng phải nhỏ nhẹ một chút.”

Nói xong, cô cảm thấy mình ở chỗ này hơi dư thừa: “Ta về trước, Tô tiên sinh, một lát cần giúp gì thì gọi cho ta, ta lập tức tới đây.”

Tiểu Tần đi rồi một lúc lâu, Tang Vô Yên như trước đối đãi như kẻ thù, phòng bị hần.

Tô Niệm Khâm chậm rãi đi qua, nói: “Vô Yên, đem cái chai cho ta.”

“Không cho.” Nàng than thở nói.

“Nếu rượu dính vào người sẽ rất khó chịu, hơn nữa vạn nhất rơi xuống sẽ vỡ, ta nhìn không thấy không thể thu dọn, sẽ cắt vào người em?” Hần tận lực làm cho giọng nói nghe qua rất nhẹ nhu, bắt đầu học đồ nàng (nhẹ như: nhẹ nhàng và ôn nhu)

“Sẽ không làm hư.” Nàng như tiểu hài tử giải thích với hần, nhưng thái độ cũng bình tĩnh hơn.

“Vậy..... người ôm như vậy.” Tô Niệm Khâm vừa cố gắng làm theo hướng dẫn của Tiểu Tần, vừa để ý thực tế.

“Tốt.” Tang Vô Yên ngây ngô cười.

Tô Niệm Khâm nghe tiếng cười của nàng, biểu tình mới bắt đầu lơ lửng xuống, dang hai tay nói: “Lại đây, ta ôm người.”

Nàng hơi chần chờ, “Người là ai?”

“Em nói ta là ai?” Vừa nghe đến lời này, Tô Niệm Khâm lại bắt đầu giận, giọng lên cao.

Tang Vô Yên lập tức bước ra xa, lại rút trở về.

“Ta làm sao mà biết người là ai?” nàng nhăn mặt nghiêm nói, “Khẳng định là con quỷ đáng ghét.”

“Ta là Tô Niệm Khâm” Hần lại nhỏ giọng.

Hần đầu hàng, hần hối cải.

“Không có khả năng.”

“Sao lại không có khả năng?” Tô Niệm Khâm mặt sụp xuống.

“Tô Niệm Khâm sẽ không bao giờ nói chuyện với ta như vậy. Hần chỉ biết rằng: Tang Vô Yên người cảm miệng, Tang Vô Yên người tránh ra, Tang Vô Yên người đừng âm ỷ.”

Tô Niệm Khâm nghe đến mấy câu này, trong lòng chua chát: “Ta về sau cố gắng không phát giận với em.”

“Cái gì gọi là cố gắng?”

“Chính là giống như bây giờ.”

“Thật?”

“Thật. Vô Yên, lại đây ta muốn ôm em.”

Nàng không tranh cãi âm ỉ, ngoan ngoãn bước qua sô pha ngồi trên đùi hắn, sau đó lại ngoan ngoãn cho Tô Niệm Khâm cởi giày nàng.

“Ta khó có thể tưởng tượng, quần áo và sô pha này của ta bị em làm thành bộ dáng gì nữa.” Hắn đem cái chai đặt lên bàn trà, cũng đem giày nàng đặt lên bàn trà.

“Sao lại đem giày đặt lên bàn?” Tang Vô Yên quay đầu hỏi hắn.

“Bởi vì vô luận ta đặt ở chỗ nào em đều đá nó đến giữa phòng khiến ta té, để chỗ này có tốt hơn.”

“Ta hư như vậy sao?”

“không chỉ vậy. Có một lần em không đem bình thủy đặt tại chỗ cũ, tùy ý đặt cạnh bếp gaz, hại ta bị phỏng.”

“Ta không nhớ ah.”

“Đó là vì em đang say bằng không khẳng định sẽ không quên. Lúc ấy em khóc rất nhiều, ta chỉ có thể giả bộ không đau, để an ủi em.” Tô Niệm Khâm theo thói quen gác cằm lên hõm vai nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng.

Hắn ngửi thấy hơi thở Tang Vô Yên mang theo hơi còn, còn có vị uống rất nhiều tiếng hít thở cực kỳ nặng. Nàng im lặng thật lâu, Tô Niệm Khâm cơ hồ nghĩ đến nàng đang ngủ.

Bỗng nhiên, Tang Vô Yên ở hắn trong lòng chuyển động, nâng ngón tay sờ lông mi hắn.

“Hình như dài hơn.” Nàng cảm khái, “Vì sao lại dài như vậy, như cây quạt nhỏ vậy. Có thể lấy xuống mọc trên mắt ta hay không.”

Tô Niệm Khâm cười.

“Ngươi cười,” Tang Vô Yên cười ngây ngô đáp lại, “Về sau chỉ cho phép ngươi cười với ta, bằng không sẽ làm cô gái khác muốn phạm tội.” Nàng lại sờ mũi hắn tiếp.

Tô Niệm Khâm không chịu nổi ngứa, bắt lấy tay nàng, khẽ hôn.

“Niệm Khâm, ngươi chỉ thuộc về ta thôi phải không?”

Tô Niệm Khâm mặc một hồi trả lời: “Ta vốn chỉ thuộc về một mình em.”

“Cô ấy thì sao?”

“Không có cô ấy, tất cả đều trôi qua. Thật đó, Vô Yên.” Tô Niệm Khâm nhắm mắt lại nói.

“Nói cho ta biết, ngươi là của ta.”

“Tốt.”

“Ngươi nói nha.”

“Ngươi là của ta.”

“Uh.” Tang Vô Yên cười mỹ mãn, sau đó hơi một ngã vào trong lòng hắn.

Qua nửa ngày, nàng mới giật mình đứng dậy, bỗng nhiên nói: “Không đúng.”

“Như thế nào không đúng?”

“Ngươi nói ngược.”

Tô Niệm Khâm nhiu mày: “Xem ra đầu em còn rất thanh tỉnh. Ta cũng không cần khách khí.” Lập tức, ôm nàng tới giường, cởi áo nàng, cúi đầu hôn môi.

Tang Vô Yên kháng nghị, “Ngươi còn chưa nói.”

“Ta là của ngươi. Tô Niệm Khâm là của Tang Vô Yên, vĩnh viễn mãi mãi đều là của Tang Vô Yên.” Hắn đem đôi môi nóng rực của mình dừng lại trước ngực tuyết của nàng.

“Vô Yên?”

Hắn dừng lại động tác, phát hiện nàng không có phản ứng, say đến hồ hấp nặng nề.

Tang Vô Yên cứ nhiên đang ngủ.

Ngày hôm sau, nàng tỉnh lại, Tô Niệm Khâm đã ra ngoài.

Bên ngoài, trên bàn com có canh giải rượu. Tang Vô Yên đói muốn chết, đầu cũng đau muốn chết, ăn mấy miếng, quyết định tắm trước, phát hiện phòng tắm cứ nhiên quần áo đúng số đo của nàng, đại khái là Tiểu Tần chuẩn bị.

Tắm rửa sạch sẽ nàng trở về ngủ.

Nàng nhớ lại lời Tô Niệm Khâm “Không có cô ấy, tất cả đều trôi qua.” Mím cười ngọt ngào. Còn có ba chữ quan trọng nhất, Tô Niệm Khâm chưa nói với nàng, trước khi ngủ nàng cân nhắc.

Không biết ngủ đến khi nào, nàng nghe được bên ngoài phòng ngủ có động tĩnh, vì thế hơi cao hứng chạy ra, thấy Tiểu Tần.

“Tô Niệm Khâm đâu?”

“Tô tiên sinh đang tắm.” Tiểu Tần vừa mỉm cười giải thích, vừa đem ánh mắt hướng phòng tắm. Tô Niệm Khâm có một tật xấu: Chỉ cần ra ngoài trở về tất nhiên tắm rửa trước, rửa hết những mùi lạ bên ngoài.

Khi nói chuyện, cửa phòng môn mở ra.

Tô Niệm Khâm ướt từ đầu đến thân, bên dưới chỉ bọc một khăn tắm màu trắng.

Tiểu Tần nói: “Tô tiên sinh, Tang tiểu thư tỉnh.”

Tang Vô Yên chạy tới cửa phòng tắm, nhìn chằm chằm Tô Niệm Khâm, nhìn từ trên xuống dưới, đến bộ phận trọng điểm bị che khuất.

Đứng trước cửa phòng tắm, Tô Niệm Khâm tựa hồ nhận thấy tầm mắt Tang Vô Yên, lúc trước hắn ngẫu nhiên cũng như vậy xuất hiện trước mặt Tiểu Tần, đều cảm thấy không có gì, hiện tại đột nhiên có một Tang Vô Yên lại cảm thấy khác, vì thế cố gắng trấn định, “Ta đi vào thay quần áo.”

“Không quan hệ, ăn mặc ít hơn nữa ta cũng xem qua rồi.” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm nghe như thế thiếu chút nữa đụng vào cửa phòng ngủ. nữ nhân này cứ nhiên trước mặt người khác làm hắn xấu mặt.

Tiểu Tần vốn tập mãi thành thói quen, hiện tại lại cảm thấy hơi xấu hổ, vì thế lặng lẽ rời đi.

Tang Vô Yên chạy đến che phía trước Tô Niệm Khâm, “Ta có chuyện hỏi ngươi, rất quan trọng.”

“Ta mặc quần áo nói sau.” Tô Niệm Khâm đề thấp giọng nói.

Tang Vô Yên nhìn xuống đánh giá hạ thân hắn một chút, “Như vậy rất tốt. Ai biết ngươi lúc thỏa thân, so với bình thường tính cách đáng yêu hơn, mặc xong quần áo sẽ không nói thật.”

Tô Niệm Khâm không nói gì.

Sau đó Tang Vô Yên nhắm mắt, hít sâu thở ra cho tinh thần hăng hái thêm nói: “Tô Niệm Khâm, em yêu anh.” Giờ phút này Tang Vô Yên cảm thấy hai người bọn họ thật thú vị, lần đầu tiên thể hiện rõ tấm lòng mình với Tô Niệm Khâm là lúc thỏa thân, mà lần thứ hai là Tô Niệm Khâm thỏa thân.

Về mặt Tô Niệm Khâm rất ôn nhu, lông mi rung rung.

Nàng dừng một chút nói: “Như vậy có thể vì ta buông tha quá khứ, buông tha Dư Vi Lan được không?”

Tang Vô Yên từng nghe nói đàn ông có lông mi dài thì tình cảm cũng rất sâu đậm. Nàng thấp thỏm chờ đáp án của Tô Niệm Khâm, một giây trôi qua như dài cả vạn năm.

Từ giọt nước từ tóc Tô Niệm Khâm chảy xuống, bốn phía im lặng chỉ có thể nghe thấy nước rơi tí tách.

Hắn nói: “Vấn đề này em đã hỏi ta hai lần, ta cũng suy nghĩ rất lâu. Ta vẫn đang tìm một đáp án có thể đẹp cả đôi đường. Dư Vi Lan ở lúc ta gian nan nhất đã cổ vũ ta, nhân nhượng ta, cũng là trừ bỏ mẹ ta cô ấy là người đầu tiên đối xử tốt với ta.”

Tim nàng như bị mắc ngay cổ họng.

“Bất quá nếu muốn ta lựa chọn tình thương của cô ấy và buông tha cho em, ta đây, càng không thể được. Nhưng đến tột cùng yêu em bao nhiêu, ngay

cả ta cũng không biết. khoảng thời gian chúng ta tách ra ta nghĩ rất nhiều, từ từ nghĩ lại, sau khi quen em, cảm giác ta đối với Dư Vi Lan đã thay đổi, trở thành tình thân. Nếu khiến ta vĩnh viễn không thấy được em, so với việc chết còn khó chịu hơn. Cho nên, em mới là là người quan trọng nhất.”

“Niệm Khâm, anh yêu em không?.”

Tô Niệm Khâm vươn tay đem nàng ôm vào lòng nói: “Đương nhiên yêu, có thể nói yêu em còn hơn sinh mệnh mình.”

Tang Vô Yên nghĩ mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đáng tiếc nước mắt vẫn không chịu thua kém, dùng mãnh tuôn ra. Nàng tựa vào ngực Tô Niệm Khâm, lớn tiếng khóc. Tô Niệm Khâm vẫn không nói gì để nàng phát tiết, tay vòng qua ôm eo nàng, cằm tựa lên đầu nàng, cực kỳ ôn nhu.

Qua thật lâu, Tang Vô Yên ngừng khóc thút thít, xoa xoa nước mắt, hít hít cái mũi nói: “Tô Niệm Khâm”

“Huh.”

“Khăn tắm của anh trượt xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mu Hô Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tô Niệm Khâm hơi kinh ngạc đưa tay sờ xuống, rõ ràng khăn vẫn còn.

“Hắc hắc.....” Tang Vô Yên nín khóc mỉm cười, “Ai bảo anh làm hại ta khóc, còn không an ủi ta.”

“Ta phải an ủi như thế nào, chẳng lẽ muốn nói, đừng khóc đừng khóc ta nói giỡn thôi, kỳ thật ta không có yêu em”

Nàng đắm vào ngực hắn: “Đáng ghét!”

Tô Niệm Khâm lại thuận thế bắt lấy tay nàng, ôm cả nàng vào phòng ngủ.

“Em vừa rồi cư nhiên dám trêu chọc ta. Em thích xem như vậy, về phòng từ từ cho em xem”

Tang Vô Yên thà chết không theo, dùng sức phản kháng.

Đột nhiên, Tô Niệm Khâm nắm chặt tay Tang Vô Yên, không bước tiếp.

“Nguy rồi, rốt thật rồi.” Tô Niệm Khâm sắc mặt không thay đổi nói.

Tiếp theo, Tang Vô Yên che mắt hết lên.

“Gạt em thôi, ngu ngốc.” Tô Niệm Khâm vui vẻ hôn chóp mũi nàng.

“Ta không tin.” Nàng vẫn không dám mở mắt ra.

Hắn lại hôn mắt nàng.

“Ta chỉ là muốn chứng minh xem lá gan em lớn không.”

“Kết quả?”

“Bình thường”

“Anh không cần đến công ty?”

“Còn chưa làm xong một chuyện, ta như thế nào bỏ được ra khỏi cửa.”

“Chuyện gì?”

“Tiếp tục sự nghiệp tuyệt vời tới qua chưa hoàn thành.”

...

Nàng cuộn mình ngọt ngào ngủ trong lòng Tô Niệm Khâm.

Sau đó di động Tô Niệm Khâm vang lên, hơn phân nửa đều là Tiểu Tần hoặc là công ty tìm hấn.

Nàng nghe thấy tiếng chuông vừa tỉnh như cái bạch tuộc dính trên người hấn, nói: “Không cần tiếp. Hai mươi tư giờ này người đều là của ta.”

Tô Niệm Khâm vuốt vuốt tóc nàng, rất nghe lời tất máy, thói quen đầu tiên rời khỏi giường là tìm thuốc hút.

Nàng cướp hộp thuốc lá trên tay hấn, nhìn không được hỏi: “sao anh lại nhiễm tật xấu này?”

“lúc nhớ em liền hút thuốc.” Hấn ôm nàng.

“Anh không thể đem hết toàn bộ trách nhiệm đẩy vào người em,” Nàng kháng nghị, “Chẳng lẽ mỗi lần anh hận em, anh sẽ uống rượu sao.”

“Sao em biết chuyện này?” Hấn tỏ ra kinh ngạc.

“Tô Niệm Khâm!” Nàng không biết làm gì với hấn luôn.

Tô Niệm Khâm cười cười ôm nàng, không nói gì với nàng nữa.

Hấn tiện đà đem mặt chôn vào tóc nàng, yên lặng hồi lâu nhớ lại nói: “Sau khi em đi rồi, ta đã nghĩ, tuy rằng ta là một người mù nhưng ta nhất định phải làm một chuyện khiến người ta kính trọng, trước mặt mẹ em ta cũng có thể chứng minh bản thân. Kết quả vừa mới bắt đầu tiếp xúc công việc, ta không biết gì cả, ngay cả hộp đồng nghe cũng không hiểu, kết quả nơi nào cũng gặp trắc trở, chuyện gì cũng làm hỏng.”

“Ba anh không chỉ dạy anh sao?”

“Hấn không sợ bồi thường, chỉ sợ ngày nào đó ta mắc kệ không làm nữa.”

Tang Vô Yên cười, thật sự là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ.

“Sau lại, có người nói cho ta biết, uống rượu hút thuốc có thể giảm bớt phiền não.”

“Những người đó đúng là hỗn đản.” Tang Vô Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Sau khi ta thử, cảm thấy đúng là tệ, hơn nữa uống rượu có thể chống cảm mạo.”

“.....”

Buổi chiều hấn cùng nàng đi dạo phố, ăn cơm. Sau khi về khách sạn, Tang Vô Yên lấy chai nước hoa vừa mua, vung như mưa, gián xung quanh cũng tránh hết mới thôi. Tô Niệm Khâm vừa nghe tin tức vừa hást xì, nhưng cũng không ngăn Tang Vô Yên lại.

Tiểu Tần nói thầm trong lòng: Nguyên lai, lão bản chính là không thích “Người khác” Dùng nước hoa.

---2---

Ngày Tô Niệm Khâm rời thành B cũng sắp tới.

Tang Vô Yên còn khoảng mười tháng mới tốt nghiệp, Tô Niệm Khâm không thể miễn cưỡng nàng. Hơn nữa nam nhân này cực kỳ ghét ngồi máy bay, không đến vạn bất đắc nhất định sẽ không lựa loại phương tiện giao thông này, vì thế nhiệm vụ đương nhiên rơi xuống đầu Tang Vô Yên, thế cho nên hàng tháng ít nhất nàng tới A thành một lần.

“Chết còn không sợ, còn sợ ngồi máy bay.” Tang Vô Yên oán giận.

“Không phải sợ hãi, chỉ là không thích.” Nam nhân mạnh miệng.

“Vì sao không thích?” lòng hiếu kỳ của con gái luôn rất lớn

“Không thích chính là không thích, không có vì sao?” Tô Niệm Khâm bắt đầu không kiên nhẫn.

“Bất cứ chuyện đều có lý do.” Nàng không được đáp án không buông tha.

“Tang Vô Yên!”

Nàng thấy vẻ mặt Tô Niệm Khâm bắt đầu âm trầm, vì thế thè lưỡi không dám lại cùng hấn làm mồm.

Lúc không gặp mặt, hai người chỉ còn phương thức liên lạc là điện thoại. Điện thoại bị Tô Niệm Khâm bá đạo phát huy đến cực hạn. Cơ hồ chín giờ mỗi

tôi đi động Tang Vô Yên đứng giờ vang, nói điện thoại tới khi Tang Vô Yên chìm vào giấc ngủ mới thôi. Lúc cùng hân “nấu cháo”, nàng bị cấm chỉ ra ngoài giao tế. Đường nhiên cũng có lúc ngoại lệ, như công ty Tô Niệm Khâm có việc.

“Này không công bằng!” Tang Vô Yên kháng nghị. Nếu nam nhân có thể xưng là bạo quân, hân sẽ không để ý tới ý kiến nữ nhân.

Đêm giáng sinh, radio vốn có một tiết mục đặc biệt, lại đột nhiên hủy bỏ.

Tang Vô Yên quyết tâm cho Tô Niệm Khâm một kinh hỉ, buổi chiều liền mua vé máy bay.

Buổi tối nàng đến thành A, đang bay thì bỗng nhiên có tuyết rơi, rất có không khí Noel, nàng hít sâu một ngụm không khí lạnh. Vì công việc, Tô Niệm Khâm vẫn ở tại chỗ trong tầng cao nhất của một tòa nhà ở giữa trung tâm thành phố. Dư Tiểu Lộ sau khi kết hôn cũng không thể ở lại chiếu cố hân, vì thế mỗi một đại tẩu họ Trương ban ngày đến dọn dẹp, tối mới rời đi.

Tang Vô Yên hơi hưng phấn mà ấn chuông cửa.

Đội trong chốc lát. Không có người?

Lại ấn.

Vẫn không có người.

Tang Vô Yên nhất thời nổi giận vò tóc, nam nhân này vì sao đến giáng sinh không chịu an phận ngồi ở nhà. Nàng đành phải gọi điện cho hân, kết quả không gọi được.

Nàng chán nản ngồi trước cửa. Bên ngoài tuyết rơi lãng mạn còn mình thì ôm con giận nóng cả người. Túi xách lý còn quà Noel định tặng hân.

Hân đi làm sao? Đã sắp đến chín giờ sao hân còn chưa gọi tới? Chẳng lẽ còn có người tặng ca trong đêm giáng sinh sao? Hoặc đang ui vè bên ngoài? Hân là chỉ cho phép quan huyện phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn! Tang Vô Yên càng nghĩ càng giận, hoàn toàn quên mất mình không báo trước cho hân đã đột nhiên tập kích thành trì.

Hàng lang không có máy điều hòa, hơn nữa nơi này là tầng cao nhất, đêm nay tuyết đầy trời càng thêm lạnh lẽo. Tang Vô Yên đem khăn quàng choàng quần quanh cổ, miệng nói thầm: Vì sao hân muốn ở nơi này giữa trời đông giá rét ngay cả máy điều hòa cũng không có.

Tất cả tội lỗi đều quy nạp vào người Tô Niệm Khâm.

Không biết qua bao lâu, mí mắt bắt đầu đánh nhau, chỉ nghe thang máy dừng lại tầng này.

“Đình-”

Tang Vô Yên kinh ngạc, nhu nhu ánh mắt, nhìn đến nam nhân từ trong thang máy bước ra.

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên bĩu môi gọi hân.

“Vô Yên? Sao em ở đây?” Tô Niệm Khâm kinh hỉ.

“Ngươi đi đâu vậy?”

“Vừa tan ca.” Hân hơi mệt.

“Thật?”

Tô Niệm Khâm hơi hiểu, dừng lại tìm chìa khóa mở cửa, nghiêng đầu tới hỏi: “Bằng không là đi đâu?”

Tang Vô Yên nhún nhún vai, không nói gì.

“Vì sao đi động không thông.”

“Đại khái tín hiệu không tốt.”

“Anh đi với ai?”

“Tiểu Tân.” Tô Niệm Khâm thành thật công đạo.

“Ta hơi hâm mộ cô ấy.” Tang Vô Yên có chút chua xót.

“Ta còn hâm mộ Trình Nhân hơn.”

Tô Niệm Khâm kéo nàng vào cửa, đụng tới cánh tay lạnh cóng của nàng.

“Nhìn xem em làm gì với mình thế? Lạnh như thế cũng không biết xuống lầu tìm quán nào ngồi xuống. Ý định tra tấn bản thân à?” Nói xong lấy tay mình chà chà tay nàng, lại đi sờ mặt nàng.

“Ta cố ý. Cho anh áy náy.” Tang Vô Yên vốn thuộc thể chất nóng, ngay cả trời đông đều là nóng hầm hập, nay khuôn mặt lại lạnh cóng.

“Ta lại không có làm chuyện xấu, có cái gì phải áy náy.” Tô Niệm Khâm ngoài miệng nói như vậy, tâm lại rất đau, “Sao không gọi báo trước cho ta?”

“Muốn tạo cho anh kinh hi.”

” Hôm nay là ngày gì?” Niệm Khâm dùng sức nghĩ nghĩ.

“Đêm giăng sinh nha.”

“Hi- hèn chi đêm nay lạnh như vậy?”

Tang Vô Yên không để ý tới hần, bàn tay tiến vào áo khoác ôm lấy thắt lưng hần: “Tô Niệm Khâm, có biết hay không có đôi khi thật sự thực ghét anh. Khó hiểu phong tình, người lại cứng nhắc, tuyệt đối không lãng mạn, thật không rõ sao lúc ấy ta lại có thể thích anh.” Chôn mặt trong ngực hần, giọng hơi rầu rĩ.

“Phải không? Ta như thế nào cảm thấy có người vui vẻ chịu đựng.”

“Chảnh chọe.” Tang Vô Yên dùng trán đụng vào lồng ngực hần.

Một lát sau, Tô Niệm Khâm nhin không được mở miệng “Vô Yên.....”

“Hử?” Tô Niệm Khâm mở máy điều hòa, nhưng nàng vẫn tham lam coi hần là máy giữ ấm mà ôm chặt.

“Hình như em vừa vào cửa liền coi áo khoác.” Hần nhắc nhở nàng.

“Đúng vậy, trong nhà có máy điều hòa thôi.”

“Ta còn mặc.”

“Ta biết.”

“Nhưng ta rất nóng.” Tô Niệm Khâm ủy khuất.

Tang Vô Yên nghe nói như thế rốt cuộc không nhin được cười ra, lập tức rút ra tay, lại ôm cả người lẫn áo khoác, cho hần càng khó chịu: “Đáng đời, đáng đời.....” Ai kêu hần làm nàng giận.

Sau khi nháo đủ, Tang Vô Yên la đói bụng, đã qua cơm chiều lâu rồi. Hai người tay nắm tay bước ra cửa.

Tang Vô Yên quần khăn cổ cho hần liếc mắt một cái, cười mờ ám: “Anh đúng là người không có tầm nhìn xa trông rộng, sớm biết chúng ta sẽ ra cửa không cần coi áo khoác.”

Tô Niệm Kh tức giận ấn thang máy.

“Chúng ta ăn cái gì?” Tang Vô Yên hy vọng một chút về đại tiệc Noel.

“Đi.....” Hần vừa nói một chữ, ánh sáng mờ hồ trông mắt biến thành tối đen, thang máy cũng không nhúc nhích. Hần nghĩ rằng: Không xong.

“Sao thế này?” Tang Vô Yên khẩn trương hỏi.

“Thang máy mất điện.” Hần theo bản năng nắm chặt tay Tang Vô Yên.

“Hiện tại là tầng mấy?”

“Vừa rồi thang máy giống như một chút cũng không đi, cho nên vẫn là lầu 21.” Tô Niệm Khâm trả lời.

“Niệm Khâm” Tang Vô Yên trong bóng đêm gọi hần.

“Có anh.”

“Em sợ hãi.” Giọng nàng hơi run.

Tô Niệm Khâm nghe tiếng ôm nàng vào ngực: “Chớ sợ chớ sợ, lập tức sẽ có người đến.” Tuy rằng mắt hần có thể cảm quang, nhưng trong bóng đêm hần ngược lại cảm thấy tự tại, chỉ cần không phải đứt dây thừng, thang máy rơi xuống là được.

Tang Vô Yên lại không nghĩ như vậy.

“Nhưng hiện tại là đêm khuya.”

“Bọn họ có trách nhiệm theo dõi 24/7.”

“Ngộ nhớ, người kia ngủ gật?”

Vậy cũng có thể, Tô Niệm Khâm nghĩ, nhưng không dám nói ra. Hắn cảm giác được Tang Vô Yên rất sợ. Lá gan nàng rất nhỏ, lại đặc biệt sợ tối.

Vì thế đành phải an ủi nàng: “Sẽ không. Đừng suy nghĩ lung tung, bọn họ lập tức tới.”

“Ta trước kia cũng cùng Trình Nhân gặp qua tình huống này.”

“Sau đó? Có phải lập tức được ra ngoài hay không?”

“Sau đó chúng ta, sau đó cô ấy,” Nàng nói năng lộn xộn, “Sau đó..... Chúng ta.....”

Tô Niệm Khâm cảm giác được nàng càng ngày càng khẩn trương, chuyển hướng đề tài: “Một lát muốn ăn cái gì?”

“Ăn món nào thật cay.”

“Không được, dạ dày em không tốt.”

“Vậy ăn cà chua trứng trứng.”

“Vì sao?”

“Mùa đông rất lạnh nên buổi sáng mẹ em đều làm món này, lớp nước nóng bên trên từng ngum từng ngum nuốt vào đặc biệt ấm áp.”

“Uh, này có thể thỏa mãn.” Bạo quân ôn nhu nhận lời.

Qua 10 phút, không khí lạnh bên ngoài bay vào, bắt đầu hơi lạnh. Tô Niệm Khâm vừa nói chuyện với nàng để phân tán lực chú ý, vừa cởi bỏ nút áo khoác, che lên người Tang Vô Yên cho ấm.

“Em còn nhớ mp3 kia không?” Tô Niệm Khâm tiếp tục dẫn dắt sự chú ý của nàng sang hướng khác.

“Uh, thu âm từ đâu?”

“Là rất lộn xộn, có tiếng em đọc tiểu thuyết võ hiệp, có tiếng lớn hét ồn ào, còn có.....” Tô Niệm Khâm vừa nghĩ lại muốn cười, “Còn giọng hát của em.” Nếu kia còn có thể gọi là “hát”.

“Tệ lắm àh, đem ca khúc anh hát thành như vậy?”

“Nếu ta trước kia viết ca cho em hát khẳng định cho tiền cũng không ai nghe.”

“Tô Niệm Khâm anh nếu còn kỳ thị giọng ta, lập tức bóp chết anh.”

“Đừng! Ta còn muốn sống, ngộ nhớ người khác hỏi, cũng không dám thừa nhận em là nhà của ta.”

Tang Vô Yên nghe mấy chữ này, tức giận đến nhô đầu ra khỏi lòng Tô Niệm Khâm, gương mặt múa vuốt chuẩn bị cắn cầm hắn, đúng lúc này, bên ngoài có người cầm công cụ gõ gõ: “Bên trong có người không?”

Vài phút sau, công nhân mở cửa ra, bọn họ cuối cùng cũng được tự do.

Sau khi đi ra, Tang Vô Yên cho dù rất đói cũng không muốn xuống dưới tìm đồ ăn nữa.

Về nhà, Tô Niệm Khâm cởi quần áo, cuộn tay áo bước vào phòng bếp.

“Anh làm gì vậy?” Tang Vô Yên hỏi.

“Làm cà chua trứng trứng cho em.”

Tang Vô Yên trừng lớn mắt: “Không có khả năng, sao anh biết nấu ăn.”

“Ta như thế nào lại không thể?” Tô Niệm Khâm hỏi lại.

Sau đó, Tang Vô Yên hưng trí bưng bưng đem tin tức tốt báo cáo với má Tang, hần ở bên cạnh nghe nàng nói điện thoại cũng ngẩn ra, qua thật lâu từ từ nói: “Ta khi nào thì nói qua tanầu com?”

“.....”

Nam nhân, thật sự là khó đối phó, Tang Vô Yên cảm thán.

---3---

Mấy ngày Tết, hai người hẹn sẵn sẽ về gặp má Tang.

Tô Niệm Khâm dĩ thường khản trương. Lại không nghĩ rằng má Tang phá lệ thông tình đạt lý, cũng không có làm khó hần. Giống như trải qua chuyện của ba ba, mà Tang trở nên rộng rãi. Huống hồ Tô Niệm Khâm che giấu hết tất cả thói quen xấu, làm cho má Tang tìm ra tật xấu gì.

Tang Vô Yên vụng trộm cười: “Anh không phải rất ngang ngược sao, thế nào gặp mẹ em liền giống chuột thấy mèo?”

“Cái này gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng.”

Tang Vô Yên vừa nghe lại đi cắn hần: “anh dám nói mẹ em là ma!”

Tô Niệm Khâm cũng không trốn, để nàng cắn: “Kỳ thật bá mẫu rầy rà cũng rất đáng yêu, ngược lại làm cho ta nghĩ tới một người.”

“Ai?”

“Mẹ ta. trước đây bà cũng thường như vậy lải nhải ta, lúc ấy còn không kiên nhẫn, hiện tại nhớ lại đến mỗi một việc nhỏ đều rất trân quý.”

Tang Vô Yên nghe vậy, đang cắn cắn biến thành hôn nhẹ môi hần.

“Không cần lo lắng, về sau ta sẽ tận lực lải nhải anh, khắc khắc đều có thể cho anh trở về quá khứ.” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm yếu hần rung rung, cười rộ lên.

Đột nhiên hần nghĩ đến cái gì, từ trong túi lấy ra hộp nhung màu lam.

“Gì vậy?” Tang Vô Yên ý thức được bên trong là vật gì, tim liền đập nhanh.

“Gà cho anh.” Tô Niệm Khâm mở hộp ra, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương. mắt hần nhìn thẳng Tang Vô Yên, hai tròng mắt đen phá lệ thâm thúy.

“Không muốn!” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm giận tái mặt nhú mị: “Em dám không muốn!”

Tang Vô Yên đến giận, rời chân hần, đứng dậy: “Nào có người cầu hôn như vậy?!”

Tối ba mươi Tết, hai người bọn họ ở lại Tang gia, còn có cái gì di, dương, cô, chú, cháu bên nội, cháu bên ngoại, tất cả người trong gia đình đều tới dùng com, má Tang đột nhiên nhớ đến chưa mua nước tương, liền kêu Tang Vô Yên đi mua.

Bên ngoài đang mưa, Tang Vô Yên còn muốn kéo Tô Niệm Khâm cùng đi, má Tang đành phải ép buộc

“Ngươi kêu Tiểu Tô làm sao đi, chợ bán thức ăn rất nhiều người, đều là bùn đất.” Mẹ vợ đại nhân đã lên tiếng vì con rể.

“Hần rất vui vì mẹ cố gắng sức lực, đúng không ‘Tiểu Tô’?” Nói xong nhéo nhéo tay hần, ý tứ là: Nếu anh dám nói không, thì coi chừng.

Tô Niệm Khâm dở khóc dở cười, đúng là thế khó xử, không biết nghe ai tốt hơn.

Má Tang vội tạp đề xuống, lưu lại hai kẻ dở hơi này giữ nhà. Phòng bếp đang hầm cái cù và sườn heo, trong phòng khách còn có thể nghe được tiếng sôi xì xì. Hai người không có bật đèn, ngay tại trên sofa người một câu, ta một câu cãi nhau, sau đó Tô Niệm Khâm đột nhiên cầm nhẫn kim cương ra cầu hôn.

“Anh chưa thấy qua heo chạy cũng phải ăn qua thịt heo đi.” Tang Vô Yên tức giận.

Tô Niệm Khâm nhú mắt, hần sẽ không biết cầu hôn và ăn thịt heo có quan hệ gì với nhau. Hần cố gắng trấn an cảm xúc của mình, trong lòng không ngừng mặc niệm: Tô Niệm Khâm người phải bình tĩnh, rộng lượng, không thể giận, phải dễ dàng tha thứ, không thể cùng cô ấy chấp nhặt.

Tang Vô Yên đi qua đi lại, tiếp tục nói: “Trước kia chúng ta xem phim, lúc cầu hôn lãng mạn đến độ có thể làm người xem cảm động khóc ra nước mắt. Hôm qua chúng ta cũng có xem, nam cổ tình học làm kiểu bánh sinh nhật mà bạn gái thích ăn nhất ăn, học suốt một tháng, sau đó trong ngày sinh nhật nàng tự tay làm một cái, ở bên trong còn có để nhẫn kim cương. Nữ vừa ăn miếng thì từ trong miệng lấy ra chiếc nhẫn, lúc ấy nam chính mới nói: ‘gà cho

anh đi’.”

“Nhàm chán!” Tang Vô Yên đang mơ giấc mộng đẹp bị Tô Niệm Khâm cười nhạt rồi kết luận đánh gãy, “Không sợ nuốt vào, ghen àh.”

“Anh có thể hay không có chút lãng mạn ah.” Tang Vô Yên giáo dục hấn.

“Không thể. Ta chính là như vậy.” Hấn đưa ra tư thế cao cao tại thượng.

“Ta đây không lấy chồng.” Tang Vô Yên tuyên bố.

“Em đừng có mơ.” Bạo quân cầm lấy tay trái Tang Vô Yên, kẻ nàng phản kháng đeo nhẫn vào ngón áp út. Sau đó hung hăng hôn lên mặt nàng.

“Anh đây là bức hôn,” Tang Vô Yên đưa tay chùi chỗ Tô Niệm Khâm vừa hôn lại hôn lên môi hấn, “Tiếp theo, muốn hôn phải hôn chỗ này.”

Tô Niệm Khâm chuyên chú hút môi Tang Vô Yên không nói tiếng nào, nhìn như cam chịu kỳ thật trong lòng đang tính toán: Chờ người lên thuyền giặt thể nào còn có tiếp theo.

Một lát sau, Tang Vô Yên đưa tay lên đánh giá chiếc nhẫn, đột nhiên ghét bỏ nói: “Sao lại nhỏ như vậy.”

“Đã đủ lớn, lớn nữa không thể thường xuyên đeo.” Nữ nhân này còn rất yêu vật chất, Tô Niệm Khâm nghĩ.

“Sao lại là màu hồng phấn.” Sau đó nàng lại có nghi vấn.

“Tiểu Lộ nói màu này hợp với em”

“Ta thấy kim cương đều là trong suốt, làm gì có màu sắc.” Tang Vô Yên đúng là người quê mùa.

“Không rõ lắm, hình như là hoa văn.” Nam nhân đồng dạng không quen thuộc những chuyện này.

“Chắc không phải giả?”

Tô Niệm Khâm chán nản.

Má Tang từ siêu thị mua hành về, nhìn thấy nhẫn trên tay Vô Yên, nước mắt đột nhiên liền rơi xuống, nói thẳng: “Tốt, tốt. Ngày mai ba người chúng ta lần đầu tiên đi gặp ba con.”

Buổi tối, dọn, bác và rất nhiều người đến nhà dùng ăn cơm giao thừa.

Một bàn người lớn, Tô Niệm Khâm không quen, đồ ăn rất nhiều, hấn không rõ lắm như thế nào xuống tay bêu xấu. Hoàn hảo, má Tang cẩn thận đặt chén nhỏ trước mặt Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên gấp đồ ăn vào chén Tô Niệm Khâm nói: “Đây là thịt muối mẹ ta làm, rất thơm” Để Tô Niệm Khâm ăn xong, lại gấp thịt viên và mứt chén canh nhỏ để bên cạnh, nói, “Thịt viên và canh để bên trong, anh muốn dùng cơm không?” Vẫn cẩn thận chăm sóc.

Ăn cơm xong, một đám người xem tivi, Tô Niệm Khâm và Tang Vô Yên đến một phòng khác nói chuyện, biểu muội và cháu gái cũng theo vào.

Biểu muội mười hai tuổi hỏi: “Niệm Khâm ca ca, chúng ta chơi với ca nha?”

Cháu sáu tuổi cũng không buông tha hấn, đi theo tiểu a đi cũng kêu, Niệm Khâm ca ca.

Tang Vô Yên buồn cười, đúng là trẻ nhỏ sáu tuổi đến lão mẹ năm mươi lăm tuổi, miễn là phái nữ đều không thể miễn dịch với hấn.

“Sao ca không về nhà qua năm mới vậy?” Biểu muội hỏi.

“Vô Yên tỷ tỷ của muội muốn ta đến, ta cũng chỉ có thể đến đây.” Tô Niệm Khâm thành thực trả lời.

Tay cháu gái không lễ phép quơ quơ trước mặt Tô Niệm Khâm: “Niệm Khâm ca ca, người thật sự nhìn không thấy sao?” lời trẻ con vô kỷ.

Tang Vô Yên sợ Tô Niệm Khâm để ý, muốn gián đoạn cuộc nói chuyện, lại không ngờ hấn nhu hòa bắt được tay bé, nói: “Không phải hoàn toàn nhìn không thấy, giống như, vừa rồi em ở trước mặt ta quơ qua quơ lại trước mặt ta, ta có thể cảm giác được gió, hơn nữa trước kia còn có thể thấy được vật động đấy, nhưng có nhiều chuyện không biết, hay là em muốn ta ném ngó tay càng không được. Bất quá bây giờ thị lực càng kém hơn trước.”

Kỳ thật, hấn khiêm thị bẩm sinh, cho nên trong lòng không phải đặc biệt để ý.

Nhưng là tiếc nuối lớn nhất chính là ngay cả thế giới này như thế nào cũng không biết.

“Màu lam có ở đâu?” Thưa Dạ hỏi hấn.

“Đại dương, bầu trời, còn có, ân áo trên người ta.” Hấn sau khi trả lời, lại hỏi Vô Yên, “em buổi sáng nói, có phải hay không?”

Tang Vô Yên cười: “Đúng vậy.”

“Như vậy màu trắng đâu?”

“Mây, còn có răng nanh của Thưa Dạ.”

Cháu gái Thưa Dạ nhếch môi liền cười, lộ ra cái răng cửa bị thiếu.

“Phấn hồng đâu?” màu này rất khó hình dung.

Tô Niệm Khâm nghĩ nghĩ: “Môi của dì Vô Yên em.”

Mặt Tang Vô Yên hơi đỏ: “Anh trước mặt trẻ con nói bậy bạ gì đó?”

Mùng hai, Lí Lộ Lộ gọi tới Tang gia chúc Tết bá mẫu.

Má Tang ra ngoài thăm người thân, Tang Vô Yên tìm Trình Nhân kể chuyện cầu hôn.

Tô Niệm Khâm ở nhà, nhận được Lí Lộ Lộ điện thoại.

“Vô Yên cô ấy đi tìm Trình Nhân.” Tô Niệm Khâm nói. Hấn cũng không biết nàng vì sao cố ý không cần hấn cùng đi.

“Trình Nhân? Tô tiên sinh hay nói giỡn đi?”

Tô Niệm Khâm không hiểu ý tứ đối phương là gì.

“Trình Nhân đã chết năm năm.”

Tô Niệm Khâm đột nhiên thẳng đứng dậy thề hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

---4---

Tô Niệm Khâm cùng Lí Lộ Lộ hẹn ở một quán trà gần Tang gia.

Lí Lộ Lộ nói: “Nếu ngươi nói là Trình Nhân, bạn học đại học của ta và Tang Vô Yên, lúc chúng ta học năm ba nàng đã qua đời.” cô nghe xong chuyện Tô Niệm Khâm nói về Trình Nhân, cảm thấy chuyện hơi nghiêm trọng.

“Như vậy ngươi nghĩ ta nói dối?” Tô Niệm Khâm hí mắt tỉnh.

“Không, không.” Lí Lộ Lộ vội vàng phủ nhận, cô không nghĩ muốn khiêu chiến uy quyền của Tô Niệm Khâm.

“Cái chết của cô ấy do cái gì?”

“Sự cố thang máy trong trường. Lúc ấy quá muộn, cô ấy bị nhốt trong thang máy, hơn nữa không ai biết cô ấy bị bệnh tim.” Lí Lộ Lộ nhớ lại.

“Lúc ấy Vô Yên ở đâu?” Tô Niệm Khâm có chút khẩn trương.

“cô ấy và Trình Nhân cùng bị nhốt trong thang máy, thấy hết tất cả. Phải biết rằng trong ký túc xá hai cô ấy thân nhất, Trình Nhân thường xuyên thay cô ấy ra mặt, hai người như hình với bóng. Từ đó về sau, Vô Yên liền chuyển ra bên ngoài ở một mình, không thể cùng qua lại cùng bạn học nào.”

“Lí tiểu thư, ngươi làm cho ta tin tưởng thế giới này còn có quý hồn tồn tại?” Tô Niệm Khâm cảm thấy buồn cười.

“Tô tiên sinh, ta là một cố vấn tâm lý, nếu không phải Quý Hồn thì chúng ta có thể gọi là chứng cuồng tưởng, rất nhỏ chứng cuồng tưởng.”

“Chứng cuồng tưởng?” Tô Niệm Khâm nghe nói qua.

“Đây là một loại bệnh tâm lý thông thường, rất nhiều tác gia cũng là một bệnh nhân của chứng cuồng tưởng. Dựa theo vừa rồi ngươi kể về Trình Nhân, đều không phải là tận mắt nhìn thấy, đều là từ miệng Vô Yên biết được. Kỳ thật ngươi cũng không có gặp qua nàng.”

Tô Niệm Khâm cam chịu.

“Bất quá chuyện này do Vô Yên vì giảm bớt tâm lý khẩn trương hoặc là cô độc hoặc là ảo tưởng. Có chút bệnh nhân cuồng tưởng còn ảo tưởng mình là tổng bí thư liên hiệp quốc, có người hội ảo tưởng một người không tồn tại, mà Vô Yên vừa vặn cho rằng bạn thân của mình còn bên người mà trong tim thức cô ấy vẫn biết Trình Nhân đã chết, cho nên cô không dám kể chuyện trước mặt những người biết chuyện của Trình Nhân, cô ấy sợ bị vạch trần.”

Lí Lộ Lộ bổ sung: “Hơn nữa gia đình họ cũng có lịch sử này, trong suốt một năm khi chồng qua đời mẹ cô ấy vẫn giữ bộ dáng đó. Tuy rằng nói hiện tại

không thể biết có thể di truyền hay không, nhưng là ít nhất cũng có liên quan.”

“Như vậy có phải đó là bệnh tâm kinh phân biệt?”

“Không.” Lí Lộ Lộ lắc đầu, “Không nghiêm trọng như vậy, chứng ảo tưởng chỉ là một bức tường bảo hộ mà cô ấy xây lên. Lúc không biết làm sao, cô ấy sẽ dựa theo cá tính và phương thức nói chuyện của Trình Nhân để sắm vai, do đó tự mình đối thoại. Trước mắt, phương pháp tốt nhất đối với Vô Yên không phải khuyên cô ấy đi bác sĩ tâm lý mà là giả bộ không biết gì hết, hào hào mà trân trọng cô ấy, giảm bớt thời gian ở một mình của cô ấy, không nên để cô ấy cứ nghĩ đến mặt trái của vấn đề.”

Lúc Lí Lộ Lộ về còn nói: “Ta sẽ thường xuyên chú ý năng, nhưng Tô tiên sinh hy vọng anh có thể tìm người chăm sóc cô ấy, tránh một số tình huống đột ngột. Loại bệnh này cần người nhà phải cực kỳ nhẫn nại, rất nhiều người cả đời đều không thể chữa khỏi.”

Trời đang mưa phùn, vì là mùa đông cho nên giọt mưa rất nhỏ nhưng chạm vào da thì rất đau, Tô Niệm Khâm ngồi băng ghế dưới nhà rất lâu, vai áo khoác ướt hơn phần nửa.

Trở lại nhà Tang Vô Yên bắt đầu làm nũng: “Niệm Khâm, anh đi đâu vậy? Ta không ở nhà anh lại dám vụng trộm ra ngoài.” Thoạt nhìn thật cao hứng.

Tô Niệm Khâm trốn tránh không đáp: “Em đi gặp Trình Nhân?”

“Uh. Trình Nhân nói, nếu chiếc nhẫn đáng giá như vậy, sau khi ly hôn không thể để anh đòi lại.”

Tô Niệm Khâm cười.

Buổi chiều má Tang chưa về, hai người vừa ăn qua cơm chiều, Tô Niệm Khâm liền nhận được điện thoại Tiểu Tần.

“Tô tiên sinh, địa chỉ buổi sáng người kêu ta đi tra, ta đã tìm được. Chủ thuê nhà và bảo vệ dưới lầu nói, trước kia chỉ một nữ sinh đại học thuê, không phải chia phòng.”

Hắn không nói được một lời treo điện thoại, sau đó kêu: “Vô Yên?”

“Ah, ta đang rửa chén.” Giọng Tang Vô Yên từ trong phòng bếp truyền ra, còn có tiếng nước.

Tô Niệm Khâm sờ soạng đi đến, từ phía sau ôm chặt thắt lưng nàng, tựa đầu vào tóc nàng.

“Sao vậy?” Tang Vô Yên dùng ngón tay dính dầu mỡ điểm điểm hai má hắn.

“Không có gì.” Tô Niệm Khâm nhẹ giọng, qua một lúc lâu nói, “Vô Yên, không cần học tiếp, về thành A với ta đi.”

“Tô Niệm Khâm, nhìn không ra anh phong kiến như vậy.” Tang Vô Yên tiếp tục rửa bát.

“Sao lại phong kiến?”

“Còn cấm phái nữ biết chữ, anh sẽ không phải ghen tị ta so với anh có học thức hơn.”

Tô Niệm Khâm không nói gì.

“Anh ngay cả bằng tiểu học cũng không có, đừng tưởng ta không biết. Tiểu Lộ sớm bán đứng anh.”

Hắn thấy buồn cười.

Hắn trở lại Tô gia, nhà vẫn không đưa hắn đến trường khiếm thị, trong mắt mẹ, hắn chỉ là thị lực không tốt, không quan hệ với mù, hơn nữa con cũng phải tiếp xúc bình thường, vì thế mời giáo viên tới nhà dạy hắn.

Cho nên, có thể nói, Tô Niệm Khâm chưa từng có khái niệm đi học ở trường.

“Ta hỏi qua Lí Lộ Lộ, cô ấy nói các người hắn là không có chương trình học, luận văn tốt nghiệp có thể đến thành A làm cũng được.”

“Anh khi nào gặp qua cô ấy, sao ta lại không biết?” Tang Vô Yên tiếp tục rửa bát.

Tô Niệm Khâm im lặng lại đem mặt chôn ở vai nàng, ôm càng chặt.

“Niệm Khâm, anh sao vậy? Trước kia anh cũng không dính hồ vậy.”

“Sợ em bị người khác cướp đi.”

“Ai có thể có mị lực hơn anh ah.”

“Trình Nhân.” Tô Niệm Khâm thần nhiên nói.

Tang Vô Yên cười ngây ngô: “Này, Tiểu Tô, dấm chua của anh phạm vi rất rộng nha?”

Trước khi học kì mới khai giảng, Tang Vô Yên được Tô Niệm Khâm và má Tang khuyên bảo. Cuối cùng theo Tô Niệm Khâm về thành A đã được mấy ngày.

Tô Niệm Khâm đi làm, cô ở nhà một mình xem TV, sau lại nhận được điện thoại Dư Tiểu Lộ.

“Niệm Khâm có đi bệnh viện chưa?” Dư Tiểu Lộ hỏi.

“Sao lại đi bệnh viện?”

“Làm kiểm tra ah, thị lực của hần giảm xuống rất lợi hại, vì hần mà bác sĩ trị liệu thật vất vả mới từ Mỹ trở về, cũng thúc giục hần đi vài lần.”

Lúc này Tang Vô Yên mới nhớ tới lần trước Dư Tiểu Lộ từng nói, cô đúng là sợ ý, lại quên chuyện này.

“Hần trở về ta sẽ nói.”

“Không phải nói với hần, là bắt buộc buộc hần đi.” Dư Tiểu Lộ cường điệu.

“Muốn ta bắt cóc hần ah, sẽ không phải là Tang Vô Yên.”

“Nếu trên thế giới này người duy nhất có thể bắt buộc hần làm việc gì, cũng chỉ có người, Tang Vô Yên.” Dư Tiểu Lộ nói như vệt cãi lại.

Tang Vô Yên buồn cười.

“Đưa cháu không nên thân và ta đều đáng yêu phải không. Bằng không người làm sao có thể cam tâm tình nguyện đáp ứng trở thành cháu dâu của ta.”

Tô Niệm Khâm về nhà mở cửa để lại chìa khóa đang hoàng, mới bước đến trước cửa “Em lại để giày tùm lum?”

Tang Vô Yên tức giận chạy đến căn hần: “Ta nào có không dọn dẹp.” Sau lại chết lặng, nói, “Tô thiếu gia, tiểu nhân làm sao dám.”

---5---

“Vì sao không đến bệnh viện kiểm tra?” Hai người ra ngoài ăn cơm chiều, tay trong tay tản bộ ở gần công viên.

“Tình huống của mình, ta rõ nhất, không thích giống con cóc bị bắt thí nghiệm nhằm chán, hơn nữa một chút cũng không có gì thất thường.”

“Nhưng thị lực của anh quả thật càng ngày càng kém, ít nhất trước kia.....”

“Ít nhất trước kia còn thấy được em hôn ta.”

“Anh giáo hoạt.” Tang Vô Yên đến nay nhắc tới vẫn cảm thấy rất quê.

Một lát sau Tô Niệm Khâm còn nói: “Hơn nữa mắt có tiếp tục kém xuống, ta cũng không để ý.”

“Nhưng ta để ý!”

Tô Niệm Khâm nghe vậy sững sốt, dần dần biến sắc: “Sợ ta thực thành toàn mù, liên lụy em?”

Tang Vô Yên dừng bước chân lại, nghiêng đầu nhìn hần: “Anh sao lại có thể nghĩ như vậy?”

“Ta nghĩ như thế nào? Bị ta nói trúng?” Tô Niệm Khâm lên giọng, theo bản năng buông tay Tang Vô Yên ra.

Tang Vô Yên bị động tác vô tình buông tay của hần chọc giận: “Anh đúng là người không thể nói lý!” Giậm chân xoay người bước đi, bỏ lại một mình Tô Niệm Khâm đứng tại chỗ.

Mười phút sau, Tô Niệm Khâm không nhúc nhích. Một đại nam nhân cầm gậy mù đứng giữa công viên, lúc này không tính nhiều người cho nên càng thêm thấy rõ, thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn lại.

Trước kia hai người đi dạo phố nếu bị lạc, hần nhất định sẽ đứng tại chỗ chờ Tang Vô Yên trở về tìm, nhưng nay là hần chọc giận nàng.

20 phút, Tang Vô Yên vẫn như cũ không quay lại.

Đại khái tức giận đến một mình về nhà, Tô Niệm Khâm nghĩ.

Về nhà? Hai chữ này hiện lên trong đầu Tô Niệm Khâm liền cảm thấy không tốt, không nên để nàng một mình đi thang máy, càng nghĩ càng thấy sợ, đành phải đuổi theo.

Tang Vô Yên nổi giận đùng đùng về nhà sau đó chui hết nguyên người vào bên trong ra sức kêu: “Đáng ghét! Đáng ghét! Đúng là tính tình thôi!” Một lát sau, trong chăn nằng nhô đầu ra về mặt hoảng hốt.

Từ công viên về nhà phải qua hai đèn giao thông. Đèn xanh đèn đỏ cũng không có kì âm, hần có đôi khi đứng ở đó chờ rất lâu cũng không xác định đến tới cùng là đèn đỏ hay là đèn xanh, nhưng từ từ hần cũng thích ứng.

“Sao anh biết là đèn xanh?” có lần Tang Vô Yên tò mò hỏi hần.

“Ta nghe thấy tiếng ô tô phanh lại đoán là đèn xanh.”

Nghe hần nói như vậy, Tang Vô Yên hít phải một ngụm khí lạnh, cũng không dám cho hần một mình qua đường.

Tang Vô Yên thế này mới hỏi hần, không nên bỏ hần ở đó, vì thế khoác áo lại đi ra cửa tìm hần.

Hai người đứng ngay ở ngã rẽ.

“Em đi đâu vậy?” Tô Niệm Khâm biết nằng từ trong nhà chạy ra, khăn trương chất vắn, vắn sợ nằng giận, cả đời không quay lại.

“Ta..... Ta.....” Tang Vô Yên ấp a ấp úng, không thể mặt mặt như vậy, tự nổi giận rồi lại tự mình quay lại tìm hần, “Ta..... Đi đâu liên quan tới anh sao?”

“Em lo lắng ta?”

“Nói bừa, ai lại lo lắng cho cái người mù không tim không phổi!” Tang Vô Yên dỗi.

Tô Niệm Khâm khoe môi đã cong lên, sau đó kéo nằng về nhà.

“Kỳ thật, Vô Yên, người mù như ta cũng không có cái gì khác biệt.”

Tô Niệm Khâm cảm thấy bọn họ hần là cần tâm bình khí hòa nói chuyện.

“Không giống, ta không muốn cuộc sống của anh có chút ánh sáng, không phải hoàn toàn tối đen như mặt.”

“Vậy àh?” Tô Niệm Khâm nhẹ nhàng ôm nằng, việc này nên dùng thái độ hòa bình giải quyết, bọn họ không thể vì một chuyện như vậy mà nổi giận.

“Còn có,” Tang Vô Yên bổ sung, “Anh không biết mắt anh có bao nhiêu xinh đẹp, nếu nó chỉ có thể như vật trang trí thì rất đáng tiếc.”

“Vô Yên.....” Tô Niệm Khâm phát hiện một vấn đề, “Ta cảm thấy em luôn dùng bề ngoài để nhận xét một người.”

“Không tốt sao?”

“Đương nhiên không tốt.” Học sinh tiểu học đều hiểu được đạo lý này.

“Lúc ấy ta vì lý do đó mà thích anh, làm sao bây giờ? Đánh giá sai rồi.”

“Duy nhất lựa chọn này là đúng, khó được có người như ta, trong ngoài đều tốt.”

Tang Vô Yên ha ha cười cắn cằm hần: “Tô Niệm Khâm, lúc nào anh biến thành nam nhân xảo quyệt như vậy.”

“Chịu ảnh hưởng của một cô gái.”

“Ngày mai đi làm kiểm tra.”

“Ta không thể không đi àh?”

Tang Vô Yên xem thường, cô làm tư tưởng công tác lâu như vậy lại không có kết quả sao?

“Không được, trừ phi anh muốn thấy ta rời nhà trốn đi.”

Nữ nhân không thể không hạ tuyệt chiêu.

Ngày hôm sau, kết quả kiểm tra rất tệ.

Cái vòng ba thước của Tô Niệm Khâm hình như cũng mất đi, quang cảm đang giảm rất nhanh.

“Nguyên nhân do cái gì?” Dư Tiểu Lộ giành trước hỏi, Tang Vô Yên sột ruột.

“Các người sao lại có thể để hấn uống rượu? Còn trong một thời gian dài say rượu, còn tăng nhanh sự suy thoái của thần kinh thị giác.” Lời bác sĩ Lí và phán đoán của Dư Tiểu Lộ không sai biệt lắm, “Còn có các người đừng cho hấn làm việc quá độ.”

Lúc này Tang Vô Yên mới phát hiện, cô hình như chưa từng chú ý nhiều tới tình trạng mắt của Tô Niệm Khâm.

Dư Tiểu Lộ ở bên ngoài phòng bệnh giải thích với Tang Vô Yên: “Hấn là lúc còn ở cơ thể mẹ, thần kinh thị giác nào bộ chưa hoàn thiện nên tạo thành như vậy.”

Tang Vô Yên hiểu được giống như suy thoái trí não khiến cho đứa bé năng lực kém, có thể nói trình độ y học hiện nay chỉ có thể mang tính an ủi, hoàn toàn vô dụng.

“Ta vẫn chưa quan tâm đầy đủ về sức khỏe của hấn.” Hốc mắt Tang Vô Yên đỏ hồng ngồi bên cạnh lối đi. Chỉ biết cùng hấn cãi nhau đầu khí, hoàn toàn đem tất cả trong nhà đề lên người hấn.

“Vô Yên,” Dư Tiểu Lộ vỗ vỗ vai cô, “Hết thầy từ từ sẽ qua, các người chẳng qua cần chút thời gian thôi. Hơn nữa tính cách hấn vốn hư mà, ít có người có thể chịu được.”

“Nhưng là người và Tiểu Tần đều có thể hảo hảo ở chung với hấn.” Tang Vô Yên uể oải.

Dư Tiểu Lộ cười: “Tiểu Tần là vì hấn là lão bản của cô ấy, cha mẹ áo com. Mà ta là bởi vì ta là di nhỏ của hấn, ta làm trưởng bối không thể chấp nhặt với tiểu bằng hữu.”

Trên đường về, Tang Vô Yên vẫn không nói gì, trong lòng âm thầm hạ quyết định trọng đại.

“Vô Yên, sao vậy?” Tô Niệm Khâm thấy cô khó chịu, kéo đến bên cạnh.

Cô giống như không có nghe thấy gì.

Phản ứng của Tang Vô Yên đột nhiên so với người khác chậm ba giây, lúc đầu óc tập trung suy nghĩ một việc gì đó thì xung quanh có nói gì cũng không nghe thấy. Trình Nhân trước kia thường hình dung “sọ não không để sử dụng”.

Tay Tô Niệm Khâm nắm cầm cô, kéo khuôn mặt cô về phía mình: “Em suy nghĩ cái gì?”

“Ta nghĩ ta có thể lưu lại, chương trình bên trường cơ bản đều đã xong, luận văn tốt nghiệp ta ở thành A làm cũng được.” Dư Tiểu Lộ kết hôn không thể ở cùng hấn, Tiểu Tần chỉ là thư ký, bên ngoài mời người làm rất có chừng mực, không cần thận bằng người trong nhà.

“Em muốn chiếu cố ta?” Tô Niệm Khâm hỏi.

Tang Vô Yên biết lòng tự trọng của hấn rất cao, ghét nhờ người khác, càng đừng nói muốn chiếu cố hấn. Lại không ngờ rằng Tô Niệm Khâm lại ngoài ý muốn nhõn miệng cười: “Ta rất thích ý kiến đó.”

Tang Vô Yên ngẩn ra, bị cười đến mặt đỏ, vì thế giải thích: “Nếu bác sĩ không dặn ta mới lười quản người.”

“Vậy hật cũng nên cảm ơn nguy kịch của mắt ta. Không biết nếu toàn manh có thể hậu đãi gì không.”

“Không được nói vậy!”

Sau đó Tô Niệm Khâm bắt đầu cùng cô bàn về chuyện tương lai.

“Chúng ta trở về chỗ ở trước kia đi.”

“Vì sao?”

“Nơi đó không cần đi thang máy, đỡ phải phiền toái.”

“Uh. Ta cũng rất thích phòng cũ.”

“Muốn trang trí lại không?”

“Không cần, thấy tốt lắm rồi. Nhưng ta có điều kiện.” Tang Vô Yên chớp mắt.

“Trừ bỏ hái sao, yêu cầu gì đều thỏa mãn.”

“Ta nhầm chán đến vậy à? Nói sau,” Tang Vô Yên bắt đầu cảm thấy bệnh cũ của hấn lại tái phát, “Nếu ta thật sự muốn sao, người cũng phải nghĩ biện pháp. Trong phim, không phải đều như vậy?”

“Trước kia đọc qua một câu chuyện xưa, nam nhân vật chính đáp ứng đưa một ngôi sao cho người yêu, kết quả lại mua một miếng ngọc hình ngôi sao để hoàn thành hứa hẹn của mình.” Tang Vô Yên tiếp tục miêu tả những tình tiết lãng mạn về chuyện hái sao.

“Vô Yên.....” Tô Niệm Khâm đánh gãy nạng. Hắn quyết định không muốn cho cô xem phim, nếu không sẽ không ổn nữa.

Dư Tiểu Lộ từ kính hậu nhìn cặp đôi này không khỏi mỉm cười, chưa từng gặp Tô Niệm Khâm cũng có thể bị người rầy rà, đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng: “Niệm Khâm, tỷ phụ và tỷ tỷ hỏi người khi nào thì mang Vô Yên về nhà ra mắt.”

Nghe được lời Dư Tiểu Lộ nói, Tang Vô Yên theo bản năng nắm chặt tay Tô Niệm Khâm.

Hắn cảm nhận được động tác nhỏ của cô, đem tay cô nắm vào lòng bàn tay, chối từ nói: “Nói sau đi.” Nhưng chung quy cũng không thể trốn mãi, cô muốn hay không cũng phải đối mặt việc này.

Buổi tối, Tô Niệm Khâm ở phòng sách, mơ hồ nghe thấy tiếng Tang Vô Yên nói điện thoại, hắn cũng không để ý. Đi ra ngoài uống nước, vừa vặn Tang Vô Yên nói xong: “Ai vậy?” Hắn vô tình thuận miệng hỏi vấn đề này.

“Trình Nhân.”

Tô Niệm Khâm ngẩn ra, giây lát sau hỏi: “Cô ấy một mình ở thành B àh.”

“Uh, kêu tới nhưng cô ấy cũng không.” Tang Vô Yên uể oải.

“Vô Yên, Trình Nhân không có ở đây, em cảm thấy cô đơn sao?”

“Có một chút. Hơn nữa cô ấy không muốn gặp anh.”

“Có lẽ ta là tình địch?”

Tang Vô Yên vui vẻ.

Sau khi Tang Vô Yên nói những lời này, Tô Niệm Khâm bắt đầu cẩn thận chú ý, liên tục vài lần hắn vừa xuất hiện, điện thoại liền ngưng hẳn.

Lúc Tô Niệm Khâm tan tầm định rời khỏi công ty, đột nhiên nói với Tiểu Tần: “Ngày mai giúp ta liên hệ bác sĩ Kim lần trước.” Lí Lộ Lộ dù sao cũng là nước ở xa không thể cứu lửa gần.

Bác sĩ Kim nghe Tô Niệm Khâm dài dòng tự thuật mới hỏi: “Tô tiên sinh, trừ người ra, ở bên ngoài cô ấy còn lảng tránh những người khác sao?”

“Cô ấy không có lảng tránh ta, ngược lại cũng không e dè với ta, chính là rất trùng hợp, chỉ cần ta xuất hiện Trình Nhân sẽ không thấy. Hơn nữa những chuyện trước đây của Trình Nhân, cô ấy đều một chữ cũng không nói.”

“Nói như vậy, kỳ thật bản thân cô ấy cũng không lảng tránh người, nhưng là cái gọi là ‘Trình Nhân’ lại đối với người rất kiêng kỵ?”

Tô Niệm Khâm gật đầu.

“Ta gần đây mới bắt đầu chú ý tình huống này, không biết có phải trùng hợp hay không.”

“Ta nghĩ không phải,” Kim bác sĩ nói, “Cho nên hy vọng ngài có thể có nhiều thời gian ở chung với cô ấy, người ở ‘cô kia’ không có xuất hiện, cô ấy cùng ‘cô kia’ cơ hội giảm bớt, thì bệnh tình cũng sẽ chuyển biến tốt hơn.”

Trước khi đi, Tô Niệm Khâm hỏi: “Ta có lên mang cô ấy tới trị liệu không?”

“Đây là cây kiếm hai lưỡi. Đối với bệnh tình sẽ không kéo dài, nhưng đối với bản thân cô ấy về sau sẽ có chứng ngại và tâm lý thương tổn, nên tốt nhất giảm thiệt hại đến thấp nhất.”

“Người cảm thấy nên cho phương pháp nào thì tốt, lấy hay bỏ?”

“Kỳ thật trong lòng Tô tiên sinh sớm đã có quyết đoán, không phải sao?” bác sĩ Kim hiểu ý cười.

“Người là một bác sĩ không tệ.” Tô Niệm Khâm im lặng nghĩ nghĩ, sau đó nói.

“Tô tiên sinh, chỉ mong ngài cuối tháng nhận được hóa đơn, còn có thể giữ về mặt ôn hoà khen ta.” Bác sĩ Kim cười.

---6---

Buổi chiều, Tô Niệm Khâm gọi điện thoại về nhà nói, không cần đợi cơm chiều hắn có chút chuyện.

“Anh không được uống rượu.” Tang Vô Yên cường điệu.

“Nếu đùn đẩy được ta sẽ cố gắng?” Tô Niệm Khâm cười khỏ.

“Dù sao anh trở về ta sẽ kiểm tra.” Nàng uy hiếp.

Tô Niệm Khâm vào cửa, a đi làm gia chánh mới rời đi. Tô Niệm Khâm phân phó qua, nhìn thấy hấn về, bà ấy mới có thể tan ca, không thể để Tang Vô Yên ở một mình.

Nghe tiếng Hứa a đi đóng cửa, hấn mới nhẹ nhàng hôn lên môi Tang Vô Yên một cái. Mà Tang Vô Yên thấy hấn chuyện đầu tiên là đưa mũi ra ngửi ngửi.

“Không mùi rượu, nhưng có mùi thuốc là.”

“Người khác hút rồi dính lên.”

“Thật?”

“Em có thể tự mình kiểm tra một chút.” Vừa dứt lời, Tô Niệm Khâm hôn sâu, cướp đi hô hấp của Tang Vô Yên.

Sau một lúc lâu, hấn buông ra nàng, nâng mày hỏi: “Kết quả như thế nào?”

“Hoàn hảo.” Tang Vô Yên gật gật đầu.

“Có cơm chưa?”

“Có a, hơn nữa hôm nay ta có học làm món ăn.”

“Nga.” Tô Niệm Khâm nghe thấy, biểu tình cổ quái gật gật đầu.

Tang Vô Yên hạ quyết tâm phải chiều cố Tô Niệm Khâm thật tốt, từng chút một bỏ đi những tật xấu đó. Mỗi một vật có thể di chuyển trong nhà, Tang Vô Yên đều dùng bút màu nước vẽ một vòng tròn ở phía trên, viết chữ vào vòng tròn: “Cái chén của hấn” “khung ảnh” “radio của hấn” “hộp xà phòng” “bình hoa”.……

Miền cho sau khi nàng dùng qua lại quên mất nó để đâu.

Giày dép cũng dọn dẹp cẩn thận. Có đôi khi nàng mang vật nặng về nhà, đem giày bỏ trước cửa. Qua một lúc lâu mới nhớ tới, liền vội vàng vàng bỏ lại giày vào kệ.

Tất cả màn cửa đều đem giặt hết.

Đồ ăn cũng học nấu.

Tô Niệm Khâm cầm chiếc đĩa ăn một ngụm, thần sắc có điểm không thích hợp: “Món này khẳng định không phải a di nương.”

“Không dễ ăn à?” Nàng hỏi.

“Món khác đâu?”

“Chỉ có sườn xào chua ngọt là tác phẩm của ta.” Tang Vô Yên đắc chí.

“Nga.” Tô Niệm Khâm thở phào nhẹ nhõm, chiếc đĩa không bao giờ hướng tới món kia nữa.

Một lát sau, Tang Vô Yên nhìn ra manh mối, tức giận buông bát đĩa: “Tô Niệm Khâm, ngươi có ý gì? Có bản lĩnh ngươi nấu cho ta ăn!”

Tang Vô Yên tuyên bố bãi công.

Cả đêm, Tang Vô Yên bĩu môi không nói lời nào. Tô Niệm Khâm vốn cảm thấy thật khó khăn mới có phút giây thanh tịnh, nhưng lại sợ trong lòng nàng hờn dỗi đến khó chịu.

“Vô Yên.” Hấn nên trước gọi nàng, tỏ ra mình đầu hàng.

Tang Vô Yên không đáp.

“Vô Yên!” Hấn đã đầu hàng chuẩn bị xin lỗi, nàng còn muốn như thế nào.

Thế mà, Tang Vô Yên không thèm nhìn hấn, ngược lại mở Tv.

“Tang Vô Yên!” Tô Niệm Khâm lên giọng.

Nàng cũng tùy theo mở TV lớn tiếng hơn.

Tô Niệm Khâm giận thật, một phen đi tắt tivi, giận dữ: “Tang Vô Yên, ngươi nghe thấy ta gọi là ngươi không!”

Tang Vô Yên buông điều khiển, nhảy dựng lên: “Ta cũng không phải vật nuôi của ngươi! Ngươi mới kêu là ta phải chạy tới àh!”

Nàng vì tránh sự chênh lệch về chiều cao, đứng trên sô pha ngắm nhìn Tô Niệm Khâm, nghĩ là làm như vậy lời nói sẽ có khí thế hơn, không nghĩ tới Tô Niệm Khâm lúc này cư nhiên lại nở nụ cười.

“Ta sao có thể đem em làm sủng vật.” Hắn dở khóc dở cười.

“Ngươi chính là vậy.”

“Tốt lắm Ngoan, lại đây.” Tô Niệm Khâm dang tay.

Tang Vô Yên chỉ do dự một chút, liền chạy qua.

“Ta vốn muốn xin lỗi, mới gọi em.”

“Ngữ khí của anh lại giống như muốn ăn thịt người.” Hoàn toàn là phong cách xin lỗi của Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm cười.

“Về sau chúng ta làm ước pháp tam chương, không được đối dữ với ta, anh không được uống rượu hút thuốc.”

“uH.”

“Phạm quy, sẽ bị phạt.”

“Phạt cái gì?”

“Anh nói thử xem phạt gì?” Tang Vô Yên nhất thời chưa nghĩ ra.

“Phạt ta ba ngày không được nói lời nào.”

“Uh.” Tang Vô Yên gật đầu, một lát sau lại cảm thấy không đúng, vội vàng phủ định, “Không được, không được.” Nếu nam nhân ba ngày không nói lời nào, người khổ là nàng, mà đối với hắn mà nói đây chính là phần thưởng.

“Vậy phạt ta mỗi đêm cùng ngươi vận động đến.”

“Vận động?” Tang Vô Yên bắt đầu khó hiểu, thấy vẻ mặt Tô Niệm Khâm cười gian, mặt đỏ một chút, “Ta không đồng ý!”

Lúc này Tang Vô Yên cuối cùng xem hiểu được: “Tô Niệm Khâm, ta thấy anh không hề có chút hối cải nào.”

Tay Tô Niệm Khâm đùa giỡn tóc nàng, cười cười nói sang chuyện khác: “Vô Yên, em hôm nay quên làm một việc.”

“Chuyện gì?”

“Em cẩn thận ngắm lại, mỗi ngày ăn cơm xong đều phải làm.” Hắn nhắc nhở nàng.

“Súc miệng?”

Tô Niệm Khâm lắc đầu.

“Xem tivi?”

“Rửa chén.”

“Nha!” Tang Vô Yên vỗ ót, nhanh như chớp chạy tới phòng bếp, hoàn toàn quên vừa rồi mình đang tuyên bố bãi công.

Tô Niệm Khâm như trút được gánh nặng nhũn mỳ: Sủng vật? Làm sao có sủng vật đáng yêu như em.

---7---

Tháng tư, Tô Niệm Khâm bởi vì công việc nên phải đi Nhật Bản một chuyến.

“Không cần nói cho ta biết, anh lại muốn đi đường bộ.” Tang Vô Yên chế nhạo hắn.

“Vì sao phải đi đường, ta có thể đi máy bay.”

“Không phải anh nói không thích ngồi máy bay sao?” Tang Vô Yên trừng lớn mắt.

“Không thích cũng không phải không ngồi.”

Tang Vô Yên tức giận đánh giá nam nhân này càng ngày càng biết cách luồn lách ngôn ngữ.

“Sao phải đi xa như vậy?”

“Có một triển lãm thời trang rất quan trọng, công ty vừa mới vào lĩnh vực này nên cần đi tuyên truyền.”

“Khi nào trở về?”

“Rất nhanh.”

Không đến 10h, Tô Niệm Khâm liền nằm trên giường ngủ. Hắn vì muốn chuẩn bị công việc chuyển giao cho Dư Tiểu Lộ, bận việc mấy ngày, cơ hồ chưa ngủ qua.

Tang Vô Yên cuộn mình trong lòng hắn, trên vai là tay trái của hắn.

Giờ phút này, điện thoại bên ngoài đột nhiên vang.

Tang Vô Yên nhanh chân nhanh tay chạy đến phòng khách đi tiếp. Khẳng định lại là Tiểu Lộ đã quên chuyện gì, lúc nhận cuộc gọi, Tang Vô Yên nghĩ.

“Alo-”

Đối phương chần chờ một chút mới nói: “Tang tiểu thư đi, ta là Dư Vi Lan.”

Tang Vô Yên ngẩn ra: “..... chào” Nàng không biết nên xưng hô như thế nào.

“Niệm Khâm ngủ, ta đi gọi hắn.” Tang Vô Yên trả lời qua loa chuẩn bị chạy trốn.

“Không, không, không.” Dư Vi Lan vội vàng ngăn lại, “Ta tìm người.”

“Tìm ta?”

“Tang tiểu thư giống như không hoan nghênh ta?”

“Không có, ta.....” Tang Vô Yên vụng về nói.

“Không quan hệ, làm một mẹ kế từng bị Niệm Khâm chán ghét, da mặt đã sớm luy

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Còn có ba mươi ngày là tổ chức hôn lễ.

Tang Vô Yên nhìn cái bản đếm ngược trên tường, trái tim bắt đầu thành thịch đập loạn, có chút khẩn trương.

Hôn lễ chọn có chút gấp, xác định là ngày 21 tháng sau, cũng chỉ còn vài ngày. Bởi vì thời gian rất gần, vẫn chọn ở khách sạn tổ chức. Nếu dựa theo cá tính của Tô Niệm Khâm cá tính, khẳng định là không làm tiệc rượu, nhưng má Tang mãnh liệt yêu cầu thì con rể cũng khuất phục thôi.

Hôm qua không biết từ lâu Dư Tiểu Lộ kiếm được cuốn (Sổ tay cô dâu chuẩn bị chiến tranh) cho nàng, vì thế nàng ngồi ngay ngắn trên sofa tỉ mỉ sự nghiên cứu, bên cạnh Tô Niệm Khâm đang nghe radio.

Tang Vô Yên nhìn đến mục công việc cần cho hôn lễ, nhìn hai mắt không khỏi hỏi: “Người ta nói công lịch cùng nông lịch tốt nhất đều chọn song hào (số kép), vì sao vậy?”

“Số may mắn.” Tô Niệm Khâm nói.

“Nga. Chúng ta đây đều là số đơn, không sao chứ.”

“Đã chọn rồi, cũng đừng suy nghĩ.”

Một lát sau, Tang Vô Yên lại hỏi: “Vì sao nhất định phải tránh thời kỳ sinh lý? Có phải nghĩ con gái tôi cái kia là điềm xấu hay không?”

Nàng nhớ tới trước kia xem phim cổ trang, rất nhiều nam nhân cổ đại ghét thứ này.

“Đúng là chế độ phong kiến.” Tang Vô Yên phì nhả nói.

“Chuyện này cùng chế độ phong kiến chắc là không liên quan.” Tô Niệm Khâm nói.

“Vậy đó liên quan cái gì?” Tang Vô Yên buồn bực.

“Động phòng.” Tô Niệm Khâm trả lời thẳng một cách đơn giản.

“.....” Mặt nàng đỏ.

Buổi tối, nàng ở phòng vệ sinh cầm lịch đếm đêm, kỳ sinh lý của nàng là ngày 13, không có xung đột, có thể động phòng.

Lúc ấy định ngày cũng không nghĩ tới chuyện này, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi.

Nàng nhìn gương làm thể thảng lọi.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên đi thẩm mỹ viện làm đẹp, còn làm kiểu tóc cho hôn lễ trước.

Trước ngày cưới 1 ngày, Tang Vô Yên cảm thấy váy quá dài cần sửa. Ở tiệm áo cưới, Tang Vô Yên lại một lần nữa mặc bộ váy rồi đứng trước gương ngịch, bên cạnh Tiểu Lôi nhân viên cửa hàng làm tóc cho nàng đứng bên cạnh.

“Ngày mai hóa đậm trang àh?”

“Không, tự nhiên một chút là được rồi.”

“Vậy chú rể đâu?”

“Làm tóc là được rồi.”

Tang Vô Yên nhàu mày: “Có thể trang điểm cho ta xinh đẹp một chút, đem hán biến thành xấu chút hay không?”

“Vì sao?” Tiểu Lôi cảm thấy khó hiểu.

“Miễn cho người khác nói ta không xứng với hán.”

Tiểu Lôi cười, cô từ tiệm khác vừa chuyển đến, chưa bao giờ gặp qua người trong truyền thuyết “Tô tiên sinh”.

Giờ phút này, một người nam nhân đứng ở trên lầu mặc bộ quần áo thời thượng và áo sơ mi màu hồng nhạt đang nhìn Tang Vô Yên cười.

Tiểu Lôi huých vào Tang Vô Yên, cô phát hiện xoay người nhìn.

“Bánh Duê Hành!”

“Vô Yên, đã lâu không gặp.”

“Người làm sao biết ta ở chỗ này.” Tang Vô Yên nhìn nhìn Bánh Duê Hành áo sơ mi hở ra lộ một bộ ngực rắn chắc.

“Nhận được thiệp cưới của Tô Niệm Khâm, ta liền phi ngựa không ngừng chạy tới, vừa rồi nghe Tần thư ký nói người ở chỗ này.” Bánh Duê Hành vừa cười vừa đi tới.

Bộ ngực màu lúa mạch nhìn một cái không xót gì, kết hợp với bộ quần áo nhìn cực kỳ mê người, Tang Vô Yên âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

“Vô Yên,” Bánh Duê Hành nói tiếp, “Người còn có cơ hội hối hận.”

“Hối hận cái gì?”

“Không chọn hán là chồng, ta có thể làm dự bị.” Bánh Duê Hành rất muốn đứng giữa gây khó dễ, bởi vì bộ dạng Tô Niệm Khâm phát điên thật sự thú vị.

“Xì.” Tang Vô Yên cười.

Sau khi Bành Duệ Hành đi, chứng uất ức trước hôn nhân của Tang Vô Yên bùng nổ. Nàng gọi điện thoại bắt Tô Niệm Khâm tới ngay, sau đó kéo hắn đi dạo mấy siêu thị, vẫn như cũ chỗ nào cũng không bỏ qua, nhưng lại không mua gì hết.

Tô Niệm Khâm hỏi: “Vô Yên, em làm sao vậy?”

“Ta đang tìm một thứ?”

“Cái gì?”

“Một áo sơ mi nam kiểu dáng đơn giản màu hồng.”

“Mua làm gì vậy. Tặng người?”

“Cho anh mặc.”

“Vì sao ta phải mặc màu hồng phấn?” Tuy rằng hắn không có khái niệm màu sắc nhưng cũng biết cái gì có thể phụ trợ để có dáng vẻ chừng trạc.

“Anh nhất định phải chứng minh, anh mặc nó vào so với Bành Duệ Hành còn đẹp hơn, bằng không ta không cam lòng gả cho anh.” Nàng thẳng thắn.

Buổi tối, Tiểu Tần cầm danh sách chuẩn bị một lần nữa cùng Tang Vô Yên xem lại tất cả cho hôn lễ ngày mai. Tang Vô Yên nhớ cái này, quên cái kia, trong lòng căn bản không yên.

Buổi tối, dựa theo phong tục Tô gia, Tô Niệm Khâm trước đêm cưới phải về nhà cũ, Tang Vô Yên một mình ở trong biệt thự, sau đó sáng mai Tô Niệm Khâm tới đón nàng.

Lí Lộ Lộ còn có Hứa Thiển đều đến đây, ở chung với Tang Vô Yên, biết nàng kén trương, liền cùng nàng nói chuyện. Nàng vốn trong lòng đã hoảng, nay Tô Niệm Khâm không ở bên người càng hoảng hơn. Đợi cho hơn mười hai giờ, mọi người đều hết chịu nổi.

Má Tang nói: “Được rồi được rồi, ngủ đi, ngày mai còn dậy sớm.”

Má Tang ra lệnh, mọi người về phòng hết.

Tang Vô Yên nằm trên giường, vẫn nghe thấy tim mình đập thình thịch rất nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng từ nhỏ đã rất bình tĩnh, trước kia thi vào trường cao đẳng, rất nhiều phụ huynh nghĩ đủ biện pháp để giảm sức ép cho con em mình, miễn cho gần thi ngủ không được. Nhưng nàng không hề kén trương, trong mấy ngày thi lại ngủ rất ngon.

Tang ba ba vụng trộm cười nói: “Tổ chất tâm lý con gái chúng ta tốt quá àh!”

Má Tang tức giận giải thích: “Cái gì mà tổ chất tâm lý, rõ ràng chỉ là thiếu căn cấn.”

Bước vào đời hơn hai mươi năm Tang Vô Yên không biết mất ngủ là gì, đột nhiên trước ngày cưới cả đêm ngủ không được. Nàng mở to hai mắt nhìn, chính là không muốn ngủ, sau đó học theo người ta đếm dê rồi tới sói xám, vẫn là không ngủ được, chỉ cảm thấy trái tim đập cực nhanh.

Nàng nghĩ một chút, nếu trời mưa thì làm sao bây giờ; một lát lại nghĩ, mình mặc áo cưới nếu ngã xuống thì làm sao bây giờ; một lát lại nghĩ, nếu xe đang chạy bị hư thì làm sao bây giờ..... Nghĩ nghĩ, cảm thấy mình đúng là buồn cười.

Nàng lấy di động trên đầu giường nhìn, sắp hai giờ, cũng không biết Tô Niệm Khâm ngủ chưa. Nàng đột nhiên rất muốn gọi cho hắn, nhưng lại sợ hắn đã ngủ rồi, hoặc là hắn không giữ điện thoại lại kinh động đến những người khác.

Càng nghĩ, nàng nhấn hai chữ gửi qua: Niệm Khâm.

Nàng chưa từng nhấn tin với hắn, biết gửi cũng vô dụng. Nhưng mà xui quý khiến lại làm như vậy. Sau khi tin nhắn gửi đi, một lát sau, nàng nghe thấy hình như bên ngoài trời mưa, lập tức di động liền ô ô rung.

“Niệm Khâm!” Tang Vô Yên kích động tiếp điện thoại.

“Uh.” Hắn đáp, giọng mang chút buồn ngủ và cảm giác mệt mỏi.

“Anh làm sao mà biết em gọi anh?” ta chỉ gọi anh trong tin nhắn.

“Ta nghe thấy có tin tức gửi qua liền nghĩ có phải em ngủ không được, tìm ta hay không.” Hắn ôn nhu nói.

“Anh cũng ngủ không được?” Nàng vui mừng hỏi.

“Đang ngủ, di động đặt dưới gối, nghe thấy rung liền tỉnh.”

...

Hai người bắt đầu một câu một câu lén lút nói chuyện phiếm. Một lát sau Tô Niệm Khâm rút cuộc duy trì không được, liền ngủ thiếp đi. Tang Vô Yên gất gao dán tai vào ống nghe, nàng có thể nghe thấy tiếng hắt hắt thở. Hắt nguyên đêm không có nằm mơ, cũng không có nói mơ, cực kỳ im lặng.

Tang Vô Yên nhìn cửa sổ bên ngoài đã hơi sáng, mưa cũng ngừng, nàng mới tắt điện thoại bắt đầu có chút buồn ngủ.

Phòng chừng mới ngủ chưa tới một giờ đã bị người kêu dậy, sau đó bắt đầu một người quan trọng của đời người, chờ xong mọi việc đã sắp chín giờ tốt.

Bên Tô Niệm Khâm tự nhiên không ai dám đến nháo động phòng, mà má Tang biết hai người chắc một muốn chết rồi, liền ngăn cản Hứa Thiển, Lí Lộ này rồi còn phải ép buộc mấy đứa nhỏ.

Hai người bọn họ về nhà liền thở phào nhẹ nhõm.

Tô Niệm Khâm vừa giải caravat vừa nói: “Ta đi tắm trước.” Vốn đây chỉ là một câu nói bình thường, hai người bọn họ ở cùng nhau cũng hơn một năm. Nhưng nhờ ra chải giường mới màu hồng, còn có nơi nơi đều dán chữ song hỉ, cùng với những thứ trên giường như long nhãn, hạt sen, lạc, táo đỏ, loãng thoáng liền trở nên ái muội hơn.

Tang Vô Yên đỏ mặt: “Nga. Ta một lát mới tắm.”

Tô Niệm Khâm lần này tắm chậm hơn so với bình thường, đi ra vẫn sờ thích cũ, chỉ đơn bạc một chiếc khăn tắm. Hắt ở trong phòng tắm hơi lâu, khuôn mặt bị nhiệt khí hấp làm cho hơi đỏ bừng, ngay cả màu môi cũng đậm hơn ngày thường một chút.

“Anh không phải liền như vậy chuẩn bị động phòng àh?” Tang Vô Yên hỏi.

“Chẳng lẽ em còn chuẩn bị chờ lại cho ngày mai mới động phòng?”

“Ách-” Như thế.

Lúc này, Tô Niệm Khâm đã đến gần, nâng cằm nàng sau đó hôn xuống. Nàng hôn lại hắt, sau đó thuận thế ngồi lên giường, đem long nhãn, lạc trên giường đẩy hết xuống.

Thân thể hắt dơ xuống, môi cũng bắt đầu từ trên mặt chuyển đến chỗ khác, hô hấp dần dần tăng thêm, tay tìm được váy nàng.

Tang Vô Yên mơ hồ tròn mắt, thấy bên tai của Tô Niệm Khâm hồng cả lên, lúc hắt động tình chính là như vậy, toàn thân đều đỏ lên.

Làn da trước ngực Tang Vô Yên bị rìa mép hắt đụng vào có chút ngứa.

“Em phải đi tắm trước.” Nàng nói.

Tô Niệm Khâm lưu luyến không rời, thực không tình nguyện buông nàng ra.

Kết quả, Tang Vô Yên vừa mới bước đến toilet chưa đến mười giây liền ra, về mặt vô tội nhìn Tô Niệm Khâm.

“Niệm Khâm.....” Rất khó có thể nói ra.

“Sao vậy?”

“Ta đến cái kia.”

...

Cả đời động phòng hoa chúc chỉ có một lần, liền bị khách không mời mà tới này làm hỏng hết.

Ngày hôm sau, Lí Lộ Lộ nghe Tang Vô Yên tự thuật, cười đến thiếu chút nữa ra nước mắt.

“Tang Vô Yên, người rất muốn làm.”

“Cũng không liên quan tới ta.” Tang Vô Yên cũng không phải chưa từng có cảm thấy đó cũng có hơi ủy khuất.

“Ta có thể tưởng tượng một chút về mặt lúc đó của Tô đại thiếu gia.”

“Ta cũng không phải cố ý, làm sao mà biết việc này đột nhiên đến trước mười ngày được. Hơn nữa mỗi lần tới đều rất chuẩn.” Tang Vô Yên che mặt, khóc không ra nước mắt.

---2---

Hôm sau, trong nhà đã xảy ra một chuyện rất kỳ quái.

Loại kỳ quái này Tang Vô Yên chỉ có thể giải thích vì: Nam nhân kia càng thêm tố chất thần kinh.

Sau Tang Vô Yên tốt nghiệp, làm việc ở một trung tâm tâm lý ở thành A, tuy rằng công tác có vẻ thoải mái, nhưng cũng thường xuyên phải tăng ca hoặc đi dạo cùng đồng nghiệp. Bởi vậy, đa phần cũng không về nhà sớm hơn Tô Niệm Khâm.

Bất quá mới tân hôn, chỉ cần nàng về nhà trước thì sẽ vô cùng cao hứng đứng trước cửa nghênh đón tô gia đại thiếu gia trở về, cho hắn một cái ôm chắc, cho dù Tô Niệm Khâm xong một ngày làm việc mệt mỏi, hắn cũng sẽ miễn cưỡng mỉm cười hôn trán nàng.

Tô Niệm Khâm cũng có thay đổi nhỏ nhỏ. Trước kia hắn luôn tìm chìa khóa mở cửa vào. Nhưng từ sau khi kết hôn, hắn không còn thói quen tìm chìa khóa nữa, cho dù có mang trên người cũng muốn ấn chuông cửa, chờ phu nhân của mình ra mở.

Có đôi khi đứng chờ năm ba phút xác định trong nhà không có người mới tìm chìa khóa.

Vô luận là lái xe, Tiểu Tần hay là Tang Vô Yên cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng, thẳng đến một ngày.

Hôm đó là chủ nhật cuối cùng của tháng Giêng, Tô Niệm Khâm lại vì một ít chuyện quan trọng muốn đến công ty, Tang Vô Yên liền một mình trốn trong nhà xem TV. Tô Niệm Khâm về nhà ấn chuông cửa, nàng đang xem đến đoạn gây cấn, luyến tiếc rời đi.

Hắn cũng không quên mang chìa khóa, nhưng chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Trong miệng mắng thầm, đi mở cửa cho hắn. sau khi mở cửa, Tang Vô Yên nhớ thương tình tiết trong phim, cho nên không để ý hắn tiếp tục xem phim.

Phim truyền hình vừa xong, Tang Vô Yên mừng rỡ cười ha ha, lúc này nàng mới nhớ tới không hề có động tĩnh, Tô Niệm Khâm hình như còn không bước vào?

Không có khả năng!

Nàng nói thầm, nàng rõ ràng mở cửa rồi. Vì thế Tang Vô Yên buông điều khiển đi tới cửa vừa thấy: cửa mở ra, Tô Niệm Khâm xanh mặt đứng trước cửa, vẫn không hề nhúc nhích, lái xe đưa hắn về cầm đứng phía sau gấp đến độ xoay quanh.

Lúc này trời đang mưa to, tuy rằng cửa có mái hiên lớn, nhưng mưa bị gió thổi làm ướt hết vai hắn.

Tang Vô Yên có điểm mặc danh kỳ diệu.

“Anh làm gì không vào nhà?”

Tô Niệm Khâm mặt mày âm trầm, không trả lời, sắc mặt so với bầu trời đầy sấm sét còn khó coi hơn.

Tang Vô Yên nghĩ rằng, chẳng lẽ lại chọc giận hắn? Vì thế nàng cũng bắt đầu tức giận.

Hai người liền đứng như vậy, một người ngoài cửa, một người trong cửa, lại giằng co gần hơn mười phút, lão lái xe rốt cục là người đầu tiên không chịu nổi: “Bên ngoài mưa lớn, để Tô tiên sinh vào cửa rồi nói sau.”

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Khâm bị ướt hết cả quần áo, đột nhiên đau lòng, đang muốn thỏa hiệp, lại gặp được Tô Niệm Khâm vừa vặn phát tác.

“Đóng cửa! Mở lại lần nữa!” Tô Niệm Khâm vừa tức giận nói, vừa sai bước tới đóng cửa.

Chỉ nghe cửa khép lại, “Phanh” rất lớn.

Tang Vô Yên sợ tới mức tim cũng muốn nhảy ra.

Cái gì gọi là mở lại lần nữa? Nàng tự hỏi.

Ba giây về sau, chuông cửa cứ nhiên lại vang.

Tang Vô Yên trong lòng thật sự buồn bực, không biết Tô Niệm Khâm đến tột cùng bị làm sao vậy. Vì muốn biết nên nàng lại một lần mở cửa, chờ phản ứng của Tô Niệm Khâm. Không nghĩ tới hắn cứ nhiên giống nhau như ngày thường, vào cửa cởi giày sau đó đưa tay ra muốn ôm nàng, thân nhiên nói: “Ta đã trở về, Vô Yên.”

Tang Vô Yên ngây người “Uh” rồi nắm tay Tô Niệm Khâm. Tiếp theo nàng bị hắn đặt trước ngực nhẹ nhàng mà hôn trán.

Tô Niệm Khâm bước vào phòng ngủ, lấy này nọ, mở nước, đi tắm. Đầu vào đây. Lưu lại một mình Tang Vô Yên, đứng ngơ ngác giữa nhà rất lâu cũng chưa hồi phục tinh thần.

Tất cả giống như ngày thường, chỉ là mặt hắn còn có chút âm trầm, động tác hôn hơi cứng nhắc, môi hắn cũng đã đông cứng.

Tang Vô Yên vì muốn biết đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề, cứ nhiên làm một cuộc thí nghiệm trong suốt hai tuần.

Nàng dự tính đến giờ hán phải về nhà, cố ý để cửa khép hờ không khóa.

Tô Niệm Khâm vẫn như cũ ấn chuông.

Lần thứ ba, nàng rõ ràng mở rộng cửa, sau đó đi làm việc của mình, Tô Niệm Khâm về nhà vẫn đang ấn chuông. (_ _!)

Nàng rất cục hiểu được, ý Tô Niệm Khâm là muốn nàng ra mở cửa, không bằng nói là hán cưỡng chế bắt nàng ra đón tiếp hán về nhà!

Dựa vào cái gì?! Tang Vô Yên gọi điện oán giận với Trình Nhân:“ Hán cho rằng hán là đàn ông Nhật Bản sao? Còn muốn ta mỗi ngày ở trước cửa cúi đầu khom lưng nói ‘hoan nghênh ngài trở về, ngài vất vả rồi’ hả?”

Tuy rằng hán ở nhà có địa vị về kinh tế, nhưng cũng không thể quá đáng như vậy, nàng cũng có thể tự nuôi sống mình.

Trình Nhân cười to.

“Ngươi không cần cười nữa, ta rầu lắm rồi.”

“Hán nói như thế nào?”

“Hán một chữ cũng không nói.”

“Bình thường thì sao?”

“Trừ bỏ chuyện này, cuộc sống hết thấy bình thường.”

Có đôi khi, Tang Vô Yên sau khi mở cửa cố ý quên hán còn ở bên ngoài, vô luận là đứng 20 phút hay là một giờ, Tô Niệm Khâm đều tuyệt đối không thỏa hiệp. lần nào cũng vậy: Nàng dặt tay hán, hán hôn trán nàng.

“Ngươi liền bỏ hán ở đó, xem hán đứng cả đêm còn ngang ngược được không?” Trình Nhân vô tâm vô phé nói.

“Ta không để ý tới hán, chắc hán sẽ đứng ở đó tới trời sáng.” Y theo tính cách Tô Niệm Khâm, tuyệt đối là có thể.

“Cái này gọi là đáng đời.”

“Ta.....” Tang Vô Yên vẻ mặt đau khổ, nhưng nàng đau lòng.

Thứ hai, Tang Vô Yên cùng đồng nghiệp ở trung tâm đi ăn cơm trưa, một đồng nghiệp vừa nhận một bệnh án.

Nàng học về tâm lý nhi đồng, cho nên tiếp xúc đa số là bệnh nhân nhi đồng. Nhưng đồng sự tên Triệu Manh thì làm về phương diện hôn nhân, khỏi nói cũng có chút kỳ quái.

Cơm nước xong, Triệu Manh vẫn như cũ là “Aiz, hôn nhân a-” Câu cảm khái này chấm dứt cuộc nói chuyện.

Ngày đó, nghe câu này rất nhiều lần nhưng hôm nay đột nhiên Tang Vô Yên cảm thấy như tìm được đồng minh, buổi chiều nàng đến phòng làm việc của Triệu Manh, đem hết những hành vi bất thường của Tô Niệm Khâm hôn sau kể ra.

“Trước khi kết hôn, chúng ta sống chung, nhưng chưa từng phát sinh qua chuyện này.” Tang Vô Yên bổ sung nói.

Triệu manh cười cười: “Đây là một loại nghi thức của đàn ông. Trước kết hôn các người chỉ là người yêu, nhưng sau kết hôn hán muốn dùng một loại phương thức để biểu đạt người là thê tử của hán, thành một bộ phận trong cuộc đời hán.”

“Vì sao cổ tình muốn chọn phương thức này?”

“Hán không muốn ngươi xem nhẹ hán.”

“Chẳng lẽ ta thân mật nghênh đón hán về nhà có thể tỏ ra ta không có xem nhẹ àh?”

“Nam nhân thích lấy một loại phương thức xác thực để biểu đạt bản thân, tỷ như hán muốn ngươi đeo nhẫn cưới để chứng minh thân phận của ngươi, cũng hy vọng dùng cái gì đó để biểu đạt hán xếp vị trí đầu tiên trong lòng ngươi. Đây là nghi thức của bọn họ.”

“Như vậy ta có thể lý giải những việc này bởi vì hán quá yêu ta không?”

“Đương nhiên.” Triệu Manh khoanh tay gật đầu.

“Trừ phi cùng hán ly hôn, ta phải vĩnh viễn như vậy chấp nhận hán?”

“Theo phương diện khác mà nói, hán hơi có tính trẻ con. Chờ tâm hồn hán thành thực, đối với hôn nhân có cảm giác an toàn hành động ấy sẽ tự nhiên mà biến mất thôi.”

Tính trẻ con? Tang Vô Yên trên đường về nhà cứ nghĩ mãi ba chữ này, đồng dạng là nghiên cứu xã hội tâm lý học, Lí Lộ Lộ vẫn cho rằng Tô Niệm Khâm là một đàn ông bá đạo, mà triệu mạnh lại nói là tính trẻ con.

Đàn ông? Trẻ con?

haiz... ta mới vừa nghe một câu cảm thấy rất hợp với chuyện này

“Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn.”

---3---

Mặc kệ hần là đàn ông hay là trẻ con, tóm lại phải dùng một phương pháp đặc biệt để giáo dục hần.

Tiểu Kiệt được Dư Vi Lan chính thức thu dưỡng, cũng sửa lại tên thành Tô Quân Kiệt. Đoàn người vẫn như cũ gọi bé là Tiểu Kiệt Tiểu Kiệt, ngoại trừ Tô Niệm Khâm. Hần luôn kêu cả tên họ “Tô quân kiệt”. Theo pháp luật mà nói, hần là đại ca của Tiểu Kiệt.

Bắt đầu từ lúc hai tuổi, trải qua ba năm trị liệu Tiểu Kiệt hình như đã giống như một đứa trẻ bình thường. Nhưng vẫn thích yên tĩnh, cá tính hướng nội, bước đi không thẳng bằng lăm.

Tiểu Kiệt cực kỳ dính Tang Vô Yên, như lời Dư Tiểu Lộ chính là: “Hai huynh đệ Tô gia của chúng ta đều bị trúng phép thuật của Tang Vô Yên.”

Tiểu hài tử đều có chung tật xấu, không thích ăn rau quả. Vì thế Tang Vô Yên liền cùng đi Trương đem rau và thịt băm nhỏ làm thành thịt viên, sau đó cho Tiểu Kiệt ăn.

Tiểu Kiệt ăn com, lực tay cầm chiếc thìa luôn không đều, lâu lâu lại làm đổ chén com. Nàng liền hạ quyết tâm dứt hần ăn, vừa dứt vừa nói: “Tiểu Kiệt, há mồm. Ah, rất ngoan.”

Tô Niệm Khâm vừa vặn tương phản với đứa nhỏ, hần không thích thịt, đặc biệt loại cá nhiều xương, thích ăn rau quả, thích nhất ăn món gì cay đắng. Ở thành A, đồ ăn mang vị cay đắng thì có khổ duẩn vào mùa xuân và khổ qua của mùa hè.

Sau lại vì hần, Tang Vô Yên đi theo đi Trương học món thịt dồn khổ qua mà hần thích ăn nhất. Mà Tang Vô Yên hoàn toàn không có hứng thú về việc này, bất quá trong nhà Tô Niệm Khâm lớn nhất, hần muốn gì sẽ làm cái đó.

Nhưng, Tiểu Kiệt vừa đến nên có chút khác, mọi người trong nhà chỉ có thể vì bé mà để khẩu vị của Tô Niệm Khâm sang một bên.

Com chiều, hần cau mày ăn hai miếng liền buông thìa.

Tang Vô Yên nói: “Người là người lớn, lên nhường nhịn một chút.” Sau đó kệ hần, tiếp tục dứt Tiểu Kiệt ăn com.

” Tiểu Kiệt, há mồm.

“ Ah- rất ngoan.”

“Đến một ngụm nữa.”

Nàng đỡ Tiểu Kiệt nuốt nửa chén com, quay đầu nhìn đĩa rau, Tô Niệm Khâm ngồi chỗ kia, căn bản không có động đến.

“Anh không ăn à?” Tang Vô Yên hỏi.

Hần đứng dậy: “Ăn không vô.”

Tang Vô Yên buồn bực, món này đều là đi Trương nấu, cũng không phải nàng làm, sao hần lại đột nhiên ăn không vô?

“Ta còn muốn thịt viên.” Tiểu Kiệt kéo kéo tay áo Tang Vô Yên.

Còn lại nửa chén com, Tô Niệm Khâm quả nhiên không ăn, một mình ngồi ở chỗ xem TV, càng không ngừng đổi đài. TV mở tiếng rất lớn, giống như muốn át đi tiếng Tang Vô Yên dỗ Tiểu Kiệt ăn.

“Anh thật sự không ăn?”

“Giận rồi.”

“Anh đã ba mươi rồi, sao còn so đo một một đứa bé.” Tang Vô Yên cúi đầu, từ trên sofa vòng tay ôm lấy hần.

Tô Niệm Khâm thuận thế muốn hôn nàng.

Tang Vô Yên lại đứng dậy tránh đi: “Đứa bé còn nhìn kia.”

Hắn nhất thời giận: “Kêu Dư Vi Lan mang con cô ấy về, mình không thể nuôi sao mà mỗi ngày đều đưa đến chỗ ta.”

Tang Vô Yên cảm thấy buồn cười: “Nhưng anh là ca ca.”

Ban đêm, chờ Tiểu Kiệt tắm rửa đi ngủ, Tang Vô Yên mới rảnh rồi hỏi hắn: “Anh đói bụng không? Em nấu ngũ cốc nha.”

“Không ăn ngũ cốc.”

“Vậy anh muốn ăn cái gì?”

“Thịt viên.”

“Thịt viên?” Tang Vô Yên hồ nghi, hắn không phải không thích ăn món này sao?

“Thịt viên để trong cơm, sau đó em nói ‘Niệm Khâm, mở miệng’.” Hắn mặt không đỏ tìm ko đập trả lời.

Tang Vô Yên sững sốt, lập tức đỏ mặt phì cười. Một câu nói cũng khiến hắn khó chịu.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên và Dư Tiểu Lộ đi siêu thị, bỏ Tô Niệm Khâm một mình trông đứa nhỏ.

Tô Niệm Khâm như cũ ngồi trên sofa nghe tin tức, sẽ không quản bé.

Tiểu Kiệt hiếu động, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi băng ghế đối diện, vì thế bò xuống đeo cầu thang lên lầu hai. Đi được hai bước liền trượt chân ngã xuống đất.

Tô Niệm Khâm nghe tiếng đi tới, nghiêng đầu: “Tô Quân Kiệt?”

Tiểu hài tử hừ hừ hai tiếng như muốn khóc, vì bệnh khiến cho bé trời sinh không thích khóc, nhưng sau lại phát hiện chỉ cần mình vừa khóc thì Tang Vô Yên và đám người lớn sẽ chú ý tới, vì thế cũng bắt đầu dùng chiêu thức ấy.

“Chảy máu?” Tô Niệm Khâm trên cao nhìn xuống hỏi.

“Không có.” Hắn mang tiếng khóc nức nở nói.

“Có gãy xương không?” Tô Niệm Khâm hơi cảm thấy mất mát hỏi, không thể không biết chính hắn là người lớn mà Tiểu Kiệt là đứa bé năm tuổi tiểu.

Tiểu Kiệt không biết Tô Niệm Khâm nói hai chữ “Gãy xương” có ý gì.

“Tay chân cử động được không?” Tô Niệm Khâm không có tính nhẫn nại, giải thích.

“Uh.” Hắn nước mắt chảy ròng rất ủy khuất.

“Vậy được rồi, đừng khóc.” Tô Niệm Khâm cư nhiên không có cúi xuống ôm hắn, chính là xoay người trở lại chỗ cũ làm việc của mình, hơn nữa còn ra lệnh, “tự mình đứng lên, tốt nhất đừng khóc.”

“Vì sao không thể khóc?” Tiểu Kiệt chu cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng chịu đựng nước mắt, bé biết lời Tô Niệm Khâm nói là không thể ngỗ nghịch.

“Người là nam nhân, nam nhân là bảo hộ kẻ yếu, như thế nào có thể muốn khóc liền khóc.”

“Nhưng ta là tiểu hài tử.”

“Đứa bé? Có thể đi có thể nói không thể tính là đứa bé.” Tô Niệm Khâm phát biểu ý kiến bản thân, “Tô Quân Kiệt, nhớ kỹ người là nam nhân, nam nhân của Tô gia có trách nhiệm phải bảo vệ tất cả kẻ yếu trong nhà thật tốt.”

“Ta đây có thể bảo hộ Vô Yên tỷ tỷ?”

“Nàng thì không được. Nàng thuộc phạm vi quản hạt của ta, người muốn thì tìm người khác.” Tô Niệm Khâm nâng mày, tuyên bố.

“Nga-” Tiểu Kiệt cái hiểu cái không hiểu, nhủ mi nói.

Tiếp theo Tang Vô Yên liền phát hiện, mỗi lần cho Tô Niệm Khâm và Tiểu Kiệt hai người chung một chỗ, Tiểu Kiệt sẽ phát sinh một chút biến hóa. Một lần, nàng và Tiểu Lộ bởi vì siêu thị giảm giá, hưng phấn đến nổi riu ra riu rít thảo luận không ngừng. Tiểu Kiệt ngồi một mình, sau một lúc lâu ngẩng đầu lên, đánh giá hai cô sau đó có chút cảm khái nói: “Aiz, nữ nhân-” (^0^)

Còn có một lần, Tang Vô Yên nhất thời muốn tắm cho Tiểu Kiệt, không nghĩ tới bé lại cự tuyệt cùng Tang Vô Yên vào phòng tắm, tránh ở phía sau cửa, liều chết không theo: “Người là nữ nhân, ta là nam nhân, người như thế nào có thể xem ta tắm?”

Xa xa, Tô Niệm Khâm có chút vừa lòng gật đầu.

---4---

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng bé vẫn giống kẹo cao su thích dán lấy Tang Vô Yên. Chỉ cần nhìn thấy Tang Vô Yên, liền chết sống cũng không còn muốn chạy đi đâu nữa, còn có một lần khóc không chịu về nhà.

Nàng vẫn không thích trẻ con, lại không biết nói như thế nào, đối với Tiểu Kiệt là ngoại lệ. Tuy rằng bé có năm tuổi, nhưng là các phương diện khác vẫn giống cái đứa trẻ hai ba tuổi, không có như trước kia nghe lời như vậy, càng ngày càng lì.

Sân có hồ cá. Ao rất cạn, đại khái cũng chỉ có một thước nước, trong hồ nuôi mấy chục cá chép và cá rô. nuôi lâu, cá nhỏ cũng không sợ người. Có đôi khi nghe thấy người ta nói nói, liền nghĩ có người cho ăn nên tụ tập thành đoàn.

Tô Niệm Khâm thích cá.

Hắn như cũ vẫn cho chúng nó ăn, có đôi khi hắn đưa tay nhẹ nhàng vào nước, cá nhỏ không sợ ngược lại tưởng đồ ăn mới, liền xúm lại cắn ngón tay hắn, ngứa ngứa lại khiến hắn cười.

Tang Vô Yên biết Tô Niệm Khâm coi cá này là bảo bối.

Kết quả có một ngày đẹp trời, Tiểu Kiệt một mình chạy đến hậu viện chơi. Vô Yên tìm bé, bước đến cửa liền tròn tròn mắt. tất cả cá đều bị Tiểu Kiệt dùng muối vớt, bỏ trên đất, không biết bỏ vào nước bao lâu rồi, vẫn không thấy nhúc nhích.

“Tô Quân Kiệt!” Tang Vô Yên nào.

“A.” Hắn ngẩng đầu lên tiếng, còn tiếp tục chỉ chỉ những con cá chết.

Nàng lúc ấy chỉ cảm thấy tức giận, một phen kéo hắn đứng dậy, sau đó đánh hai cái vào mông hắn.

Đứa nhỏ “Oa” Một tiếng liền khóc.

Tang Vô Yên nhất thời hồi hận, lại ôm hắn: “Không khóc không khóc, Tiểu Kiệt không khóc.”

“Ta chính là nhìn cá nhỏ ngửa đầu trong nước rất buồn, nghĩ một chút, ta liền đem bọn chúng đi phơi nắng một lát lại thả xuống.” Tiểu Kiệt một phen nước mũi một phen lệ giải thích.

Tang Vô Yên sờ sờ đầu của bé, ôm bé.

Đứa nhỏ chôn ở nàng trong lòng, lau khô nước mắt thực thương tâm nói: “Tỷ tỷ, ta yê người như vậy, vừa rồi sao người lại đánh ta ah?”

“.....”

Một lát sau, Tang Vô Yên nói với Tiểu Kiệt: “Chờ Niệm Khâm trở về, hảo hảo nhận sai với hắn, bằng không hắn sẽ giận cả lời, trong nhà này cũng không ai giúp được, nói không chừng ngay cả ta cũng bị đánh.”

Tô Niệm Khâm vừa đến nhà, Tiểu Kiệt chạy đến trước mặt hắn lễ phép thuật lại lỗi lầm buổi chiều, bộ dáng kia cực kỳ ủy khuất, đáng tiếc trước mặt Tô Niệm Khâm không thể khóc, liền đem nước mắt nhẫn nhịn xuống.

Tô Niệm Khâm nghe xong đi qua, cũng không hề giận, nói một câu: “Chết thì đã chết rồi, về sau đừng làm loại chuyện này nữa.”

Thấy Tô Niệm Khâm nói như vậy, nguyên một buổi chiều kinh sợ liền lơ lửng, ôm lấy chân Tô Niệm Khâm, ô ô khóc.

Tô Niệm Khâm nhíu mi, đem Tiểu Kiệt ôm vào: “Không phải nói qua với người sao, người là nam tử hán, không cho phép khóc mà?”

Tiểu Kiệt lập tức ngừng khóc thành tiếng, sau đó khóc thút thít nói: “Tiểu Kiệt nghe lời, không khóc.”

Nhìn bé bị ủy khuất, Tang Vô Yên nhất thời buồn cười, lột kẹo cho hắn ăn. Miệng hắn ăn kẹo, nước mũi cũng khóc ra, nước miếng tí tách, đột nhiên nhớ tới cái gì, ôm cổ Tô Niệm Khâm, quẹt miệng “Ba” hung hăng hôn lên mặt một cái: “Cám ơn ca ca.”

Một nụ hôn này, kẹo trong miệng, nước mũi, nước miếng, nước mắt đủ thứ dính hết lên mặt Tô Niệm Khâm.

Sắc mặt Tô Niệm Khâm tức khắc từ trắng đến xanh, lại từ xanh biến trắng, cuối cùng khôi phục màu đen, nghiêm mặt nói: “Nhóc!” Lại không có nửa điểm tức giận.

Đãi Tiểu Kiệt chạy đi, Tô Niệm Khâm nhận được khăn ướt của Tang Vô Yên lau mặt, đồng thời hỏi: “Vừa rồi em đánh bé?”

“Nhất thời tức giận liền vỗ hai cái.”

“Về sau có tức giận cũng đừng đánh trẻ con, nói một chút đạo lý là được. Nếu thật muốn đánh, chờ khi qua cơn giận rồi tính, miễn cho không biết xuống tay nặng nhẹ.” Hần nhẹ nhàng nói.

Tang Vô Yên gật gù đầu, nở nụ cười. Vẫn nghĩ hần không thích đứa bé này, nguyên lai căn bản không phải.

Khi ngủ, Tang Vô Yên nằm trong lòng hần hỏi: “Anh nói chúng ta sinh con gái hay con trai thì tốt?”

“Đều tốt.”

“Anh thích con gái hay là con trai?”

“Con gái.” Hần không chút do dự nói.

“Vì sao?”

“Con trai có cái gì tốt, như Tiểu Kiệt, lớn lên mỗi ngày chỉ biết cùng ta tranh mẹ thôi.”

“Con gái sẽ không cãi?”

“Nếu con gái, ta muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này tặng cho con.” Khi hần nói lời này, ánh mắt sáng trông suốt, thần sắc nhu hòa hạnh phúc.

“Phòng chừng sẽ bị người sùng vô pháp vô thiên, không ai dám muốn con mình nữa.”

“Vậy vừa vặn, theo giúp ta, ai cũng không lấy chồng. Ta nuôi con cả đời.”

Sau chuyện này không lâu, Tang Vô Yên cảm thấy thân thể có chút khác thường. Lúc ấy Tô Niệm Khâm đang công tác ở Hongkong. Nàng liền một mình đến bệnh viện kiểm tra, sau khi lấy đến kết quả, tâm tình có chút khác thường.

Nàng nghĩ tới muốn đứa nhỏ, nhưng vẫn cảm thấy bản thân cũng chưa đủ chính chắn, như thế nào nuôi đứa nhỏ này.

Lí Lộ Lộ nói: “Nói người không có tình thương, người lại không phải. Nói người có tình thương, người như thế nào lại không cần đứa nhỏ.”

Vô luận Tiểu Kiệt cũng tốt hay là những đứa bé khác, nàng tiếp xúc đa số là những đứa nhỏ mới có vài tuổi, đã có năng lực độc lập, cùng khái niệm của Tang Vô Yên về trẻ con hoàn toàn không giống. Nàng vẫn không có hứng thú với trẻ con, vẫn cảm thấy đó là một động vật thân mềm chỉ biết chảy nước miếng, nước mũi.

Đứa nhỏ của Hứa Thiển chưa đầy tháng, nàng thậm chí không dám ôm bé.

Nàng và Tô Niệm Khâm sau khi kết hôn, vừa mới bắt đầu nàng luôn nhắc nhở hần tránh thai. Sau lại liên tiếp vài lần đã quên tránh thai, dần dần lá gan lớn, không để tâm đến, tựa hồ xem nhẹ việc tránh thai. Thẳng đến hôm nay, nàng lấy kết quả kiểm tra.

Ở cửa bệnh viện gặp một phụ nữ có thai vào, bụng lớn dọa người, một đôi chân cũng lớn đòi mạng. Bình thường Tang Vô Yên nhìn đến loại tình huống này đều kính nhi viễn chi. Hứa Thiển mấy tháng mang thai, nàng cũng không dám đi tìm nàng. Nhưng lúc này đây, nàng cư nhiên vẫn ngẩng ngốc nhìn nàng đi qua.

Một đồng suy nghĩ loạn thất bát tao, nàng không có tâm phúc, cuối cùng vẫn là gọi điện thoại tìm Tô Niệm Khâm.

“Hần đang ở bên trong họp.” Tiểu Tần tiếp điện thoại nói.

“Nga. Một lát ta gọi lại.”

Tang Vô Yên vừa tắt điện thoại, liền nhận được cuộc gọi của Tô Niệm Khâm. Nàng đậu xe bên lề đường, sau đó nhận cuộc gọi.

“Sao vậy?” Hần hỏi.

Hiện tại hần đi công tác, trong thời gian này nàng cũng ít khi tìm hần. Cho nên gọi điện qua đây, khẳng định là có chuyện gì, hần lập tức gọi lại.

“Niệm Khâm” Tang Vô Yên kêu hần một tiếng.

“Huh? Như thế nào?” Hần nhếch lên khóe miệng trả lời nàng.

“Bác sĩ nói, ta mang thai.” Nàng chậm rãi nói.

Điện thoại kia đầu yên tĩnh, sau đó nghe thấy hần hỏi: “Thật?”

“Năm tuần.” Nàng nói.

Nàng nghe thấy tiếng hần cười: “Ta lập tức về.” Trong thanh âm dấu không được vui sướng.

“Anh không phải ngày mai còn có việc sao?”

“Ta lập tức đi sân bay, sẽ trở lại. Em đang ở đâu?”

“Ta lái xe về nhà.”

“Đừng đi đâu hết, ở tại chỗ, ta kêu xe tới đón em.”

Buổi tối, Tô Niệm Khâm phong trần mệt mỏi trở về, vào cửa liền hỏi: “Lão bà con của ta đâu?”

“Con anh vẫn là hạt đậu đỏ.” Tang Vô Yên lắc đầu nói.

“Cho dù là hạt đậu đỏ, cũng không giống hạt đậu đỏ bình thường.” Hắn ngồi xổm xuống, đem lỗ tai dán lên bụng nàng. Rõ ràng chính là cái gì cũng không nghe thấy, nhưng hắn vẫn làm như vậy, còn nghe rất lâu.

Hắn cười ngẩng đầu nói với nàng: “Chúng ta thật sự có con.”

Khi nói chuyện, ánh mắt sáng trông suốt, hai tròng mắt tựa hồ tỏ ra ánh sáng ôn nhu sáng bóng, lông mi giờ lên, khóe miệng mở ra độ cong rất lớn. về mặt kia thật sự cực kỳ đáng yêu.

Tô Niệm Khâm làm cho nàng cảm thấy xúc động, Tang Vô Yên thấy tất cả bất an của mình đều bị hòa tan.

Hắn, thật thực thích đứa nhỏ này.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Tô Niệm Khâm không còn có cường điệu trình tự đóng cửa và mở cửa.

Tang Vô Yên báo cáo tình huống cho Triệu Manh.

Triệu Manh nói: “Hắn đối với hôn nhân các người bắt đầu có cảm giác an toàn.”

Tang Vô Yên hỏi: “Vì sao đột nhiên biến mất.”

Triệu Manh nói: “Có lẽ liên quan tới đứa nhỏ.”

Tang Vô Yên thì thảo nói: “Đứa nhỏ?”

Triệu Manh gật đầu: “Đứa nhỏ vừa xuất hiện, khiến cho hắn cảm giác chính mình chẳng những là một trượng phu, còn sắp thành phụ thân rồi. hai việc quan trọng này tạo ra ý thức trách nhiệm, củng cố hôn nhân của các người, tăng mạnh cảm giác an toàn của của hắn và nhận thức đồng cảm, cho nên không dùng phương thức bên ngoài để thừa nhận bản thân.”

Nguyên lai, một cái đứa nhỏ đối với hắn mà nói quan trọng như vậy. Tang Vô Yên cũng bắt đầu cẩn thận hơn.

Đoạn thời gian kia có thể hình dung biểu tình của Tô Niệm Khâm như đang tắm trong gió xuân vậy. Cả công ty, không ai không biết lão bản sắp làm phụ thân rồi, tâm tình thực không sai.

“Làm phụ nữ có thai, có cảm giác gì?” Trình Nhân hỏi.

“Giống như từ người vợ bình thường lập tức biến thành nữ hoàng bệ hạ.” Tang Vô Yên đắc chí.

“Khoa trương như vậy.”

“Đương nhiên.” Tang Vô Yên tỏ ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí.

Cái loại đãi ngộ này còn tốt hơn nữ hoàng bệ hạ, phải nói là nữ hoàng bệ hạ còn không bằng. Trước kia đều là nàng xem sắc mặt Tô Niệm Khâm, nay nông nô là xoay người làm chủ nhân. Tô Niệm Khâm cơ hồ ngừng tất cả xã giao, đem tất cả thời gian rảnh dưng trên người Tang Vô Yên.

Nàng kêu hướng đông, hắn sẽ không đi hướng tây.

Nàng nói muốn uống nước ấm, Tô Niệm Khâm sẽ đưa nàng ly nước kháng định không phông tay không nóng đầu lưỡi, vừa cao hơn nhiệt độ cơ thể một chút.

Nàng nói muốn nghe chuyện công chúa hạt đậu, hắn cũng không dám kể chuyện người đánh cá và con cá vàng.

“Người cũng già rồi người ta quá.” Trình Nhân lắc đầu.

“Ai kêu của con hắn tra tấn ta.”

Khi đưa bé đến tám tháng theo lệ đi kiểm tra, Tô Niệm Khâm đưa nàng lên xe rồi nghỉ ngơi lại trở lại tìm bác sĩ, sau khi về không nói tiếng nào.

“Niệm Khâm, anh sao vậy?”

“Ngộ nhờ con vừa ra sinh cũng giống ta không nhìn thấy gì thì làm sao bây giờ?”

“Bác sĩ nói cái gì?” tay Tang Vô Yên run lên.

“Bác sĩ nói không thể xác định có thể di truyền không, các phương diện là bình thường, nhưng lúc ta sinh ra cũng là bình thường, qua nhiều ngày bọn họ mới phát hiện ta nhìn không thấy.”

Hắn đem mặt chon vào tay Tang Vô Yên. Nàng cúi xuống, dùng mặt cọ cọ lên tóc hắn.

“Ba mẹ anh đều bình thường, có thể thấy được không phải di truyền, cho nên con của chúng ta cũng sẽ bình thường.”

“Ngộ nhờ thì sao?”

“Không có ngộ nhờ.”

“Nếu có ngộ nhờ thì sao?” Hắn lại hỏi.

“Vây cũng không sao, cục cưng có một người ba tốt như vậy, sẽ được trân trọng cả đời, không chịu ủy khuất gì, còn tiếc nuôi sao?”

---5---

Tháng chín, một tạp chí được phát hành số lượng lớn tên là “Đô thị sớm báo” tuôn ra một cái tin, đột nhiên tác giả Nhất Kim đã biến mất trong giới giải trí cư nhiên chính là đương kim Tô đại thiếu gia, người duy nhất kế thừa Tô gia, hơn nữa bên cạnh còn có một tấm ảnh của Tô Niệm Khâm.

Tin tức được nhân viên của đài radio làm chứng.

Tang Vô Yên nhìn thấy tờ tạp chí kia mới biết tin tức này.

Nàng sùng sốt trong chốc lát, mới nhớ tới phải gọi cho Tô Niệm Khâm.

Đường dây đang bận, văn phòng điện thoại cũng không thông, nàng có thể tưởng tượng có bao nhiêu điện thoại gọi tới.

Hắn ghét nhất bị xuất hiện trước công chúng, cho nên mọi chuyện đều điều thấp, không ngờ người ta lại không chịu buông tha cho hắn. Nàng vừa gọi cho hắn, vừa đọc những chuyện mà Tô Niệm Khâm có ý quên đi.

Ba tháng đã bị đưa đến viện phúc lợi; bảy tuổi mới được Tô gia lĩnh trở về, lúc ở viện phúc lợi trốn đi ba lần; mười lăm tuổi khi mẫu thân chết do tai nạn hàng không; lớn lên làm phiên dịch chữ nổi, hơn nữa làm giáo viên trường khuyết tật, ba năm trước đây tiếp nhận công việc của gia tộc.....

Từng chuyện từng chuyện đều bị người ta vô tình công bố ra hết, có một số việc ngay cả Tang Vô Yên cũng là lần đầu tiên biết. Nàng đọc đến hốc mắt bắt đầu ướt, vô luận gọi như thế nào, đường dây luôn bận.

ảnh trên báo, không biết chụp khi nào, đại khái trong một bữa tiệc, Tô Niệm Khâm ăn mặc rất đàng hoàng, hắn vừa vặn quay đầu liền bị nhiếp ảnh gia chụp, mặt mũi hơi hờ hững, ánh mắt trống rỗng.

Giờ phút này, nàng nghe được tiếng di động trong phòng ngủ vang. Nàng liền chạy qua.

Vừa nhận được, Tô Niệm Khâm khẩn cấp hỏi: “Vô Yên, điện thoại trong nhà bị gì vậy, gọi thế nào cũng báo bận.”

Nghe được của giọng hắn, Tang Vô Yên nước mắt rơi xuống: “Niệm Khâm-”

Nguyên lai, hai người đều không ngừng gọi cho đối phương.

“Vô Yên?” Tô Niệm Khâm lo lắng kêu nàng.

“Anh ổn không?”

“Anh không sao.” Hắn đáp.

“Em cũng tốt lắm, cục cưng rất ngoan, vừa rồi còn đập bụng ta.” Nàng nói.

“Em ở một mình?”

“Còn có di Trương, bà vừa mới mua đồ ăn về.”

“Em ở nhà không được mở cửa, đem rèm cửa sổ kéo lại, rút dây điện thoại. Buổi tối ta trở về với em.” Hiện tại hẳn có một người phải bảo vệ, cho nên tự nhiên cũng coi rất nhiều.

“Niệm Khâm, anh thật sự ổn sao?”

“Đừng lo lắng, ta sẽ khiến việc này lập tức qua đi.” Trong giọng nói mang lại cảm giác khiến người ta tin tưởng không nghi ngờ.

“Em sợ anh buồn.” Tang Vô Yên nói.

“Có em, anh sẽ không buồn.”

“Đối với quá khứ, anh không nên buồn. Càng nhớ lại những chuyện đã qua càng có thể chứng minh theo lẽ thường sau này anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Vô Yên.....” Hần dừng một chút, “Thực xin lỗi.”

Rất nhiều chuyện hẳn sớm muốn nói cho nàng, nhưng vẫn kéo dài, nay lại để nàng dùng phương thức như vậy mà biết.

“Lần đầu tiên nghe anh xin lỗi em.”

Tô Niệm Khâm hơi ngượng ngùng cười khổ một chút.

“Niệm Khâm, em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh, đem tất cả hạnh phúc trước kia bị anh bỏ qua đều kéo trở về.”

Nghe thấy bên ngoài có âm thanh huyền ảo, Tang Vô Yên cầm điện thoại đứng dậy vừa thấy, phát hiện trước hàng rào có rất nhiều phóng viên, người người đều nhìn vào bên trong. Nàng trong lòng nhất thời khẩn trương, vội vàng dựa theo lời Tô Niệm Khâm vừa dạy đem tất cả rèm cửa kéo lại hết.

“Tốt lắm.”

Ngồi lại chỗ cũ, vừa hoạt động một chút đã thấy mệt, xong sau không quên báo cáo với thượng phụ.

“Em nhò đi Trương khóa hết cửa sổ và rèm cửa vào” Hần lại chỉ đạo tiếp

“Bà ở phòng bếp nấu cơm, không nên quấy rầy bà. Việc nhỏ này em có thể làm, coi như rèn luyện thân thể.”

“Em cẩn thận một chút, nếu không buông điện thoại xuống trước.”

“Không có việc gì, em rất khỏe mạnh ah.” Nàng cười, sau đó đi dò xem tất cả cửa sổ khóa kín chưa.

Tô Niệm Khâm ở trong điện thoại, nghe thấy nàng thở hồng hộc đi lên lầu, sau đó ai u một tiếng.

“Làm sao vậy? Vô Yên?” Hần từ trên ghế đứng dậy, kinh hoàng hỏi.

“Không có gì, cố ý dọa anh.” Nàng hi hi cười.

Tô Niệm Khâm còn muốn nói cái gì, lại bị người cắt ngang, không thể không treo điện thoại.

Tang Vô Yên treo điện thoại, chậm rãi ngồi trên thang lầu, nhu nhu thất lưng. Vừa rồi nàng không cẩn thận khiến thắt lưng đụng vào tay vịn, có chút đau, cũng không dám nói cho hẳn.

Trải qua lần oanh tạc của giới truyền thông, hẳn đã sắp rơi vào tình trạng kiệt sức. Nếu trước kia hẳn hoàn toàn có thể thờ ơ lạnh nhạt mặc kệ, nhưng là giờ phút này, hẳn còn đại biểu cho toàn bộ tập đoàn Tô Thử Là người đứng đầu, hẳn không thể cho để tập đoàn có chút tổn hại hình tượng gì hết.

Tô Niệm Khâm sắc mặt trắng bệch, giọng khàn khàn. Hần tựa lưng vào xe, hai tay xoa thái dương: “Ta muốn về nhà.”

“Hai bên đều là phóng viên cùng fan nhạc.” Tiểu Tần lo lắng Tô Niệm Khâm vừa xuất hiện liền không thể thoát thân, cũng thực sợ hẳn chống đỡ không được.

“Vô Yên ở nhà, cô ấy không thể không có ta.”

Tô Niệm Khâm cực kỳ mệt mỏi nhắm mắt lại, kỳ thật có đôi khi những lời này cơ hồ có thể biến thành: Hần không thể không có nàng.

Tiểu Tần đành phải an bài, một chiếc xe dẫn theo vài người đi tiếp Tang Vô Yên. Sau đó xe chạy đến đường cao tốc mới có thể tránh bị theo dõi.

Hai chiếc xe gặp ở một đường vắng.

Tang Vô Yên mở cửa xe nhìn Tô Niệm Khâm đang chớp mắt bên trong.

“Niệm Khâm”

Hắn nghe được giọng nàng, dẫu đi về mỗi một vừa rồi, khóe miệng từ từ nở nụ cười, dang hai tay: “Vô Yên, cho anh ôm một cái.”

“Anh ăn cơm chưa?” Tang Vô Yên ngồi trong lòng hắn.

Tô Niệm Khâm mỉm cười lắc đầu.

Tang Vô Yên tỏ ra vẻ mặt “Ta biết mà”. Sau đó mở túi xách lấy một hộp giữ nhiệt, mở ra một chén cháo thịt nạc và trứng bắc thảo nóng hôi hổi.

“Hơi khét, nhưng anh uống một chút đi.” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm lần đầu tiên không hề nhăn mặt liền uống.

“Ngon không?”

Tô Niệm Khâm không nói lời nào chỉ là lập tức hôn nàng.

Cái kia hôn thật sâu lại cực kỳ ôn nhu, mùi vị cháo vẫn còn lưu lại trong miệng Tô Niệm Khâm. Vẫn còn mùi kết, hơn nữa mùi rất nồng, Tang Vô Yên trong lòng tổng kết.

Đang lúc hôn nồng nhiệt, Tô Niệm Khâm bắt được tay Tang Vô Yên, đụng đến ngón áp út không có nhẫn, vì thế chậm rãi buông môi nàng môi ra, hỏi: “Nhẫn đâu?”

“Trước khi ra cửa đi rửa mặt nên quên đeo vào.” Nàng vội vàng giải thích, trên thực tế nàng tìm một chút mãi cũng chưa tìm được cái nhẫn kia, lại không dám nói.

“Đeo rồi không được cởi ra, trí nhớ em cũng không tốt, vạn nhất làm mất thì sao, nhiều lắm anh mua một chiếc khác, nhưng chính em lại cảm thấy phiền xấu.” Trước kia Tô Niệm Khâm thấy nàng không mang nhẫn luôn giận dữ, lúc này đây cư nhiên không tức giận còn dùng vẻ mặt ôn hoà giảng đạo lý.

Bạo quân cũng có một ngày giảng đạo lý, Tang Vô Yên có chút không quen, hoàn toàn giống con mèo nhỏ phạm sai lầm, không dám phản bác.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Có thể đi khách sạn.”

Tang Vô Yên đề nghị: “Nếu không chúng ta về nhà trọ có cái thang máy đó, ta không thích khách sạn.”

Tô Niệm Khâm gật đầu, nàng nói cái gì đều tốt.

“Tiểu Tần nói anh mệt chết đi rồi, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.”

“Ngủ không được.” nhắm mắt lại nhớ tất cả chuyện loạn thất bát tao hồi sáng.

“Nếu không em hát bài ru con cho anh nghe” Tang Vô Yên gian tà nháy mắt.

“Sợ là sẽ gặp ác mộng suốt ba ngày.”

“Ôi, Tô Niệm Khâm, anh đúng là không có khẩu đức.” Nàng cắn hắn.

Tô Niệm Khâm vuốt tóc trên trán nặng nề cười ra tiếng.

“Nguyên lai mẹ Niệm Khâm là ngồi máy bay ngoài ý muốn gặp nạn.”

“Uh. Di thể đều không có tìm được, mộ trống không.” Tô Niệm Khâm thản nhiên nói.

“Khó chịu lắm phải không?”

“Từ ngày có Tang Vô Yên, sẽ không thấy khổ nữa.”

“Khi anh rảnh, em muốn chính miệng anh kể những chuyện trong quá khứ.”

“Được.” Tô Niệm Khâm nhận lời.

Tang Vô Yên vuốt bụng nhú nhú mảy. Nàng không biết vừa rồi đụng ở cầu thang, hay là mất nhẫn trong nhà, bụng có chút không quá thoải mái.

Bọn họ đến bãi đỗ xe ở nhà trọ trong trung tâm thành phố. Tiểu Tần bước xuống nhìn nhìn, rất ít người biết chỗ này, không có phóng viên.

Tô Niệm Khâm trước xuống xe, sau đó vòng lại đây đi Tang Vô Yên: “Cẩn thận.”

“Từ này, anh mỗi ngày ít nhất nói hơn hai mươi lần.” Tang Vô Yên bắt đầu đi.

Lúc này, Tang Vô Yên đột nhiên nhìn thấy có hai chiếc xe bước xuống vài người, cầm máy ảnh trong tay chạy về hướng họ. Nàng phản ứng mau hơn Tô Niệm Khâm, nhanh chóng kéo hắn ra sau người mình.

“Tô tiên sinh, ta là phóng viên Tân Báo tên Trương Vĩ, muốn phỏng vấn ngài một chút.” Trong đó một người nói.

“Trương Vĩ?” Tô Niệm Khâm nói, “Người chính là người đưa tin sáng nay?”

Nam nhân kêu Trương Vĩ bắt đầu nói: “Không sai.”

“Ngày mai sẽ có cuộc họp báo, người có vấn đề gì có thể tới đó hỏi.”

“Nhưng có một số vấn đề, ta muốn lên biết, điều kiện tiên quyết là Tô tiên sinh không ngại công bố cho chúng ta.” Trương Vĩ cười.

“Tùy người.” Tô Niệm Khâm cười nhẹ, nắm Tang Vô Yên chuẩn bị thượng thang máy.

Trương Vĩ muốn theo vào, lại bị lái xe ngăn lại.

“Tô tiên sinh!” Trương Vĩ cao giọng nói, “Không biết nếu ngày mai đăng cái đầu đề ‘mẹ kế trẻ tuổi cầu kết với con riêng bị mù’, không biết người khác sẽ gièm pha như thế nào về vấn đề này?”

Tang Vô Yên liền cả kinh, tiếp theo cả người giận lên như bị lửa đốt.

“Xã hội này có rất nhiều chuyện đáng giá người không phỏng vấn đưa tin vạch trần chân tướng, có rất nhiều nhi đồng khiếm khuyết chờ các người đăng báo viện trợ, cũng có rất nhiều án oan chờ các người đào móc phân tích, vì sao các người liên tục tình quấy rối anh ấy không buông vậy?” Tang Vô Yên giận không thể át nổi.

“Bởi vì Tô tiên sinh có tiền có địa vị lại nổi tiếng, độc giả thích nghe ngóng. Hắn vừa lên báo, lượng tiêu thụ liền gia tăng. Có lợi nhuận, chúng ta mới có thể tiền đi đưa những tin mà Tô phu nhân nói. Vô cùng đơn giản ăn khớp, đây là nhất cử lưỡng tiện.” Trương Vĩ châm chọc nói.

“Người!” Tang Vô Yên tức giận xanh cả mặt.

Tô Niệm Khâm cầm tay Tang Vô Yên, nhẹ giọng trấn an nàng: “Vô Yên, đừng nóng giận.”

Sau đó hắn lại quay đầu chậm rãi nói với Trương Vĩ: “Phu nhân ta không hiểu biết đối với xã hội này, cho nên nói cái gì cũng có chút lý tưởng hóa. Nhưng là người không nên kích nàng. Nàng hoài thai chín tháng, đi đường đều phải cần người đỡ, cho nên càng không thể động khí.”

Trương Vĩ không nói chuyện.

“Hôm nay người viết loại tin tức này có thể đăng báo, là sơ sẩy của ta. Bất quá ta có thể cam đoan loại sơ sẩy này không bao giờ xuất hiện lần thứ hai nữa.” ngữ khí hắn bình tĩnh làm cho người khác vừa kính vừa sợ.

“Tô tiên sinh, người uy hiếp ta?”

“Không phải uy hiếp, chỉ là lời khuyên.” Hắn mỉm cười gật đầu xem như cáo biệt, sau đó cùng Tang Vô Yên xoay người vào thang máy.

Bước vào cửa thang máy, nàng nhìn không được dựa vào hắn. Vừa rồi

Bạn đang đọc truyện *Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.